

ΚΑΙ ΕΥΡΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ

Η ΑΣΘΕΣΤΗ ΦΛΟΓΑ ΥΒΟΝ ΣΟΥΛΤΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

72
ΣΕΛΙΔΕΣ

PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙΔΗ

Nº 11
ΔΡΧ 5

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 11 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1938

Ξμεις, εδεις...

...και οι αλλοι

Ο ά γνωρίζουν, θέβαια, οι ά ναγνώσται μας ότι ο «Θησαυρός» δέν έσυνήθισε να καυχησιολογή. Έπρωτίμησε πάντοτε τό έργα από τά μεγάλα λόγια και μέ αδόρυθή έπιμονή έσυνέγισε την προσπάθειά του, έμφανιζόμενος διαρκώς και καλύτερος.

ΟΙ θυσίες όμως στις όποιες υπέβληθη ο «Θησαυρός» για να έμφανισθ ένά τύπον αληθινά πολιτισμένον και έντελώς ευρωπαϊκού περιοδικού εξετιμήθησαν τόσον, ώστε θα ήτο άγνωμοσύνη έκ μέρους μας αν δέν εξέφραζαμε και δημόσια την χαρά μας για την όλοένα μεγαλύτερη ύποσθηριζι που μάς παρέχει τό ελληνικών κοινόν.

Η κυκλοφορία του «Θησαυρού» που άνεβαίνει άλματωδώς, άποτέλει για μάς την πιο συγκινητική επιβράβευσι της προσπάθειάς μας που ύποσχόμεθα να την συνεχίζουμε με μεγαλύτερο ζήλο και ένθουσιασμό.

Η άλμπουργέζικη φιλολογία των κινηματογραφικών διαφημίσεων, μάς έβασάνιζε άλλοτε μόνον τό καλοκαίρι. Έφέτος όμως, λόγω του συναγωνισμού, ή επίδημία μετεδόθη και στους επιχειρηματίες των θερινών κινηματογράφων, οι όποιοι άπεφάσισαν με την σειράν των και αυτοί να προβάλλουν μόνον άριστουργήματα, μεγαλουργήματα και ύπερκολλασμούς.

«Σήμερα: τό άσυλληπτο μεγαλείου μεγαλουργήμα, γεμάτο σπαρταριστήν κοινωνικήν συγκίνησιν(!), εις τό όποιον πρωταγωνιστούν ο γίγας Πάλλ Μιούιν και ή άσύγκριτη βασίλισσα του άσυναγωνίστου σέξ-άππλ Μάργκαρετ Λίντσαϊν. Τό ούράνιο δράμα δύο καρδιών, που μάς δίνουν άνάγλυφο τό ύφος της καλλιτεχνικής των πνοής(!)».

«Άθριον : τό φίλμ-θρόλος, τό φίλμ-γίγας, τό φίλμ-έλιγγος. Η άποθέωσις της ζωής μιας φτωχής μοδιτρούλας, που κατακτά τά σαλόνια, για να κυλισθ στον θοόρκο, σέ όλη την άποκάλυψιν των πτυχών της συγκλονιστικής άνθρωπίνης ψυχής (σίκ) και που ένσαρκώνει ή άθρονόλαλη γόησσα κλπ. κλπ.».

Άφότου ή όδόνη έγινε όμιλουσα, φλυαρούσα και άδούσα, οι ρεκλάμες των ταινιών την άπειμύθησαν. Διότι, όπως θα θυμόνται οι παλαιότεροι, εις την μακαρίαν εποχήν του θωδού, όλη στή ή λυσσόδηκτος φιλολογία ήτο συνεπτυγμένη εις μίαν λακωνικήν προτοπήν : «Σπεύσατε! σπεύσατε!».

Και τό νοήμον κοινόν έσπευδε, δίχως να μπορεί να κατηγορήσθ τους επιχειρηματίες των κινηματογράφων ότι τό έξαπατούν.

Σύνελθόντες εις θαρσύναντον σύσκεψιν, οι συνεργάται ενός άτυχήσαντος περιοδικού, που ήναγκάσθη αϊφινιδίως να γίνη άπό έβδομαδιαίον μηνιαίον, άπεφάσισαν να εύρουν μίαν δικαιολογίαν προς τους έλαχίστους άναγνώστας των διά τους όποιους έχουν φαίνεται την γνώμην ότι τρώγουν άφθονον κουτόχορτον.

Δι' δ και άνέθεσαν εις ένα έξσώτων να προβή εις σχετικές άνακοινώσεις.

Ο άναλαδών την έντολήν, μάς έκθέτει λοιπόν εις τό τελευταίον φύλλον του περιοδικού τά της συσκέψεως:

«Έπειδή—γράφει—υπήρξα άλλοτε διπλωμάτης, όλοι συνεφώνησαν να τά γράψω έγώ: Και ήρχισαν να κραυγάζουν έν χορών: —Ο Ιωάννης να τά γράψη. —Ο Ιωάννης να τάς πη!».

Και ίδού ο Ιωάννης γράφων και λέγων διπλωματικώτατα:

«Υστερα από την ευαγγελικήν αύτην άποστροφήν, ο κ. Ιωάννης» έξηγεί ότι τό θέρος έπηρεάσε την κυκλοφορίαν του περιοδικού, ή όποία έπεφτε «άντιστρόφως άνάλογα με τόν ύψωμό του θερμομέτρου», και ότι ή διευθύντρια του περιοδικού έπρωτίμησε να έφορμόσθ την σοφήν και έμπειρον λύσιν : «Ανάρι, ανάρι, τό φίλι, νάχη και ιωστιμάδα τό καλοκαίρι. Και θερμός συχνότερος ένταγκαλισμός των χειμώνων».

Ελπίζομεν ότι οι άναγνώσται του περιοδικού θα συμφωνήσουν με την λύσιν αύτην, που την ύποστηρίζει άλλωστε ένθέρμως και ο κ. «Ιωάννης» και ότι θα κάμουν ύπομονήν ως τόν χειμώνα, διά να τύχουν του περιπορθού... ένταγκαλισμού. Έν τώ μεταξύ, θα ένσυν έξέσσειά ύμν των ότι οι ζέστες δέν έπηρεάζουν μόνον την κυκλοφορίαν άρισμένων περιοδικών άλλα και τους ένκεφάλους αώτων που τά συντάσσουν.

Ανάμεσα στις τόσας έκπλήξεις που διεφώνισε τυμπανόκρουστικώς εις τό καταρρέον περιοδικόν του ο «Μικρός Ναπολέων» της εύθύμου φιλολογίας, συγκαταλέγεται και τό άρθρον δια-

κεκριμένου δερματολόγου, που παρέχει συμβουλές για την καλύτερευσιν της όμορφιάς.

Η πρωτοτυπία εις θεάρεστος και φανταζόμεθα ότι οι άναγνώσται θα εύνωμονούν τόν διευθυντήν διά τας συμβουλάς του, πανταζόμεθα ότι θα ήσαν άκόμη πιο εύχαριστημένοι αν τους ύπεδεικνύετο ο τρόπος της καλύτερεύσεως ενός περιοδικού, για να μη βρίσκωνται στην δυσάρεστη θέση να τό εγκαταλείπουν και να δημιουργούν έτσι εις τόν «Μικρόν Ναπολέοντα» κυκλοφοριακάς έκπληξεις άναλόγους με τό Βατερλώ του Μεγάλου συναδέλφου του.

Υστερα από τις δεκάρες που επέταξαν στη σκηνή οι έγκάθεκτοι δύο πρωταγωνιστριών, ένθ εξέτελείτο τό νοούμερο μιας συναδέλφου των, έχομεν τώρα τά κοιμένα ευραφάκια και τό ψαλλίδισμα των φορεμάτων.

Στην ζώνη μιας χορευτριάς ένός μουσικού θεάτρου, οι άγνωστοι του θεατρικού δελτίου έτοποθέτησαν κομμάτια από ευριστικές λάμες και μιας άλλης δέν τέττας της έλαφράς μας σκηνής έκεμιστάσθη άνηλεώς τό φόρεμα λίγα λεπτά πριν από την πρώτη εμφάνισιν της στην σκηνή.

Τά κρούσματα αυτά, που συμπληρούνται με την γνωστήν άπανωγήν του φράκου μιας άλλης πρωταγωνιστριάς, την θραυά άκρίδως της πρεμιέρας, παρέχουν μίαν ιδέαν της προόδου που συνετελέσθη στα θεατρικά μας ήθη, τά όποια φανταζόμεθα ότι όσονούπω θα κληθούν να έκπολιτισούν έτι μάλλον και οι συμπαιθεσ γκάγκας των άμερικανικών φίλμς με τά θαυματουργά όπλοπολύδολα των.

Ρηματικά διακοινώσεις, τελεσίγραφα, είκοσιτετράωροι προθεσμίοι ανταλλάσσονται τις ημέρες αυτές μεταξύ ήθοποιών και θεατρικών επιχειρηματιών που προσπαρσκευάζονται διά την μάχην του χειμώνας. Στά παρασκήνια έπικρατεί άτμόσφαιρα πολέμου. Οι στρατιές των χειμερι-

νών θιάζων καταρτίζονται πυρετωδώς και έκαστον έπιτελείον προσπαθεί να διαλύσθ έκ των προτέρων τας δυνάμεις του αντίπαλου, εξαγοράζοντας αυτόμολους. Οι μισθοί των πρωταγωνιστών και των πρωταγωνιστριών έχουν, έννοείται, άνέλθει εις δυσθεώρητα ύψη. 45.000 ή μία προσφορά, 30.000 ή άλλη. Τίτλος πρωταγωνιστού ή μία προσφορά, τίτλος άπόλυτου πρωταγωνιστού ή άλλη.

Με την φόρα που έχομε πάρει, οι επιχειρήσεις θα κατανήσουν να διαδέσσουν όλα τά οικονομικά έξόδια που διαθέτουν για να ίκανοποιήσουν τις αξιώσεις των πρώτων στελεχών των. Και όταν θα έλθη ή στιγμή της μάχης, οι θιασάρχαι θα άναφανήσουν όπως ο Κορνήλιος:

«Η μάχη έτελείωσε — προτού άκόμη άρχίσθ — γιατί πολεμφούδιο — δέν έμεινε κανένα!».

Ολόκληρος ή Έλλάς κατέγειται αύτην την στιγμήν από άπερίγραπτον συγγραφικόν όργασμόν. Δέν ύπάρχει νεοέλλη, λόγιος ή κομβολόγιος, που να μη γράφη ποιήμα, διήγημα, έπος, νουβέλλαν, δράμα, τραγωδίαν. Και δέν ύπάρχει έπίσης νεοέλλη που να μην πιστεύη ότι δικαιοσύνη να λάθη τούλάχιστον ένα από τά έραθεία που άπεφάσισε να προκηρύξθ τό Υπουργείον Παίδεας.

Δέν γνωρίζομεν αν ή έπιτροπή που θα κρίνη όλην αύτην την παραγωγήν της γραφούσης Έλλάδος, καθηρίσθ άκόμη. Νομίζομεν όμως ότι δέν θα ήτο άσκοπον να μετάσχουν εις αύτην και ένας δύο φρεναλόγοι.

Στά μπαιν-μιζέ της Γλυφάδας, ένεφανισθ προ ημερών μια κυρία ζένη, φέρουσα μαγιώ α.ο.ο., πολλά ουκίς! Έννευεται ότι τά ψαλλα αυτά δέν ήσαν φυσικά. Ήσαν από πλεκτον φασομα και μεγαλύτερα του συνήθους, καλυπνύοντασ έκείνας τας υπεκτικώς γλαφυρότητας, που σκεπαζούν ζηλοτυπως και τά κοινά μογιά.

Ήαρ όλα αυτά όμως τό νέον αυτό είδος της κολυμπητικής αμψίσεως, που ένεθυμίζε, κατά ελαιοσαυδή τρόπον το προπατορικόν άμάρτημα, ένεποίησεν εύνοητον έντύπωσιν εις τους λουσμένους, ή δε κυρία τό πιο πολύ της ουκίς είχε δικαιολογημένον «σοφόν».

Και κάποιος κακεντρεχής που την είδε, άνεστέναζε: —«Αχ και να ήταν φθινόπωρο!»

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ζητήσατέ τα έν Αθήναις: από τά ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ (Λεωχάρους 19) ή από τά περίπτερα: ΒΑΝΔΑΡΟΥ (γωνία όδου Σταδίου και Κοραή) και Κ. Τολπούλου (Αθηνάς 49 και Εύριπίδου) και εις τά Αρχαία Παλαιών Εφημερίδων Π. ΚΡΙΑΛΗ (Στοά Γάμπου) και Ι. ΚΩΣΤΙΚΑ (Σωκράτους 30). Εις τας έπαρχιας: από τά Υποπρικορεία Εφημερίδων «Σπ. Τσαγάρης» ή δι' έπιστολής από τά γραφεία μας (τό αντίτιμον εις γραμματόσημα).

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Αλλαγή

ΕΙΝΕ περίεργο, αλήθεια, πόσο αλλοιάζουν οι γυναίκες το καλοκαίρι. Μαζί με την εμφάνιση, νομίζει κανείς ότι αλλάζουν τρόπους, χαρακτήρα, ψυχή. Η αυστηρή κυρία ή δεσποινίς, που, τυλιγμένη στη βαρεία τουαλέττα της, το χειμώνα, μόλις καταδεχόταν να σās κυτάξει, από το ύψος της μοιραιότητάς της—ας δημιουργήσωμε έναν καινούργιο όρο—τώρα, που πέταξε το βαρύ φόρεμα κι' έβριζε στο γοητευτικό της κορμί τον ιστό της άραχνης, έγινε πρόσχαρη, εύθυμη, πρόθυμη, καταδεκτική, απλή, άφελης.

Μπορεί να παίξει κανείς μαζί της, ν' αστείευθῇ, νά φλερτάρη, νά έρωτευθῇ και νά προσβῇ στην έρωτική του έξομολόγησι με την ίδια αφέλεια και το ίδιο έαρος που δείχνει κι' εκείνη με την συμπεριφορά της. Δέν υπάρχει ή πόζα που αποπαρρύνει και αναβάλλει. Ο πάγος έχει λιώσει κάτω από τις θερμές ακτίνες του ήλιου. Το θάρρος έχει αποκτήσῃ πλήρη τα δικαιώματά του. Και ή χυλόπηττα προσφέρεται εις απάντησιν με την ίδια ευκολία που γίνεται και ή έξομολόγησις. Και πρό παντός χωρίς νά χαλάη το κέφι κανόνος' δλα είνε εύκολα, λεπτά, έλαφρά τώρα το καλοκαίρι...

Αλλά και πιό επιθυμητές γίνονται οι γυναίκες αυτή την εποχή. Ο ιστός της άραχνης, που αναφέραμε, αφήνει νά διακρίνονται δλα τα έφάρδια του γυναικείου σώματος, με τα όποια συλλαμβάνονται, αιχμαλωτίζονται και καρφώνονται τα θέλματα των φλεγομένων άρρένων. Όλα τώρα το καλοκαίρι, κάτω από το κοντό, έλαφρό, φιλό φορεματάκι είνε εύκίνητα, προκλητικά, φλύαρα. Και όλοι οι άντρες, όταν βλέπουν αυτά τα θαύματα νά παρελαύνουν στο δρόμο, ρωτούν άθελά τους:

—Μά που ήσαν αυτές οι γυναίκες τόν χειμώνα;

Που θέλετε νά ήσαν; Στην Αθήνα, κύριοι μου, στην Αθήνα. Αλλά τώρα άποκαλύπτονται με δλα τους τά... κομφορ. Το καλοκαίρι πέταξε την αύλαία, το πολύπρακτον θεατρικόν έργον παίζεται μπροστά στά μάτια μας και ή θερμοκρασία ανέρχεται.

ΡΩΜΑΙΟΣ

Από το έρχόμενο τεύχος, καθιερώνεται:

ΤΟ ΔΑΜΠΟΥΜ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

με φωτογραφίες από έκδρομες (γκρουπ ή μοναχικές), που έχει το δικαίωμα νά μās στέλνη κάθε άναγνώστρια και κάθε άναγνώστης του περιοδικού μας.

Αποκλείονται οι σκοτεινές ή φλοδ, καθώς και οι τολμηρές φωτογραφίες.

Καλλιτεχνική Ζωή

Το νέο έργο του Σόμερσετ Μάμ «Η Λαϊκή Μπέτση έξοφλεν», που ανέβασε ο θίασος Κοτοπούλη, άρεσε πολύ στο κοινόν. Είνε μία κωμωδία χαριτωμένη με ένδιαφέρουσα πλοκή και άθρονο άγγλικό χιούμορ. Η κ. Κοτοπούλη ως λαϊκή Μπέτση διαπλάσσει έναν θαυμαστό ρόλο, καθώς επίσης και ο κ. Παπάς.

Ο έξωτικός θίασος της Ιάθας, περί του όποιου έγράψαμε πρό καιρού, ήλθε σέ συμφωνία με τόν έπιχειρηματία κ. Α. Ζερβό, κατά την δέλευσί του δέ έξ Αθηνών θά κάμῃ πέντε εμφανίσεις στόν «Έσπερο». Πρόκειται περί ενός φαντασμαγορικού θεάματος, το όποιον θά καταλήξῃ με τόν έξωτισμό του. Ώς γνωστόν, ολόκληρος ο θίασος άποτελείται από ιθαγενείς, ιδιαίτερος δέ από ώριπες χορεύτριες έξαιρετικές πλαστικές που έκτελούν με μοναδική τέχνη τούς περίφημους ιερούς χορούς του Μπαλ.

Η μοναδική μας δεντίττα των δίσκων Δανάη, μετά το πέρας των έγγραφών της στην «Κολούμπια» έκοιμάται στή Σόρο, όπου δέν άποκλείεται νά δώσῃ και καμμία συναυλία διεθνούς λαοφιλούς τραγουδιού, άν τó άπατήσουν εκεί άσυναίστατα της.

Μετά τούς κ.κ. Μαμάκην και Γιοκαρίνην, δύο άλλοι δημοσιογράφοι, έξ ίσου γνωστοί, οι κ. κ. Δήμος Βρασάνος και Γεώργιος Πράσινας άποφάσισαν νά συγγράψουν όπερέττα, σέ νέο στίλ, που κατά την αντίληψί τους πρόκειται νά έπηρεάσῃ την έξέλιξι του νεοελληνικού μουσικού θεάτρου.

Δύο συγγραφείς με ένδοξο θεατρικό παρελθόν, στο σοβαρό και στο έλαφρό θέατρο, οι κ.κ. Δημ. Μπόγρης και Κίμων Καπετανάκης θά παρουσιάσουν το χειμώνα στο ελληνικό κοινόν μία νέα όπερέττα, της όποιας το πρωτότυπο λιμπρέττο θά της έξασφαλίσῃ άρισμένως την έπιτυχία. Τη μουσική του έργου θά γράφῃ ο κ. Γρ. Κωνσταντινίδης.

Ενα από τα έργα που θά ανέβασῃ τόν χειμώνα ο θίασος Κοτοπούλη, θά είνε και ή κωμωδία του κ. Σπύρου Μελά «Οι Αθηναίοι παραθερίζουν», το ανέβασμα της όποιας έξασφάλισε ο κ. Χέλμης κατόπιν μακρών και έπιπόνων διαπραγματεύσεων.

Στο Βασιλικό θέατρο συνεχίζονται οι δοκιμές της τραγωδίας του Σαίξπηρ «Ο βασιλεύς Λήρ» με την όποια ή εθνική μας σκηνή θά έγκαινιάσῃ την χειμερινή περίοδο.

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Οι καθυστερημένοι

ΑΝ ήξεραν αυτοί, που φεύγουν τώρα για νά παραθερίσουν, τί τούς περιμένει στόν τόπο του παραθερισμού, δέν θά ήσαν όπαδοί του άποφθέγματος «κάλλιο άργά, παρά ποτέ». Όταν άργῇ κανείς για όποιοδήποτε λόγο νά φύγῃ από την πόλι, καλύτερα νά μή φεύγῃ καθόλου. Διότι θά είνε δυσχερής ή θέσις του, άν ξεκινήσῃ και πάῃ νά έγκατασταθῇ σ' ένα θέρετρο αυτή την εποχή, τόσο δηλαδή καθυστερημένοι.

Εκεί θά πέσῃ στά δίχτυα της φοβερής περιεργίας των παραθερίζόντων. Βλέμματα έρευνητικά και λίγο ειρωνικά, αδιάκριτα φασμαίν, θρασυτάτα μυαπικά ή πρεσβυωπικά γυαλιά θά στραφούν επάνω του και σ' όλων τά πρόσωπα θά είνε γραμμένο, το άγενές έρωτηματικό:

—Τί φρούτο είνε πάλι τοῦτο; Τό «φρούτο» θά εἴθε έσεις, ο καθυστερημένος, ο όποιος θά προσφερθῇ ως «όρντέβρ» στήν άνία των παραθεριστών. Άν εἴσθε γυναίκα, όλοι οι κύριοι θά προσπαθήσουν νά σās διπλωώσουν με τó κλασσικόν «κάπου έχομε συναντηθῇ, νομίζω...», οι άλλες κυρίες του θέρετρου θά πάρουν μία στάσι ύπεροχής και περιφρονήσεως απέναντί σας, σάν νά θέλουν νά σās ποῦν:

—Όταν έρχόσουν εσύ, κυρά μου, έμεις... ήμαστε σχεδόν έτοιμες νά φύγωμε.

Άν εἴσθε άνδρας, θά ύποστήτε «πυρά όμαδόν» των γυναικῶν. Άν εἴσθε ζευγάρι, ό! τότε τό κουτοσμπολιό θά όργιάσῃ. Λίγη καθυστέρησις στο δωμάτιό σας, θά δώσῃ άφορμή νά κυκλοφορήσουν στο ξενοδοχείο ποικίλα ειρωνικά σχόλια. Και όταν έμφανισθῇτε στο πρόγευμα, όλοι και όλες θά προσπαθουν νά διακρίνουν στο πρόσωπό σας κάποιαν άμαρτωλή κουρασιν.

Άν οι νεοφερμένοι είνε νεόνυμφοι, καμμιός άδιακρισίας δέν θά φεισθῶν οι άλλοι. Άν ο σύζυγος άπουσιάζῃ από τή Δευτέρα ως τó Σάββατο, οι σοβαρές κυρίες θά καρφώνουν έρευνητικά τα θέλματά τους έπί της έγκαταλελειμμένης κατά τις πέντε ήμέρες νεαρής συζύγου και θά την στολίζουν με τούς χειρότερους χαρακτηρισμούς για ένα άθωο άστέιο ή για ένα γέλιο πιό θορυβώδες του πρέποντος.

Είνε δυσχερής ή θέσις των καθυστερημένων παραθεριστών. Δημιουργεί τό κουτοσμπολιό γύρω τους ένα φοβερό συνήθως μῦθο. Ο άθώος φιλήσυχος υπάλληλος, γίνεται «ο γόνος με τα λαμπερά μάτια και τούς άσημένιους κροτάφους», ή ταπεινή διδάσκαλισσα γίνεται «μοιραία κυρία»...

Ποιά τέλος ή θέσις των νεονύμφων, όταν έπιχειρήσουν νά πάρουν τό πρωτό τους μπάνιο και έπιδείξουν στήν πλάξ λευκές σάρκες μέσα σέ μία κοινωμία Αιθίопων. Αισθάνονται ότι γλγονται ρεζήλι και παρ' ότι είνε άσπροι και άπειραχτοι από τόν ήλιο, θγαίνουν άπ' αυτή την έπιδείξι κάθε άλλο παρά... άσπροπρόσωποι.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Επίκαιρη χιουμοριστική έρευνα του συνεργάτου μας κ. ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

— Πώς συμβαίνει αυτό; — Μά δέν ξερείς; Αυτό τό μήνα... έχει κλείσει ο Ιππόδρομος.

— Α, κατάλαβα! Τό δεκαπενταύγουστο, που νηστεύουν οι άλλοι, συμ-

ΣΥΝΗΝΤΗΣΑ στο δρόμο τό φίλο μου τόν Φίλιππα. Καλό παιδί! Μακάρι νά τόν είχατε κι' έσεις φίλο. Μόνο, που τότε θά έπρεπε, νά φυλάγεσθε, νά μή σās τρακάρεθ Δευτέρα. Διότι κάθε τέτοια μέρα ζητάει δανεικά. Όσα έχει τά χάνει την Κυριακή στόν Ιππόδρομο.

— Πώς πήγαν οι κούρσες, Φίλιππα; — Άστα!... Έχασε τό άτιμο με βραχεία κεφαλή.

— Τί είνε πάλι αυτή ή βραχεία κεφαλή; — Μά δει έχεις ιδίο από Ιππόδρομο, άδερεθ μου; Είνε ένας όρος του παιγνιδιού.

— Με συγχωρείς, Φίλιππα, άλλ' ένόμισα ότι μιλάς περί της... δικής σου κεφαλής, ή όποία παρ' ό,τι είνε θ ρ α χ ε ί α, θά έπρεπε νά... π ε ρ ι - σ π ά τ α ι... στόν τείχο!

Αλλά που νά παραδεχθῇ ο Φίλιππας, ότι θέλει σπάσιμο τό κεφάλι του για τή θλακεία, που κάνει, ν' άγαπᾷ περισσότερο τό ζῶα και συγκεκριμένως τά άλογα από τόν εαυτό του και νά φροντίξῃ, νά μὴν του λείψῃ ή καλοπέρασι... Κάθε Δευτέρα περιφέρει τό δρᾶμα της χασούρας του.

— Πάλι έχασες, Φίλιππα; — Πανωλεθρία!... Μ' έκαψε εκείνο τό γαϊδούρι ο Άντρεξ. Ήρθε πάτος.

— Πάτος εἶπες; — Ναι.

— Και δέν τόν έπαιρνες, νά τόν θάλῃς στό... παπούτσι σου, που τρύπησε;

Αυτά τραβᾷ ο φίλος μου ο Φίλιππας.

Προχθές όμως, που τόν συνήντησα στο δρόμο, μου φάνηκε κάπως άλογμένος. Έσπευσα νά τόν χαιρετήσω:

— Γειά σου, Φίλιππα. Βλέπω, εἶσαι μία χαρά.

— Τρώγω, άπήντησε μονολεκτικῶς ο Φίλιππας.

— Τί έννοεις τῶς;

— Τρώγω καλά. Έχω Πάσχα τό τερπνόν.

— Έχεις Πάσχα τό Δεκαπενταύγουστο; Ντροπή, Φίλιππα! Όλος ο κόσμος νηστεύει.

— Έγώ τρώγω άπ' δλα. Και καλοτρώγω μάλιστα.

θαίνει τό έξαιρετικό γεγονός στους παίκτας του Δέλτα, νά τῶνε... μεσήμερι - θράδυ. Και ο Σεπτέμβριος τούς βρίσκει με... κατεστραμμένες σιλουέττες. Παχαίνουν όλοι. Αυτό... παθαίνουν κατά τις Ιπποδρομικές διακοπές.

Πέφτετε φοβερά έξω, άν νομίζετε ότι ο φίλος μου ο Φίλιππας είνε ευχαριστημένος από την άργία του Ιπποδρόμου. Τούναντιόν. Υποφέρει. Έν πρώτοις τόν τυραννοῦν οι έφιάλτες του παιγνιδιού. Μου διηγήθηκε ή γυναίκα του τό έξης περιστατικό:

— Προχθές, μου εἶπε, έφερα πρωί-πρωί μαραγκούς, ν' αλλάξουν τό πάτωμα της κρεβατοκάμαρας. Οι μαστόροι μπήκαν στο δωμάτιο και άρχισαν νά τό καταμεροῦν. Ο Φίλιππας κοιμῶταν άκόμῃ. Όπου σέ μία στιγμή πετάγεται από τό κρεβάτι και άρχίζει νά φωνάζῃ:

— Δύο έπί τρία!... Δύο έπί τρία! Φέρε μου χαρτί και μολύβι νά τό σημειώσω, μήπως τό ξεχάσω...

Οι μαραγκοί γύρισαν και τό κύταξαν σαστισμένοι.

— Τί νά σημειώσης, Φίλιππα; τόν ρωτῶ.

— Τό σύνθετο δύο έπί τρία, δρέ γυναίκα! Τό εἶδα στόν ύπνο μου. Τό άκουσα καθαρά: Δύο έπί τρία. Μου τό εἶπε ένας άγγελος.

— Ποιός άγγελος, κακομοιρη; του άπήντησα. Τό δύο έπί τρία τό εἶπε πρό όλίγου ο... μαραγκός από δώ, που μέτρησε τό δωμάτιο. Τό δῆκε δύο μέτρα πλάτος και τρία μήκος.

— Ότε αυτό άκουσα στόν ύπνο μου; Κρίμα!

Και έσπᾷσχε τό κεφάλι του στο σεντόνι, για νά συλλάβῃ κανένα άληθινότερο όνειρο.

Είνε δυστυχής, σās λέγω, ο Φίλιππας αυτές τις ήμέρες. Όλα, θαρρείτε, έθάλθηκαν νά του φέρουν κάθε τόσο τό νοῦ τις ώριπες άναμνήσεις του παιγνιδιού.

Προχθές, ο γυιός του, που είνε μαθητής, τόν ρώτησε:

— Τί ήταν, μπαμπά, οι Ιπποκένταυροι;

Η σκέψις του φίλου μου έπήγε άμέσως στο Δέλτα. Αναστένανε και

άπήντησε στόν γυιό του:

— Ήταν, παιδί μου, τό άλογο και ο τζοκέϋ ένα σώμα.

Προσπάθησε νά διώξῃ από τό μυαλό του την άνάμνησι, που τόν τυρνῖνοῦσε, άλλ' ο γυιός του, με λίγο τόν ξαναρώτησε:

— Πόσο κάνουν 4Χ5, μπαμπά;

Αναστένανε έκ δευτέρου ο Φίλιππας και άπήντησε:

— Ένα... σύνθετο του Ιπποδρόμου παιδί μου. Έρχεται τό 4 και χάνει τό 5...

Και παραδόθηκε στήν άναπόλησι των συγκινήσεων του παιγνιδιού...

Η μόνη παρηγορία του φίλου μου του Φίλιππα είνε, ότι τό Σεπτέμβριο ο Ιππόδρομος θ' άρχίσῃ με περισσότερη ζωή. Τα άλογα θά είνε ξεκούραστα και θά έχουν μεγαλύτερη όρεξι, γιάλ... φαί.

— Άστα, μου άνήγγειλε χαρούμενος ο Φίλιππας. Τόν άλλο μήνα έρχονται νέοι καθαρόαιμοι...

— Τί καθαρόαιμοι; Παικταί;

— Όχι, θρέ άδερφέ: Ιπποί... Μά τί διάβολο; Δέν έχεις ιδέα από Ιππόδρομο;

— Με συγχωρείς, Φίλιππα, αλλά μου φαίνεται πιό φυσικό, νά χαρακτηρίζονται οι παίκταί ως κ α θ α ρ ο α ι μ ο ι.

— Γιατί;

Διότι μπορούν οι έπιχειρηματίαι του Ιπποδρόμου νά γνωρίζουν πιό καλά τό αίμα των παικτών, έρ' όσον τούς κάνουν κάθε Σαββατοκύριακο... ά φ α ι μ ά ξ ε ι ς.

Αλλ' ο Φίλιππας γίνεται πάντα έξω φρενών, όταν κατηγοροῦν ένόπιόν του τις κούρσες ως μη καλὸ και ειλικρινές παιγνίδι. Έκφωνεί εύθους φιλιππικόν κατά των συκοφαντών:

— Οι κούρσες είνε τό καλύτερο παιγνίδι. Γεμάτο συγκινήσεις, φρενίτιδα, άεροδυναμισμόν. Όσοι λένε ότι χάνομε θλακώδως τά λεπτά μας, δέν ξέρουν τί λένε. Έγώ εἶμαι θείσιος, ότι άν ζούσε σήμερα ο Άριστέιδης άδικαίος, θά... διοργάνωνε κούρσες.

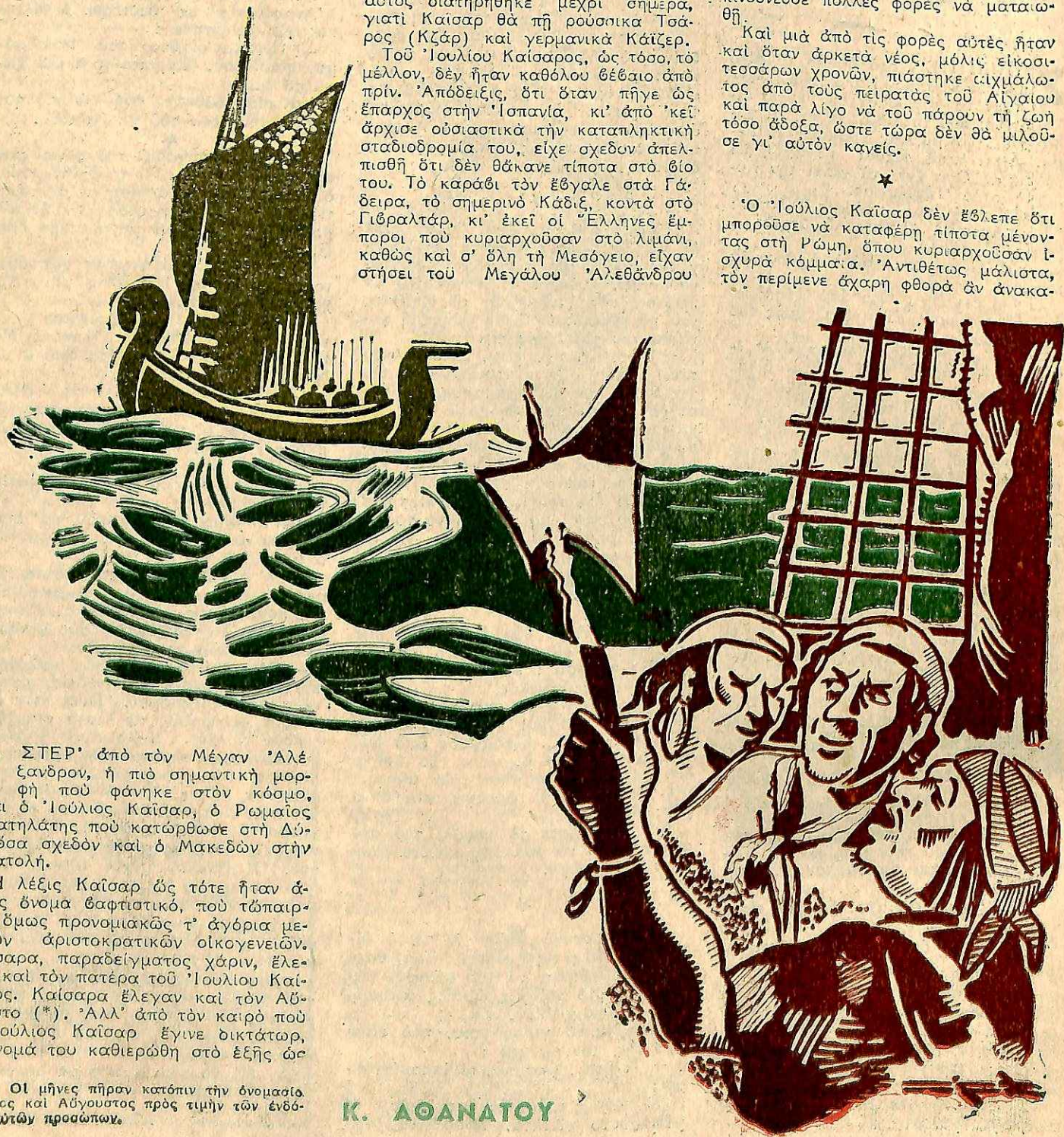
Μάλιστα, κύριε. Τίποτε δέν ισοδυναμεί στήν μάταιη αυτή ζωή με τό θέλητρο των Ιπποδρομιών. Έγώ θά μείνω στίς κούρσες πιστός μέχρι θανάτου. Η μάλλον μέχρι τάφου. Διότι έχω άφήσῃ ρητή έντολή στους δικούς μου, όταν πεθάνω, νά μή φέρουν στήν κηδεία μου νεκροφόρα... άστοκίνητο, αλλά νεκροφόρα με άλογα...

Και μάλιστα με τέσσερα άλογα. Μέσα από τό φέρετρό μου θά έχω την ύστάτη ευχαρίστησι νά... ποντάρω στά δύο άλογα, που θά είνε ζεμένα... μπροστά-μπροστά! Λες νά μή φθάσουν αυτά... πρώτα στο νεκροτάφειο; Με τη γκίνια που με δέρνει έμένα, δλα μπορεί νά συμβούν...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ

αίχμαλτος τῶν πειρατῶν τοῦ Αἰγαίου

τίτλος αυτοκρατορικός. Καί ο τίτλος αὐτός διατηρήθηκε μέχρι σήμερα, γιατί Καίσαρ θά πῃ ρουσσικά Τσάρς (Κζάρ) καί γερμανικά Κάιζερ. Τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὡς τόσο, τὸ μέλλον, δὲν ἦταν καθόλου θέβαιο ἀπὸ πρὶν. Ἀπόδειξις, ὅτι ὅταν πῆγε ὡς ἐπαρχὸς στὴν Ἰσπανία, κ' ἀπὸ κεί ἄρχισε οὐσιαστικὰ τὴν καταπληκτικὴ σταδιοδρομίαν του, εἶχε σχεδὸν ἀπελπισθῇ ὅτι δὲν θάκανε τίποτα στὸ βίον του. Τὸ καράβι τὸν ἔβγαλε στὰ Γάλλαια, τὸ σημερινὸ Κάδιξ, κοντὰ στὸ Γιβραλτάρ, κ' ἐκεῖ οἱ Ἕλληνες ἐμποροὶ ποὺ κυριαρχοῦσαν στὸ λιμάνι, καθὼς καὶ ὁ ὅλη τὴ Μεσόγειο, εἶχαν στήσει τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

μαρμάρينو ὄγαλμα. Ὁ Καίσαρ ἐστάθηκε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ κύτταξε μελαγχολικά :

— Αὐτός — εἶπε — τριαντατριῶν χρονῶν εἶχε τελειώσει κ' ὅλας τὸ ἔργο του καὶ πέθανε. Ἐνῶ ἐμεῖς...

Κ' ἐκούνησε στενοχωρημένος τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ μπορῇ κ' ὁ ἴδιος νὰ φαντασθῇ πόσο ἡ γῆ εἶναι πλατεῖα καὶ χωράει πάντοτε κατορθώματα διὰ τὴν ἑξῆς καὶ τέτοια ψυχὴ μέσα του.

Ἀλλά, τὸ μέλλον τοῦ Καίσαρος ἐκινδύνευσε πολλὰς φορές νὰ ματαιωθῇ.

Καὶ μιά ἀπὸ τίς φορές αὐτὲς ἦταν καὶ ὅταν ἀρκετὰ νέος, μόλις εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν, πιάστηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς πειρατὰς τοῦ Αἰγαίου καὶ παρὰ λίγο νὰ τοῦ πάρουν τὴ ζωὴ τόσο ἄδοξα, ὥστε τώρα δὲν θά μιλοῦσε γι' αὐτὸν κανεὶς.

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ δὲν ἔβλεπε ὅτι μποροῦσε νὰ καταφέρῃ τίποτα μένοντάς στὴ Ρώμη, ὅπου κυριαρχοῦσαν ἱσχυρὰ κόμματα. Ἀντιθέτως μάλιστα, τὸν περιέμενε ἀχαρὴ φθορὰ ἀν' ἀνάκα-

τεύτανε στὰ καθημερινὰ μικροπολιτικά ζητήματα τοῦ τόπου, μὲ τὴ μιά μερίδα ἢ μὲ τὴν ἄλλη, μέσα σ' ἐξιδιαιτερυγίες καὶ τίς προστριβές.

Ἀπὸ ἀηδία, λοιπόν, καὶ μαζὶ ἀπὸ κάποιον ὑπολογισμό νὰ κερδίῃ ἔδαφος μὲ τὴν ἀπουσία καὶ νὰ γυρίσῃ φρέσκος σ' ἐν καταλλήλῳ καιρῷ, ἀποφάσισε νὰ ξαναφύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα του (**). Γιὰ νὰ μὴ χάνεται ὁ μὲν σὲ ἀσκοπα ταξίδια, αὐτὴ τὴ φορά ἐπρότιμωσε νὰ πάῃ κάπου νὰ μορφωθῇ περισσότερο. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἤκμαζε ὡς πνευματικὸ κέντρο μελέτης ἡ Ρόδος, ὅπου καὶ ὁ Κικέρων εἶχε φοιτήσῃ γιὰ ἓνα διάστημα. Ὁ διάσημος ρήτωρ Ἀπολλώνιος εἶχε στὴ Ρόδῳ μιά ἐκουρασμένη σχολή. Αὐτὸν τὸν Ἕλληνα διάλεξε ὁ Καίσαρ γιὰ δάσκαλο.

Ἐναύλωσε πλοῖο, πῆρε μαζί του γιὰ συντροφιά ἓναν στενὸ φίλο του γιαντρά, καὶ γιὰ ἀκολουθία λίγους δούλους ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ μπάρκαρσεν. Ἀκόμα δὲν εἶχε φορτωθῇ μὲ χρῆμα γιὰ ν' ἀποπειραθῇ κανένας δανειστής του νὰ τοῦ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησι, καθὼς ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβῇ ἔπειτα.

Στὴ θάλασσα, ἡ πειρατεία ἔδινε κ' ἐπαινον, ἀπαράλλαχτα, ὅπως καὶ δεκαοχτὼ αἰῶνες ἀργότερα ἐπὶ Ναπολέοντος, Νέλσωνος καὶ Βύρμανος.

Ὁ Σερβίλιος Ἰσαυρικός εἶχε κινήσει συστηματικὴ ἐκστρατεία μὲ στόλους γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ληστὰς τοῦ πελάγους, ἀλλὰ τελικῶς δὲν ἐπέτυχε οὐτε αὐτός. Οἱ κούρσοι κυριαρχοῦσαν παντοῦ. Φοίνικες, Ἕλληνες — ὑπερώτερα πολλὴ φάνηκαν καὶ οἱ μαῦροι ἀπὸ τὴ Μπαρμπάρια — ἐζοῦσαν ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα.

Σ' ὅλο τὸ ταξίδι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ καὶ ἡ παρέα δὲν μιλοῦσαν παρὰ μόνο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τοὺς βασάνιζε ἓνας τρόμος ἀνάλογος πρὸς ἐκεῖνον ποὺ δοκιμάσαμε κ' ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου (1914-1918) γιὰ τὰ γερμανικά ὑποβρύχια.

Ἀλλά, τὸ ταξίδι τοὺς πῆγαινε μιά χαρά, χωρὶς τὸ παραμικρότερο ἀπρόοπτο.

Κόντευαν, λοιπόν, νὰ φθάσουν στὴ Ρόδον, ὅταν ξάφνου τὴ νύχτῃ ἐνῶ κοιμόντουσαν θαθεῖα — ἦσαν μάλιστα καὶ χειμῶνας, μὲ φουρτοῦνα φοβερὴ — τοὺς ξύπνησε τρομερὴ φασαρία :

Οἱ πειρατὰι, εἶχαν φανῇ! Καπετάνιος, πλήρωμα, Καίσαρ, γιαντρός καὶ δούλοι δέθηκαν ὅλοι μὲ σκοινιά πιστάγκωνα, καὶ τὸ σκάφος τοὺς ὠδηγήθηκε τὰ ξημερώματα στὸν ἥρεμο ὁρμίσκο ἐνὸς μικροῦ ἀκατοίκητου νησιοῦ ποὺ λέγεται Φαρμακούς, ἐκεῖ κατὰ τὰ Δωδεκάνησα καὶ κοντὰ στὴ Μικρασιαστικὴ ἀκρογιαλιά, ἀνίκρυ σ' ἓναν κόλπο ποὺ οἱ Τούρκοι τὸν λένε Ἀσέμ-Καλεσί.

Οἱ πειρατὰι ἦσαν πολλοί, ἀρματωμένοι καὶ ἀγριοί. Ἰκανοὶ ναυτικοί, σκληραγωγημένοι, μὲ κακοῦργα ἐνστικτικά καὶ ἀπαίσια χαρακτηριστικά. Ἀνέβασαν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἔρριξαν θάναυσα στὸ κατάστρωμα. Τὸ κανονικὸ ἦταν νὰ τοὺς πάρουν τὸ καράβι, νὰ τοὺς ληστέψουν ἀπὸ κάθε τι ποὺ θάῆρισκαν, καὶ νὰ τοὺς σὺ-

(**) Γιατὶ εἶχε ξαναφύγει καὶ προηγουμένως στὴ Νικομήδεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας — κοντὰ στὸ Βυζάντιον — κάμποσο διάστημα.

ρουν στὸ κοντινότερο σκλαβοπάζαρο γιὰ πούλημα. Ἄν ἔφερναν ἀντίστασι, τοὺς ἐξαπέστρεβαν.

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ξεχώριζε μὲ τὴν δημοφιλίαν του καὶ τὰ λόγια του. Φαινόταν ἀρχοντόπουλο. Οἱ πειρατὰι τὸν ρώτησαν :

— Ἄν ἔχῃ ἡ φαμίλια σου παράδες καὶ στεῖλῃς νὰ μᾶς τοὺς φέρῃς, γλυτώνεις ἐσὺ, καλόπαιδο! Τί λές;

— Πόσα θέλετε; — τοὺς εἶπε ὁ Καίσαρ.

— Εἴκοσι τάλαντα! — φώναξε ὁ ἀρχηγός. (Δηλαδή μερικὰ σημερινὰ ἑκατομμύρια).

— Μπορῶ νὰ στείλω νὰ μοῦ φέρουνε ἀμέσως πενήντα — ἀπήντησε ὁ Καίσαρ μ' ἐτοιμότητα καὶ ὑπερηφάνεια — ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι, θὰ μᾶς ἐλευθερώσετε ὅλους μαζί ὅπως εἰμαστε.

Οἱ πειρατὰι ἀλλήλοκυττάχτηκαν. Εἶχαν πιάσει ψαχνό.

Ἐτριψαν τίς παλάμες ἀπὸ εὐχαρίστησι.

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ κράτησε μονάχα τὸν γιαντρά, κ' ἐξαπέστειλε τοὺς δούλους του, ποὺ οἱ πειρατὰι τοὺς ἔβγαλαν ἀπέναντι στὴν στεριά. Ὁ Καίσαρ τοὺς ἔδωσε οδηγίες καὶ γράμματα νὰ πάνε στὴ Μίλητο καὶ νὰ πάρουν ἀπὸ ὀρισμένους γνωστοὺς του τὰ χρήματα ὡς δάνειο γι' αὐτόν.

Σαράντα ὁλόκληρες ἡμέρες ἔλειπον οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Καίσαρος. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Καίσαρ ἔπρεπε νὰ μένῃ ντυμένος καὶ ὑπὸ αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν γιὰ νὰ μὴν τὸ σκάφος κολυμπῶντας. Ἐπὶ σαράντα ἡμέρες κοιμότανε ἔτσι, χωρὶς νὰ βγάλῃ ὅχι μόνο τίς μπόττες του, ἀλλὰ οὐτε τὴ ζώνη του!

Σαράντα ἡμέρες, καὶ οἱ πειρατὰι ἀρχίζαν νὰ θαυροῦνται πιά. Πρῶτον, εἶχαν τὸ φόβο μήπως ἡ ἀργοπορία σημαίνοι ὅτι, τοὺς ἐτοιμάζεται καμιά ἔφοδος κ' ἔπρεπε νὰ στέκουν ὅλη τὴν ὥρα ἐπὶ σκοπόν. Δεύτερον, τοὺς λιγότευαν τὰ τρόφιμα καὶ πρὸ πάντων τὸ νερό. Καί, τρίτον, νόμιζαν ὅτι δὲν θά θρεθῇ τὸ πλοῖον.

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, κατόπιν στίς ἐκστρατείες του, ἔλεγε συχνά :

— Ἐγὼ μάθει ἐγὼ στὴν κακουχίαν καὶ στὴν ὑπομονὴν ὅταν πῆγαινε νὰ σπουδάσω... ρητορικῇ!

Ἀλλά, ἡ ἀγωνία ἐκείνων τῶν ἡμερῶν φαίνεται ὅτι τὸν ἔκανε καὶ ὑπέφερε. Καὶ γιὰ νὰ κἀνὴ τοὺς πειρατὰς νὰ περιμένουν, τοὺς ἔλεγε ποιήματα καὶ ἱστορίες, τοὺς γινότανε ὅσο μποροῦσε πλὴ ἐυχάριστος. Ἐννοεῖται ὁ μὲν ὅτι ἡ φιλοτιμία του καὶ ὁ ἐγωισμός του εἶχαν πειραχθῇ τόσο, ὥστε κάποτε, ἔτσι σὰν ἀστεία, τοῦ ἐφευγε ἓνας λόγος ποὺ φανέρωνε τὰ πραγματικά του αἰσθήματα, τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε μὲ τοὺς πειρατὰς :

— Ἐγὼ — τοὺς εἶπε γελώντας — ἄμα θρεθῶ ἐλεύθερος, θὰ σὰς κρεμάσω στὸ σταυρό!

Ὁ ἀρχηγός τῶν πειρατῶν, τοῦ ἀπήντησε στὸ ἴδιο ὕψος :

— Φέρε ἐσὺ πρῶτα τὰ λεφτά, κ' ἂν σοῦ περνᾷ μᾶς κρεμάς!

Κ' ἐγέλασε κ' αὐτός!

θάρκα φάνηκε στὸν δρίζοντα ποῦρ-χόταν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν ἔρημη Μικρασιατικὴ ἀκτὴ. Ἦσαν οἱ δούλοι τοῦ Καίσαρος. Ἐφερναν τὰ λῦτρα. Οἱ πειρατὰι τὰ μέτρησαν. Πενήντα τάλαντα σωστά! Τότε καὶ πῆγαν ἐντελῶς ὅτι εἶχαν αἰχμαλωτίσει πούδα ὁ πρόσωπο. Ἐλύσαν τὸ Ρωμαῖο εὐπατρίδην καὶ τὸν γιαντρά του καὶ τοὺς ἔβαλαν στὴ θάρκα μαζί μὲ τοὺς συντρόφους του. Τοὺς ἀποχαίρεσαν μάλιστα συγκινητικά, γιατί στὸ μεταξὺ εἶχαν ἀποκτήσῃ τὴ φιλικὴ σχέσιν τοὺς στὴν οἰκειότητα τόσο καιροῦ.

Πατώντας ὁ Ἰούλιος Καίσαρ τὸ πόδι του στὴ στεριά, δὲν ἄφησε νὰ χασθῇ καθόλου καιρὸς. Μὲ θεληματικότητα καὶ γοργότητα, ἀτάξια πρὸς τὴν αἰώνια καὶ παγκόσμια φήμην ποὺ τὸν πρόσευε ἀργότερα, ἀπεφάνισε νὰ ἐκδικηθῇ.

Τρέχει μὲ τοὺς ἀνθρώπους του στὴν Πέργαμο. Ἐκεῖ εἶχε τὴν ἔδρα τοῦ ἀνθύπατος τῆς Ἀσίας, ὁ Ἰούλιος Σιλανός. Ὁ Καίσαρ ἀρματώνει σὲ μιά ὥρα μέσα καράβια μὲ ἀνδρες γερούς. Καί, σὰ ναύαρχος, θάξῃ πλώρη γιὰ τὴ Φαρμακούς!

Ἐλυσσοῦσε κυριολεκτικῶς.

Εἶχε νυχτώσει θαθεῖα ὅταν ἔφτασε στὸν τοπο ποῦχε μείνει αἰχμάλωτος. Οἱ πειρατὰι δὲν εἶχαν φύγει ἀκόμα ἀπὸ κεί. Ἐκοιμόντουσαν μάλιστα, κ' εἶχαν καὶ φουνταρισμένη τὴν ἀγκυρά.

Ὁ Καίσαρ τοὺς ἔκαμε ἀκριβῶς ὅτι τοῦσαν κάμει αὐτοί. Τοὺς ἔπιασε στὸν ὕπνῳ, μὲ τ' ἄβρα τοῦ χερσίου, τοὺς συνηθισμένους στὴν πάλιν καὶ στὸ φονο κακούργους αὐτοὺς θαλασσολόκους, καὶ τοὺς ἔδεσε! Τοὺς πῆρε καὶ ὅσα χρήματα τοὺς εἶχε δώσει ποῖν, ἔσυρε τὸ καράβι τοὺς καὶ τὸ πρῶτον δικό του ἀπὸ πίσω, καὶ τοὺς ἔβγαλε στὴν ἀμμουδιά!

Ὁ Ρωμαῖος ἀνθύπατος Ἰούλιος Σιλανός δὲν ἔμεινε λιγώτερο κατάπληκτος ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς πειρατὰς μπροστὰ στὸ θέαμα. Ἐγύρισε κ' ἐκύτταξε μὲ θαυμασμό καὶ φθόνον τὸ νεαρὸ Ἰούλιο Καίσαρα. Ἐνῶ ὅμως ὁ νόμος ὥριζε ρητῶς ὅτι οἱ πειρατὰι θανατώνονται χωρὶς ἄλλες διατυπώσεις αὐτοστιγμῆς, φάνηκε, ὡς τόσο, ἐπιφυλακτικῶς :

— Κεῖν — εἶπε στὸν Καίσαρα — τράβα ἐσὺ τώρα τὸ δρόμο σοὶ γιὰ τὴ Ρόδον, καὶ δὲν εἶμαι μὲν εἰς νὰ τοὺς τιμωρῶ σοὶ ἐγὼ.

Τοῦ Καίσαρος δὲν τοῦ ἄρεσε διάλογος αὐτός. Ὁ Σιλανός εἶχε σκοπὸ νὰ πούλῃ τὸν πειρατὰ, γιὰ νὰ ὠφεληθῇ. Καὶ τότε, τοὺς πῆρε μόνος του ὁ Καίσαρ γιὰ τοὺς τιμωρήσει μὲ τὰ χερσὶν του. Ἐβγαλε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κ' ἔστησαν τοὺς σταυρούς. Καὶ ὅταν διέταξε νὰ τοὺς κρεμάσουν ἔναν-ἐναν ἐπάνω τοὺς εἶπε :

— Δὲν σὰς τὸ εἶχα πῇ ἐγὼ;...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

(Εἰκονογράφος : Σ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ)

Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΥΣΤΕΡ' ἀπὸ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ἡ πιὸ σημαντικὴ μορφή ποὺ φάνηκε στὸν κόσμον, εἶναι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, ὁ Ρωμαῖος στρατηλάτης ποὺ κατ' ὀρθὴν καὶ τὴν Δύσιν ὅσα σχεδὸν καὶ ὁ Μακεδὼν στὴν Ἀνατολή.

Ἡ λέξις Καίσαρ ὡς τότε ἦταν ἀπλῶς ὄνομα θαφτιστικό, ποὺ τὴν παίρναν ὅμως προνομιακῶς τ' ἀγῶρια μερικῶν ἀριστοκρατικῶν οικογενειῶν. Καίσαρα, παραδείγματος χάριν, ἔλεγον καὶ τὸν πατέρα τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Καίσαρα ἔλεγον καὶ τὸν Αὐγουστο (*). Ἀλλ' ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἔγινε δικτάτωρ, τ' ὄνομά του καθιερώθη στὸ ἔξης ὡς

(*) Οἱ μῆνες πῆραν κατόπιν τὴν ὀνομασίαν Ἰουλίου καὶ Αὐγουστου πρὸς τιμὴν τῶν ἐνδόξων αὐτῶν προσώπων.

Στὶς σαράντα ἡμέρες ἀπάνω, μιά

Δύο γράμματα βπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου κόβιδας και πεζοδρομίων

Έν θέμα πού μās προκαλεί πλήθος άγωνιών...

Περί τών αυτοκτονιών

Χαρίδημε,

Αυτοκτονώ! Καί θα αυτοκτονήσω για λόγους πού λεπτομερώς έδω θα σου τονίσω. Προχθές, πού λές, Χαρίδημε, έδω ψηλά πού μένω, ένα γατάκι βρέθηκε, πολύ δυστυχισμένο, πού είχε χάσει, προφανώς, τους προσφιλείς γονείς του. Έγώ, λοιπόν, κηδόμενος της δυστυχούς ζωής του, εϋθύς τό περιέθαλπα με προσοχή και τάξι. μη φανταζόμενος ποτέ ότι θα τό πετάξω μία νύχτα ή συμβία μου στού ποταμού τήν κοίτη, διότι, λέει, τό γατί μās λέρωσε τό σπίτι!... Δέν ξέρεις, πώς μου φάνηκε, Χαρίδημε, αυτό... Τόσο πολύ μου στοίχισε, πού δίχως να σκεφτώ, έπληρα τήν άπόφαιν, άντι να ξεφωνίσω, να πέσω εις τόν ποταμόν και να αυτοκτονήσω!...

★

Ίσως να πής, αγαπητέ, δέν αξίζει τόν κόπο, να μείνη ένας άνθρωπος, γιάννα γατί, στόν τόπο. Διαφωνώ, Χαρίδημε, γιατί ή ανθρωπότης, θέλει ό κάθε άνθρωπος να φαίνεται ήπότης, και πλέον επιβάλλεται, όταν κανείς σε δείρη, να κάνεις... χαρακίρι! Σήμερα πρέπει να τολμάς, και ν' άγνοής τόν πάν... γι' αυτό δε και ήμέθοδος τών Σινοϊαπώνων όλην τήν γήν κατέκτησεν και πλήθος τάφων έκτισεν, ένώ και νέα μνήματα ν' άνοίξη προσπαθεί... Δέν είνε δ' άπαράιτητον σήμερα τό σπαθί, γιατί υπάρχουν μέθοδοι χαρακιριού πιο πρόχειρες και προτιμώνται δι' αυτό, από πολλούς αυτόχειρες. Τήν πρώτην θέσιν, φυσικά, κατέχει ή κίνη. Άκολουθούν τό σουμπλιμέ μαζί με τήν στρυχνίνη και έν τώ μεταξύ δέν άγνοείται ούτε' αυτό τό... βορικόν δξύ!...

★

Γι' αυτούς π' αφήνουν τήν ζωήν μετ' εύκολίας τού... μ' αντιπαθούν τά φάρμακα, υπάρχουν αι πτώσεις, αϊτινες γίνονται συχνά—καθημερινή και έορτή—και είνε με τά «αϊτια», συνήθως... άσортί! Αίφνης, δυό νέοι ευειδείς πού στά μπαίν-μιζ τά χάλασαν άπ' τήν εξέδραν πέφτουνε για να πνιγούν στήν θάλασσαν ένώ,

για να ριφθί από ψηλά κανέναν στο κενό, —ως γίνεται και νύν— πρέπει να είνε... ποιητής με κεφαλήν... κενή νι

★

Άπ' τόν Ιδρώτα, φίλτατε, της άγωνίας στάζω, κι όσο κι' αν είμαι τολμηρός και δυνατός, διστάζω να κάνω τό διάβημα τ' άπονενοημένο. Πέσμου κι' έσύ τη γνώμη σου... Πέσμου... Θά περιμένω... Διά ταύτα σε άφήνω με όργήν αλλά και μένος και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Βρέ Κλέων,

Άν και θάθελα πολύ τό θάνατό σου, διστάζω τώρα να σου πω άπότομα «σκοτώσου» Υπήρχε, θέβαια, έλπίς έτσι να ήσυχάσω, αλλά δέν πρέπει τη στιγμή ετούτη να σε χάσα Κάνε, λοιπόν, ύπομονή, βρέ Κλέωνα, λιγάκι... Περίμενε ν' «άνεβαστή» τό έργο του Μαμάκη και τότε πιά σά θα ιδής, πόσο θα είνε αηδής του έργου ή ύπόθεσις και ή προϊστορία, όταν θα δής τί παναπή ανθρωπίνη μωρία, όταν θα δής τό θέαμα άκαδημαϊκών να γράφουνε περί αύτου σωρείαν κριτικών, πρό του Μαμάκη κλίνοντες μ' ευλάβειαν τό γόνυ, όστις, φουσκώνοντας πολύ, σά θηλυκό παγώνι, θα λήη πώς έκπροσωπεί τόν είκοστόν αιώνα... Τότε... σκοτώσου, Κλέωνα!... Ναί, τότε αυτοκτόνα! Και όταν πλέον άνεβής στούς ουρανούς επάνω και σε ρωτήση ό Θεός: «Τί θάπρεπε να κάνω, να ξαναγίνουν τών θνητών αι φρένες πάλι σάι;» Απάντησέ του: «Υψιστε, στείλ' τους ξανά τό Νώε!»

★

Και τώρα, φίλε Κλέωνα, θέλω να σου μιλήσω και άπορίες μερικές άκόμη να σου λυσω... Είν' ευφαιμένα όσα λές περί τών αυτοχειρών, τών τρόπων πού μετέρχονται, ως λέγεις τών προχείρων, του σουμπλιμέ, του βορικού κι' έν γένει τών φαρμάκων.

★

Ούδεις τό δπλόν άφησεν, αγαπητέ μου, άκων, κι' αν προτιμά τά φάρμακα τών αυτοχειρών ό έσμός —στ' όρκίζομαι, βρέ Κλέωνα, αυτό εις τη ζωή μου— τό κάνει γιατί γίνεταί ούτω συνδυασμός...τερπνού και ώφελίμου!

Άμφιβολία έπ' αύτου, νομίζω, δέν χωρεί, κι' αν θέλης και παράδειγμα, τό έχεις αθωρεί: Μιάν νέα, πού έφαινετο, αγαπητέ, όσια, (και κατετρώχετο δεινώς από έλονοσία) κάποιος τήν έγκατέλειψε τόν περασμένο μήνα κι' εκείνη έπληρε μονομιάς πενηνταδυό κινίνα. Έτσι, θα πής, ό έρωτας πώς τη ζωή χαλά... Λόθος μεγάλο, φίλε μου! Η νέα... έγινε καλά κι' ένώ τήν έβασάιζαν θερμές από έτών δέν ξαναείδε πυρετόν!...

★

Τό παίρνουν, όμως, και πολλοί αυτό στά σοβαρά και πέφτουν με τά φάρμακα στού Χάρου τήν άπόχη. Αύτοί, όμως, οι άνθρωποι πεθαίνουν και καμμιά φορά, ένώ οι άλλοι όχι!...

... ..

Έπί τούτοις, φίλε Κλέων, σε άσπάζομαι άσμένως ό πολύ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Διά τήν αντιγραφήν
Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Η γυναίκα ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ

λα, να πέρση στήν άγκαλιά του, ζητώντας παρηγοριά, άγάπη κι' ένδιαφέρον στο φίλο του άνδρός της, πού με τόση πονοψυχία παράρτεκε στή δυστυχία της.

★

Με τό θάρρος πού είχε, άρχισε να της έκφράξη τη συμπάθειά του, μόλις έθρυσκε εύκαιρία.

— Πάλι καυγάδες είχατε με τόν Πέτρο;

— Όχι, προσπαθούσε να δικαιολογήθι εκείνη.

— Πώς έχω; Άφού τά μάτια σας είνε κλαμένα. Μη μου κρύβετε τίποτα. Ξερέτε πόσο είμαι φίλος σας.

— Ναί, όμολογούσε τότε εκείνη ντροπαλά. Ένα μικροκαυδακι...

— Σας λυπούμαι, κυρία μου. Δέν μπορώ να καταλάβω πώς ύπάρχει άνθρωπος πού μπορεί να κακομεταχειρισθί ένα πλάσμα σαν κι' εσάς! Άλλά έτσι ήταν πάντα ό Πέτρος. Άπότομος, έγωϊστής και σκληρός... Καταντά, δηλαδή, να είνε για σας μαρτύριο ή ζωή.

— Μάλιστα, έτσι είνε!...

— Κι' έπειτα τολμούν να λένε ότι φταίνε οι γυναίκες πού άπατούν τούς άνδρες τους. Για μένα, κυρία μου, καμμιά γυναίκα πού ζητάει κάπου άλλο τη χαρά πού δέν της δίνει ό άνδρας της, δέν είνε άδικαιολόγητη. Πάντα ό σύζυγος φταίει για κάθε πράξη της γυναίκας του.

— Τι σωστά πού μιλάτε! παρατηρούσε εκείνη. Έτσι είνε!... Μās κάνουν πρώτα μαρτυρική τη ζωή κι' έπειτα μās ζητάνε τό λόγο.

Αυτό τό «βιολί» τό έπαίξε ό Λέανδρος άρκετόν καιρό, μ' έπιμονή, ύπομονή και τέχνη. Δέν άφηνε τήν παραμικρή εύκαιρία να περάσει, χωρίς να ύποσκάψη τά θεμέλια της συζυγικής εύτυχίας του φίλου του. Καί ή συμπεριφορά του Πέτρου άπέναντι της γυναίκας του το έδινε συχνά αυτές τις εύκαιρίες. Κάθε τόσο, λοιπόν, της έκέφραζε τη συμπάθειά του για τη ζωή πού της έκανε ό Πέτρος και κατέληγε:

— Έσείς είσαστε άξια για μία μεγάλη άγάπη. Σε σας πρέπει ν' άφοσιώθι ένας άνδρας όλόκληρος, πού να σας προσφέρει τη χαρά, τήν άγάπη και τήν εύτυχία... Έσείς αξίζετε τήν πιο μεγάλη θυσία. Γιατί είσαστε ένα άληθινό λουλούδι, μία αϊθέρια ύπαρξις, ένα σπάνιο μπιμπελό... Αύτά της ψιθύριζε σιγά κι' ύποβλητικά ό Λέανδρος και τήν παρακολουθούσε με τρυφή χαρά και άκουγε προσεχτικά τά λόγια του σαν να συμφωνούσε μ' αυτά. Καί πάντα ό Λέανδρος τελείωνε τήν σχετική άγόρευσί του με τό ίδιο ρεφραίν:

— Όι άνδρες σαν τόν Πέτρο, είνε εκείνοι πού πρέπει να τούς άπατούν οι γυναίκες τους! Έγώ ποτέ δέν θα σας

κατέκρινα αν άποφασίζατε να δώσετε μια τέτοια διέξοδο στο μαρτύριό σας... Τό αξίζει!...

Φυσικά ό Λέανδρος δέν μιλούσε ποτέ για τόν έαυτό του. Δέν είχε θάλει συγκεκριμένη ύποψηφιότητα για τη θέσι του παρηγορητού. Δέν έθρυσκε πώς χρειαζόταν άλλως τε αυτή ή διευκρίνισις. Ήταν βέβαιος πώς ή Λέλα τόν καταλάβαινε άπολύτως και, βέβαια, όταν άποφασίζε ν' ακολουθήσθι τη συμβουλή του, δέν θάτρεχε αλλού...

★

Όσο περνούσε ό καιρός, τήν έβλεπε να πείθεται... Οι έπίδοκμασίες της σε όσα της έλεγε, ήταν άπόδειξις πώς ή θελήσι της είχε άρχισι να κάμπτεται. Καί πολύ γρήγορα ό Λέανδρος θα θρυσκόταν στήν εύχαρησθι θέσι να τρυγήτι τούς καρπούς τών συστηματικών του κόπων.

Ένα άπόγευμα, έτρεξε στο σπίτι της κατενθουσιασμένος: είχε άνακακύψει μία άπιστία του Πέτρου. Με τρόπο του είχε άποσπάσει τήν όμολογία, μαζί μ' ένα ένοχο έρωτικό γράμμα. Γι' άνεκοίνωσε όλα στη Λέλα, με μία ψεύτικη έκφρασι λύπης στο πρόσωπο.

Έκείνη έβαλε τά κλάματα, άγανακτημένη, δυστυχισμένη κι' άπελπισμένη.

— Έσάς! Έσάς ν' άπατά! της έλεγε. Αυτό είνε τρομερό! Πρέπει να τού άνταποδώσετε τά ίσα.

Έσκυψε σιγά στ' αϊτί της και της ψιθύρισε τό γλυκό τραγουδι της άμαρτίας:

Δέν πρέπει να καταδικάσετε τη ζωή σας έτσι κουτά κι' άνώφελα. Σκεφθήτε πώς τά χρόνια φεύγουν... Αύτός δέν σας άγαπά. Σας περιφρονεί για μία άλλη... Έσείς όμως είσαστε άξια για μία μεγάλη άγάπη... Κάποιος θα ύπάρχη πού θα είνε εύτυχής αν σας τήν προσφέρει και τη δεχθήτε. Κάποιος πού θα περιμένι μία λέξι σας, για να γίνη εύτυχής μαζί σας. Άκούστε με έμένα πού είμαι φίλος σας...

Τό πρόσωπο της Λέλας έπληρε μία έκφρασι άποφασιστική.

— Λοιπόν, τό άποφασισά! φώναξε... Βρίσκω κι' εγώ κουτό να ταπεινώνομαι έτσι και να θυσιάζω τη ζωή μου, όταν ύπάρχη ένας άνθρωπος δυστυχής για μένα... Ένας άνθρωπος πού ξέρω πώς μ' άγαπά τρελλά...

Ό Λέανδρος άρχισε να γελά από μέσα του. Λοιπόν, ή ιστορία τελείωνε... Η Λέλα θάπρεπε στήν άγκαλιά του. Κι' εύτυχώς πού είχε κάνει και λουτρό, σαν να προαισθανόταν τήν εύτυχία του.

— Πήτε μου, έξακολούθησε ή Λέλα κυττάζοντάς τον στα μάτια, είσθε ά-

Ευδυμο διήγημα

του
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Πρωτότυπη έρευνα του συνεργάτου μας Θ. ΔΡΑΚΟΥ

ΜΕ την εφαρμογή του τελευταίου νόμου περί Τύπου, ο οποίος κατοχυρώνει το δημοσιογραφικό έπαγγελμα και προστατεύει τους εργάτες της πέννας, εδόθηκε σε κάθε δημοσιογράφο ένα ατομικό δελτίο για να το συμπληρώσει. Σ' αυτό το δελτίο μεταξύ άλλων ερωτημάτων υπάρχει η φράση: «Έτος εισόδου εις το επάγγελμα». Ο καθένας απαντά με μία χρονολογία: 1890 ή 1905 ή 1923 κτλ...

• Άλλα τί θυμίζει σε κάθε δημοσιογράφο αυτή η χρονολογία που σημειώνει στο ατομικό του δελτίο; Απλούστατα: Ένα σωρό αγώνες, ένα σωρό περιπέτειες κι' ακόμη τὰ θάσσανα και τις ταλαιπωρίες που επράγματοσε στα πρώτα βήματά του. Αυτά λοιπόν τὰ θάσσανα, αυτές τις φιλοδοξίες και τὰ όνειρα των εργατών της πέννας θα φέρωμε στην δημοσιότητα με την πρό οφθαλμών έρευνά μας.

Όλοι οι δημοσιογράφοι, μεγάλοι και μικροί — άφανείς μάλλον — έχουν

νά μας εξιστορήσουν χίλια δυο συναρπαστικά επεισόδια.

Ο Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ

Από πού θα πρέπει ν' άρχίσουμε; Μά φυσικά από τόν ύφυπουργό Τύπου και Τουρισμού, τόν Θ. Νικολούδη, ο οποίος αν είναι μόνον ένα επίλεκτο μέλος της Έθνικής Κυβερνήσεως, αλλά και της δημοσιογραφικής οικογενείας. Ο κ. Υφυπουργός ωστόσο είναι πνιγμένος στις ύψηλες ασχολίες του. Η ερώτησίς μας κάνει ν' ανθίστη στα χείλη του ένα χαμόγελο αγαλλιάσεως. Δεν έχει λησμονήσει ούτε στιγμή την δημοσιογραφική ζωή του. Μά σαν καλός δημοσιογράφος, θέλει να γραφή κάτι καλό, γι' αυτό μας δηλώνει:

— Έλάτε μιάν άλλη μέρα νά τὰ πούμε, πού θά έχω καιρό και κέφια. Και άφωσιώνεται πάλι στις καθημερινές ύπουργικές ασχολίες του πού του άπορροφούν ακόμη και αυτές τις ώρες της άναπαύσεώς του.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΥΡΟΥ

Η δεύτερά επίσκεψίς μας έγινε στην «Εστία» την ώρα της πυρετώδους εργασίας της. Σ' όλα τὰ γραφεία οι συντάκται γράφουν τὰ «ρεπορτάζ» τους. Ο Μελάς διαβάζει κι' απολαμβάνει τὸ χρονογράφημα του. Ο Άγγελουμάτης πνίγεται στην ύλη του κι' ο Άχιλλεύς Κύρου έτσι μάζεται για τὸ καθημερινό του άρθρο.

Κύριε Κύρου, πώς έγινάτε δημοσιογράφος; τόν ρωτούμε.

Ο Κύρου, με την εξαιρετική ευγένεια πού τόν διακρίνει, δέχεται πρόθυμα ν' απαντήσει στην ερώτησή μας:

— Στην δημοσιογραφία, μάς δηλώνει, μπήκα μόλις τέλειωσα τὸ γυμνάσιο, ακολουθώντας την παράδοσι της οικογενείας μου. Ήμουν δέκα πέντε χρονών. Άρχισα φυσικά από τὸ πικρό ρεπορτάζ — τὸν... «καρροδρομικών» εἰδήσεων. Έπειτα έκαμα ρεπορτάζ τού ύπουργείου Παιδείας. Μὲ τὸν καιρό όμως εξελίχθηκα κι' έφθασε μιά ημέρα νά κάνω ρεπορτάζ τού ύπουργείου Έξωτερικῶν, τὸν Στρατιωτικῶν, πολιτικό ρεπορτάζ και νά πάρω στα χέρια μου μαζί με τὸν αδελφό μου, τόν Κωνσταντῖνο Κύρου, τὴν διεύθυνσι τῆς έφημερίδος τού πατέρα μου. Άγαπῶ εξαιρετικά τὸ έπαγγέλμά μου, γιατί κάθε ημέρα παρουσιάζει νέες συγκινήσεις. Άλλωστε έχει, όπως ξέρετε, τις εὐθύνες του και τις άντησεις του. Ο διεθυντής μὰς έφημερίδος μοιάζει σάν τὸν θιασάρχη. Πρέπει νά βρίσκει πάντα κάτι

νέο για ν' άρέσει ή έφημερίδα του σὸ ἀναγνωστικό κοινόν. Όσο για τὸν αδελφό μου, εκείνος έσπούδασε φυσικομαθηματικά. Μά ὁ έρωσ πρὸς τὴν δημοσιογραφία τὸν έκαμε κι' εκείνον νά εγκαταλείψη τὴν έπιστήμη του και ν' άφωσιωθῇ στην «Εστία».

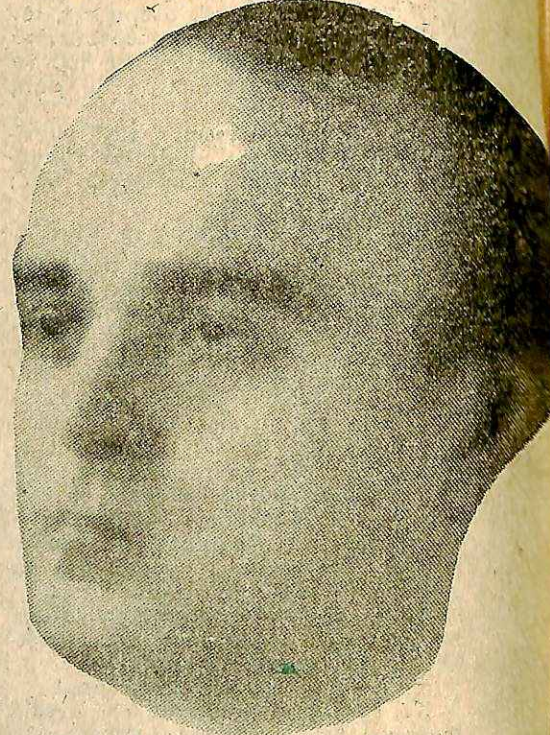
Ο ΣΤΕΦ. ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Ο διεθυντής τῆς «Πρωτῆς» πάλι, ὁ Στέφανος Πεσμαζόγλου, είναι ὁ μόνος δημοσιογράφος πού παρακολούθησε μαθήματα δημοσιογραφικῆς σχολῆς.

— Όταν έσπούδαζα, μάς λέει, νομικά σὸ Βερολίνο, βρήκα τὴν εὐκαιρία σὸ Πανεπιστήμιο νά παρακολουθήσω τὰ μαθήματα τῆς έλευθέρας δημοσιογραφικῆς σχολῆς. Κι' όταν γύρισα, τὸ 1925, ανέλαβα τὴν διεύθυνσι τῆς έφημερίδος μου καὶ τὴν «Πρωτῆς». Έτσι άρχισα τὸ δημοσιογραφικό μου έπαγγελμα.

*

Μά φυσικά τὸσον οἱ αδελφοὶ Κύρου ὅσον και ὁ Στέφανος Πεσμαζόγλου ανήκουν σὸς τυχεροὺς και έκλεκτοὺς δημοσιογράφους πού δὲν έδοκίμασαν τις πίκρες και τις στερή-

Ο διεθυντής τῆς «Πρωτῆς» κ. Στέφανος Πεσμαζόγλου, είναι ὁ μόνος δημοσιογράφος πού παρακολούθησε μαθήματα δημοσιογραφίας

σεις αὐτοῦ τοῦ επαγγέλματος.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Οι περισσότεροι από τούς άλλους δημοσιογράφους δὲν είχαν τὴν ἴδια τύχη. Πάλευσαν πάρα πολὺ σκληρὰ για νά πετύχουν. Κι' ένας τέτοιος λαμπρὸς κι' αξιοθαύματος δημοσιογράφος είναι ὁ Κώστας Ἀθανάτος.

— Στην δημοσιογραφία, μάς λέει, μπήκα από... τὴν πόρτα τῆς υπηρεσίας. Επέμενα νά γίνω δημοσιογράφος με μιά θέλησι κι' ένα πείσμα ἀνώτερο πάσης πραγματικότητος. Έκτός τῶν άλλων δὲν ήξερα οὐτε στοιχειώδη γράμματα. Ήμουν ένα φτωχὸ κι' ασθενικό παιδί πού με χιλιά θάσσανα κατέφερα νά τελειώσω τὸ εξατάξιο σχολεῖο. Μετά δὲ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου τὸ ἀνατρίχαστικό φάσμα τῆς βιοπάλης ἀσθένει· έπιτακτικό μπροστά μου και μ' άναγκασε νά ζητήσω νά θρῶ δουλειά. Τότε μέσα στην ψυχὴ μου άρχισε νά δημιουργηθῇ τὸ πρῶτο μὰ και τὸ μοναδικό όνειρό μου. Εγώ, ὁ ἀνάλφαβτος, ὁ ἀνθρώπος πού μόλις καταφερίνα νά γράψω τ' όνομά μου, έπρόθεσα νά γίνω δημοσιογράφος. Και με τὸ θάρρος τῆς άγνοίας και τῆς ηλικίας μου, έτρεξα σὸν κήπο τοῦ Κλαυθῶνος, σὴ γραφεῖα τῆς Ἀκροπόλεως τοῦ Γαβριηλίδου. Χρονογράφος και άρχισυντάκτης ήταν τότε ὁ Τίμος Σταθόπουλος. Μπήκα, λοιπόν, ἀποφασιστικά σὸ γραφεῖο του και με εὐγένεια τὸν παρεκάλεσα:

— Κύριε, τοῦ εἶπα, θέλω νά γίνω δημοσιογράφος. Σὰς παρακαλῶ νά με βοηθήσετε.

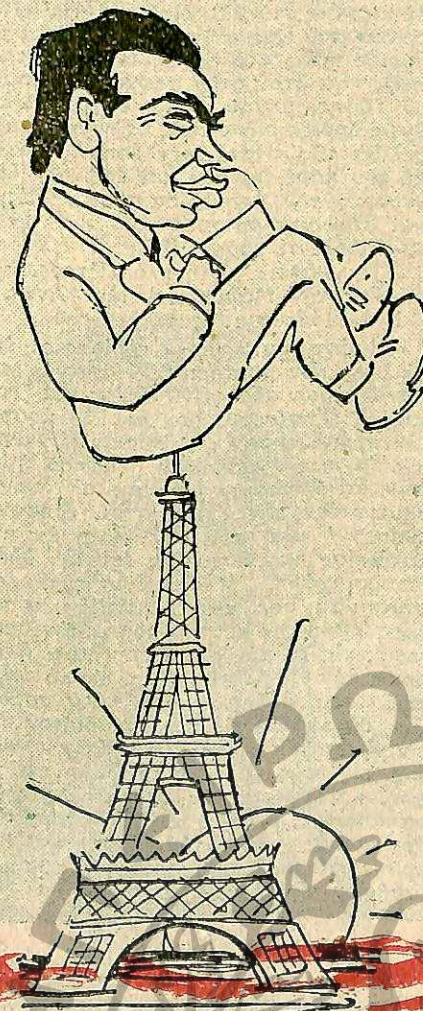
Έκείνος έρριξε μιά ματιά σὴν λιπούτεια σιλουέττα μου, γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του και μοῦ εἰλόωσε:

— Μ' άρέσει τὸ θάρρος σου. Θά σε προσλάβω σὸ τυπογραφείο, νά μάθης τὴν κάσσα.

Κι' έτσι έγινε «διαλυτής» τοῦ τυπογραφείου με σαραντα λεπτά μισθὸ τὴν ημέρα. Η δουλειά αὐτή ήταν φθερα κοπιαστική. Ήμουν ὑποχρεωμένος νά στέκωμαι ὀρθιος ἀπὸ τὸ πρῶτο μέχρι τὸ θράδυ και νά βάζω πάλι σὴ θέσι τὸν στοιχειά τῆς έφημερίδος. Και φυσικά πέθαινα κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν κόυρασι. Μά ή απογοήτευσίς μου ήταν ακόμη μεγαλύτερη, γιατί έβλεπα ὅτι, έτσι πού εἶχα εἰσέλσει, δὲν έπρόκειτο νά γίνω δημοσιογράφος.

Και μιά ημέρα τὸ έσκασα και ζήτησα δουλειά σὴν έφημερίδα τοῦ γέρο Κορσικανού Στεφανόπουλι, τοῦ «Messager d' Athènes». Φαντασθῆτε, εγώ πού δὲν ήξερα ελληνικά, εἶχα θελήσει νά γίνω δημοσιογράφος σ' αὐτὴ τὴ γαλλόφωνη έφημερίδα! Ο Στεφανόπουλι με προσέλαβε, πράγματι, μά ὄχι ὡς συντάκτης τῆς, ἀλλὰ ὡς διανομέα τῆς, με μισθὸ δύο λουδοβίκεια. Εκεί τὰ πράγματα ήταν πὸ ἱσοβάρα. Ισακρίζουμιν κυριολεκτικῶς νά τρέχω σὸς δρόμους και σὴς συνοικίες και νά μοιράζω σὸς συνδρομητὰς τὴν έφημερίδα. Μ' αὐτὴ ή δουλειά παρά τὴν εργατικότητά μου και τὸν ένθουσιασμό του δὲν ἰπόρεσε νά κρατήσῃ πολὺ. Δὲν τρεφόμουν καλά κι' έτσι πού γύριζα διαρκῶς, νόμιζα ὅτι μιά ημέρα θά σωριασθῶ σὸ πεζοδρόμιο. Γι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκα και πάλι νά κυνηγήσω τὸ ἴδιον μου. Μέσω ενός συγγενούς μου, παρουσιάσθηκα σὸν κ. Ἀνδρέα Μαριέλλο, τὸν νῦν νομάρχη Ἡρακλείου, πού έίχαζε τότε τὸν «Κοινωνισμό» μιά έφημερίδα ἰδεῶν. Τοῦ εἶπα, φυσικά, ὅ-

τι ξέρῶ αρκετὰ γράμματα και με προσέλαβε ὡς «διεκπεραιωτή» με 60 δραχμές τὸν μῆνα. Κάθησα κι' εκεί ἀρκετὸν καιρό, έπειδὴ όμως έβλεπα ὅτι ήταν ἀδύνατο νά περάσω σὸ συντακτικό προσωπικό, προτίμησα νά προσληθῶ σὸ «Σκρίπ» ὡς κλητήρας τῆς νυκτός, με δυὸ δραχμές τὴν ημέρα. Εκεί ὁ μισθός ήταν... ὁ ἀρπάξας τὸν ἀρπάξαντος. Όποιος προλάβαινε, δηλαδή, έπαιρνε τὸ δίφραγκο. Μά ἐγὼ ήμουν εὐχαριστημένος. Αὐτὴ ή θέσις μου μ' έκανε πράγματι, νά μπῶ σὴν δημοσιογραφία ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς υπηρεσίας. Εκεί ε-γνωρίσας τὸς πρώτους δημοσιογράφους. Κι' εκεί, σὴν συνάντησιν ὁρῶντων, τὴν ὥρα πού πήγαινα τὴν ὕλη

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ, γελοιογράφουμιν πρὸ 15 ἐτῶν ὅταν εἰσέβη σὸ τοῦ Οἴκου Ἐλευθερουδάκη τὸ δελτίον του μ' έντυπώσεις ἀπὸ τὸ Παρίσι «Ολιμμένοι Θεοί».

(Σκίτσος τοῦ κ. Φωκ. Δημητριάδη, δημοσιευθὲν εἰς τὸ «Ελευθερον Βήμα»).

σὸ τυπογραφείο διάβασα τὰ πρῶτα δημοσιογραφικά χειρόγραφα και δοκίμασα τὴν πρώτη συγκίνησι τοῦ επαγγέλματος. Όταν όμως τόλμησα νά ζητήσω νά με προσλάβουν ὡς συντάκτη, γέλασαν με τὴν ἀφέλειά μου και μ' εἰδώσαν. Τότε ἀπεφάσισα νά βγάλω δική μου έφημερίδα, για νά γίνω δημοσιογράφος! Και βρήκα, πράγματι, ένα τυπογραφείο, ὅπου με 30 δραχμές θά μπορούσα νά εκδώσω τὴν έφημερίδα μου. Μ' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή έπρόβλεπα τὸ ζήτημα τῶν 30 δραχμῶν. Πού θά βρισκόταν ὅλη αὐτὴ ή κολοσσιαία για μένα περιουσία; Σκέφθηκα πάρα πολὺ αὐτὸ τὸ ζήτημα και τέλος ἀπεφάσισα νά έξα-

σφαλίσω τριακόσιους συνδρομητὰς!.. Τύπως, λοιπόν, μερικές άγγελίες, σὴς ὁποῖες εἰδήλωνα ὅτι προσεχῶς θά εκδοθῇ ή «Εγκυκλοπαιδική Ἐπιθεώρησις» και άρχισα νά γυρίζω σὴν καταστήματα και σὴν κέντρα, νά δίνω νά διαβάσουν αὐτὴ τὴν άγγελία, νά συζητή με τὸς καταστηματαρχας και ν' ἀλείψω τὸς ἀναγνώστες μου. Έννοεῖται, ὅτι δὲν έπαιρνα μπροστά τὰ λεφτά. Όταν τὸς ἀποσποῖσα τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θά διαβάσαν τὴν έφημερίδα μου, τὸς έγραφα σ' ένα χαρτί τ' όνομά τους και τὴν διεύθυνσί τους κι' έφευγα ἱκανοποιημένος. Και για νά πετύχω αὐτὸ τὸ πρῶμα, ἀναγκαζόμουν νά μιλάω ὄρες κι' ὄρες. Έτσι, μιά ημέρα, σ' ένα παπουτσιδικο, ἀφού έγραψα τὸν καταστηματαρχή, ανέβηκα σὸ πατάρι νά γράψω και τὸς καλφάδες. Μά τὴν ὥρα πού τὸς έβγαζα λόγο, κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς πού πέταξε σὸ λαϊμὸ τὸ σφουγγαράκι με τὸ φῶμο και με λέρωσε. Δεν παράχθηκα ὡστόσο και γύρισα και τὸ εἶπα με χαμόγελο: Σὲ λίγες ήμέρες πού θά διαβάσης τὴν έφημερίδα μου, θά καταλάβης ὅτι δὲν έπρεπε νά μοῦ πετάξης αὐτὸ τὸ σφουγγαράκι.

Ο κάλφας μοῦ ζήτησε συγγνώμη και γράφηκε συνδρομητῆς μου ὅπως κι' οἱ σύντροφοί του. Όταν τέλος ε-ξασφάλισα τὸς τριακόσιους συνδρομητὰς μου, γύρισά σὸν τυπογράφο και τοῦ διηγῆθηκα τὸ σχέδιό μου. Τὸν πῶράφος μου ήταν ὁ παλαίμαχος μά και διάσημος Παρασκευᾶς Λεόντης. «Εστὼ», μοῦ εἶπε, σάν μ' άκουσε προσεκτικά. «Κακό παιδί δὲν φαίνεται και φαντάζομαι ὅτι δὲν θά με γελάσης. Γι' αὐτὸ θά κάνω τὴν πτώσιν τῶν 30 δραχμῶν.» Ολόχαρος εἶπα, τότε, βάλθηκα νά γράψω μόνος μου ὅλη τὴν «Εγκυκλοπαιδική Ἐπιθεώρησις», πού θά κυκλοφοροῦσε ὡς κτλοσίδιη και σὲ μικρὸ σχῆμα. Ξενόχρηστα, κοπίασα και τὰ κατάρσα. Όταν τέλος έβαλα ὑπὸ μάλης τὰ πρῶτα δέκα αντίτυπα τῆς έφημερίδος μου κι' έτρεξα σὴς διεύθυνσεις τῶν εἰσβολῶν συνδρομητῶν μου, ήταν τὴν ή συγκίνησις μου, πού έκλαιγα ἀπὸ τὴν χαρά μου. Μά πολλοὶ ἀπὸ τὸς συνδρομητὰς μου είχαν ξεχάσει και μένα και τὴν έφημερίδα μου. Κι' εἶς ἀπὸ αὐτοὺς τὸς δυστροπήσαντας ήταν κι' ὁ γιατρός Βασίλ. Βοτλάς, ὁ διεθυντής σήμερα τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ». Τότε μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Τὸν κατέφερα ὡστόσο νά μου πληρώσῃ τὴν συνδρομή του καλοπιάνοντάς τον ὅτι θά τοῦ έβαζα δωρεάν τὴν ρεκλάμα του. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα εγὼ πιά δὲν πατοῦσα σὴν γῆ. Γαῖδα στα σύννεφα. Ένα πλουσιόπαιδο πού μ' ήξερε και εἶχε ζηλέψει τὴ «δόξα» μου, μοῦ πρότεινε νά συνεταρισθῶμε. Δέχθηκα φυσικά για νά μεγαλώσω και νά περιποιηθῶ τὴν έφημερίδα μου. Κι' αὐτὴ, πράγματι, έπειτα ἀπὸ λίγα φύλλα βγήκε σὲ μεγαλύτερο σχῆμα και άρχισε νά κυκλοφορῇ διὰ τὸ Πρακτορείου. Τώρα ή «Εγκυκλοπαιδική Ἐπιθεώρησις» εἶχε κυκλοφορία. Ἀφνε μάλιστα και κέρδη. Κι' ὅπως είναι φυσικό, όταν έλυσα τὸ στοιχειώδες πρόβλημα τῆς θείψεως, ζήτησα μέσα μου ὁ έρωσ. Έννοεῖται μιά φλογερή άγάπη για μιάν ἡμορφή και μικροσκοπική θυγατέρα μιάς ἡθοποιῶς. Παραλείπω θέ-

(Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 66)

ΑΙΧΜΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΕΠΑΥΛΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΠΟΥΜΕΝΩΝ. —

Η κ. Μάρθα έρχεται στην Αθήνα, από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις δύο κόρες της, την Μαρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην παγίδα μιας ύποπτης γυναίκας, στην οποία ο κ. Τρύφων, ο ιδιοκτήτης μιας έρημικης επαύλης, ένω από την Κηφισιά, έχει ανάσσει να κλέψει μια κοπέλλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του, το πτώμα της οποίας έχει θαλασμάσει κι' έχει κρύψει στα υπόγεια της επαύλης, μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο. Η ύποπτη γυναίκα κατορθώνει και οδηγεί στην έρημικη επαύλη, όχι μόνον την Άννα, αλλά και την Μαρία, την οποία έχει ερωτευθεί αγνά. Ένας νεαρός φοιτητής, ο Τώνης, 'Εν τώ μεταξύ ο Πέτρος, ο ξενιτεμένος γιός της κυρά Μάρθας, που είχε δέκα πέντε χρόνια στην Αμερική, ξαναγυρίζει κοντά στην μητέρα του, που τον ενόμιζε για χαμένο. Ο κ. Τρύφων έξ άλλου, βλέποντας την Μαρία, αποφασίζει να την πάρη γυναίκα του).

11ον

Ο Πέτρος και ο Τώνης προσπάθησαν να την παρηγορήσουν τώρα. Ο Πέτρος μάλιστα της είπε ότι θα έπληθαι στην άστυνομία και θα έζητο να ληφθούν νέα μέτρα, να γίνουν νέες έρευνες, για τις χαμένες δίδυμες. Είπεν ακόμα ότι θα έδινε κάμποσα δολάρια γι' αμοιβή, σ' εκείνον που θα ήταν εις θέσιν να παρόσχη καμιά πληροφορία για την Μαρία και την Άννα.

Αυτό έκαμε την κυρά Μάρθα να έλπιση.

Έν τώ μεταξύ ο Τώνης, που είχε τον δικό του πόνο, αυτός, έρχιχε γύρω στην φτωχική κάμαρα κλειφές ματιές μη τυχόν ανακαλύψη κάτι που άνηκε στην πολυαγαπημένη του την Μαρία. Μά δεν έβλεπε τίποτε. Κι' αυτό έμεγάλωνε τον πόνο του. Ω, αν μπορούσε να πάρη κάτι για θύμησι. Μιά από τις κορδέλλες εκείνες που έβαζε στα μαλλιά της ή Μαρία!

Από τις σκέψεις του αυτές τον απέσπασαν ο Πέτρος, που είπε στην μητέρα του, δίνοντάς τον.

Μητέρα, ο Τώνης από δω είχε καλός φίλος. Σ' αυτόν χρωστάω το ότι βρίσκομαι αυτή τη στιγμή κοντά σου...

Ακούοντας τα λόγια αυτά ο Τώνης αισθάνθηκε τύψεις, γιατί λίγον καιρό πριν, είχε κλέψει από τον Πέτρο ένα εκατοστάριο, για να το δώσει στον φίλο του, που έκανε τον μυστικό άστυνόμο, για να βρή την χαμένη Μαρία!

Μά παρηγοριώταν λίγο ο Τώνης,

γιατί εύρισκεν, ότι την κλοπή την έκανε, όχι για τον εαυτό του, αλλά για ένα καλό σκοπό... Και συλλογιζόταν: «Ο σκοπός εξαγιάζει τα μέσα».

Σε μια στιγμή ο Πέτρος έβγαλε τις έφημερίδες, το «Σκρίπ» και την «Πατρίδα» που είχε στην τσέπη του και τις έρριξε πάνω στο ξεχαρβαλωμένο τραπέζι, που ήταν στην φτωχική κάμαρα. Ο Τώνης, μηχανικά τις έπηρε. Μόλις όμως έρριξε μία ματιά, στην τελευταία σελίδα της «Πατρίδος» έσηκώθηκε από την καρέκλα του και έφώναξε δειχνοντας την έφημερίδα στον Πέτρο και στην μητέρα του:

—Είδατε τί γράφει εδώ;

—Τί γράφει; ρώτησε ο Πέτρος.

—Για την Μαρία και την Άννα.

Και διάβασεν:

«Η άστυνομία μας εύρίσκεται επί τα ίχνη των μυστηριωδών απαγωγών των διδύμων αδελφών Μαρίας και Άννας, η εξαφάνισις των οποίων κρατεί την πρωτεύουσιν εις ζοηράν συγκίνησιν. Όπως εγράμμεν ήδη πρό ημερών, αι έν λόγω διδυμαί, αι ύποπτοι σημειωτέον είνε ωραιόταται, εξέφανίσθησαν ή μία μετά την άλλην εκ της κατοικίας των, κειμένης επί της οδού Μαυρομυχάλη. Ο διευθυντής της άστυνομίας μας παρακολουθεί αυτόπροσώπως την μυστηριώδη αυτήν υπόθεσιν, εις δε τον συντάκτην μας, ο οποίος τον έπερικέφη χθές, εις το γραφείον του, έδήλωσεν ότι πολύ συντόμως θα εύρεθι εις την εύχριστον θέσιν ν' αποδώσ η τάς απαχθείσας νεάνιδας, εις τους κόλπους της οικογενείας των, και να πατάξη αμειλίκτως τους κακοποιούς, διότι ο κ. διευθυντής της άστυνομίας έχει την έντύπωσιν, ότι πρόκειται περί συμμορίας άπαισίων εμπόρων της λευκής σαρκός».

★

Τα ίδια περίπου έγραφε και το «Σκρίπ». Εκείνο μάλιστα έπρόσθετεν, ότι ή άστυνομία απέκάλυψε τους άπαισious απαγωγείς, δεν προέβαινεν όμως εις σχετικήν ανακοίνωσιν, έπειδή ήθελε να συλλάβη δόλοκληρον την συμμορίαν.

—Βλέπεις, μητερούλα, έφώναξεν ο Πέτρος, δειχνοντας τις έφημερίδες στην κυρά Μάρθα. Σε λίγο θα ιδής και τις κοροϋδες σου!...

Έγαμογέλασε ή άμοιρη ή κυρά Μάρθα.

Μά αλλοίμονο! Ήταν μακρυνά άκόμα ή ημέρα, που θα ξανάβλεπε τις κόρες της!...

Έν τώ μεταξύ ο Πέτρος έπήγε στο κοντινό έστιατόριο και παράγγειλε φαί.

—Θά φάμε μαζί, είπε στον Τώνη. Για μένα είσαι πιά άδελφός, όχι φίλος! Δεν θα ξεχάσω ποτέ, ότι σε σένα χρωστάω το ότι ξαναείδα την μητερούλα μου...

Άλλο που δεν ήελε ο Τώνης, να βρίσκεται στο σπίτι της πολυαγαπη-

μένης του Μαρίας... Ήταν γι' αυτόν μία παρηγοριά, μέσα στις φρικτές ήμέρες του σκληρού άποχωρισμού.

Πρός το θράδυ της ίδιας ήμέρας, ο πυρετός της κυρά Μάρθας έπεσεν δολωσιόλου. Η χαρά που ξαναείδε τον γιό της, ύστερα από δέκα πέντε χρόνια, την είχε κάνει καλά.

—Αύριο, λοιπόν, θα πάω μαζί με τον Τώνη να κυτάξω για σπίτι. Και μεθαύριο θα κουβαλήσωμε. Ό μακάλης μου είπε ότι νοικιάζεται ένα καλό στην οδόν Σμονιάσκου, λίγο πιό κάτω. Τρία δωμάτια και κουζίνα, πενήντα δραχμές τον μήνα...

«ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ, ΣΥ ΕΙΣΑΙ;»

Μόλις ο διαβολικός άνθρωπος, ο κ. Τρύφων είδε την Μαρία να σωριάζεται λιπόθυμη στα χέρια του, έφοβήθηκε μη τυχόν πάθ η κοπέλλα κανένα μεγάλο κακό και το κακό αυτό εγινόταν άφορμή να μαθευθι, ότι είχε κλείσει στην έπαυλή του αιχμάλωτες δυο δίδυμες. Γι' αυτό, μέσα στην παραζάλη του έσοφίσθηκε κάτι, που δεν είχε τολμήσει να σοφισθι έως τότε... Να πά η στην κάμαρη που ήταν κλεισμένη ή Άννα, να την θγάλη από κει και να την φέρη κοντά στην άδελφή της, την Μαρία. Η συνάντησις των διδύμων, έπειτα από τόσον καιρό, που είχαν να ιδούν ή μία την άλλη, θα έκανε την Μαρία και την Άννα να ξεχάσουν για μια στιγμή τον πόνο τους. Κι' ακόμα συλλογιζόταν ο διαβολικός άνθρωπος, ποιος ξέρει, αν ή Άννα δεν έπειθε την Μαρία, να γίνη γυναίκα του...

Έβγήκε λοιπόν γρήγορα-γρήγορα από το δωμάτιο, όπου ήταν ή Μαρία άναίσθητη ο κ. Τρύφων κι' έτρεξε στην κάμαρή του, για να πάρη αιθέρα. Ο θόρυβος από τα θήματά του έπληγόταν στους πυκνούς τάπητες του διαδρόμου που διατηρούσε και τους καλοκαιρινούς μήνες στη θίλλα του.

Με τον αιθέρα συνήλθε κάπως ή δύστυχη κοπέλλα... Ένας θαυός, πονεμένος στεναγμός έβγήκεν από το στήθος της, κι' έπειτα τα ματόκλαδά της άνοιγόκλεισαν.

Έν τώ μεταξύ ο κ. Τρύφων την μέτεφε στο βελούδινο ντιβάνι, που ήταν εκεί... Ύστερα, όσο μπορούσε πιό άθόρυβα, άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον διάδρομο. Ο στενόμακρος εκείνος διάδρομος ήταν μισοσκοτεινός και στην άλλη άκρη του βρισκόταν ή κάμαρη, όπου ο κ. Τρύφων είχε αιχμαλωτίσει την Άννα.

Φθάνοντας έως εκεί ο διαβολικός άνθρωπος έσκυψε, κατά την συνήθειάν του, στην κλειδαρότρυπα για να ιδη τί έκανε ή Άννα.

Πονεμένη και άπαρηγόρητη ή φτωχή κοπέλλα πάσχισε να νικήση τον πόνο της, διαβάζοντας την «Γλυκοφιλοδουσα» που της είχε δώσει ο κ. Τρύφων.

—Αν ήξερε τί έρχομαι να της πω, έμυρμούρισε μ' ένα άλλόκοτο γέλιο, ο διαβολικός άνθρωπος.

Κι' έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του.

Ακούοντας το τρίξιμο του κλειδιού ή Άννα έπετάχθηκε τρομαγμένη... Η καρδιά της έκτυπούσε δυνατά, γιατί κάθε φορά, όπου άκουγε τον κρότο αυτόν περίμενε και μια καινούργια συμφορά...

★

Όπως έγραψαν άργότερα οι άθηναϊκές έφημερίδες, όταν το σκάνδαλο της έρημικης βίλλας έμαθεύθηκε, ο κ. Τρύφων, που όπως είδαμε, δεν ήταν καθόλου στα λογικά του, από τον καιρό όπου έχασε την γυναίκα του. Είχε πέσει θύμα των μυθιστορημάτων, που εδιάβαζεν ώρες δόλοκληρες κλεισμένος στην μακρυνή έπαυλή του. Και να γιατί. Ο κ. Τρύφων είχε μια βιβλιοθήκη δόλοκληρη, από παλαιά περιπετειώδη μυθιστορήματα. Εκεί λοιπόν σ' αυτά είχε διαβάσει για πύργους με καταπακτές, για δημοφροστολισμένες φυλάκες, όπου έφυλακίζονταν όμορφες σαν νεράιδες κοπέλλες, από σκληρόκαρδους πυργοδοσπότες... Και βάλθηκε, όταν ή απέλπισία του για το χαμό της γυναίκας του έφθασε στο κατακόρυφο να μιμηθι τους πυργοδοσπότες του μεσαιώνα. Ήταν ένα είδος ψυχώσεως, όπως είπαν, όταν άποκαλύφθηκε το σκάνδαλο, οι γιατροί.

Ακούοντας τη γλυκειά φωνούλα της αδελφούλας της, ή Άννα άρμησε στην κλεισμένη πόρτα και άρχισε να την τρανάζη ξεφωνίζοντας.

Χαμογελώντας το παράξενο γέλιο του ο κ. Τρύφων, μπήκε στην κάμαρη όπου ήταν ή Άννα. Εκείνη τον έκύταξε δύσπιστα.

—Μιά μεγάλη χαρά σε περιμένει, της είπε, πηγαίνοντας κοντά της.

—Πότε λοιπόν θα παύσετε να παίζετε με τον πόνο μου; του είπε ή Άννα. Δεν έχετε καρδιά;

—Αυτή τη φορά πρόκειται για μια μεγάλη, πολύ μεγάλη χαρά.

Η πονεμένη ματιά της Άννας έπεσε στο δλοκόκκινο πρόσωπο του παράξενου ανθρώπου, που έτσι όπως ήταν κατακόκκινος, νόμιζε κανείς ότι θα σωριαζόταν απόπληκτος και τότε κύταβε έρωτηματικά, περίεργα.

—Ελα μαζί μου, της είπε τότε εκείνος. Θά ιδής την άδελφή σου.

Τα μάτια της Άννας πέταγαν τώρα λάμψεις. Λάμψεις θυμού, παραφοράς.

—Προσέχετε, του είπε. Η ύπομότη μου έχει περάσει κάθε όριο. Θά με κάnete να γίνω κακούργα. Ναί, κακούργα, γιατί δεν την θέλω πιά αυτή τη ζωή.

Ο κ. Τρύφων άπλωσε τα χέρια του για να πάρη το δικό της. Εκείνη όμως άποτραβήχθηκε έξω φρενών.

—Σού λέω την αλήθεια, της ξαναείπε.

Η Άννα τον ξανακύτταξε. Και σαν

να συναισθάνθηκε τότε ότι ο διαβολικός εκείνος άνθρωπος αυτή τη φορά δεν έλεγε ψέματα, τον άκολουθήσε.

Έβγήκαν στο διάδρομο...

Ο κ. Τρύφων την έκρατούσε από το χέρι.

Επρόχωσαν και όταν έφθασαν μπροστά στην πόρτα της κάμαρης, όπου ήταν κλεισμένη ή Μαρία, έστάθηκε.

—Εδώ είνε ή άδελφή σου, της είπε.

Η Άννα πάσχισε να έλευθερώση το χέρι της, από το δικό του. Άλλ' εκείνος το κρατούσε σφικτά.

—Άφήστε με, λοιπόν, να δω, έφώναξε.

Και νά, τότε έγινε κάτι το άνεπάντεχο για την πονεμένη κοπέλλα.

Μιά φωνή γεμάτη σπαραγμό, μία μαζι γλυκειά και παραμυθένια για την Άννα, άκούσθηκε πίσω από την κλειστή πόρτα.

—Άννα... Άννα... αδελφούλα μου, έσύ είσαι;

Μά ή Άννα βουδή από την κατάπληξή της έκύταξε την κλειστή πόρτα.

—Άννα... αδελφούλα μου, δε μού μιλάς, ξανακούσθηκε από μέσα ή φωνή της Μαρίας.

Τότε ή Άννα σαν μόλις εκείνη τη στιγμή ν' άκουγε την γλυκειά φωνούλα της αδελφούλας της, ώρμησε στην κλεισμένη πόρτα και άρχισε να την τρανάζη ξεφωνίζοντας, ένφ χονδρά δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της.

—Μαρία, αδελφούλα μου... είνε αλήθεια λοιπόν; σύ είσαι;

Για πρώτη φορά στη ζωή του ο κ. Τρύφων συγκινήθηκε με τον πόνο των άλλων. Και χωρίς να προφέρη λέξι, έβγαλε από την τσέπη του το κλειδί και άνοιξε...

Δεν έπίστευε στα μάτια της, ούτε ή μία διδυμη, ούτε ή άλλη. Σαν ψεμά, σαν όνειρο άπατηλό τους εφαινόταν. Και σφιχταγκλιασμένες, θρέχοντας με τα δάκρυα τα πρόσωπά των, δεν μπορούσαν να προφέρουν λέξι...

Ο κ. Τρύφων, σε μια γωνιά, άσάλευτος, σαν φοβισμένος νοιώθοντας πόσον ήταν ένοχος, παρακολουθούσε το θέαμα αυτό... Έπειτα θρίσκοντας ότι ή παρουσία του ήταν περιττή, για κείνη την στιγμή τουλάχιστον, έβγήκεν από το δωμάτιο, που είχε γίνει πιά κοινή φυλακή για τις δίδυμες...

Το τρίξιμο του κλειδιού στην πόρτα, έκανε την Μαρία και την Άννα να τιναχθούν φοβισμένες...

Αγκλιασμένες άκόμη έρριξαν μία ματιά γύρω τους. Ο μισότρελλος άνθρωπος είχε φύγει... Και τότε ή Μαρία πρώτη ρώτησε με μια σβυσμένη φωνή:

—Πού είμαστε, αδελφούλα μου;

—Αλλοίμονο! Σε μια φυλακή... Σε μια μακρυνή φυλακή, Μαρία. Μά πές μου, ή μαννούλα μας τί κάνει; Είνε καλύτερα; έρώτησε με λαχτάρα την άδελφή της ή Άννα.

Η Μαρία, για να την παρηγορήση, της είπε ότι ήταν καλά, έντελως καλά ή μητέρα τους. Μά τώρα ή καινούργια αυτή συμφορά ίσως την άρρωστήση πάλι.

—Και τα γράμματά μου τα λάβατε; που μ' έβαλε κι' έγραψα ό κακούργος, είπε ή Άννα.

—Ναί, τα λάβαμε, γι' αυτό έκαλυτέρεπεν ή άμοιρη ή μητέρα.

Σφιχταγκλιασθηκαν πάλι οι δυο αδελφούλες, σαν να μη πίστευαν, ότι είχαν ξανασιμείει κι' έμειναν κάμποσες στιγμές σιωπηλές. Τα δάκρυα έκυλού-

σαν άθόσαστα, στὰ μάγουλά των. "Επειτα ή Μαρία ρώτησε ξαφνικά την άδελφή της:

—Δέν μου είπες όμως πούος σ' έφερε έδω μέσα. Πώς ήλθες;

"Η Άννα τότε της διηγήθηκε πώς έκείνη την ήμέρα, πού άνέβαιναν με τόν μόνιππο στό σπιτάκι της οδού Μαυρομυιάλη, και λιποθύμησε, μέσα στή άμάξι ή μητέρα της, τή στιγμή όπου ή Μαρία έτριγύριζε ζητώντας φαρμακείο, μία μαυροφορεμένη γυναίκα έπήγε κοντά της και με μεγάλη ευγένεια την έπήρε, για νά πάνε στό σπίτι του γιατρού...

Μά αντί για τόν σπίτι του γιατρού, την έφερε σ' ένα χαμόσπιτο και εκεί, μόλις υπήκε, την έφίμωσαν. Τό βράδυ της ίδιας ήμέρας, φιωμένη και δεμένη χειροπόδαρα, την έτύλιξαν σέ μία κουβέρτα, για νά νομίση, όποιος την έβλεπεν, ότι ήταν άρρωστη και ότι την έπήγαιναν στό νοσοκομείο, και την έρριξαν μέσα σ' ένα άμάξι... Και τό άμάξι αυτό την έφερε εκεί...

—Ωρες δλόκληρες, ώρες άτελείωτες μου φάνηκαν όσι ταξίδενα, έπρόσθεσεν ή Άννα. Και από τότε άδελφούλα μου, θρίσκομαι έδω φυλακισμένη... Θεέ μου, τί θέλει λοιπόν από μάς ό άνθρωπος αυτός...

Βούρκωσαν πάλι τά μάτια της Άννας.

—Μά σύ, ρώτησε την άδελφή της... Πώς ήλθες; Πώς καταφέρανε οι κακούργοι νά σέ ξεπλανέψουνε;

Κούνησε θλιμμένα τό κεφάλι της ή Μαρία. Και έπειτα είπε, ένω τ' αναφυλλητά έτράνταζαν τό στήθος της:

—Άλλοίμονο, άδελφούλα μου... "Η ίδια μαυροφορεμένη γυναίκα με ξεπλάνεψε...

ήν κύτταξε, με δλάνοιχτα μάτια ή Άννα, σάν νά μή πίστευε σ' ό,τι άκούγε. "Υστερα έψιθύρισε:

—"Η ίδια... Δέν είνε αλήθεια!

"Η Μαρία τότε της διηγήθηκε, πώς ή κυρά Μάρω κατάφερε νά την ξεγελάση, λέγοντάς της, ότι θά έπήγαιναν νά βρούνε την χαμένη άδελφή της....

—Και τώρα, τί θ' άπογίνωμε έδω μέσα κλεισμένες, μακριά άπ' τή μητέρα μας, μακριά από τόν κόσμο; ρώτησε με σπαραγμό ή Άννα.

—Άδελφούλα μου, δέν σοι είπα τό χειρότερο, άποκρίθηκε ή Μαρία.

—Τί είνε; Καμιά άλλη συμφορά;

—Ναί... Ό άνθρωπος πού μάς έχει

έδω αϊχμάλωτες, θέλει νά με παντρευθή...

—Νά σέ παντρευθή; ρώτησε με τρόμο ή Άννα.

—Ναί, ξεόσασε πάλι σέ κλάμμα ή Μαρία.

—Δέν είνε δυνατόν! Δέν γίνεται!...

—Όχι μόνον μου τό είπεν ό ίδιος πρίν, έδω, αλλά και μ' έβαλε νά τό γράψω στή μητέρα μας...

—Και τώραφες;

—Όχι. Νά, βλέπεις έκείνα τά κομμάτια τά χαρτιά; "Εσχισα τό γράμμα πού μ' έβαλε νά γράψω στή μητέρα μας. Στην αρχή μάλιστα δέν τό κατάλαβα, ότι είχε τέτοιο σκοπό. Μά μόλις μού υπαγόρευσε τό φρικτό αυτό πράγμα, έγινα σάν τρελλή... Έκομμάτισα τό γράμμα... Τότε έκείνος μ' έφοβέρισεν... "Επειτα δέν θυμάμαι τίποτε πιά γιατί σωριάσθηκα λιπόθυμη.

—Έμένα δέν μου είπε τέτοιο πράγμα, έψιθύρισεν ή Άννα σκεπτική.

Και θυμήθηκε ότι τις πρώτες ήμέρες, πού την είχε κλείσει στην όμορφοστολισμένη φυλακή της, ό παράξενος άνθρως, την παρακαλούσε νά στολισθή με τά όμορφα φορέματα, πού ήταν μέσα σέ μία ντουλάπα...

Τό είπε στην άδελφή της κι' αυτό. Κι' έκείνη έμεινε συλλογισμένη.

Και τώρα τί θά γίνη; έψιθύρισεν ή Μαρία. Θεέ μου, δέν ξέρει κανείς, πού βρισκόμαστε. Μέσα στή λαχτάρα μου νά σέ ξαναδω δέν είδα, από πού μ' έφερε τό άμάξι έδω... Μά θυμάμαι, ότι ό δρόμος μου φάνηκε άτελείωτος. Και είνε έρμηικό τό μέρος... Δέν άκούγεται ανθρώπινη λαλιά...

—Μόνον τό σφύριγμα ένός σιδηροδρόμου άκούω τακτικά, είπε ή Άννα.

—Θεέ μου, πώς θά θγούμε λοιπόν, από δώ μέσα, άνεστéναξεν ή Μαρία.

Και ξανά τ' αναφυλλητά έτράνταζαν τό στήθος της.

—Άδελφούλα μου, μη κλαίς, προσπάθησε νά την παρηγορήσ ή Άννα. Δέν θά μάς αφήση ό Θεός, νά χαθούμε!...

...Έκείνη την στιγμή άκούσθηκε τό τρίζιμο του κλειδιού στην πόρτα... Οι δίδυμες έκυτάχθηκαν κατατρομαγμένες κι' έπιασεν ή μία τά χέρια της άλλης...

(Άκολουθεί)

Γιά τά λουλούδια σας

ΤΟ ΚΡΙΝΟ

"Όλοι σας γνωρίζετε τόν όμορφο αυτό λουδί με κάτασπρα και σάν χωνί λουλούδια του πού σκορπίζουν λεπτά και μεθυστικό άρώμα.

Κατά την μυθολογία τό κρίνο θλάστηκε άπό μία σταγόνα γάλα πού χύθηκε άπ' τή στή της της "Ηρας γι' αυτό και ήταν γνωστό με τό όνομα τό «ρόδο της"Ηρας».

"Επειτα οι Χριστιανοί τ' αφιέρωσαν στην Παρθένη για νά δείξουν την αγνότητα αυτού του λουλουδιού.

Τό κρίνο ανέκασθεν χρησιμοποιήθηκε ως σύμβολο και έμβλημα των βασιλέων της Γαλλίας. Τό κρίνο αναφέρεται για πρώτη φορά στό διάταγμα του Λουδοβίκου του 2ου (822—875) κι' άπ' την εποχή έκείνη μέχρι του Καρόλου του 5ου ό θυρεός των βασιλέων σκεπαζόταν με κρίνα. Από του 1376, ό Κάρολος ό 5ος σκέπασε τόν βασιλικό θυρεό μόνον με τρία κρίνα πού παρίσταναν την Αγία Τριάδα. Τό κρίνο πού μετεχειρίζοντο στόν θυρεό τους οι Γάλλοι βασιλείς αποτελείτο από τρία φύλλα πού ήσαν ένωμένα μεταξύ τους και έκ των οποίων τό μεσαίο ήταν πιά πλατύ από τά άλλα δύο και κατέληγε σέ αϊχμηρή άκρη, ένω τά άλλα δύο είχαν τις κορυφές τους πρós τά άλλα.

Πλήν της Γαλλίας και ή πόλις της Φλωρεντίας είχε ως έμβλημα τό κρίνο.

"Από τή πενήντα είδη και ποικιλίες πού έχει τό κρίνο γνωστότερο και περισσότερο καλ λιεργόνιμο στόν τόπο μας είνε τό κρίνο τό Βασιλικό ή «κρίνο της Παναγίας».

Κ α λ λ ι έ ρ γ ε ι α. "Η καλλιέργεια του κρίνου είνε εύκολή και για νά εύδοκιμήση χρειάζεται άφράτο χώμα και λίγο ύγρό έδεσος. Πρίν φυτεθούν οι θολοί του κρίνου καθρίζονται καλά από τά χώματα και τα γύρω ξερά τυχόν φύλλα και φυτεύονται σέ βάθος 15—20 ποντους αναλόγως του μεγέθους του θολού. Μόλις ξεπεταχθή λίγο τό φυτό σκαλίζουμε τό γύρω χώμα για νά τό φρεσκάρουμε και ρίχνουμε και λίγο λίπασμα με προσοχή όμως νά μήν έγγιζή άπ' ευθείας τό νέο φυτό γιατί μπορεί νά τό καταστρέψη.

"Υστερα από κάμποσες μέρες κι' άμα τό φυτό φθάση σέ ύψος 25 περίπου πόντους άρχίζουμε τά συχνά ποτίσματα μά με λίγο νερό. Όταν άρχίσουν νά δέσουν τά λουλούδια του τότε σταματούμε τά ποτίσματα.

Α ρ ρ ω σ τ ε ι ε ς. Πολλές φορές τό κρίνο γεμίζει στό έσωτερικό των λουλουδιών του από μικρά μαυροκόκκινα έντομα. Μόλις φανούν αυτά άμέσως τό ραντίζουμε με τόν ψεκαστήρα με έντομοκτόνο φάρμακο γιατί αν άφήσουμε νά πλάκαλασασθούν τά έντομα δέν θά καταστρέψουν μόνο τό κρίνο πού είνε άρρωστο μά κι' όλα τά κρίνα του περιόλοιού μας.

Χ ρ η σ ι μ ο π ο ι ή σ ι ς. Τό κρίνο τό καλλιεργούμε για στολίδι του περιόλοιού μας και των άνθοδωρίων μας, για την παρασκευή από τά λουλούδια του αϊθερίων ελαίων πού χρησιμοποιούνται στην άρωματοποιία και στην φαρμακευτική.

Α γνά, μετά τά μεσάνυχτα ής «κώδων νυκτός» της κλινικής χτύπησε παρατεταμένα, Μία νοσοκόμα, πού διέσχιζε έκείνη την ώρα τό διάδρομο, πήγε ν' άνοίξη. Είδε μπροστά της δυο γυναίκες—τή μία, ηλικιωμένη, ξεμαλλιασμένη, την άλλη νέα, μισολιπόθυμη.

—Γρήγορα... Ένα γιατρό... "Η κόρη μου πεθαίνει... φώναξε με φωνή σπασμένη άπ' την άγνωση ή πιά ηλικιωμένη άπ' τις δυο.

"Η νοσοκόμα βοήθησε την κόρη νά μπη πρόχειρα στό χειρουργείο και νά ξεπλώση σ' έναν πέτινο καναπέ.

—Καθήστε, κυρία... είπε στή μάνα, ένω τά μά-

για λεπτά άγωνίας. Έπείσε μισολιπόθυμη στην άγκαλιά μου... Σάν τρελλή, γιατρέ μου, την πήρα στα χέρια μου κι' έτρεξα... Μέσα στό αυτοκίνητο, οι πόνοι της ξαναγύρισαν φριχτότεροι. "Υστερα πάλι πάψανε...

—Σταμάτησε, κι' ύστερα ή φωνή της σπάραξε σά λυγμός:

—Σώστε την, γιατρέ μου... Σώστε την... Είναι μοναχόκόρη μου... Μόνον αυτήν έχω στόν κόσμο... Σώστε την...

—"Ησυχάστε κυρία... ψιθύρισε ό γιατρός. Θά γίνη ό,τι είνε δυνατόν... Σας παρακαλώ τώρα, μείνετε στό διάδρομο...

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΕΠΕΤΥΧΕ...

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα του συνεργάτου μας ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

τία της κόρης βασιλεύανε, λές κι' ήταν έτοιμη νά ξεψυχήση. Θά είδοποιήσω άμέσως τόν «διανυκτερεύοντα»...

Σέ λίγα δευτερόλεπτα ό γιατρός, είδοποιημένος βιαστικά από τή νοσοκόμα, έμπαινε στό χειρουργείο. "Ηταν νέος, παιδί σχεδόν, με μαλλιά κατάμαυρα, κατασπαρμένα ελαφρά, με βλέμμα βαθύ κι' όνειροπόλο. Χαιρέτησε με μία ελαφρή κλίση του κεφαλιού την κυρία,

πλησίασε την άρρωστη και της έπιασε τό σφυγμό. Στην έπαφή του χεριού του, ή άγνωστη άνατρίχασε. "Ο γιατρός κούνησε τό κεφάλι.

—Κόρη σας είνε ή δεσποινίς; ρώτησε την ηλικιωμένη κυρία.

—Ναί, γιατρέ μου... Κόρη μου... Έχει τίποτε σοβαρό;... Πήτε μου... Θάμαι ψύχραιμη... Θά κάνω θάρρος...

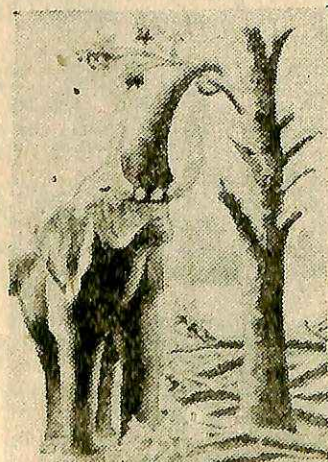
—Πάσχει από τίποτα ή κόρη σας;

—Είνε μία βδομάδα, γιατρέ μου, πού παραπονιόταν πώς πονούσε στην κοιλιά... Δέν έδωσα σημασία στην άρχή... Άποψε, λίγο όφου πέρασε νά κοιμηθούμε, αισθανθήκε τρομερούς πόνους... Φώναξε κι' έκλαιγε, λέγοντας πώς έννοιθε σάν ένα πυρρώνο υδείο ν' άνακατεύη τά έντόσθιά της... Σέ λί-

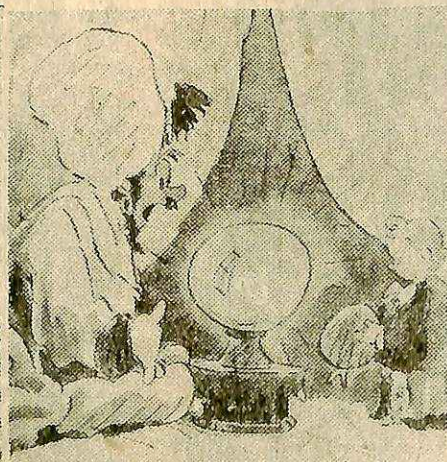
Δαγκώνοντας τό μαντίλι για νά πιλέξη τους λυγμούς της, ή μάνα βγήκε από τό χειρουργείο. "Ο γιατρός διάταξε τή νοσοκόμα:

—Γδύστε την γρήγορα.

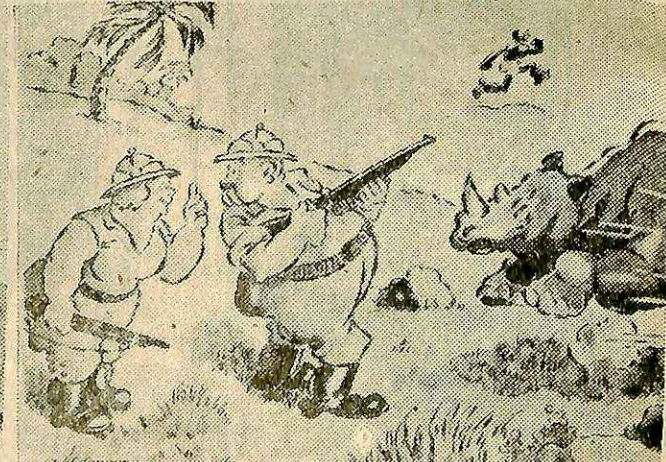
Σέ λίγο τό κορμί της νέας, γυμνό, άπλωνόταν στό χειρουργικό τραπέζι κάτω άπ' τόν τεράστιο ηλεκτρικό προβολέα. "Η νέα έκανε μία αδιόρατη κίνηση ντροπής. "Ο γιατρός, χωρίς νά νοιαστή καθόλου, έπises την κοιλιά της στό δεξιό μέρος, χαμηλά. "Η άρρωστη

—"Ο έρωτωτευμένος έλάφας: —Μ' άναπαύ... δέ μ' άγαπή...

—Σοι είπα πού έχει κρυμμένο ή μοιά σου τό γλυκό. Τί περισσότερο θέλεις με ένα δίφραγκο πού μου δώσες;

—Κάνε στην πένη, Χόρολδ, είνε ή σειρά μου νά ρίξω!

Εβγαλε μια τρομερή φωνή.

—Σκωληκοειδίτις δευτέρα... ψιθύρισε ο γιατρός. Χρειάζεται να γίνει αμέσως η επέμβαση...

—Να στείλουμε να ειδοποιήσουμε τον καθηγητή, γιατρέ; ρώτησε η νοσοκόμα.

—Όπου να ξυπνήση ο καθηγητής και νάρθη απ' το σπίτι του, θα περάση ώρα πολύτιμη... Και στην περίπτωση, δε χωράει ούτε η παρανομιική καθυστέρηση... 'Ας έρθη ο βοηθός και τρεις νοσοκόμες... Θα κάνω την επέμβαση μόνος μου...

—'Η νοσοκόμος βγήκε. 'Ο γιατρός, βιαστικά, άνοιξε τον αποστειρωτικό κλίβανο, έβγαλε τα γάντια και τα φόρεσε... Τη στιγμή εκείνη μπήκε ο βοηθός με τρεις νοσοκόμες.

—Θά έρχεστε ; ρώτησε το Λουκίδη.

—Χωρίς αναβολή... Φοβάμαι περιτονίτιδα...

Σε δυο δευτερόλεπτα, η μάσκα του χλωροφόρμιου προσαρμοζότανε στο κάτω πρόσωπο της νέας. 'Ο Λουκίδης κι' ο βοηθός πλησίασαν το χειρουργικό τραπέζι, ενώ οι νοσοκόμες αποστειρώναν την κοιλιά.

Είκοσι λεπτά της ώρας ο Λουκίδης έσκιζε το δέρμα αυτό κομψά, που λες κι' είχε πάρει κι' άλλες την άκαμψία του θανάτου. 'Ο βοηθός μετρούσε τους σφυγμούς μ' ένα χρονόμετρο. 'Ο προβλεπόμενος ηλεκτρικού, πάνω απ' την ανοιχτή πληγή, φώτιζε ως μέσα τα έντερα. 'Η έγχειρση ήταν δύσκολη, επικίνδυνη, λεπτή. 'Ο Λουκίδης θαστούσε με μια λαβίδα το κομμάτι του εντέρου που ώφειλε να κοπεί. Τό έκοψε μ' ένα στενδομακρο ψαλλιδάκι, ύστερα έβρασε την πληγή, τη μπαντάρησε, κι' έβγαλε τη μάσκα.

—Σφυγμοί ; ρώτησε το βοηθό του.

—Πενήντα... Άσθενείς...

—Είναι απ' το χλωροφόρμιο... Με παφέρετε την στο τρίνα...

Ρίξανε άπάντα στην έγχειρισμένη ξανα σεντόνι, και μια απ' τις νοσοκόμες έσπρωξε το φορείο έξω απ' το χειρουργείο. 'Ο Λουκίδης έβγαλε τα γάντια του και σκούπισε με το μαντήλι του τις δυο - τρεις χοντρές στάλες ιδρώτα που έλαμπαν στο πρόσωπό του.

—Θά γλυτώση; Τί λέτε; τον ρώτησε ο βοηθός.

—'Ελπίζω πως προφτάσαμε...

Και βγήκε απ' το χειρουργείο άργά.

—Όταν ξυπνήσε απ' το χλωροφόρμιο η έγχειρισμένη, δίπλα της είδε τη μητέρα της που με δάκρυα παρακολουθούσε το ξυπνημά της.

—Βάνα... Βανούλα μου... της ψιθύρισε.

—Μαμά... τί έγινε ; ... Που βρίσκομαι ; ...

—Στην κλινική του καθηγητού Φοράλη...

—Γιατί νοιώθω το κεφάλι μου βαρύ... Κι' ατ' βουίζουν τ' αυτιά μου ;

—Είναι απ' το χλωροφόρμιο... Μή μιλάς... Μην κουράζεσαι...

—Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο Λουκίδης, εύθυμος, γελαστός:

—'Ε, πως πάει η άσθενής μας ;

—'Η μητέρα της Βάνας έτρεξε και καί τούπιασε μ' ευγνωμοσύνη τα χέρια, δακρυσμένη :

—Γιατρέ μου... Σας ευχαριστώ...

—Σας ευχαριστώ πολύ... Τη σώσατε...

—'Η ματιά της Βάνας καρφώθηκε πάνω στο γιατρέ.

—Μην είσατε υπερβολική... ψιθύρισε εκείνος. Μια έγχειρση σκωληκοειδίτιδος, είναι δι' το απλούστερο για ένα χειρουργό... 'Αρκεί να γίνει γρήγορα, για ν' αποφύγη κανείς δυσάρεστες περιπλοκές... Στην περίπτωση της δεσποινίδος, προφτάσαμε εύτοχως... Σε δεκαπέντε μέρες το πολύ, θα μπορέσετε να την πάρετε στο σπίτι σας...

—'Ερριξε μια ματιά ο Λουκίδης σ' ένα τυπωμένο χαρτί, που επάνω του ή ήταν σημειωμένη η θερμοκρασία.

—Πολύ καλά... Πάρα πολύ καλά...

—'Υστερα, γύρισε στη Βάνα που δεν του είχε μιλήσει καθόλου, και της είπε:

—Δεσποινίς, σ' ευχόμην να σηκωθείτε πολύ γρήγορα...

—'Ωρεβουάρ, κυρία μου... πόσ' όσες γυρίζοντας προς τη μητέρα της νέας, που τον συνώδεψε ως την πόρτα κυττάζοντάς τον σ' αωτήρα της.

—'Από τότε, κάθε πρωί ο Λουκίδης έπιοκεπτόταν την άρρωστή του. 'Ο καθηγητής Φοράλης, που είχε παραστήσει μια άλλαγή του τραύματος, είχε εκφράσει την άποψη ικανοποίησής του για την επέμβαση και τ' αποτέλεσμα της.

—'Ο Λουκίδης είχε άκουσει τους έπαινους, κοκκινίζοντας αρκετά:

—Μπράβο, κ. Λουκίδη... του είχε πη ο καθηγητής, χτυπώντας τον στον ώμο.

—'Η ψυχραιμία σας κι' η τέχνη σας είναι καταπληκτικές. Είσατε ένας νέος, νεώτατος χειρουργός, με μέλλον άπέραντο μπροστά σας...

—Την τέταρτη μέρα, ο Λουκίδης μπαίνοντας στο δωμάτιο, δε βρήκε παρά τη Βάνα μόνη.

—'Η μαμά σας κοιμήθηκε λίγο πάρα πάνω... της είπε χαμογελώντας, άφοι την καλημέρισε.

—'Ηταν λίγο αδιάθετη η καυμένη, και την έβλασα να κάτση να ξεκουραστεί λίγο... Θά'αρθ' τ' άπόγευμα...

—'Ο γιατρός εξέτασε το δελτίο της θερμοκρασίας

—Πάντα άπύρετη... ψιθύρισε σά να μονολογούσε. Μπορείτε να φύγετε και σά μια βδομάδα...

—Γιατί γιατρέ ; ... Θέλετε να με διώξετε τόσο γρήγορα ; ...

—'Η γενική κατάστασή σας είναι πολύ εύχρηστη... 'Όστε μπορείτε, κατά το τέλος της άλλης βδομάδας, ν' αφήσετε αυτά τα άπαισία δωμάτια που βρωμούν φορμόλη κι' ιωδοφόρμιο, και να ξαναπάτε στο σπίτι σας, κοντά στη μαμά σας...

—'Η Βάνα μισόκλεισε τα μάτια.

—Στο σπίτι μου... Στη μαμά μου... Κι' όλ' αυτά, ίσως και σά μια βδομάδα... ψιθύρισε.

—'Ανοίξε τα μάτια της, κύτταξε το Λουκίδη, κι' άφησε να της ξεφύγη ένα παράπονο :

—Τί κρίμα !

—Γην έκτη μέρα, η άρρωστη μπόρεσε να σηκωθεί με τη βοήθεια της νοσοκόμας και να κάτση λίγο κοντά στο παρτίκο. 'Εκεί τη βρήκε ο Λουκίδης όταν μπήκε σά λίγο.

—'Ε, πως σ' φαίνεται τώρα ; τη ρώτησε.

—Μου φαίνεται πως ξαναγυρίζω στη ζωή... του άποκρίθηκε εκείνη καρφώνοντας τα μάτια της σά δικά του. Κι' όσα συλλογιέμαι πως το χρωστάω σά σ'...

—'Ας μή μιλάμε γι' αυτό... τη διέκοψε εκείνος. Είναι τόσο άσημαντο το χρέος σας αυτό... Δεν αξίζει τον κόπο να το θυμάστε...

Μιλήσανε για φιλολογία. 'Εκείνη, μ' όλα τ' εικοσιδυο της χρόνια, είχε διαβάσει πολύ, είχε γυρίσει τον κόρνο. Ζούσε μόνη με τη μητέρα της, πολύ άνετα χάρις στην περιουσία που της είχε άφηση πεθαίνοντας ο πατέρας της, και που της επέτρεπε να μη σκέπτεται καθόλου ούτε για άποκατάτασι, ούτε για συζυγικούς δεσμούς, ούτε για τίποτε άλλο.

—Φλερτάρετε συχνά ; ... τη ρώτησε ο Λουκίδης.

—Τό φλερτ με κουράζει... του άποκρίθηκε. Δεν τό ζητάω ποτέ...

—'Αν καμιά φορά αναγκάζωμαι να τό υποστώ, στενοχωριέμαι τρομερά... Είναι κάτι που δεν τό ζήτησε ποτέ η ψυχή μου...

—Προτιμάτε τότε την άγάπη ; ...

—'Η Βάνα άφησε τό βλέμμα της να πλανηθή απ' το παρτίκο στον κήπο της κλινικής :

—Την άγάπη τη φοβάμαι... του είπε πολύ σιγά.

—'Ο Λουκίδης άλλαξε θέμα διμιλίας, κι' ύστερα από μερικά άλλα τυπικά, βγήκε απ' την αίμαρα.

—'Από κείνο τό πρωινό, ο νέος γιατρός με τη μεγάλη, την άπέραντη πίστη στην έπιστήμη, κατάλαβε μίαν αλήθεια που τον άναστατώνε δλόκληρο :

—Πώς η χειρουργική δεν άπασχολούσε πιά καθόλου τη σκέψη του. Πριν λίγες μέρες, μοναδική του χαρά ήταν ένα κοφτερό νυστέρι και μια γυαλιστερή σμίλη μπροστά σ' έναν άρρωστο μ' ένδιαφέρουσα χειρουργική περίπτωση.

—Πριν δεκαπέντε μέρες, την έπιστήμη του τη σκεπτότανε πάντα, στο τραύ, στους δρόμους, παντού. Τώρα, και την ώρα άκούμα πεύ παράστανε στο χειρουργικό τραπέζι, πλάι στον καθηγητή, τό νοι του τέν ένοινιζε να φτερουγίξη άλλοι.

—Νά... Στην έγχειρση του προχτεσινού κυρίου που τό είχε άφαιρέσει δλόκληρη τη σπλήνα ο καθηγητής, εμφανίστηκε ο Λουκίδης πάνω απ' την ανοιχτή κοιλιά του έγχειριζόμενου, χωρίς μάσκα πάνω στο πρόσωπο και χωρίς γάντια σά χέρια.

—'Ο καθηγητής τον είχε σπρώξει μακριά. Κι' ο Λουκίδης είχε έγκαταλείψει τό χειρουργείο χωρίς καμιά τύψη, χωρίς καμιά ντροπή γι' αυτό, κι' όλο σ' ατ' ατ' του άκουγε να βουίζουνε τέσσερις λέξεις :

—'Την άγάπη τη φοβάμαι...

—Τό πρωί της δεκάτης τέταρτης ήμέρας, η Βάνα κατέβηκε στον κήπο της κλινικής και εξαπλώθηκε σά μια σαλιλάγκ, κάτω από ένα πεύκο. 'Η άνοξι άρχιζε να σκορπίζει βαρείες μυσοειδείς στην ατμόσφαιρα, ενώ τα πουλιά άρχιζαν να διαγράφουν χαρούμενα τόξα πάνω απ' τη φύσι που σιγά - σιγά έυπνιόσε.

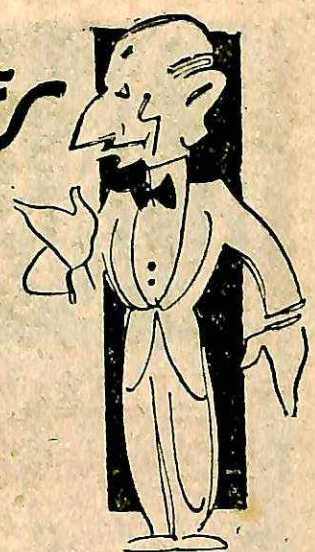
—'Η Βάνα, κάτω απ' την παχειά σκιά του πεύκου, έδεσε τα χέρια γύρω απ' τό κεφάλι της κι' έκλεισε τα μάτια...

—'Αύριο θάφευγε. Της τόδε πη την προηγούμενη μέρα ο καθηγητής Φοράλης την ώρα που την έπισκέφτηκε όπως συνήθως. Άύριο θάφευγε... Τη εύτυχία για έναν άρρωστο που ύστερ' άπό δυο βδομάδες ένοχλητικής άκνησίας μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός δωματίου, νοιώθ' πως του επιτρέπεται πιά να διαβή την πόρτα που τον χώριζε απ' τη ζωή, απ' τον κόμο, απ' τους ανθρώπους που κινούνται και που αισθάνονται... Κι' όμως η Βάνα, δεν ήταν καθόλου εύτυχισμένη.

—'Αύριο θάφευγε... 'Αναρωτιόταν αν αυτό την έκανε να νοιώθ' χαρά, αν της προκαλούσε

—Συνέχεια στή σελίδα 66

ΘΙ' ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΤΩ ΑΤΥΧΩΣ

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

—'Ερώτησε τον Βρασίδα:

—'Εξάδελφε, έφιλοσόφησες ποτέ ;

Και ο κουτός Βρασίδης άπλήτησε :

—Δεν με παρατάς, 'Αριστείδη !

—'Υστερα έσιώπησεν ο 'Ατυχής. 'Αλλά η μεγαγχολία τις τελευταίες ήμέρες είχε κυριαρχήση στην ψυχή του και του έγένιψε την ύπαρξιν με σκέψεις μαύρες και άραχλες. 'Εφ' ό και έπαύηθε :

—Βρασίδα, νά ζή κανείς ή νά μή ζή ;

—Νά ζή, 'Αριστείδη μου !

—'Ο αϊσιδόξος Βρασίδης δεν ήταν από τους ανθρώπους που θασανίζονται από άμλετικά προβλήματα. Και οι άπαντήσεις που ήταν άπλές, άπόλυτες και τσεκουράτες. Δεν έπαιρνε μπροστά σά κανένα ζήτημα θείον διατακτικήν. Για τίποτε δεν είχε άμφιβολίες. ! ! Ζωή του έμειν διούσε, τα πάντα του ήρχοντο βολικά. Πώς ήταν δυνατόν λοιπόν σά τέτοιο περιόδοι να λουλούδιουν τα μελαγχολικά άνθη των άμλετικών συλλογισμών ;

—'Ενώ ο άτυχής 'Αριστείδης ήταν και πάλιν το κρανίον του. Φλογερά έρωτηματικά έκαίγαν τον έγκέφαλό του. 'Η άτυχία και η δυστυχία κάνουν τον άνθρωπον φιλόσοφον. 'Ανθρωπος που τό χαμογελά ή ζωή όμως δεν έχει καιρόν να κάνει σκέψεις φιλοσοφικές. 'Αρκείται εις τό να άπολαμβάνη.

—'Υστερα από μίαν νέαν νύκτα, λαν φοβεράν, που τό έστοί-

χισε την θέσιν του, περιέπεσε στην πικροτέρην θλίψιν που έδοκίμασε ποτέ ο 'Ατυχής και άπεφάσισε να αυτοκτονήση. 'Αλλά πώς ; -Τό μέσον τον έβασάνιζε.

—'Εσκέπτετο :

—Στό Φάληρο ;

Τ' άπέκρουσε...

—Πολλοί τρόποι αυτοκτονίας πέρασαν απ' τό μυαλό του αλλά κανένα δεν μπορούσε να υιοθετήση. Με δηλητήριο ; Ποτέ ! Φέρνει πόνοους τρομερούς. Με σκονί ; 'Αδύνατον. 'Θά ήταν πολύ γελοίος ως κρεμασμένος. Με πιστόλι ; Δεν είχε, ούτε μπορούσε να δανειστή από κανένα. Τα έφερε από έδω, τα έφερε από εκεί, κατέληξε να ζητήσει με τρόπο την γνώμη του Βρασίδα.

—Τόν κύτταξε ο εξάδελφός του και έχαμογέλασε :

—'Ακουσε, 'Αριστείδη μου, του είπε. 'Εγώ αν ήθελα ν' αυτοκτονήσω. 'Θά έφιλοούσα την Ειρήνην, την άρραβωνιαστικά του Σαματά.

—Είπε τόσο άσχημη :

—'Ισα - ίσα. Είπε πολύ άμορφη. 'Αλλά ο Σαματάς είναι τόσο άγριος, τόσο ζηλιάρης, τόσο νευρικός, ώστε θά με έσκότωνε έπί τόπου. 'Ετσι θά πέθαινα τον γλυκύτερον των θανάτων.

—Οί κουτοί έγουν πάντα άναλαμπάς μεγαλοφυίας. 'Ωραιότερα και πιο σήγουρη αυτοκτονία απ' αυτήν δεν μπορούσε να γίνει. Διότι ο Σαματάς δεν χάριζε κάστανα. Γείτονάς του ήταν και τον ήξερε καλά ο 'Ατυχής. Ψηλός. Με ώμους τετράγωνους. Με βλέμμα άγριον. Με μύστακα άριμάνιον. Βρισκόταν χρόνο παρ' χρόνο φυλάκη, για φόνους, για κλοπές, για καυγάδες και για μα-

χαιρώματα.

—'Εσχάτως τό θηρίον αυτό είχε άρραβωνιστή. Και όποιος έτολούσε, άπλως, να ρίξη ένα βλέμμα στην άρραβωνιαστικά του, τό έπληρώνε πανάκριβα. 'Όταν τον έβλεπαν να βγαίνει περίπατο με την μνηστή του, έντρομοι όλοι άλλαξαν δρόμο, διότι ήξεραν τί τους έπερίμενε, αν κατά λάθος έστω, την εκύτταζαν.

—'Εχεις δίκην. Βρασίδα.

—Τού άρεσε τό 'Αριστείδη αυτό τό είδος της αυτοκτονίας. Είχε κάτι τό ήρωϊκόν και τό πρωτότυπον μαζί. 'Θ' αυτοκτονούσε σίγουρα και θά έκινούσε και τον γενικόν θαυμασμόν. Συγχρόνως θά του έδίδετο ή εύκαιρία να φύγη από τη ζωή με τό φιλή ενός ώραιου πλάσματος.

—'Ολόκληρη την νύκτα τό έσκέπτετο ο 'Ατυχής. Και την επομένη, άφοι έτακτοποίησε όλες τις δουλειές του, έπήγε στό καφεενάκι της πλατείας, όπου του είχε πεί ο Βρασίδης ότι έσύγναζε ο φοβερός μνηστήρ με την μνηστή του. 'Εκάθισε σά μια κρέκα κι' έπερίμενε. 'Εν τέταρτον έπέρασε. Μισή ώρα άκολούθησε. Συνεπληρώθη μία ώρα. Και έπί τέλους έδού, ένεφανίσθη τό θηρίον στον δρόμον.

—'Ηταν ύπέρ ποτε τρομερός εκείνο τό άπόγευμα ο Σαματάς. Είχε τό μούτρο του συννεφιασμένο. Τό βλέμμα άγριον. Τα χέρια πίσω. Τό θήμα του βαρύ. 'Εδάγκωνε τό μoustάκι, και προχάρουσε τσακίζοντας βαρύθυμα τα νύχτα. Πλάι του ή μνηστή. Μιά έρηνι άκτίνα, πλάι σά άγριαν πόρταν του φθινοπώρου.

—Τό ζεύγος εκάθισε σ' ένα τραπέζακι. 'Ο 'Αριστείδης παρακολουθούσε. 'Εβλεπε τό μάτι του Σαματά και τον έπιανε τρόμος. 'Εβλεπε τις χερσίδες του και τον έπιανε ρίγος. 'Εβλεπε τις μουστάκες του και τον έπιανε τέταρτατος πυρετός. 'Η καρδιά του έχτυπούσε...

—Κάι όμως πρέπει...

—'Εδίσταζε...

—Είπε φοβερό. Δεν θά προφάσω καν να πλησιάσω. 'Αλλά κι' αν πλησιάσω ; 'Θά καταδεχθ' να με σκοτώση ; 'Εάν με περιφρονήση ; 'Εάν μου δώση μόνον μιά γροθιά ; 'Εάν με φτύση άπλως ;

—'Εάν τον έφτυνε ! 'Όποιον ρεζίλευμα ! 'Εκύτταζε όμως με προσοχήν πάλιν τον Σαματάν και άναθεωρούσε ό-

—'Εκείνος ο 'Ατυχής, ός τις σκέψεις. Είς μί-

αν στιγμήν δε που συναντήθηκαν τα βλέμματά τους, έσούφρυνε τα φρύδια του ο φοβερός συνοδός της κοπέλλας με τέτοιαν άγριότητα έδάγκωσε τον μύστακα με τέτοιαν λύσαν, έστριφογύρισε στο κάθισμά του με τόσην φούρκαν, έβηξε και ξανάβηξε με τόσον μένος, ώστε ο 'Ατυχής έπίσθη ότι έφθασαν οι τελευταίες του στιγμές. 'Εμαυεύθηκε στο κάθισμά του, όπως ή δορκάς που άκούει τον θρυχηθμόν του λέοντος, και έψιθύρισε :

—Για δες καιρό που διάλεξε ο χάρος να με πάρη

—'Υστερα έπήρε άπότομα την άπόφασιν, έκανε τον σταυρό του, είπε «'Ιησούς Χριστός νικά» και ώρμησε στο έζευγος. 'Ως θέλος έφτασε στην κοπέλλα, την έφίλησε παταγωδώς !

—'Απερίγραπτον τό τί έπυκολούθησε. 'Ο φοβερός συνοδός έμεινεν ευθρόντης. Πρώτα έτρεψε τα μάτια του σάν να μη έπίστευε ατ' ατ' που έβλεπε. 'Υστερα έσηκώθηκε ούρλιαζών. Και εύθως άμέσως τό ήλθε άκούσθ' Φαρδύς πλατύς εκυλίσθηκε από την κρέκα του. 'Η κοπέλλα έμεινε σάν άπολιθωμένη. 'Ο κόσμος έμεινε κατάπληκτος και άπεμακρύνετο από τον τόπο του δράματος. 'Ο 'Ατυχής έγινε κίτρινος ως λεμόνι. Τρέμων έσκυψε επάνω στον Σαματάν :

—'Υψιστε !

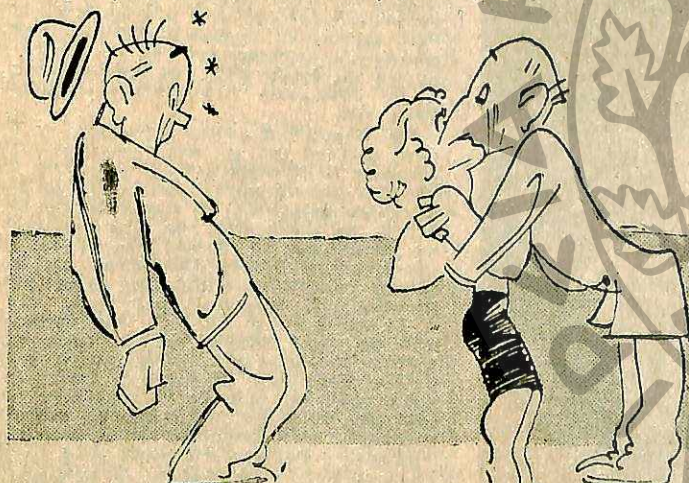
—Τού έπιασε τό χέρι :

—'Ηταν παγωμένο !

—Δεν ήθελα να άποθάνετε σεις. Σας παρακαλώ. Μην άστεύεστε ! ...

—'Ο κόσμος έπήρε θάρρος. Και έπλησίασε. 'Η κοπέλλα έκλαιε και ώδύρετο. 'Αστυνομία κατέφθασε έπί τόπου. 'Ο 'Αριστείδης 'Ατυχής συνελήφθη άμέσως και ώδηγήθη στο τίμημα. Αυτό τό τραγικόν ένδεχόμενον ήταν τό μόνον που δεν είχε σκεφθ' ο δυστυχής ο 'Ατυχής-

—'Α. ΨΑΘΑΣ

—'Ως βολίς έφτασε στην κοπέλλα, την άγκάλιασε και την έφίλησε παταγωδώς ! ...

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Κουτσομπολιό από τα στούντιο

Μετά τα «πλατινέν» μαλλιά, που είχε, ως γνωστόν, λανσάρι η μακαρίτισσα Τζίν Χάρλοου, ιδού τώρα μία άλλη εξωφρενική μόδα, που τείνει να επικρατήσει στο Χόλλυγουντ.

Πρόκειται για... τα χρωματιστά μαλλιά, που εσφονιάζονται κατά θέλησιν, μωβ, πράσινα, κόκκινα και ροζ! Εφευρέτης του θαύματος αυτού είναι κάποιος άνοητος χημικός ονόματι Τζάρτζι Άφγουϊτ, ο οποίος, αν το σύστημα του «πιάσι», θα γίνει εκατομμυριούχος. Για την ώρα βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, προσπαθώντας να πείσει διάφορους άστερες να υιοθετήσουν τη μόδα.

ΞΑΝΤΡΑ ΜΠΛΟΚ, η νέα «μοίρα» που λανσάρι έφέτος το Χόλλυγουντ.

«Ας σημειωθεί ότι το νέο είδος χημικής βαφής δεν είναι μόνιμο, και αλλάζει κατά βούλησιν. Μία κυρία, δηλαδή, που φορεί μία μωβ τουαλέτα, βάζει και τα μαλλιά της μωβ, και τα ξεβάφει το ίδιο βράδυ, χρησιμοποιώντας ένα χημικό αντίδοτο.

Μέχρι της στιγμής μία μόνο βεντέτα έτολμισε να χρησιμοποιήσει το νέο είδος της βαφής. Είναι η Μπέτυ Νταϊς, που εμφανίσθηκε σε μία δεξίωση, προς μεγάλην κατάντην των καλεσμένων, με μαλλιά... θαλασσιά!

Ο Τζάρτζι Άφγουϊτ, είναι ωστόσο βέβαιος ότι η μόδα που επενόησε θα κάμει σε λίγο θραύση στην Αμερική, ακριβώς όπως και η μόδα του τσιγάρου με τον χρωματιστό καπνό.

Ως γνωστόν, τελευταίως, οι πλούσιες Αμερικανίδες καπνίζουν στις δεξιώσεις σιγαρέττα, που, χάρις σε μίαν ειδική χημική επεξεργασία, παράγουν καπνό στο χρώμα της... τουαλέτας των!

Και η μόδα αυτή ελκυστήθηκε από το Χόλλυγουντ, όπου πρώτη είχε την τιμή να καπνίσει ένα χρωματιστό σιγαρέττο η έκκεντρική γόσσα Καρόλ Λομπάρντ.

Οι Γερμανοί σκηνοθέτες, που άνησχυον τελευταίως εξαιρετικά για τον μαρσισμό του γερμανικού φίλμ, εφρόντισαν να ανακαλύψουν νέους άστερες, με την ιδέα ότι θα προσελκύσουν έτσι πάλι το κοινό, που έχει εαρεθιστεί κατά την γνώμη τους τους παλαιούς ηθοποιούς.

Έτσι, μετά την Μαρίνα Ρόκ, την Τζίνα Φάλκεμπεργκ, την Γκούστι Χούμπερτ, την Χάνσι Κινότεχ κλπ. τα στούντιο του Ναύμπάμπελσπεργκ άνα λανσάρουν έφετος νέες βεντέτες, που ανακάλυψαν οι ειδικοί «ξετρυπωταί» των κινηματογραφικών εταιριών. Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και η 16έτις Μίνα Χόλντ, που ρεκλαμάρεται ως παιδί θαύμα, και που τραγουδεί θαυμάσια σε δύο είδων φωνές σοπράνο και κοντράλτο...

Η παλαιά δόξα της οδόνης και παλαιά γνωριμία των Αθηναίων Μπριγκίτε Χέλμ ένοστήγησε και πάλιν τον κινηματογράφο.

Μετά τον πλούσιο γάμο που είχε συνάψει, η ώραία βεντέτα είχε δηλώσει ότι θα εγκαταλείψει δριστηνώς την τέχνη της. Φαίνεται όμως ότι το μικρόδιο της οδόνης την προσέβαλεν εκ νέου, και έτσι η γόσσα επανέρχεται στο στούντιο, όπου θα αρχίσει το γύρισμα μιας ιστορικής ταινίας με παρτενάρ της τον Βίλλυ Φρίτς.

Πρό ημερών στο Παρίσι, έγινε διαγωνισμός για την ανάδειξη της «μικς Σινεμά» που ώργανώθηκε από ένα μεγάλο κινηματογραφικό περιοδικό. Η ελληνόδικος επιτροπή αποτελέσθη από ηθοποιούς, με πρόεδρο την Μαρί Μπέλλ την αλχημικήτη έρμηνεύτρια του «Καρνέ ντε Μπάλλ».

Στον διαγωνισμό είχαν λάβει μέρος 300 περίπου Γαλλίδες που φιλοδοξούν να γίνουν βεντέτες του γαλλικού φίλμ. Το πρώτο βραβείο έπληρε η νεαρά και ώραιότατη Παρισινή Λία Λωραίν, που πρόκειται τώρα, σύμφωνα με τους δρους του διαγωνισμού, να ντεμπουτάρη στην πρώτη της ταινία.

Εννοείται, ότι από τον διαγωνισμό δεν έλειψαν και τα παρατράγουδα. Πολλά κορίτσια, λ. χ., που ένομιζαν ότι αδικήθηκαν στην έκλογη, προσέφυγαν στις εφημερίδες, για να καταγγείλουν το σκάνδαλο. Μία μάλιστα έπιλαχούσα υπέβαλεν ένσταση κατά του κύρους της έκλογης ισχυριζόμενη ότι η έκλογή της μία είναι... κόρη της Μαρί Μπέλλ υπό εξεμύθειαν!

Κατά το παράδειγμα της Πόλας Νέγκρι, η οποία, ύστερα από έτών απουσία, επανήλθε για να δρέψη δάφνες στον κινηματογράφο, η Κλάρα Μπού, η φημισμένη άλλοτε Αμερικανική ηθοποιός, πρόκειται να εμφανισθεί σε δύο ταινίες, το σκάνδαλο των δελών έγγραφη ειδικώς για... την ηλικία της.

Ας σημειωθεί ότι η Κλάρα Μπού, μετά την πολυτάραχη και σκανδαλώδη ζωή της, έχει από έτών παντρευθεί, μάλιστα δε έχει γίνει μαμά ενός χαριτωμένου μωπύ. Στους δημοσιογράφους, που την έπεσκέφθησαν, η Κλάρα δήλωσε ότι η ζωή την έπλούτισε με πείρα και με νέα αίσθημα, και ότι θα υπορέση να διαπλάση στην οδόνη νέους ρόλους δραματικούς.

Οι περιπέτειες της Σιμόν

Η Σιμόνη Σιμόν, η χαριτωμένη Γαλλίδα βεντέτα, ύστερα από μία πολυτάραχη διαμονή της στο Χόλλυγουντ, επέστρεψε πρό ημερών στο Παρίσι, αποφασισμένη να μην ξαναπατήσει πιά το πόδι της στην Αμερική, όπου, ως γνωστόν, κατάρθηκε να προκαλέση αληθινή εξέγερση εναντίον της.

Όπως έγραψαμε ήδη σε προηγούμενο τεύχος του «Θεσσαυρού», η Σιμόνη, σε μία συνέντευξη της προς δημοσιογράφους, είχε μιλήσει με πολλή αυστηρότητα για τους Αμερικανούς, που τους κατηγόρησε τους μόνους δρασ ως κουτούς, τις δε γυναίκες ως ανήθικες. Φυσικά, οι δηλώσεις αυτές προεκάλεσαν... ού εξέγερσι, επειδή δε η Γαλλίδα ηθοποιός ήρνετο να ανασκεύσει όσα είπε, ο τύπος άρχισε μία δυσφημιστική εκστρατεία εναντίον της, απαιτών την άμεσο απέλασή της και το μπουκοτάρισμα των ταινιών της.

Η σκανδαλοθηρική εκστρατεία των εφημερίδων και η περιφρόνησις που της έδειχναν οι Αμερικανοί συνάδελφοί της, κατέστησαν για την νεοάρ βεντέτα τον βίον άβυστον στο Χόλλυγουντ.

Και τέλος, πρό ημερών, απεφάσισε να φύγει επιστρέφουσα στη Γαλλία. Στην απόβασθρα της Νέας Υόρκης όμως η Σιμόνη, καθώς επέβαινε στην «Νορμανδία», βρέθηκε μπροστά σε αληθινή διαδήλωση. Πληθος κόσμου είχε συρρεύσει για να την γιοχαλάσει και να την αποδοκιμάσει, με κραυγές όπως: «Στόν άγύριστο!» «Νά φύγης!» «Ξεκουμπιά!» κλπ.

Με δάκρυα στα μάτια, κατάχλωμη, η Σιμόνη ανέβηκε στο υπερωκεάνειο, όπου την περίμενε άλλη περιπέτεια. Η αστυνομία δεν της επέτρεπε να φύγει, εάν η Γαλλίδα ηθοποιός δεν απέδεικνε ότι είχε πληρώσει τους φόρους του εισοδήματός της. Και έτσι έδεχσε να καθυστέρηση το υπερωκεάνειο επί ένα τέταρτο, μέχρις ότου η γραμματεύς της βεντέτας άνοκαλύψη, μέσα στα αναρίθμητα μπουσάλα μίαν παραπεταμένη απόδειξη.

Εννοείται ότι οι Γάλλοι, που υπεραγαπούν την νεαρά ηθοποιό, της επεφύλαξαν θερμότητα ύπνοχην κατά την όχι και τόσο ένδοξη επάνοδό της. Έξ άλλου η Σιμόνη υπέγραψε άμέσως ένδοξοφρόντα συμβόλαια, με ταύ των οποίων ένα με τον διάσημο σκηνοθέτη Ζάν Ρενουάρ, που πρόκειται να γυρίση το «Ανθρώπινος Κήπος» του Εμίλ Ζολά. Στην ταινία αυτή, τον ρόλο του οδηγού τρένων θα δημιουργήσει ο Ζάν Γκαμπέν, η δε Σιμόνη θα ερμηνεύσει την παθητική ήρωίδα του πολυκρότου μυθιστορήματος, την γοητευτική Σεβερίν.

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΓΛΕΝΤΙΟΥ ΣΤΗ ΡΩΜΗ...

Του ΑΛ. Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ρώμη.— Στην εποχή του 'Ιταλο-Αιθιοπικού πολέμου και των σκληρών κυρώσεων.

Ρώμη.— Νουσταλέα. Μελαγχολική. Βαρειά. Γρηά, με καύχημά της τα στολίδια των Καισάρων.

Ρώμη.— 'Αρχόντισσα συνωφρυμένη. Κατάμαυρη μέσ' στο κατάμαυρο πουκάμισό της. 'Ενάρετη. Καθολική. Σεμνότυφη.

Ρώμη.— 'Αντικυρωτική. 'Ικτερική. 'Ιδιότροπη. Πώς να γλεντήσω με τα θέλητρά της μετά τη δύσι του ήλιου;

Ξένος. Ρωμύός. «Κυρωτικός». Και δραχμοδίατος! 'Εν τούτοις... 'Εν τούτοις από παλιά, κακή, αδιόρθωτη συνήθεια, θγήκα να κάμω τον νυκτερινό περίπατό μου.

«Φλόριντα». 'Ενα καμπαρέ κομψό στο «Λάργκο Τρίτονε», σε μίαν άπ' τις πιο κεντρικές γωνίες της πόλεως. Μούχλα από ζωή σ'ην εισόδο. Στις σκάλες μούχλα. Μούχλα στο μπάρ, στην πίστα, στα τραπέζια. Δέκα γκαρσόνια. Δώδεκα θήλεα... άπελεύθερα. Τρισημύ μου πελάτες!

Η μουσική παίζει ούγγαρέζικα τραγούδια. Ο χορευτής του κέντρου κινείται διαρκώς έλλείπει πελάτων. Και τα κορίτσια πίνουν... ύδωρ. Ζητώ ένα ούισκυ. 'Αλλο δ' «μαίτρ» με άγριοκυτάζει δύσπιστα:

—Σινιόρε;
—Ούισκυ πρέγκο... Βόλιο μπουβάρε ούν ούισκυ!
—Ούισκυ; Νό!
—Περκέ;
—'Ενεκα οι κυρώσεις!

Ούισκυ δεν σεβρίρεται. Ούτε κουαντρώ, ούτε Περνώ, ούτε Μπενενικτίν, ούτε το κάθε τι ρευστόν που έλκει το... γένος από έθνος που μετέχει στις κυρώσεις.

Πίνω λοιπόν μία μπουκαλίτσα κιάντι. Και εύθυμω. Όλα μού φαίνονται άστραφτερά, ροδόλευκα, προσωπικά (το χρώμα μιάς έλπίδος...).

Ο ένας από τους τρισημύ μου πελάτες αποφασίζει να χορέψη. Σηκώνεται. Και ζηλοτύπως τόν μιμούμαι. Η όρχηστρα μανίναται από χαράν! Δύο πελάτες που χορεύουν! Όλα τα θήλεα συγκινούνται. Το γεγονός τηλεφωνείται εις τον Ντούτσε! Η Ρώμη διασκεδάζει...

—'Εια... 'Εια... 'Εβίβα! 'Αλαλά!

Χορεύω. 'Αλλά η χορεύτριά μου είναι Ούγγαρις. Η Ούγγαρία δεν μετέχει στις κυρώσεις. Είναι εϋπρόδοκτος λοιπόν. Και αυτή και τα προϊόντα της. Το θήλυ μου όμιλεί εις την ούγγρικη. Της έμιλώ εις την γαλλικήν. Μού άπαντάρ εις την γερμανικήν. 'Ανταπαντάρ εις την άγγλικήν. Και πάει θαυμάσια τό... φλέρτ μας! Δέκα λεπτά της ώρας συζητούμε, όσο διαρκεί και ο χορός! Στο τέλος και οι δύο έχομε έννοήσει μίαν λέξιν, το τρυφερόν «μερσί» του άποχωρισμού. Κάθομαι... Η εύθυμία με... σπαράζει. Εισέρχεται άλλος μισός πελάτης. Και έτσι φθάνομε αίσίως τόν θρυλικόν των πάντων άρι-

έμόν. Το γεγονός παραλαμβάνεται από το Μπάρι και μεταδίδεται εις τους άπανταχού 'Ιταλούς. Η Ρώμη διασκεδάζει!

Πίνω ακόμη ένα κιάντι. Θέλω να φλυαρήσω, να μιλήσω, να γελάσω. Σκύβω εις το αυτί του «μαίτρ»:

—'Εκείνη η κυρία εκεί, τί εθνικότητος, παρακαλώ;
—Ούγγαρία!
Και η άλλη; Ούγγαρία! Και η άλλη; Ούγγαρία! Και η παραάλλη; Ούγγαρία! Η άπάνω από την άλλη; Ούγγαρία!

—Γιατί, θρέ χριστιανέ μου. Δεν έχει μιά Γαλλίδα; Δεν έχει μίαν 'Αγγλίδα; Μίαν Αμερικανίδα; Μία Κινέζα;

—Σανξινόνι! 'Ιντέρντιο!
Πανάθεμά σας για κυρώσεις... Με πεθάνανε.

Βγαίνω στους δρόμους. Περιφέρομαι. Κατρακυλώ σε διάφορα ύπόγεια. Αναρριχώμαι πάλι σε Ισόγεια. Τρυπάνω όπου ακούω μουσική. Λύγα ζευγάρια που και που. Λίγες παρέες ξένων. Είναι και η πιδ εύθυμες. Τραγουδία Ιταλικά; Ναπολιτανικά και Μικανέζικα νουσταλικά. Χώνομαι σ' ένα θεατράκι. Μα έχουν σβήσει πιά τα φώτα. Έντεκα και μισή. Νέκρα και θλίψις και άπόγνωσις. Γλυστράω σ' ένα μπάρ που άλλοτε έλέγετο 'Αμερικάνο.

Τώρα του ξεθύσαν το θνομα. 'Οπως έσβύστηκαν τα όνόματα όλων των ξένων τίτλων, όλων των τίτλων των «κυρωτικών» έθνών.

—Τί γίνεται, παιδί μου; έρωτώ έναν ώραϊόν, αγαθόν, στρουμπουλόν και μειδιώντα «μπαρμάν».

Τί γίνεται επί τέλους; Ποδ να γλεντήσω, προς Θεού;
—Είνε άπαραίτητον σινιόρε;
—Ξέρω κι' εγώ; 'Ετσι μού κάπνισες. Σκύβει στο αυτί μου έλαφρά και κάτι ψιθυρίζει.

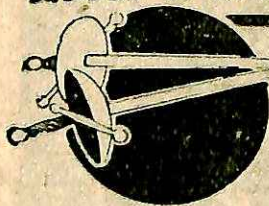
—Είνε καλά εκεί; Γλεντούν οι 'Ιταλοί;
—Θά πάτε και θά δήτε..
—Νά ένας... Ρωμαίος, επί τέλους που θέλει το καλό μου!

Στην «Γκρόττα ντέλ Πιτζιόνε». Στο «Σπήλαιον των περιστεριών». Τί άποκά λυψίς! Τί γλέντι! Τί χαρά! Κέφι; Τρικούδερτο, τρομακτικό, αφάνταστο.

Κόσμος, κατείς με πατώ σε! Γυναίκα σε την... σέσουλα! Κύριοι κομψοί και φρακοφορεμένοι. Ποτήρια μ' ούισκυ! Χορός σ' όλες τις... γλώσσες. Ποδ βρίσκομαι λοιπόν; Μήπως έπέρασα τα σύνορα; Μήπως κοιμήθηκα στη «Φλόριντα» και όνειρεύομαι τό ούρι του Παράδεισου;

Όχι... Είναι η διπλωματική φωληά της Ρώμης. 'Εντρο διεθνές. Κέντρο όπου σβύνουνε τα «όρντινα» της εθμο-

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΠΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωϊ-
σμών, περιπετειών και έρωτος

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. —

Ο Πικουίλλο, ένα μικρό παιδί μαυριτάνικης καταγωγής, που κρατιόταν αιχμάλωτο επί τρία χρόνια στο δήθεν ξενοδοχείο της ληστο-
συμμορίας του Ζουάν Μπατίστα, κατορθώνει να δραπέτευση μια νύχτα απ' αυτό με τόν κουρέα Γογγαρέλλο και την ανειρήνη του Ζουανίτα και πάνω στη φυγή του σώζει τη ζωή του αντιβασιλέως της Ναβάρρας Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ, που ταξίδευε με την κόρη του και τόν κρατεί στα ανάκτορα ως υπηρέτην. Μέσα στα ανάκτορα ο Πικουίλλο κατακτά τη συμπάθεια τών δυο κοριτσιών και προσπαθεί με κάθε τρόπο να δείξει κι' αυτός την ευνία μυσήν του. Χάρης δε στις ενέργειες της 'Αϊζας διορίζεται γραμματέας του αντιβασι-
λέως με ικανοποιητικόν μισθόν. Στην Παμ-
πελλάν, όπου ήταν τ' ανάκτορα του αντιβα-
σιλέως, από μία τυχαία σύμπτωση συναντά και αναγνωρίζει την μητέρα του Ζιράντα 'Αλτάγια, η οποία υπήρξε άλλοτε ωραία η-
θοποιός και η οποία του δίδει μια επιστολή για τόν κόμητα Ουζέντ, γιού του πρωθυ-
πουργού που έμενε στην Μαδρίτη και που ύ-
πηρξε ένας από τούς εραστές της και ο πατέρας τού παιδιού της. Ο Πικουίλλο κα-
τορθώνει να παρουσιασθή στον κόμητα ντ' Ουζέντ, ο οποίος τόν απέμειψε πενθημιζόν-
τας του τις παλαιές σχέσεις της μητέρας του με πλῆθος εραστών. Έν τω μεταξύ από την Κάρμεν και την 'Αϊζά που ήλθαν κι' αυτές στην Μαδρίτη πληροφορείται τόν θά-
νατο του αντιβασιλέως και από τότε δεν παύει από τού να συντροφεύη τὰ δυο κορί-
τσια. Μία μέρα πηγαίνοντας στο σπίτι της κομῆσσης ντ' 'Αλταμέρα, θείας της Κάρμεν, όπου έμεναν τὰ δυο κορίτσια, συνήντησε στο δρόμο του μια θλιβερή λιτανεία από 'Ιεροεξεταστές που ακολουθώσαν από μια σειρά καταδίκων που έπρόκειτο να καθόν ζωντανοί μετά τρείς μέρες. Τρομαγμένος ο Πικουίλλο αναγνωρίζει ανάμεσα στα νέα θύ-
ματα τών 'Ιεροεξεταστών τόν γυνστό του κουρέα Γογγαρέλλο και την παιδική του φίλη Ζουανίτα. Χωρίς να χάση καιρό τρέχει αμέσως στα κορίτσια και με κλάματα διη-
γείται τὰ όλα εἶδε. Η 'Αϊζά του δίδει κρυφά ένα γράμμα για τὴν βασιλίσσα της 'Ι-
σπανίας Μαργαρίτα και ο Πικουίλλο κατορ-
θώνει νὰ τὸ μεταβιβάσῃ στὰ χέρια της. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ βασιλίσσα καλεῖ στὰ δια-
μερίσματά της τὸν πρωθυπουργὸ δοῦκα ντὲ

τυπίας. Κέντρο με τὴν προσωπική σφραγίδα του. Με τὸ δικό του μπαϊρό κι. Με τὰ δικά του θέσφατα. Τὸ σύμ-
παν ἀλαλάζει ἔκει μέσα. Όλες οἱ γλώσσες μπλέκονται εὐχάριστα. Καὶ ὅ-
λα τὰ τραγουδία ὅλης τῆς γῆς σκορ-
πίζονται ἀπὸ τὴν μουσική. Χαριτωμέ-
νες 'Εγγλεσοῦλες. Πικάντικες Γαλλί-
δες. Γόησσες 'Ιταλίανες. Εὐθυμες Γερ-
μανίδες.

Βρίσκομαι σὲ μιὰ συντροφιά εὐχά-
ριστη. Όλοι μαζί. Όλες οἱ λέξεις. Όλα τ' ὅσπετα. Πόλεμος δὲν ὑπάρχει πιά! Οὐτὲ καὶ θλοσσυρότης. Νὰ καὶ μιὰ Ρώμη ἀλλοιωτική! Πού νὰ τὴν φαντασθῇς; Εὐλογημένη «μπέρμαν». Σὲ σένα ὀφείλω αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι.

Καὶ μέσ' στὸ πανηγύρι τοῦ χοροῦ, στὸν πρόβλο τῆς μέθης, στὴ ζάλη πού ξυπνοῦν οἱ παιχιδιάρικες ματιές, φω-
νάω τὸ γκαρόνι:

— Εἰ παιδί! Ἀλλάξε τὴν ταμπέλα! Κυρώσεις σήμερον δὲν ἔχει.

Καὶ ἄς ἔροντῇ τὸ τηλεδολο!...

ΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Λάρμα καὶ ἀφοῦ τὸν παρατηρεῖ δριμύτατα γιὰ τὸς ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν διωγ-
μούς. τὸν τινίζει σὲ ὕψος αὐστηρῶ, ὅτι ἂν ἤθελε μπορούσε αμέσως νὰ τὸν ἀποενώσῃ ἀπὸ τὴν βασιλικὴ εὐνοία καὶ ὅτι μπορούσε νὰ παραχωρήσῃ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ στέμματος εἰς αὐτὸν ὅχι ὅμως καὶ τὸ δικαί-
ωμα καὶ καθήκον πού ἔχει ἡ βασιλίσσα νὰ παρηγορῇ καὶ ν' ἀντιμετωφίῃ τὸς δυστυχῆς καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὸς κακοὺς νὰ βασανίζουν τὸν λαόν της).

11ον

— Ἡ Μεγαλειότης σας, τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ δοῦξ πού ξαναθρῆκε τωρὰ τὸ θάρρος του, ὕστερα ἀπὸ τὰ καθη-
συχαστικὰ λόγια τῆς Μαργαρίτας, ἔ-
χει νὰ μὲ συστήσῃ κανέναν ἀδικούμε-
νον προστατευόμενόν της; Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς νὰ ἐκτελέσω τὴς διαταγές της.

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ἡ βασιλίσ-
σα, σ' αὐστηρότατο τόνο, πρόκειται γιὰ τὴν σκληρότητα μετὰ τὴν ὁποία με-
ταχειρίζεσθε σὲ κάθε περίστασι τὸς Μαυριτανούς, μετὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐρ-
γατικότητα αὐξάνει, καθημερινὰ ὁ πλοῦτος τῆς 'Ισπανίας καὶ γιὰ τὸς ὁποῖους σὲ πολλὰς περιπτώσεις ἐξεδή-
λωσα τὴν συμπάθειά μου. Φαίνεται ὅ-
μως, κύριε δοῦξ, ὅτι ἡ συμπάθειά μου αὐτὴ δὲν τὸς ὠφέλησε καθόλου, ἴσως μάλιστα γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ νὰ τὸς βασανίζουν περισσότερο.

— Ἀς μοῦ ἐπιτρέψῃ ἡ Μεγαλειότης σας νὰ ἐρωτήσω τί θέλει νὰ πῇ;

— Θέλω νὰ πῶ, κύριε δοῦξ, ὅτι σεις καὶ ὁ ἀδελφός σας ὁ Μέγας 'Ιεροξε-
ταστής, προετοιμάζετε ἀπὸ καιρὸ ἕνα πρόγραμμα διωγμῶν καὶ ἐξορίας γιὰ τὸς πιστοὺς αὐτοὺς ὑπηκόους μας. Θέλω λοιπὸν νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἐ-
νόσω ᾧ ἐγὼ καὶ εἰμαι ἡ βασιλίσσα τῆς χώρας αὐτῆς, οἱ Μαυριτανοὶ θὰ παραμένουν ἀνενόχλητοι στὴν 'Ισπα-
νία. Αὐτὴ εἶπε ἡ θέλησίς μου.

Καὶ καθὼς ὁ δοῦξ ἀδίκῃ προσπάθει-
σε νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή του ἡ Μαργα-
ρίτα συνέχισε:

— Καταλαβαίνω, ὅτι ἡ φράσις αὐτὴ πού ἐπρόφερα εἶνε τολμηρὴ καὶ ἐπι-
κίνδυνη γιὰ μένα καὶ, ὡς τὸ ποῦμε, κύριε δοῦξ, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ συντομευθῇ ἡ ζωὴ μου.

— Θεέ μου! ἐφώναε κατάχλωμος ὁ πρωθυπουργός. Εἶνε δυνατόν ἡ Μεγα-
λειότης σας νὰ ἔχη τόσο ταπεινὴ ἰδέα γιὰ μένα; Μὲ θεωρεῖτε ἄξιον ἐνὸς τέ-
τοιου ἐγκλήματος;

— Όχι, ὅχι, μὴν ταραξέσθε, κύριε δοῦξ, δὲν πρόκειται περὶ ἐγκλήματος, ἀλλὰ περὶ... πολιτικῆς! εἶπεν εἰρωνικά ἡ Μαργαρίτα. Κι' εἵπειτα δὲν ὑποπεύ-
ομαι σᾶς, κύριε δοῦξ. Ὑπάρχουν ὅμως τόσο φίλοι καὶ συνεργάται σας πού βρίσκονται σὲ τόσο στενὲς σχέσεις μετὰ τὸν ὄργανόν, ὥστε νὰ νομίζουν πὼς μπο-
ρεῖ νὰ τὸς συγχωρήσῃ κάθε κακούρ-
γημα ἐπὶ τῆς γῆς.

— Παρακαλῶ εὐσεβάστως τὴν Μεγα-
λειότητά σας νὰ σκεφθῇ...

— Ἀς ἀφήσουμε τὴς σκέψεις, κύριε δοῦξ κι' ἄς τελειώνουμε καλύτερα μιὰ

ὥρα γρηγορώτερα. Ἔχω πληροφορη-
θῇ ὅτι ὁ ἀδελφός σας, ὁ Μέγας 'Ιερο-
ξεταστής, ἐτοιμάζεται νὰ παραδῶσῃ τὴς μέρες αὐτές, ζωντανὰ στὴς φλόγες, ἀρκετὰ ἀπ' τὰ δυστυχισμένα τὸν θύ-
ματα κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς δυὸ Μαυ-
ριτανούς πού μ' ἐνδιαφέρουν. Θὰ ἔχε-
τε τὴν καλωσύνην νὰ τοῦ πῆτε ἕκ μέ-
ρους μου, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ γίνῃ τὸ νέον του αὐτὸ ἐγκλημα;

— Ἀδύνατον, Μεγαλειότητά, διότι ἡ ἡμέρα ἔχει ὀρισθῇ καὶ ὁ λαὸς περιμέ-
νει, ὁ λαὸς τὸ θέλει...

— Ἀς ἀναλάβῃ ὁ ἀδελφός σας νὰ καθησυχάσῃ τὸν λαόν μετὰ τὴν ἴδια εὐ-
κολία πού ξέρεي νὰ τὸν ἀναστατώνῃ ὅ-
ταν τοῦ ἀρέσῃ. Ἡ παπική Αὐλή τῆς Ρώμης ἐκδίδει ὅσα συγχωροχάρτια τῆς ζητήσουν. Ἀς μοιράσωμεν μερικὰ ἀπ' αὐτὰ καὶ ὅλοι θὰ μείνουν εὐχαρι-
στημένοι...

— Σας ὀρκίζομαι, Μεγαλειότητά, ὅς ἂν ἐξηρῶτο ἀπὸ ἐμέ...

— Πῶς; τὸν διέκοψε θυμωμένη ἡ Μα-
ργαρίτα. Σεις, ὁ παντοδύναμος πρωθυ-
πουργὸς τοῦ βασιλέως τῆς 'Ισπανίας, ἐπιτρέπετε σ' ἄλλους νὰ σᾶς παρασύ-
ρουν ἢ νὰ σᾶς ἐπιβάλλουν τὴς θελήσεις τους; Ἀκούστε με, δοῦξ, καὶ προσέξτε καλὰ τί θὰ σᾶς πῶ: Ἄν δὲν τολμᾶτε ν' ἀντισταθῆτε στὴς θελήσεις τοῦ ἀδελ-
φοῦ σας καὶ χάριν αὐτῶν περιφρονῆτε τὴς δικές μου, θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ ἐ-
πιτύχω ἀπ' ἄλλο ἐκεῖνο πού ζητῶ τώ-
ρα ἀπὸ σας. Θὰ χάσετε δοῦξ, τὴν μο-
ναδικὴν εὐκαιρία πού σᾶς δίδεται νὰ ὑ-
ποχρεώσετε τὴν βασιλίσσα τῆς 'Ισπα-
νίας. Θὰ συμφιλιωθῇ σήμερα μετὰ τὸν Φίλιππο καὶ θὰ ζητήσῃ τὴν ἀπομάκρυν-
σίν σας. Όσο γιὰ τὸν ἀδελφόν σας θὰ σκεφθοῦμε μετὰ πὼς θὰ τὸν ἀνταμεί-
ψουμε.

Καὶ ὑπῆρχε τόση ἀποφασιστικότης στὸ βλέμμα καὶ στὴ φωνὴ τῆς Μαργα-
ρίτας, ὥστε ὁ πρωθυπουργὸς τρομο-
κρατημένος, ὑποκλίθηκε μπροστὰ τῆς με σεβασμὸ καὶ ὑποσχέθηκε νὰ ἐκπλη-
ρώσῃ ὅλες τὴς ἐπιθυμίες της.

Μὲ χαμόγελο τώρα καὶ ξαναπαίρ-
νοντας τὸν γλυκὸ τόνο τῆς φωνῆς τῆς ἡ Μαργαρίτα ἐξήγησεν ἀπὸ τὸν δοῦκα ν' ἀπολυθοῦν ἀμέσως ὁ κουρέας Γογγα-
ρέλλο καὶ ἡ ἀνεψιὰ του Ζουανίτα καὶ ν' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι.

— Θὰ γίνῃ ὅπως διατέσσετε, Μεγα-
λειότητά! Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μόνο νὰ παρατηρήσω ὅτι θὰ ἐπρεπε ἀπολυόμε-
νος ὁ κουρέας αὐτός, νὰ ἐγκατασταθῇ μακριὰ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς δυσμενῆ σχόλια εἰς βάρος τῆς 'Ιερᾶς Εἰςέτασας.

— Σ' αὐτὸ ἔχετε δίκαιο, κύριε δοῦξ. Σὰς ὑπόσχομαι ὅτι ὁ κουρέας δὲν θὰ ἐγκατασταθῇ στὴν Μαδρίτη. Όσο γιὰ τὴν ἀνεψιὰ του, ἕνα πολὺ ὁμορφο κο-
ρίτσι, ὅπως μοῦ εἶπαν, θὰ φροντίσω ἐ-
γὼ νὰ τὴν τοποθετήσω κάπου.

Ὁ δοῦξ εὐχαρίστησεν τὴν βασιλίσσα, ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι μπροστὰ τῆς καὶ ἔφυγε ἀπ' τὰ ἰδιαιτέρως διαμε-
ρίσματα τῆς Μαργαρίτας.

Όταν ἀργότερα βρέθηκε στὸ σπίτι τοῦ ἀδελφοῦ του Ντὲ Σαντοβάλ, Με-
γάλου 'Ιεροεξεταστοῦ καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὴς ἀπαιτήσεις τῆς βασιλίσσης ὁ φανα-
τισμένος αὐτὸς κληρικὸς δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τίποτε. Ἰσχυρογνώμων καὶ ὑ-
περήφανος καθὼς ἦταν δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ μπρὸς σὲ κανέναν. Ό-
ταν ὅμως λίγο ἀργότερα ἦλθε ὁ γυ-
ναϊκάδελφος τοῦ πρωθυπουργοῦ, ὁ κό-
μης Ντὲ Λέμος καὶ τοῦ ἀνεκοίνωσε ὅτι ὁ ἱησοῦιτης πάτερ 'Ιερώνυμος —θανά-
σιμος ἐχθρὸς σου, εἶχε πρὶν λίγες μέ-
ρες πολυῶρη συνέντευξί μετὰ τὸν βασι-
λέα, ὁ ἱεροεξεταστής ἐχλώμισε μὴ μπορῶντας νὰ κρύψῃ τὸν φόβο του.

Ἄν ὁ πάτερ 'Ιερώνυμος, μετὰ τὴν βοή-
θεια τῆς βασιλίσσης, ὑπεσκέλιζε τὸν Γασπάρ Ντὲ Κορντόβα, πνευματικὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἄνθρωπο τῆς κλίκας τὸς ἀμέσως θὰ ἐξαφανιζόταν καὶ τοῦ δου-
κὸς καὶ τοῦ ἱεροεξεταστοῦ ἡ ἐπιρροή.

Μπρὸς τὴν ἀπειλὴ λοιπὸν τῆς ἀπα-
λείας τῆς δυνάμεώς τους, ὁ Ντὲ Σαν-
τοβάλ δὲν ἄργησε νὰ καμφθῇ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴς διαταγές τῆς Μαργαρί-
τας, χωρὶς ὅμως νὰ παραιτηθῇ καὶ τῶν σχεδίων του γιὰ τὸς διωγμούς καὶ τὴς ἐκποτίσεις τῶν Μαυριτανῶν, πού ἐξα-
κολοῦθοῦσε πάντα νύχθ ὡς πρόγραμ-
μα καὶ σκοπὸ τῆς ζωῆς του.

ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ...

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ ὁ Πικουίλλο βρι-
σκοῦν στὸ δωμάτιό του συλλογισμέ-
νος, μήτῃκε ξαφνικὰ ὁ ὑπηρετῆς τοῦ Ντόν Φερνάντο μὲ ὕψος κάπως πονηρὸ καὶ μυστηριώδες, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεί-
λῃ πὼς μιὰ κυρία ζητοῦσε νὰ τοῦ μι-
λήσῃ.

Ἦταν ἡ Καζιλντα, πού μετὰ τὴν πού ἐλαμπαν ἀπὸ χαρὰ, μόλις εἶδε τὸν Πι-
κουίλλο ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε σιγανά:

— Εἶνε κάτω, θέλουν νὰ σὲ δοῦν!

— Ποιοί;

— Αὐτοὶ πού σοῦ χρωστοῦν τὴν ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερίά τους: ὁ Γογγαρέλ-
λο καὶ ἡ ἀνεψιὰ του.

Ὁ Πικουίλλο δὲν μπορούσε νὰ πι-
στέψῃ στ' αὐτιά του. Ἐμεινε γιὰ μιὰ στιγμή σὰν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν ἐκ-
πλήξι κι' ὕστερα εἶπε στὴν Καζιλντα:

— Φέρε τους, φέρε τους ἀμέσως ἐδῶ!

Ἡ καλὴ γυναίκα ἔφυγε τρέχοντας καὶ σὲ λίγο ξαναγύρισε μαζί μετὰ τὸν κουρέα καὶ τὴν Ζουανίτα. Ἐπεσαν κι οἱ δυὸ στὰ πόδια τοῦ νέου καὶ δὲν χόρ-
ταιναν νὰ τοῦ φιλοῦν τὰ χέρια καὶ νὰ τὸν εὐχαριστοῦν.

— Πάντα ἐσὺ θὰ μᾶς σώζῃς ἀπὸ τὸν θάνατο, φώναξε ἡ Ζουανίτα.

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίπο-
τε, ἔλεγεν ὁ Γογγαρέλλο, αὐτὴ ἡ ἀνα-
φορὰ πού ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι ποτέ μου νὰ ἔγραψα!...

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Πικουίλλο, σὲ κα-
νέναν δὲν πρέπει ν' ἀναφέρετε γι' αὐ-
τήν, οὔτε γιὰ ὅτι ἔγινε. Μὲ τὴς φλυα-
ρίες μπορεῖ καὶ πάλιν νὰ κινδυνεύ-
σετε.

— Θὰ βουβαθῶ, ἐννοία σου, θὰ βου-
βαθῶ πιά στὸ ἐξῆς. Νάξερεις, κύριέ μου, τί μαρτύρια περάσαμε. Θὰ πάω στὸ Εὐάρες νὰ ἐγκατασταθῶ καὶ δὲν θ' ἀνοίξω πιά τὸ στόμα μου σὲ κανέ-
ναν. Καὶ ὅταν ἔλθῃ καμμιά φορὰ ἐκεῖ ἡ Ζουανίτα νὰ με ἰδῇ...

— Μὰ πῶς; ρώτησε μετὰ ἀπορία ὁ Πι-
κουίλλο, δὲν θὰ τὴν πάρῃς ἀπὸ τώρα μαζί σου.

— Δὲν ξέρετε; ἔκαμε ἐκπληκτικὸς τῶ-
ρα ὁ Γογγαρέλλο.

— Τί νὰ ξέρω;

— Δὲν ξέρετε πὼς ἡ Ζουανίτα προσ-

ελήφθη στὴν ὑπηρεσία τῆς βασιλίσσης; Ἐμεῖς νομίζαμε πὼς κι' αὐτὸ τὸ χρω-
ταμε σὲ σας.

Ὁ Πικουίλλο ἔμεινε κατάπληκτος.

— Τίποτ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν χρωστά-
τε σὲ μένα. Ἐνας καλὸς ἄγγελος σᾶς βοήθησε, πού ὅμως ἔχω ὀφικαθῇ νὰ μὴ σᾶς τὸν φανερώσω, ἐκτός ἂν αὐτὸς μιὰ μέρα μοῦ δώσῃ τὴν ἀδεια.

— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Ζουανίτα μετὰ τὴν γλυκεῖα τῆς φωνῆς. Καὶ τὸν Θεὸ δὲν τὸν εἶδαμε ποτέ μας καὶ ὅμως μπορού-
με νὰ τὸν προσκυνοῦμε καὶ νὰ τὸν λα-
τρεύουμε.

Τὴν ἄλλη μέρα πρῶτῃ πηγαίνοντας ὁ Πικουίλλο στὸ σπίτι τῆς κομῆσσης Ντ' Ἀλταμέρα, μ' εὐχαριστήσῃ του εἶδε πὼς ἡ 'Αϊζά ἦταν μονάχη τῆς στὸ δια-
μέρισμά τους, γιὰ τὴν Κάρμεν εἶχε πάει στὸ δωμάτιο τῆς θείας τῆς γιὰ νὰ γράψῃ κάποιο γράμμα πού θὰ τῆς ὑ-
παγόρευε ἡ κομῆσσα. Συγκινημένος τῆς διηγήθηκε τὸ εὐχάριστο ἀπτελέ-
σμα τῆς ἐπεμβάσεώς της.

Ἡ 'Αϊζά σήκωσε τὸ βλέμμα τῆς ψη-

λὰ καὶ εἶπε μετὰ κατάνυξι:

— Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ πάντα τὴν καλὴ μας βασιλίσσα καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ τὴν εὐτυχία πού τῆς ἀξίζει.

— Γνωρίζετε τὴν Μεγαλειότητά της;

— Ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ Πικουίλλο.

— Όχι, φίλε μου.

— Τὴν εἶδατε ποτέ τοῦλάχιστον;

— Όχι, ποτέ.

— Μὰ πὼς νὰ ἐξηγήσω λοιπὸν αὐτὴ τὴν εὐνοία καὶ τὴν συμπάθεια τῆς βα-
σιλίσσης, ἐνῶ δὲν σᾶς εἶδε ποτέ;

— Ποτέ Πικουίλλο! Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβῃς. Ποτέ μου δὲν ἐπῆγα στὴν Αὐλή, οὔτε θὰ μπορέσω νὰ πάω, ἀφοῦ δὲν εἶμαι εὐγενὴς στὴν καταγωγὴν, ἀ-
φοῦ εἶμαι μιὰ κόρη ἀσημὴ καὶ φτωχή. Καὶ δίνοντας τὸ χέρι στὸν Πικουίλλο, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότε-
ρα γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά μου, γιὰ τὸ μυστικὸ αὐτὸ δὲν εἶνε μονάχα δικό μου.

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο νὰ μάθω, εἶ-
πεν ὁ νέος γεμάτος χαρὰ. Μοῦ φτάνει νὰ μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ σᾶς ὑπηρετῶ ὅπως πάντα.

— Πῆς μόνο- στους φίλους μας νὰ εἶ-
νε προσεκτικοί, γιὰ τὴν μαθαίνω ὅτι ὁ διωγμὸς τῶν Μαυριτανῶν ἀρχίζει ἔα-
νά, διωγμὸς ὑπουργὸς καὶ μυστικὸς μὰ καὶ γι' αὐτὸ ἰσα-ἰσα πιὸ φοβερός.

— Καὶ ποὺ ὁ σκοπὸς τῆς νέας τους αὐτῆς ἀτιμίας;

— Ν' ἀναγκάσουν τοὺς δικούς μας νὰ ἀσπαρθοῦν τὴν καθολικὴ θρησκεία καὶ γι' αὐτὸ φυλακίζουν, βασανίζουν

— Ἀκούστε με, δοῦξ, καὶ προσέξτε καλὰ τί θὰ σᾶς πῶ, εἶπε ἡ Μαργαρίτα αὐτοπρῶ

και καίουν εκείνους που δεν θέλουν να βαφτισθούν.

—Τί φρίκη!

—Και σού, φίλε μου, ρώτησε με κάποιο δισταγμό ή Αϊζά, έσύ βαφτισθήκες;

—Οχι!

—Θά βαφτισθής;

—Αν ή καρδιά μου και ή πεποίθησής μου μού τώ υπαγορεύουν ίσως, έάν όμως με βιάσουν, ποτέ!

—Μπράβο Πικουίλλο! Ήμουν βεβαία για σένα. Και ή Αϊζά τού ξανάσφισε τώ χέρι.

★

Χαρούμενος και εϋτυχισμένος ο Πικουίλλο πήγε και συνήντησε την Κάρμεν και της άγγειλε την ως έκ θαύματος σωτηρίαν τού Γογγαρέλλο και της Ζουανίτας, χωρίς να της εξηγήση ποιός έκαμε αυτό τώ θαύμα.

Η Κάρμεν επιθυμούσε πολύ να γνωρίση την παιδική φίλη τού Πικουίλλο και γι' αυτό παρεκάλεσε την θεία της πού θά την συναντούσε συχνά στά άνακτορα να της την φέρη μία μέρα. Έτσι κι' έγινε.

Η Ζουανίτα εϋθός έξ άρχής έσυμπάθησε τις δυο νέες και κάθε τόσο έρχόταν και περνούσε μερικές ώρες μαζί τους.

Ένα βράδυ πού ο Πικουίλλο πού την συνώδεε έπιστρέφοντας στο παλάτι, της θύμισε τά παιδικά τους χρόνια, την πρώτη τους συνάντησι στο ξενοδοχείο τού «Χρυσού Ήλιου» και την συμπάθεια και καλωσύνη πού τού έδειξε.

Κι' όταν ο Πικουίλλο της θύμισε και τόν Πετράλβι, ή νέα έγινε κατακόκκινη κι' έστένανε βαθεία.

—Τόν θυμάσαι, λοιπόν, πάντα; ρώτησε ο νέος.

—Αν τόν θυμάμαι! Ξαναστένανε ή Ζουανίτα. Τόν αγαπούσα και μ' αγαπούσε κι' εκείνος τρυφερά. Ήλθε και δούλευε στο ξενοδοχείο πού ήμουν κι' έγώ, μόνο και μόνο για να είνε κοντά μου και να με βλέπει, όταν μία μέρα ο ξενοδόχος τόν έδιωξε. Μ' άποχαίρετησε κλαίοντας και μού άρκίσθηκε πώς θά πήγαινε να δουλέψη για να κερδίσει μερικά χρήματα κι' ύστερα θά ξαναρχόταν να με πάρη γυναίκα του και να ζήσουμε εϋτυχισμένοι... Και ίσως να ήλθε, συμπλήρωσε κλαίοντας ή νέα και δεν με βρήκε...

—Και δεν ξέρεις πού θρίσκειται;

—Πώς να τώ μάθω; Ο Πετράλβι δεν ήξερε ούτε να γράφει, ούτε να διαβάσει. Κι' αν έμαθε όμως κι' έστειλε γράμματα στην Μαδρίτη, άφού δεν έπαιονε άπάντησι, θ' άπελπίσθηκε...

Ο Πικουίλλο για να παρηγορήση την φίλη του της ύποσχέθηκε πώς άια θά γύριζε ο Ντόν Φερνάντο θά φρόντιζε, με τις γνωριμιές πού είχε εκείνος, άνακαλύψη πού βοσκοτόταν ο άγαπημένος της, κι' ότι είχε έλπίδες να τώ έπιτύχη.

★

Ένα πρωί ο ύπηρετής τού Ντόν Φερνάντο μήκε στην κάμαρα τού Πικουίλλο πού μόλις είχε ύπνιήσει και τού έδωσε ένα άνορθόγραφο γράμμα σταλμένο άπό τώ ξενοδοχείο στο όποιό είχε φροντίσει να νοικιάση ένα δωμάτιο για την μητέρα και την γιαγιά του πού περίμενε νάλθουν άπ' την Παμπελόν. Έπρεζε άμέσως και άντι της μητέρας του βρήκε μόνο την γιαγιά του πού τόν

πέρριμενε μ' άνυπομονησία.

—Η μητέρα μου; Πού είνε ή μητέρα μου; ρώτησε. Γιατί δεν ήλθε μαζί σας;

Η γρηά δεν άπάντησε. Ήταν κατάχλωμη και τά μάτια της βουρκωμένα καθώς κύταζαν τόν έγγονό της. Τότε μόνο ο Πικουίλλο πρόσεξε πώς φορούσε μαύρα.

—Πέθανε, λοιπόν, ή μητέρα μου; Δεν θά την ξαναβώ πιά; είπε ο Πικουίλλο πέφτοντας με λυγμούς σ' ένα κάθισμα.

Η γρηά άρχισε να κλαίη κι' αύτη σπαρακτικά για κάμποση ώρα κι' ύστερα τού έλεπε:

—Η καρδιά της ήταν πιά τόσο άδύνατη πού κάθε συγκίνησις μπορούσε να την σκοτώσει. Ήλπιζε πώς ο κόμης Ντ' Ουζέντ θά σέ προστάτευε κι' όταν έμαθε άπό τώ γράμμα σου πώς έλεινε άπό τώ φέρον, δεν μπόρεσε ν' άνθέξη άπό την λύπη της. Έκλεισε για πάντα τά μάτια της την παραμονή της ημέρας πού έπρόκειτο να ξεκινήσουμε για δώ. Σού άφησε, ξεψυχώντας, την εϋχή της. Κι' άκουμπώντας ή γρηά τώ χέρι της άπάνω στο κεφάλι τού νέου, έπρόσθεσε:

—Μου έδωσε κι' αυτά τά δύο γράμματα να σου φέρω. Τώ ένα είνε για σένα και τ' άλλο...

—Γιά ποιόν;

—Γιά τόν άληθινό σου πατέρα!... Συγχώρησε την, παιδί μου, αν σου έκρυψε τότε την αλήθεια. Ένόμιζε πώς ο κόμης Ντ' Ουζέντ θά σου ήταν πιά χρήσιμος με τά μέσα πού διαθέτει στην Αύλη, αν μπορούσαμε να τόν δώμας θά σου πώ την αλήθεια. Δεν είσαι δικό του παιδί. Είσαι ο γιός τού μόνου ανθρώπου πού πραγματικά άγάπησαν ή Ζιράλντα. Σού τώ γράφει και ή ίδια στο γράμμα της.

Και πραγματικά πεθαίνοντας ή Ζιράλντα ζητούσε μέσ' τώ τελευταίό της γράμμα συγγνώμην άπό τόν γιό της για τώ ψέμα πού ή άνήσυχιστοργή της την άνάγκασε να τού πη και τόν παραικαλούσε θερμότατα να δώση μόνος του τώ γράμμα στόν πραγματικό του πατέρα. Έτσι μόνο ή ψυχή της θά ήταν άναπαυμένη στόν ούρανό.

Μ' όλο πού ο Πικουίλλο δεν έμεινε καθόλου εϋχαριστημένος άπ' τις εξηγήσεις της γιαγιάς του και δεν ένοιώθε πιά καμιά διάθεση να έπιχειρήση ένα παρόμοιο, σάν πρds τόν κόμητα Ντ' Ουζέντ, διάβηκε, ύποσχέθηκε έντούτοις, μονάχα άπό σεβασμό στην πεθαμένη μητέρα του, να έκτελέση τις τελευταίες της θελήσεις. Έπηρε στά χέρια τού τώ γράμμα και διάβασε πάνω στόν φάκελο:

Πρός τόν Κύριον

Ντελασκάρ Ντ' Άλβερντ

Έμπορον και έργοστασιάρχη

Είς Βαλέντσιαν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΤΕΓΗ

Άποφασισμένος ο Πικουίλλο να έκτελέση την τελευταία επιθυμία της μητέρας του, άφού άποχαίρετησε τά δυο κορίτσια και την Ζουανίτα, ξεκίνησε ένα πρωινό για τή Βαλέντσια, λυπημένος θάθειά γιατ' ήταν άποχρεωμένος να στερηθώ και για λίγον καιρό την εϋτυχία να βλέπει την Αϊζά και να την άκούη να τού μιλή με τή γλυκειά φωνή της.

Τις δυο πρώτες μέρες τώ ταξίδι του

δεν ήταν καθόλου εϋχάριστο. Περνούσε άπό μέρη άγονα, χωρίς καμιά σκεδόν βλάστησι πού να όμορφαίνη τώ τοπίο. Την τρίτη όμως μέρα, όταν έφθασε στά σύνορα της έπαρχίας της Βαλέντσιας, δεν χόρταινε ν' άπολαμβάνη τις άσύγκριτες φυσικές όμορφίες της. Όλες οι άποχρώσεις τού πράσινου έντυναν τις γόνιμες έκείνες συστάδες κι' ο άέρας ήταν βαρύς άπό τά μύρα τών άνθισμένων πορτοκαλλιδών και λεμονιδών. Ποτέ τού ο Πικουίλλο δεν είχε φαντασθή τώση όμορφιά, ποτέ τού δεν είχε άντικρύσει τόσο πλούσια βλάστησι. Εκείνο τώ πρωί ο ήλιος έκαie υπερβολικά κι' ο Πικουίλλο κουρασμένος άπ' τώ δρόμο, άποφάσισε να καθήση λίγην ώρα ν' άναπαυθώ στο ξενοδοχείο τού «Χρυσού Φασιανού» πού βρέθηκε στο δρόμο του έκείνες τις στιγμές.

Όταν ο νέος πλησίασε στην πόρτα του, είδεν ένα άνθρωπο ντυμένον σάν χωροφύλακα να βγαίνει άπ' αύτήν. Μόλις ο Πικουίλλο τόν είδε να περνά κοντά του και να φεύγη βιαστικός, δεν μπόρεσε να μνή άνατριχιάση. Τού φάνηκε πώς ο άνθρωπος αυτός είχε κάποια χτυπητή όμοιότητα με τόν Ζουάν Μπατίστα. Καθώς όμως έκείνος δεν φάνηκε να τόν πρόσεξε καθόλου, ο νέος ύπέθεσε πώς άπατήθηκε και δεν έδωκε πιά καμιά σημασία σ' εκείνη την συνάντησι. Έμπηκε στο ξενοδοχείο, κάθισε κι' έζήτησε να τού φέρουν κάτι να φάη.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε άπ' έξω ο θόρυβος άμάξης πού έπλησίαζε και σέ λίγο μήκαν μέσα τέσσαρες άλλοι ταξιδιώτες στο ξενοδοχείο και διέταξαν φαγητά.

—Ποιός είνε αυτός; ρώτησε με χαμηλή φωνή ο Πικουίλλο.

—Οικονομικός υπάλληλος κι' ο εισπράκτωρ της έπαρχίας, ο Ντόν Λοπέζ ντ' Ουριέλλα, τού έλεπε ο ξενοδόχος.

—Ποιοι είνε αυτοί; ρωτούσε σκεδόν την ίδια στιγμή κι' ο εισπράκτωρ δείχνοντας στόν ξενοδόχο μία φαχιόικα οίκογένεια ταξιδιωτών πού ήταν στην αύλη τού ξενοδοχείου έαπλωμένοι κατάχαμα για να ξεκουραστούν λίγο άπό τούς κόπους της πεζοπορίας.

—Μαυριτανόι πού έβασανίστηκαν και πού έρχονται άπό την Καστίλλη για να βρούν έργασια στη Βαλέντσια.

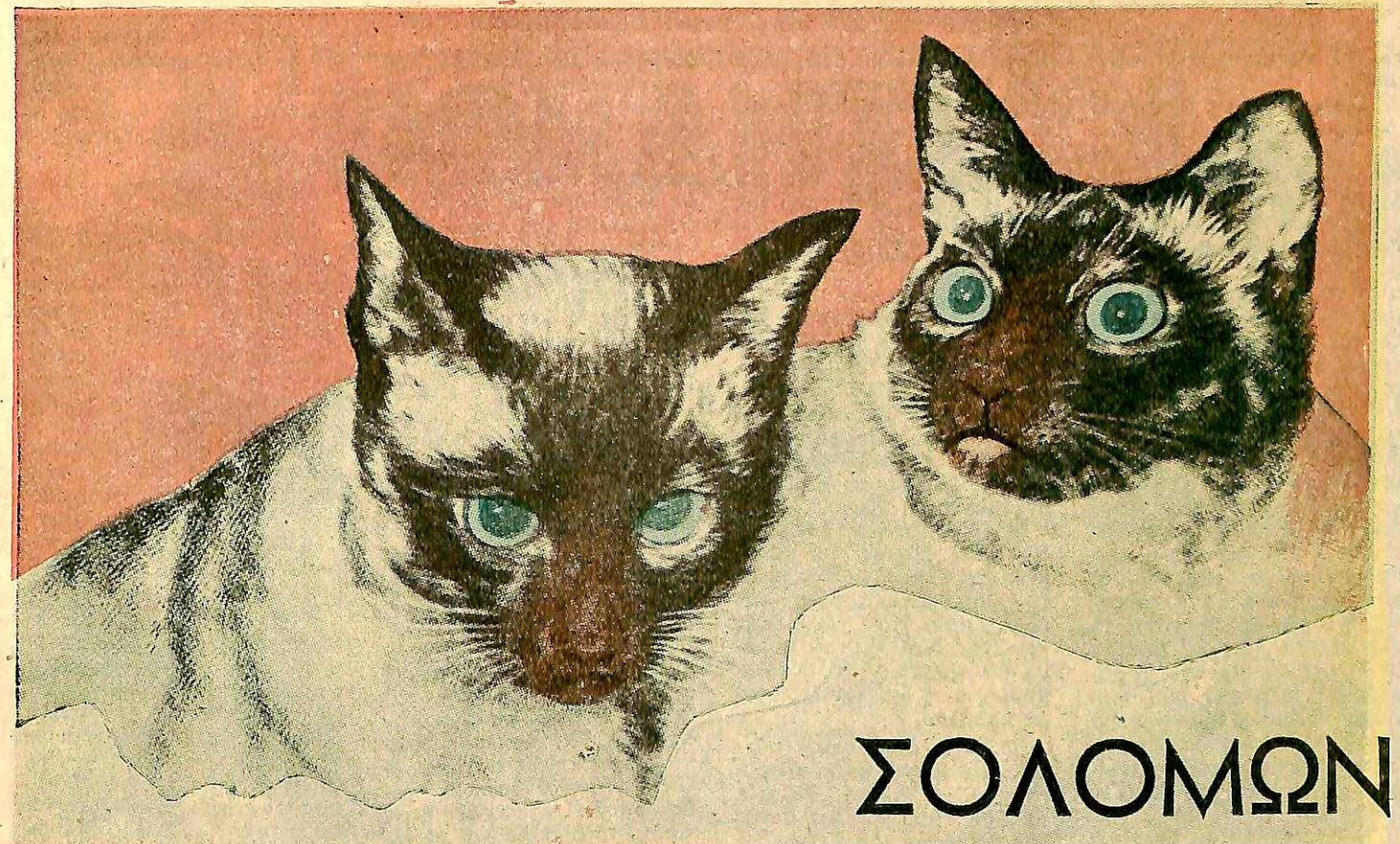
—Έπληρώσαν τόν φόρο της μετοικήσεως.

—Πώς είπατε; πετάχτηκε ο Πικουίλλο πού παρακολούθησε την συζήτησι.

—Δεν ξέρετε ότι οι Μαυριτανόι κι' αν άκόμα έχουν βαφτιστή δεν μπορούν να φύγουν άπό μία έπαρχία για να έγκατασταθούν σ' άλλη χωρίς να πληρώσουν στην κυβέρνηση φόρο μετοικήσεως.

Και λέγοντας αυτά ο Ντόν Λοπέζ σηκώθηκε και πλησίασε την φτωχή οίκογένεια πού άπαρτιζόταν άπό έξη άτομα. Τά μέτρησε με τώ δάχτυλο και έλεπε:

—Είσαθε λοιπόν έξη πρόσωπα, πρds τρία δουκάτα τώ κεφάλι πού είνε όφρος μίας κόμουν δεκαοχτώ δουκάτα, πού θά πληρώσετε στόν βασιλέα, πού έδω τόν άντιπροσωπεύω έγώ.

Ένα δραματικό αισθηματικό άριστούργημα της MARIAN KOKPEL

Ο ΝΤΕΝΝΙΣ Κόρκοραν ήταν άνθρωπος με μεγάλη άποφασιστικότητα.

Ο Κάρλ Μάρτον άνεγνώριζε αυτό τώ προτέρημά του. Και ό,τι άποφάσιζε να κάμη, ο Ντέννις Κόρκοραν, ο Κάρλ Μάρτον έπαιρνε την άποφασισ να τώ κάμη κι' αυτός, γιατί ποτέ μέχρι σήμερα, σέ ό,τι είχε μιμηθώ τώ φίλο του, δεν είχε πέσει έξω.

Η Άλίκη ήταν γυναίκα τού Κάρλ. Και ο μόνος τρόπος πού θά μπορούσε να πραγματοποιήση την άποφασισ του αυτή, ήταν να πάρη προηγουμένως την άδειά της.

Η αλήθεια είνε πώς ο Κάρλ αγαπούσε τόσο την γυναίκα του και ή σκέψις πώς κάποιος άλλος μπορούσε να την κάμη δική του, τόν έκανε να της ίκανοποιή και τά πιά παράξενα καπρίτσια της.

Μά τώρα τώ πράγμα ήταν έντελώς διαφορετικό, γιατί έπάνω στο κεφάλαιο αυτό ήξερε καλά τή νοοτροπία της γυναίκας του για τά ήμερώτερα ζώα τού κόσμου, τις γάτες, στά όποια αυτός έτρεφε μιάν ιδιαίτερη άδυναμία. Όσοτος πήρε την άποφασισ και όπως ή Άλίκη ήταν έαπλωμένη σέ μία πολυθρόνα στη μέση της βεράντας και διάβαζε τώ «Κοράκι» τού Πόε, την πλησίασε με λατρεία και της έλεπε:

—Ξέρεις, Άλίκη...

Εκείνη σηκωσε τά μάτια της άπό τούς στίχους τού βιβλίου, τόν κύτταξε, και με τώ ύφος μίας γυναίκας

πού θάζει σέ πολύ ψηλότερη μοίρα τόν έαυτό της άπό τόν άντρα της, τού έλεπε:

—Άκούω, Κάρλ.

Ο Μάρτον έκαμε μιάν άόριστη, κάπως θορυβημένη, χειρονομία, κάθισε κοντά της, και ώπλιστηκε μ' ένα χαμόγελο, πού θάλεγε πώς είχε ν' άντιμετωπίση την μεγαλύτερη μέγαιρά τού κόσμου:

—Ξέρεις, Άλίκη, ο Ντέννις είνε ένας άνθρωπος πού ποτέ στη ζωή του δεν έκαμε σφάλματα...

Η Άλίκη τόν έκύτταξε περίεργα:

—Ε, λοιπόν;

Εκείνος συνέχισε:

—Λοιπόν, νά, προτού να φύγη ο έξάδελφός του για κάποια δουλειά του στο Σιάμ, ο Ντέννις τού είχε πη, όταν θά γύριζε, να τού έφερνε μιά γάτα. Γιατί πρέπει να ξέρης πώς οι Σιαμιαίες γάτες είνε πιά όμορφες κι' άπό της γάτες της Άγκύρας. Είνε τρομερά έξυπνες, με θαυμάσιο τρίχωμα με πολλές άποχρώσεις, σάν βελούδο, και τώ κυριώτερο είνε πού μοιάζουν περισσότερο με μικρές Τίγρεις, όπως στέκουν περήφανες με τά γκριζοπράσινα μάτια τους, παρ' ό,τι ζώα της ράτσας τους. Ο έξάδελφός του λοιπόν αυτός γύοισε χτες τώ πρωί και αντί ενός τούφερρε δυο άπό τά θαυμάσια αυτά ζώα.

Η γυναίκα του σηκωσε με άδιαφορία τούς ώμους. —Και τί σ' ενδιαφέρει σένα αν ο Κόρκοραν έχη

γάτες ή όχι;

—Ο Ντέννις, ξέρεις καλά, ότι είνε ο πιά καλός μίας φίλος. Δεν μού έφερε λοιπόν καμιά αντίρρηση όταν τού πρότεινα, θαυμάζοντας την όμορφιά τών γάτων του να μού χαρίση τόν ένα.

Στό άκουσμα αυτό ή Άλίκη έγινε έξω φρενών:

—Όσον καιρό θά είμαι έγώ γυναίκα σου, δεν πρόκειται να πατήση γάτα τώ πόδι της έδώ μέσα.

Και τού γύρισε τις πλάτες βγαίνοντας άπ' τή βεράντα σάν τρελλή, άφού πρώτα χτύπησε χάμω, μπροστά στά πόδια του, τώ «Κοράκι» με λύσσα.

Ο Κάρλ ήταν πρώτη φορά πού δεν μπόρεσε, άπό την άδυναμία του στη γυναίκα του, να κρατήση τά νεύρα του.

—Έκαμε μιά κίνησι θυμού. Υστερα όμως, συγκρατώντας τόν έαυτό του, της φώναξε:

—Ε, λοιπόν, αυτό θά τώ δούμε!

★

Την άλλη μέρα τώ μεσημέρι, όταν τελείωσε ο Κάρλ στο γραφείο του, τράβηξε για τώ διαμέρισμα τού Κόρκοραν. Τού άνοιξε ο ύπηρετής του. Ο ίδιος δεν ήταν εκεί.

—Πάντως, αν ο κ. Μάρτον έρχεται για τόν Σολομώντα, έχω διαταγή να τόν παραδώσω στόν Κύριο.

Ο Κάρλ εαφινιάστηκε: —Τόν Σολομώντα; Ποιόν

Σολομώντα;

Ο ύπηρετής έπρόσθεσε με τώ ίδιο σάν πάντα ύφος του:

—Τόν άδελφό της Σέμπα. Ο Μάρτον έκαμε μιά χειρονομία πού έλεγε πολλά, και σχημάτισε την έντύπασι πώς ο δυστυχισμένος ύπηρετής τού φίλου του είχε τρελλαθή.

—Α! της Σέμπα τόν άδελφό. Έτσι μίλα, βρέ άδερφέ! έπρόφερε κυττώντας μέσα στά μάτια τόν ύπηρετή έν'ό εκείνος τού έλεγε:

—Περάστε να σας τόν έτοιμάσω. Σε δυο λεπτά θά μporήτε να τόν μεταφέρετε.

—Ακίνδυнос φαίνεται, σκέφθηκε ο Μάρτον. Άς καθήσω να περιμένω τόν Ντέννις.

Και μήκε. Σε λίγα λεπτά παρουσιάστηκε μπροστά του πάλι ο ύπηρετής κρατώντας στο ένα του χέρι ένα άσπρο λινό σακκούλακι, και σ' άλλο μιά κρέμ θαυμάσια γάτα με πολλές άποχρώσεις στο βελουδένιο της τρίχωμα και με έκφραστικά σάν άνθρωπου βαθυπρόσινα μάτια.

Ο ύπηρετής έκαμε μερικά βήματα πρds τόν Μάρτον και δίνοντάς του τώ λινό σακκούλακι, τού έλεπε:

—Κρατήστε, σας παρακαλώ, καλά για να μη φύγη ο Σολομών.

Ο Μάρτον μπορούσε τώρα να δώση εξήγησι σ' έ γοιφώδη λόγια τού ύπηρετή:

τη: «Σολομών» και «Σέμπα».

«Ωστε οι λέξεις αυτές του Ιουδαϊκού ονοματολογίου δεν ήταν παρά τα ονόματα της αρσενικής και της θηλυκής γάτας. 'Ο Σολομών μπήκε στο σασκουλί. 'Ο Κάρλ ευχαρίστησε τον ύπηρέτη. "Ένα ταξί τους έφερε στην άλλη άκρη της λεωφόρου. 'Ο Κάρλ Μόρτον άνοιξε την πόρτα και σέ λίγα λεπτά ο Σολομών πατοόσε το πόδι του στο γραφείο του νέου κυρίου του, έπειδή τα υπόλοιπα δωμάτια του διαμερίσματος ήταν γι' αυτόν απηγορευμένη ζώνη. 'Ο γάτος έρριξε μερικές ματιές δεξιά κι' αριστερά, τέτωσε τ' αυτιά του, φώναξε μ' ένα παρατεταμένο μισούρισμα, σάν νά ήθελε νά εκφράση τις έντυψεις του από το νέο περιβάλλον, κι' ύστερα με την ευκίνησία που χαρακτηρίζει τη ράτσα του, θρονιάστηκε επάνω σ' ένα σωρό χειρόγραφα που ήταν άφημένα στην άκρη του γραφείου, άρχίζοντας το ρόν-ρόν ναυελικά».

Ο Κάρλ Μόρτον, ήταν κατενθουσιασμένος. 'Η άδυναμία που έτρεφε για τις γάτες έβρισκε μιάν απήχησι στις έπτά ψυχές του Σολομώντος.

Από τότε ή μόνη ύπαρξις που συντράφευε τον Κάρλ τις νυκτερινές ώρες που μελετούσε τις διάφορες δικογραφίες, ήταν ο Σολομών. Φρουρός των βιβλίων του κυρίου του, με τεταμένα τα άσπρα μετάξινα μουστάκια του, παίρνοντας στάσεις πότε στα τέσσερα και πότε στα δύο πόδια σάν νά καταλάβαινε πώς στα άλλα δωμάτια δεν ήταν διόλου επιθυμητός, δεν έννοούσε νά τό κουνήση μέσα από τό γραφείο! Έκτός, βέβαια, από ώρισμένες ώρες που, άπ' τόν φεγγίτη που του άφηνε άνοιχτό ο Κάρλ, έβγαινε στόν κήπο για διάφορες άτομικές του άσχο-

λίες. "Α! δλα κι' δλα, μέσα στις τόσες του τις χάρες, ο Σολομών συνεκέντρωνε κι, άλλη μιά: Τήν ευγένεια.

Η Άλίκη ένφ δεν μιλούσε πιά στόν άντρα της για τό βίταιο του αυτό—πού της είχε κουβαλήσει μιά γάτα—ξαφνικά μιά μέρα όταν ο Κάρλ μπήκε κουρασμένος στο σπίτι, την είδε νά κρατά στην άγκαλιά της τόν Σολομώντα και νά του χαϊδεύη τό πυκνό τρίχωμα.

Τότε άρχισε νά λήη στόν άντρα της ότι πρόκειται πραγματικά για ένα θαυμάσιο ζώο που συνεδούζε την όμορφή του σώματος με τού πνεύματος τη χάρι.

Από τη στιγμή εκείνη ο Σολομών άρχισε νά κατακτά νέα έδάφη. Έγνώρισε την κρεβατοκάμαρα, την τραπεζαρία, τό χώλλ, την κουζίνα. Στο λουτρό μονάχα δεν μπήκε, γιατί αυτό έβρισκε πώς δεν τόν ένδιέφερε καθόλου.

Ο Κάρλ του έφερνε πάντα πότε ψάρι, πότε πλεμονάκι, κι' ή Άλίκη άδειαζε τό μισό από τό γάλα της στο τενεκάκι του Σολομώντος.

Είχε περάσει μιά εβδομάδα από τότε που είχε συνάψει σχέσεις με τό υπόλοιπο διαμέρισμα ο Σολομών, κι' είχε γίνει κιόλα ένας τετράπαχος γάτος. Μιά συνήθεια που δεν μπορούσε νά κόψη μέσα στις άλλες που είχε δημιουργήσει, ήταν ά συντροφική κάθε νύχτα τόν κύριό του καθισμένος κοντά του επάνω σ' ένα «ντοσιέ», του γραφείου. 'Ο Κάρλ Μόρτον ήταν ένθουσιασμένος με την προθυμία και την ευγένεια αυτή του γάτου του. "Ένα πράγμα όμως στο οποίο δεν κατώρθωνε νά δώση καμμιάν εξήγησι, ήταν πού δεν μπορούσε νά συνεχίση την εργασία του όπως άλλοτε και πέρα από τό μεσάνυχτα άκούη. Μόλις έφτανε έντεκα ή ώρα μιά νάρκη τόν έκυρίευε, τά μάτια του κλείνανε βαρεία, οι

αίσθήσεις του έχαναν την ενεργητικότητά τους. Τότε σηκώνονταν και πήγαινε για ύπνο. "Όταν είπε στην Άλίκη πώς θάπρεπε νά συμβουλευθί έναν γιατρό έπειδή αισθανόταν μεγάλη εξάντλησι, εκείνη του άπαντούσε:

—Ούφ! καύμένη Κάρλ, έγινες ύποχόντριος. Δεν έχεις τίποτα. Ούτε από γιατρούς έχεις ανάγκη, ούτε από κανέναν. Τώρα με τις ζέστες εξασθενήσανε λιγάκι τά νεύρα σου. Αυτό είνε δλο. Δεν μπορεί νά σ' άκούω νά κάνης σάν μωρό παιδί.

Κι' ο Κάρλ προσπαθούσε νά πείση κι' αυτός με τη σειρά του τόν εαυτό του πώς δεν είχε τίποτα. "Όσο όμως κι' άν είχε την καλή διάθεσι νά τό πιστέψη ή οργανική άνωμαλία του γινόταν κάθε μέρα και μεγαλύτερη.

Κι' όταν πιά σωριάστηκε στο κρεβάτι αδύνατος κι' άχρόος, τότε μόνον πήρε την άπόφασιν νά καλέση έναν γιατρό. Έκείνος όταν τόν εξέτασε, σάν άνθρωπος βέβαια, του είπε πώς δεν ήταν τίποτε τό σοβαρό και σέ λίγες ήμέρες θά ήταν καλά. Σάν επιστήμων όμως έπροεπε νά πη δλην την αλήθεια στην γυναίκα του:

—Ο άντρας σας, κυρία, είπε κυττώντας την στα μάτια έχει δηλητηριάσει τό αίμα του. Η ζωή του δεν είναι μεγαλύτερη από τη διάρκεια μιάς εβδομάδος.

Στά λόγια αυτά του γιατρού ή Άλίκη άχρίασε.

Ο γιατρός συνέχισε: —Μήπως ο σύζυγός σας είναι χημικός;

Κι' άφού πήρε άρνητικήν άπάντησι στην έρώτησί του, έπρόσθεσε:

—Μου φαίνεται πολύ περίεργο. Η δηλητηρίασις αυτή έχει προξενηθί είτε από άπότοια δηλητηριώδους ύγρου ή άέριου (έπας τό βέλον, τό άλκαλικόν δξύ.. ή συντιλιακή ένωσις) είτε από χημικά ναρκωτικόν, την όποιαν έκανε ο σύζυγός σας χω-

ρίς έσείς νά τό ξέρετε. Κι' έπειδή ή πρώτη έκδοχή αποκλείεται, γίνεται πιστευτή ή δεύτερη. Είνε λυπηρόν, κυρία μου...

★

Μιάν εβδομάδα μετά την κηδεία του Κάρλ Μόρτον, ή ύπηρέτρια βρήκε επάνω στο γραφείο του κυρίου της νεκρό τόν Σολομώντα, κι' έτρεξε νά τό πη στην κυρία της, ή όποια καθόταν στην βεράντα με τόν Ντένις Κόρκοραν και συζητούσαν.

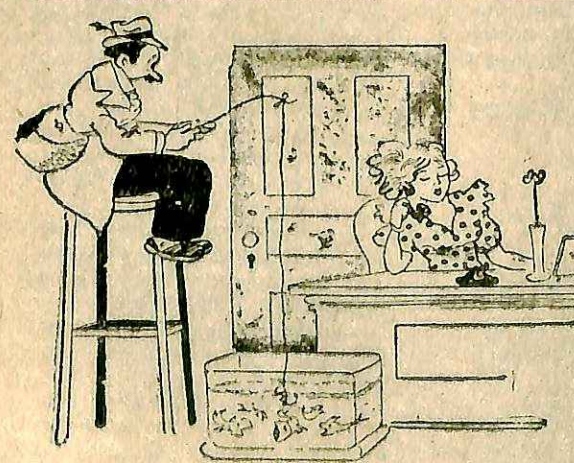
Όταν βγήκε πάλι ή ύπηρέτρια, ή Άλίκη ρώτησε τόν Ντένις με την φυσικώτερη άπάθεια του κόσμου: —Πώς τό φαντάστηκες αυτό τό πράγμα, άγαπημένε μου;

—Όταν θέλη κανείς, άπήντησε εκείνος, νά ξεφορτωθί κάποιον που του είνε άνεπιθύμητος, χωρίς νά υπέχη γι' αυτή τό ξεφόρτωμα ευθύνης, δεν έχει—τί άπλούστερο;—παρά νά άλειψη τό τρίχωμα ενός ζώου που άγαπά αυτός που θέλομε νά ξεφορτωθούμε, με διάλυσι νιτρικού διοξειδίου. Και τότε ή άπόπνοιά του, όταν συνηθίζη νά παίρνη κοντά του τό ζώο, βγαίνοντας από τό τρίχωμα, ποτίζει τά άναπνευστικά όργανα και μεταδίδει σέ λίγο χρονικό διάστημα τό θάνατο στις φλέβες...

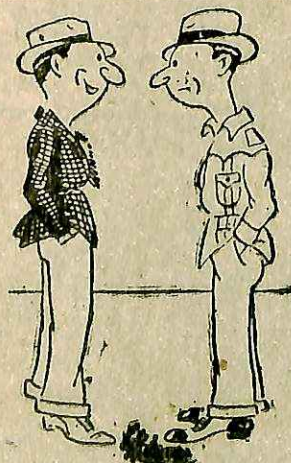
★

Όπως βλέπετε, ο Ντένις Κόρκοραν ήταν άνθρωπος με μεγάλην αποφασιστικότητα.

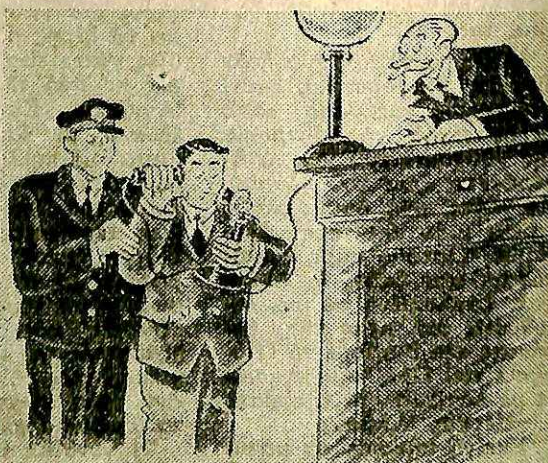
MARIAN KOKREA

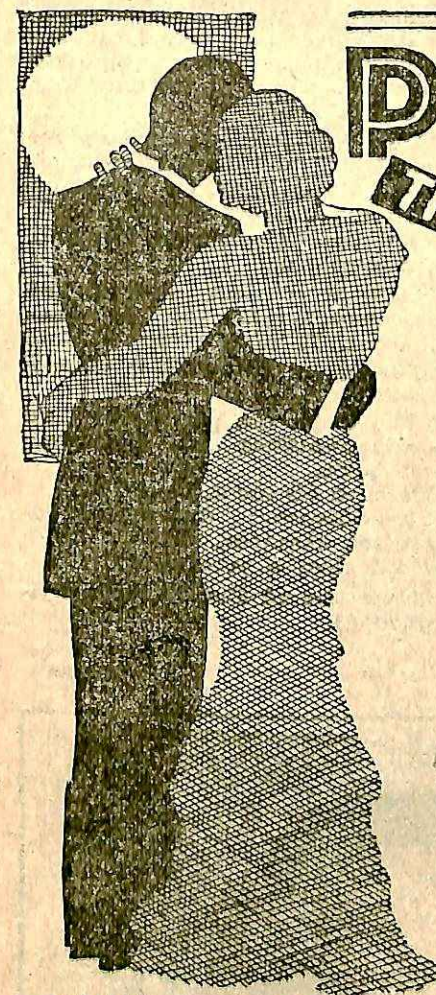
—Μπορείς νάρθης έλευθερά, άγαπημένε μου. 'Ο άντρας μου είναι στο ψάρεμα...

—Θά πας σέ καμμιά έξοχή! —Οχι. Έσύ; —Ούτε. —Τότε θά... συναντηθούμε.

—Άκουσε, άγάπη μου! Τό ραντεβού που είχαμε γι' άπόψε, αναβάλλεται για 3 μήνες—τό μέσος!

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΛΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΕΝΑ ΠΟΤΗΡΙ ΚΡΑΣΙ

όπως τόσες φορές άλλοτε, δίπλα στόν άνθισμένο φράχτη του κήπου ή από τού ύψους του χρυσού σωρού των θημωνιών. Τό χαμογέλο της ξεχειλίζει πάντα από άγάπη.

Άγαπήθηκαν από μικροί με την Ξανθούλα. Έπλεξαν ένα ειδύλλιο Θεοκρίτου στις σκιές των πλατάνων. Συνέθεσαν ζωντανές στροφές έρωτικού ποιήματος στο πράσινο κατεβατό της χλοερής θουνοπλαγιάς. Έλίκνισαν τά ταπεινά όνειρα μιάς ευτυχισμένης, χωριάτικης ζωής στην σμαραγδένια έάλασσα των σπαρτών...

—Θά παντρευθίμε, έλεγαν. Θά έχωμε δικό μας σπίτι... Θά κάωμε οικογένεια... Θά ζήσωμε, θά γεράσωμε...

...Και συνεχίζονταν, μέσα στην μισοκότεινη πλακιάτικη ταβέρνα, οι φωτεινές άναμνήσεις του νέου, οι όποιες, όσο προχωρούσαν γίνονταν λιγότερο φωτεινές, λιγότερο χαρούμενες.

Θυμώταν τώρα τη δραματική συζήτησι, που είχε με τούς γονείς της Ξανθούλας, όταν έμαθαν τόν έρωτά τους. Τόν κάλεσε ο πατέρας της στο σπίτι και τό είπε:

—Τί έχεις, έσύ, με την κόρη μου; —Άγαπιώμαστε, του άπήντησε με θάρρος ο Χρήστος. Και θέλομε νά παντρευθίμε.

—Και πώς θά ζήσετε; Τόν ρώτησε ο πατέρας της νέας. Πώς θά ζήσετε τά παιδιά σας; Η Ξανθούλα έχει λίγη περιουσία. Θά της δώσω μιά μικρή προίκα. Άλλ' έσύ τί έχεις; Έσύ είσαι άμππωχος.

—Θά εργασθώ και θ' άποκτήσω περιουσία, άπήντησε ο νέος. Σκέπτομαι νά πάω στην Άθήνα με την Ξανθούλα, όταν παντρευθίμε, κι' εκεί θά δουλέψω. Θά βγάλω μερικά χρήματα και θά γυρίσω ν' αγοράσω πρόβατα και κανένα χωράφι.

—Αυτό νά τό κάμης πριν παντρευθίς, του είπε ο πατέρας της Ξανθούλας. Νά πας πρώτα στην Άθήνα, νά εργασθής δυό χρόνια, νά βγάλής χρήματα και τότε νά γυρίσης, νά παντρευθίτε. Η Ξανθούλα είνε ακόμα πολύ μικρή. Μπορεί νά σέ περιμένι δυό χρόνια. Άλλ' όχι και περισσότερα. Κατάλαβες, τί έχεις νά κάμης;

Τό γόητρο του νέου δεν του έπείτριπε ν' άρνηθί. Θά έφευγε, ναι, για την Άθήνα. Και εκεί θά έδούλευε... Θά έδούλευε με δλη του την ψυχή, νά εξασφαλίση την ευτυχία του. Και θά έγύριζε με χρήματα, υπερέφανος, άνεξάρτητος. Με τί λαγάρια θά τόν ύποδεχόταν ή Ξανθούλα!...

Με όνειρα έπιτυχίας και θριάμβου άφησε τό χωριό του. Γέμιζε τώρα την ψυχή του, ή τελευταία όπτασία, που του είχε χάρισι ή άγαπημένη του,

καθώς τόν άποχαιρετούσε, δακρυσμένη, από την αλόφορτα του σπιτιού της. Στ' αυτιά του άντηχοόσαν, σάν μουσική άγγέλων, τά τελευταία της λόγια:

—Στό καλό!...

★

Πήρε τό ποτήρι νά πιη. "Ένα δάκρυ του κύλισε κι' έφθασε στη γωνιά του στόματος. Και έκανε πικρό τό ποτό.

Φαρμακώνονταν οι άναμνήσεις του. Ζαλίζονταν από κρασί. Και κυλούσαν τώρα πιά μπερδεμένες, θολές, θλιβερές στο μαυλό του. "Ένα παρολλήρημα δδύνης και όνείρου τόν έπιασε.

—Θυμάσαι, έλεγε στόν εαυτό του, την Ξανθούλα; Την θυμάσαι, που στεκόταν, την τελευταία φορά, με γερό μένο από την λύπη τό κεφάλι; Τά δάκρυα του χωρισμού έδιναν στά μάτια της μιά τόση γλύκα! Άγαπημένη Ξανθούλα: ... «Στό καλό», είπε. Και ή φωνή της έτρεμε.

Κι' έσύ ήρθες έδώ, συνέχισε ο νέος στόν εαυτό του, νά βρής μιά καλή δουλειά. Νά βγάλής χρήματα και νά γυρίσης στην Ξανθούλα, που σέ περιμένει. Θά σέ περιμένει όχι και πάρα πάνω από δυό χρόνια. Δεν θά την άφηναν οι δικοί της πιδ πολύ, νά σέ περιμένει. Κι' έσύ τί έκαμες, έδώ που ήρθες; Τίποτε.

Δεν μπόρεσε νά βοήθ μιά δουλειά της σπουδής. Έτρεξε, παρτακάλεσε, έκοπιάσε, άλλα τίποτε. Τόν περισσότερον καιρό τόν πέρασε άνεργος. "Ηρθαν ήμέρες, που δεν είχες ούτε νά φας. Άλλ' αυτό δεν είχε σημασία. Τό χειρότερο ήταν πού δεν μπορούσε νά πραγματοποιήσης τό σκοπό σου. Δεν κατώρθωσες νά βγάλής λίγα χρήματα.

Και τά δυό χρόνια πέρασαν. Και τώρα τι θά γίνι. Τι θέλεις νά γίνι; Νά γυρίσης στό χωριό; Χωρίς χρήματα; Έτσι, κουρελής και άειδίλυτος; Αυτό είνε πού δεν θά γίνι ποτέ. Άλλ' ούτε και στην Άθήνα ένεις πιά κανέναν λόγο πού κάθεται. Νά φύνης και άπ' έδώ. Νά φύνης!... Για πού; Θά ίδούμε άπόψε...

Τά δυό χρόνια πέρασαν. Και τώρα τι θά γίνι. Τι θέλεις νά γίνι; Νά γυρίσης στό χωριό; Χωρίς χρήματα; Έτσι, κουρελής και άειδίλυτος; Αυτό είνε πού δεν θά γίνι ποτέ. Άλλ' ούτε και στην Άθήνα ένεις πιά κανέναν λόγο πού κάθεται. Νά φύνης και άπ' έδώ. Νά φύνης!... Για πού; Θά ίδούμε άπόψε...

Τά έχασες δλα, δυστυχισμένε! Μά φταις γι' αυτό, μονάχα έσύ; Φταις άν γεννήθηκες φτωχός; Φταις άν δεν βρήκες δουλειά; Τί σημασία όμως έχει

ποιοι και πόσοι φταίνε; "Ενας πλη-
ρώνει...

»Πάλι καλά, που έχεις άποψη να
πληρώσης αυτή τη μισή δκά κρασί
που παράγγειλες. Και πιά καλά που
έξοικονόμησες λίγα λεπτά κι' άγώ-
ρασες αυτή τη σκόνη, που έχεις στην
τσέπη σου. Για βγάλ' την αυτή τη σκό-
νη: ... Είπε καιρός. "Η ώρα είναι πιά
περασμένη. "Η ταβέρνα δεν θ' άργή-
ση να κλείση. "Έχει γούστο να διατά-
σης τώρα. Τό παιχίδι έχει χαθή πρό
πολλού. Αυτή τη στιγμή ο λογαρια-
σμός μονάχα θα έξοφληθί προς την
ζωή.

»Ρίξε την λοιπόν τη σκόνη στο κρα-
σί! "Έτσι μπράβο: ... Και τώρα, σή-
κωσε τὸ ποτήρι. Λέγε ένα «εις υγεί-
αν» στὸν έρωτα, στη χαρά, σ' ὅ,τι ὠ-
ραίο μένει στη ζωή, που όταν έμεις οί
περαστικοί θνητοί φεύγαμε λέμε, ένα
«εις υγείαν» στη χωριατοπούλα, που
δεν θά την ξαναειδής!...»

—"Ε, σὺ! "Αποκοιμήθηκες; Ξύπνα!
Θά κλείσωμε!

"Ο ταβερνιάρης σκούνησε τὸν νέο,
που είχε νείσει στη γωνιά του τραπέ-

ζιού. Τὸν νόμιζε κοιμισμένο.

—Ξύπνα, σοὺ λέω, θά κλείσωμε!
Δέν έπρόκειτο νά ξυπνήση. "Η σκό-
νη τοῦ δηλητηρίου, που ήπιε μαζί με τὸ
τελευταίο ποτήρι τοῦ κρασιού, έδωσε
τέλος σέ μιάν ιστορία, που άρχισε χα-
ρούμενα δίπλα ἀπὸ τὸν ἀνθισμένο
φρόχτη ἑνὸς χωριάτικου κήπου καὶ έ-
τελείωσε θλιβερά, ἀλλά σιωπηλά καὶ
γαλήνια, ἐπάνω στο παλιὸ τραπέζι
μιάς ὑπόγειας, πλακιώτικης ταβέρ-
νας...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

**"Ενα διηγηματάκι
νέ...πέντε ἀναπνοές**

ΟΛΕΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΙΔΙΑ

Ο κύριος Φαίρμπρουκ, διευθυντής
μιάς μεγάλης έπιχειρήσεως στο
Σικάγο, που έφτιανε έτοιμα γυ-
ναικεία φορέματα, πολιορκείτο διαρκώς
ἀπὸ κορίτσια, που τοῦ ζητούσαν
νά έπισκεφθοῦν τὰ εργαστήριά του.

ΚΙΑΡΑ

Βαρεστημένος πιά ἀπὸ τις ἀνεπι-
θύμητες έπισκέπτριές του, έκανε ένα
πρωὶ παρατηρήσεις στὸν κλητήρα του
που δέν κατάρθωνε νά τὸν ἀπαλλάξη
ἀπ' αὐτὸ τὸ κακό.

—"Όταν λέω σὲς έπισκέπτριες πὼς
ἀπουσιάζετε ἢ πὼς εἰσθε ἀπασχολημέ-
νες, αὐτὲς δέν με πιστεύουν καὶ έπιμέ-
νουν ὅτι εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη νά σὰς
δοῦν καὶ νά σὰς μιλήσουν, διεμαρτυ-
ρήθη ὁ κλητήρας.

—"Όλες οἱ γυναῖκες λένε τὰ ἴδια
λόγια, παρετήρησε τότε ὁ κύριος
Φαίρμπρουκ. Γι' αὐτὸ κι' ἐσὺ σὲ ὅλες
θά ἀπαντᾷς :! «"Ασκοπη ἢ έπιμονή
νὰς...».

Τὸ ἴδιο ἀπάνγεμα, μιὰ περίεργη κυ-
ρία, παρουσίασθηκε στὸν προθάλαμο
τοῦ γραφείου.

—Θέλω νά δῶ τὸν κ. Φαίρμπρουκ.

—Εἶνε ἀδύνατον! ἀπήντησε ὁ δα-
σκαλεμένος κλητήρας.

—Μά... εἰμαι ἡ γυναῖκα τοῦ!

—"Όλες λένε τὰ ἴδια. "Ασκοπη ἢ έ-
πιμονή σὰς!

ΣΕ ΕΙΚΟΝΑ

**"Ενα άριστουργη-
τικό ποίημα
ΑΡΓΥΡΗΣ ΦΩΤΑΛΙΩΤΗ**

Έσὺ πὺ ἀντίκρυ μου σεμνή
καὶ με βαθεῖα κυττᾶς γαλήνη,
πὺ ὁ κόσμος δέν εἰ σὺγκινεῖ
κι' ὡς τόσὸ βρέχεις καλῶσύνη.

Πὺ ὅταν πονῶ χαμογελᾶς,
κι' ὅταν στενάζω, δὲ σαλεύεις,
πὺ οὔτε μιὰ λέξι δὲ μιλάς,
κι' ὅμως ἀμίλητη μαγεύεις...

Πὺ γύρω σου τὴν ὁμορφιά
σάν ἄστρο τις ἀχτίδες χύνεις
στὴν ἔρμη μου τὴ συντροφιά
καὶ στὸ σκοτάδι δὲ μ' ἀφήνεις...

Πὺ με κυττᾶς με συλλογῇ
σὲ κούφιε βυθισμένη ἑλπίδες
σὰ νᾶσαι ἀγάπης μιὰ πηγῇ,
δνειρο θεῖο σὰ νὰ εἶδες...

Σὰ νὰ μαντεύης πὼς ἐδῶ
τοῦ κάκου ἀληθινὴ γυρεύω
ἀγάπη ἀληθινὴ νὰ ἔρω,
καὶ πὼς φαντάσματα λατρεύω...

*Εσὺ—πὺ ἀγγέλοι τοῦρανοῦ
θὰ σὲ ζωγράφισαν δῶ κάτω,
νά φέγγῃ τοῦ θολοῦ μου νοῦ
στὴ μαύρη τὴν ἀπελπισιά του ...

"Αχ! "Αφηνέ με νὰ σοῦ πᾶ
τὰ λόγια μου τὰ πονεμένα,
ἄφην' ἐσένα ν' ἀγαπῶ,
ἀναίσθητή μου εἰκόνα, ἐσένα !

ΑΡΓΥΡΗΣ ΦΩΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Λευκή γιέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

"Ο εργάτης ναυπηγείων Ζακόμπ Μενιέ έπι-
στρέφοντας στο σπίτι του μαζί με τὸ φίλο του
θυρωρὸ Σιμόν, μιὰ νύχτα τοῦ "Ιουλίου τοῦ
1848, ὅτε, επικρατοῦσαν στὸ Παρίσι οἱ έπα-
ναστάτες διακρίνει κάτω ἀπὸ μιὰ γέφυρα τοῦ
Σηκουάνα μιὰ ἀκυδέρνητη θαρκούλα. "Ο Σι-
μόν φεύγει καὶ ὁ Μενιέ κατορθώνει νά πλη-
σιάσῃ τὴν θαρκούλα μέσα στὴν ὅποια εἰ-
σκει ἓνα μικρὸ κοριτσάκι. Τὸ πηγαίνει σπίτι
του καὶ παρὰ τὰς ἀντιρρήσεις τῆς γυναῖκας
του Μπέρθα, τὸ κρατεῖ καὶ τὸ δονιάζει
Τζέννη. Οἱ Μενιέ φεύγουν γιὰ τὸ Μπορντώ
ὅπου ὁ Ζακόμπ εργάζεται ὡς ἀρχιτεργάτης
σὲ ναυπηγεία. Ζοῦσαν ἡσυχὰ ἐπὶ δώδεκα
χρόνια ὅποτε κάποια μέρα πὺ εἰλεπαν οἱ
Μενιέ ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ παλαισιώλης τῶν Πα-
ρισίων Ζοζέφ Μπρικόῦ πὺ εἶχε δοῇ σὲ μιὰ
ντουλάπα πὺ ἀγόρασε ἀπὸ τοὺς Μενιέ πρὶν
φύγουν ἀπ' τὸ Παρίσι ἓνα ἀποκαλυπτικὸ
χρώμα τῆς Μάσθας γιὰ τὸν τρόπο πὺ βρέ-
θηκε ἡ Τζέννη ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς. Κατορ-
θώνει καὶ ξεγελᾷ τὸ μικρὸ κορίτσι πὺ ἦταν
μόνο στὸ σπίτι καὶ, νύχτα, τὸ ἀπάγει πρὸς
τὰ χωράφια. Στὸν δρόμο ἀναγκάζεται, ἀπὸ
τὸν φόβο μὴ ἀνακαλυφθῇ, νά ἐγκαταλείψῃ
τὴν Τζέννη κλέδοντάς τῃς μόνο τὸ ἀσημένιο
τῆς μενταγιόν. Σὲ λίγο ἡ Τζέννη δρέθηκε
μέσα σ' ἓνα ἀμάξι πλανοδίων θαυματοποιῶν.
τοῦ Ραστινῶ ἀσχροῦ τύπου καὶ κακοποιῶ καὶ
τῆς μέγαιρας γυναῖκας τοῦ πὺ διαρκῶς ἦ-
ταν μεθυσμένοι. Ἀφοῦ ὕστερα ἀπὸ ὦρα στα-
μάτησαν κάπου καὶ ξεξέψαν τ' ἀλόγα κἀθη-
σαν στὸ τραπέζι καὶ δέν σηκώθηκαν. παρὰ
ἀφοῦ ἀδείασαν πέντε μπουκάλες κρασιού.
"Όταν μισομεθυμένη ἡ μέγαιρα ἦταν ἔτοι-
μη νά ξεπλώσῃ εἶπε στὸν ἄντρα τῆς:)

11ον

—"Ακου ἐδῶ Ραστινῶ, θά πλαγιάσῃς
ντυμένος ὅπως εἶσαι... γιατί ποῖος ξέ-
ρει τί γίνεται, εἶπε, δείχνοντάς του με
τὸ μισοσβυσμένο βλέμμα τὴν Τζέννη,
πὺ με κατεθασμένο πάντα τὸ κεφάλι
ἀπέφευγε νά ἰδῇ τὸ ἀηδὲς θέαμα τοῦ
μισόγυνμου κορμιού τῆς παχύσαρκης
μέγαιρας.

Παρ' ὅλο τὸ μεθούσι τῆς, στὸ ὅποιο
ἄλλωστε ἦταν τόσο συνηθισμένη, δέν
ἔσχασε ὅτι τὸ κορίτσι πὺ δρῆκαν κἀ-
ποιος τ' ἀπήγαγε ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ
μιὰ χαρὰ μποροῦσαν τώρα οἱ δικοὶ
του νά τρέχουν σ' ἀναζήτησί του. Με
μασημένα σιγανὰ λόγια τὰ εἶπε ὅλα
αὐτὰ στὸν ἄντρα τῆς καὶ ἔπεσε θα-
ρειά στὸ κρεβάτι, ἀφοῦ πρῶτα τράβῃ
ἐκ κἀτ' ἀπ' τὸ μαξιλάρι τῆς, ἓνα μπου
καλάκι ρακιοῦ καὶ τ' ἀδείασε μονορ-
ροῦφι.

"Ο Ραστινῶ ἐπιθεώρησε γιὰ μιὰ φο-
ρὰ ἀκόμα τὴν ἀμπαρωμένη πόρτα καὶ
τὰ κλειστά παραθυρόφυλλα τ' ἀμα-
ξιοῦ καὶ μετὰ, δρασσελῶντας τὴν γυ-
ναῖκα τοῦ πὺ ἄρχισε κιόλας νά ροχα-
λίζει, χῶθηκε στὸ θάθος τοῦ κρεβά-
τιοῦ. Ἀνασήκωσε λίγο τὸ κεφάλι τοῦ
ἔριξε μιὰ ματιά σατύρου στὴν Τζέννη
καὶ μετὰ φύσηξε με δύναμι τὴν φλόγα
τοῦ λυχνarioῦ.

«ΘΕΕ ΜΟΥ ! ... ΣΩΣΕ ΜΕ...»

"Όταν ἡ Τζέννη βρέθηκε ἐαφνικά
στὸ σκοτάδι γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε
πὺς θά τρελλαινόταν ἀπ' τὸν φόβο
τῆς. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὺ θά περ-
νοῦσε τὴν νύχτα ἔξω ἀπὸ τὸ πατρικὸ
τῆς σπίτι καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ
τῆς δέν θά φιλοῦσε τὸν πατέρα τῆς,
πρὶν ξεπλώθῃ σὲ κρεβάτι τῆς. Ἀκό-
μα γιὰ πρώτη φορὰ δέν θά ἐρχόταν ἡ

καλὴ Μπέρθα, ὅπως συνήθιζε, πάνω ἀ-
πὸ τὸ προσκεφάλι τῆς νά πῇ τὴν βρα-
δυνὴ τῆς προσευχὴ καὶ νά προσευχηθῇ
μαζί τῆς. Μέσ' τὸ ταραγμένο μυαλό
τῆς περνοῦσαν ἡ μιὰ πιά ἀπ' τὴν ἄλ-
λῃ οἱ εἰκόνες αὐτὲς κι' ἓνας τρόμος
κατελάμβανε τὴν ψυχὴ τῆς, νοιώθον-
τας πὺς τώρα ἦταν ὑποχρεωμένη νά
περάσῃ μακριὰ ἀπ' τοὺς γονεῖς τῆς
τὴν βραδυὰ τῆς. Τὸ πικρὸ σκοτάδι πὺ
τὴν περιέβαλλε, τὰ ἄγρια πρόσωπα ἐ-
κείνων πὺ κοιμῶνταν πὺ πέρα καὶ
πὺ εἶχαν ἀποτυπωθῇ στὸ μυαλό τῆς,
τῆς πᾶντων τὸ αἶμα, τὸν παρέλυσαν
τὶς δυνάμεις τῆς καὶ δέν τολμοῦσε ὅ-
τε νά κινηθῇ ἀπ' τὴν θέσι τῆς. Στὸν
παροξυσμὸ ἐκείνου τοῦ φόβου, στὸν ὁ-
ποῖο τρομάζει κανεὶς κι' ἀπ' τὴν ἴδια
φωνὴ τοῦ, δέν πολμᾷ νά κἀμῃ καμμιὰ
κίνησι καὶ πὺ κάθε κρότος παγώνει
τὴν καρδιά, ἡ Τζέννη δέν μπόρεσε νά
κρατηθῇ. Τὸ γόνάτῃ τῆς λύγισαν στὸ
πάτωμα κι' ἀκούμπωντας τὸ κεφάλι
τῆς πάνω στὸ κάθισμα ἔμεινε σιωπηλὴ
καταπνίγοντας μέσα τῆς τοὺς λυγμούς
τῆς.

"Ενα σωρὸ ἰδέες στριφογυρίζαν στὸ
μυαλό τῆς, φλογίζοντας τὸν ἐγκέφα-
λό τῆς σὲ θαμνὸ πὺ ὕστερα ἀπὸ λί-
γες στιγμὲς σιωπῆς ν' ἀναφωνήσῃ
ζωηρὰ :

—Θέλω νά φύγω ! Νά φύγω, νά
φύγω ἀπ' ἐδῶ μέσα.

Τὸ γύρω τῆς σκοτάδι κι' ἡ ἀπολυ-
τὴ σιγαλιὰ γρήγορα τὴν ἔκαμαν νά
καταλάβῃ πόσο ἀνώφελη ἦταν ἡ ἐκ-
δήλωσις αὐτῆς τῆς θελήσεώς τῆς καὶ
ἀπελπισμένη πιά, ὕστερα ἀπὸ τόσα
ψυχικὰ θάσανα, ἀνέθετε στὴν Θεῖα
Πρόνοια τὴν μέριμνα νά φροντίσῃ γι'
αὐτὴν καὶ ν' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴν τύχη
τῆς. Καὶ σιγοτρεμόντας ἀπὸ τὸν φό-
βο τῆς ἄρχισε νά μουρμουρίζει:

—Θεέ μου ! Σῶσέ με... Θεέ μου,
εὐσπλαχνίσου με... Λυτήσου με, Θεέ
μου: ...

"Επᾶνέλαβε ἀρκετὲς φορὲς τὴν πα-
ράκλησι τῆς αὐτῆς καὶ μετὰ κουρασμέ-
νη, ἐξηντημένη, κατατρομαγμένη, μὴ
μπορῶντας ν' ἀνθέξῃ σωματικῶς πε-
ρισσότερο ὑπέκυψε στὸν φυσικὸν ἐ-
κείνον νόμον πὺ δέν μποροῦν ν' ἀπο-
φύγουν τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀθάνα πλάσμα-
τα. Μ' ὅλα τὰ ψυχικὰ θάσανα πὺ ὑ-
πέφερε καὶ τὴν ἀπόφασί τῆς νά μείνῃ
ἀγρυπνὴ περιμένοντας τὴν αὐγὴ, ἡ
φύσις δέν ἔχασε τὰ δικαιώματά τῆς.
"Ἦστερ' ἀπὸ μερικοὺς ἀπότομους τι-
ναγμούς καὶ βαθεῖα συνεχῇ ἀναστε-
νάγματα ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἔγινε ἡσυχώ-
τερη, τὸ σῶμα τῆς δέν φρικτοῦσε πιά
καὶ τὸ κεφάλι τῆς ἔμεινε ἀκίνητο ἀ-
κουμπισμένο πάνω στὸ ἐύλινο κιῶ-
τιο πὺ ἦταν δίπλα τῆς.

"Η Τζέννη κοιμῶταν !...

Κάποιος ὅμως ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα

μέσ' στὸ τροχοφορὸ σπίτι τῶν θαυμα-
τοποιῶν. Κάποιος πὺ ἀπὸ τὴν στιγμή
πὺ τὸ δύστυχο κορίτσι ἔπεσε στὰ χέ-
ρια τοὺς, δέν σκεπτόταν παρὰ μὲ ποῖὸ
τρόπο θ' ἀπελάμβανε τὸ πρόωρα ἀνε-
πτυγμένο σῶμα τοῦ θύματός του. Δέν
εἶχε ἄδικο ἡ μέγαιρα ὅταν προ-...τα-
βολικῶς ἀπειλοῦσε τὸν ἄντρα τῆς κα-
θὼς τὸν εἶδε νά ρίχνῃ λάγνες ματιὰς
ἐπάνω στὴν ἀθάνα μικρή. Ἦξερε κα-
λὰ τὸν σατυρισμὸ τοῦ Ραστινῶ, τὴν
ἀσυνειδησία του καὶ τις ἀνήμερες ὁ-
ρέξεις τοῦ.

"Απὸ τὴν στιγμή πὺ, ὑπακούοντας
στὴν γυναῖκα τοῦ, ξεπλώθηκε στὸ
θάθος τοῦ κρεβατιοῦ, ἄδικα περιμέ-
νε τὸν ὕπνο. Ἡ φαντασία τοῦ, φαντα-
σία γεροκλασμένου πὺ δέν σταμα-
τα μπρὸς σὲ καμμιὰ ἡθικὴ ἀντίληψη,
ὠργιάζε πάνω στὸ γυμνὸ, τρυφερὸ
νεανικὸ κορμὶ ἐκείνης πὺ φοβισμένη
ἔκλειε ὄφρες δλόκληρες πὺ πέρα ...
Δέν τοῦ διέφυγε καμμιὰ ἀπ' τις πα-
ρακλήσεις, ἀναφωνήσεις καὶ ἱκεσίες
τῆς Τζέννης κι' ὅταν πιά ἔπαυσε ν'
ἀκούῃ καὶ τὸν παραμικρότερο λυγμὸ
ὁ γεροσατύρος δέν κρατήθηκε πε-
ρισσότερο. Ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβ-
βάτι τοῦ, ἐπέισθη ὅτι ἡ μεθυσμένη γυ-
ναῖκα τοῦ ἐξακολουθοῦσε νά κοιμᾶ-
ται θαθεῖα καὶ δρασσελῶντας τὴν προ-
σεκτικὰ κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Γνω-
ρίζοντας καλὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ
ἀμαξιοῦ δέν ἐνωχλήθηκε καθόλου ἀ-
πὸ τὸ σκοτάδι καὶ με θήματα σιγανὰ
ἄρχισε νά κατευθύνεται στὸ γνωστὸ
τοῦ κιῶτιο, πάνω στὸ ὅποιο ὀνέθετε
πὺς καθόρισε τὸ θῶμα τοῦ. "Ο πυρε-
τὸς ἐκεῖνος τῆς ἀκολασίας πὺ κατα-
λαμβάνει τὰ ἄθλια ὑποκείμενα τοῦ
εἶδους τοῦ, ὅταν πιστεύουν πὺς εὐκο-
λα θά φθάσουν στὸ σκοπὸ τοῦς, ἔκα-
με τὸν Ραστινῶ ν' ἀπλώνῃ μέσ' στὸ
σκοτάδι τὰ χέρια τοῦ, πὺ ἔτρεμαν
ἀπὸ τὴν συγκίνησι τοῦ πόθου, γιὰ νά
ψαύσῃ γρήγορα τὸ σῶμα τῆς ἀθάνας
μικρούλας πὺ ζητοῦσε ν' ἀπολαύσῃ.

Βαδίζοντας πάντοτε σὲς ἄκρες τῶν
ποδιῶν τοῦ προχώρησε λίγα θήματα
κι' ὅταν ἔκρινε πὺς ἔφθασε πᾶ κοντὰ
στὸ κιῶτιο γονάτισε προσεκτικὰ
κρατώντας καὶ τὴν ἀναπνοὴ τοῦ ἀ-
κόμα.

Τὸ πᾶν ἦταν νά ἐνεργήσῃ τώρα με-
τέτοιον τρόπο ὅστε, ἀν' ἡ μικρούλα δέν
ἦταν λιποθυμισμένη, ὅπως αὐτὸς φαν-
ταζόταν, ἀλλὰ κοιμῶταν μονάχα, νά
μὴ τὴν ἐυπύσῃ ἀπότομα κι' ἀρχίσῃ
τις φωνές.

"Εγείρε τὸ κεφάλι τοῦ, τέντωσε τ'
αὐτιά τοῦ κι' ἀπ' τὴν κανονικὴ λει-
ταιργία τῆς ἀναπνοῆς κατέλαβε ὅτι
ἡ Τζέννη κοιμῶταν θαθεῖα. Δέν δίστα-
σε ἄλλο, "Εγείρε περισσότερο τὸ κε-
φάλι τοῦ πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ δύσ-

του κοριτσιού και για λίγες στιγμές η αναπνοή του αναμειγνυόταν με την αναπνοή της Τζέννης...

— Έμεινε ακίνητος σαν νάθελε να χορτάσει απ' την αναπνοή της κοιμισμένης παρθένου, ενώ μαζί με το ριγος του έκφυλου πόθου που τάραιζε το κορμί του, το μυαλό του παραδόταν στη σκέψη της άμεσης πραγματοποίησης του κακούργου σκοπού του...

ΜΑΤΑΙΗ ΕΛΠΙΔΑ...

Τα κολασμένα θρώμικα χείλη του μισόγινταν σχεδόν τα κερασένια άθωα της μικρούλας κι' ετοιμαζόταν να τα ρουφήξει σαν πεινασμένη βδέλλα όποτε ξαφνικά ο Τουρκό άρχισε να γαυγίζει σαν λυσσασμένος άπειλώντας να ταραξεί τον ύπνο όλων.

— Βρωμόσκυλο, βρυχήθηκε ο σάτυρος και μ' ένα πήδημα θρέθηκε κοντά στη θέσι που θρισκόταν κρεμασμένη μια παλαιοκαρμπίνα που φρόντιζε να γεμίζει πάντα από θραύς. — Αρπάξε το όπλο στα χέρια του και καθώς ένοιωσε την Τζέννη να κινείται της είπε με σιγανή φωνή :

— Μη φοβάσαι, μικρή, δεν είναι τίποτε, έτσι φωνάζει ο Τουρκό και πρόπαντός μη βιάζης λέξι.

Προχώρησε στην άλλη άκρη, άνοιξε προσεκτικά το παράθυρο τ' άμαξιού κι' άφου σφύριξε καθισχυαστικά στον Τουρκό, ρώτησε με θαρραλιά φωνή :

— Ποιός είναι αυτός ;

— "Ηθελα να μιλήσω μαζί σου, φίλε, αν υπάρχει τρόπος, άκούστηκε μια λαχανιασμένη φωνή.

Δεν είναι ώρα για κουβέντες τώρα, άποκριθηκε θυμωμένα ο θαυματοποιός.

— Είναι μια καλή δουλειά, ξανάπε η φωνή, που δεν πρέπει να χάσης ... Χρειάζεται όμως να κάνωμε γρήγορα !... Φώναζε το σκύλο σου κι' άνοιξέ μου.

Οι έντονος φωνές του Ραστινώ και τα πνιχτά μουγκίσματα του Τουρκό δεν άργησαν να ξεπηλάσουν την μέγαιρα, που άκούοντας τις τελευταίες λέξεις εκείνου που ζητούσε να του άνοιξουν είπε στον άντρα της έπιτακτικά, πηδώντας άπ' το κρεβάτι :

— Τι περιμένεις, λοιπόν, άχαίρυντε, για ν' άνοίξης άφου σου λένε ότι πρόκειται για μια καλή δουλειά ;

— "Η Τζέννη που δεν έχασε ούτε λέξι από την συζήτηση, τινάχτηκε άπ' την θέσι της, με την έλπιδα ότι γι' αυτήν ήθελε να μιλήσει ο άγνωστος, και είπε με ίκετευτική φωνή :

— "Ω! κύριε, άνοίξτε ... άνοίξτε γρήγορα! Έμένα ζητούν, κύριε. Σας παρακαλώ, καλέ μου κύριε, φωνάξτε το σκυλί σας...

Δεν πρόλαβε όμως να συνεχίσει τις παρακλήσεις της. "Η γρηά μέγαιρα πην άρπαξε από το μπράτσο και της είπε μ' άγριεμένη φωνή:

— Έχεις σκοπό να πάψης εσύ, κορίτσι μου, ή να σε κάω εγώ ; ...

— "Η Τζέννη κατέβασε άμυλητη το κεφάλι της ενώ ο Ραστινώ δείχνοντάς την με το βλέμμα στην γυναίκα του είπε με χαμηλή φωνή:

— Άλήθεια, πώς ν' άνοιξω μ' αυτήν εδω ;

— Μπορείς να πηγαίνης να μιλήσης έξω σου λέγω, άπάντησε εκείνη, όσο γι' αυτήν θα την αναλάβω εγώ.

Μη περιμένοντας περισσότερα ο Ραστινώ, που ήξερε καλά τι μπορούσε να κάνει η γυναίκα του, άνοιξε την πόρτα και σφύριζοντας στο σκυλί του βγήκε έξω...

Όταν ο άντρας της έκλεισε πίσω του την πόρτα τ' άμαξιού, με θιαστικές κινήσεις ή μέγαιρα άνοιξε ένα μακρόστενο κνυί που είχε κάτ' άπ' το κρεβάτι της, τράβηξε από μέσα ένα μικρό μπουκαλάκι και τραβώντας με προσοχή τον φελλό του, έβγαλε λίγες σταγόνες άπ' αυτό πάνω σ' ένα κομμάτι μπαμπάκι που βρισκόταν άνάμεσα στα μπουκάλια.

— Έγιναν τόσο γρήγορα όλα αυτά ώστε ή Τζέννη, που παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις της μέγαιρας από περιέργεια, πριν καταλάβη τι εσήμαιναν αυτές, δέχτηκε ξαφνικά την έπίθεση της θαυματοποιού, που πιάκασε να γείρει το κεφάλι της και να δεχθή στα ρουθούνια της το ποτισμένο με χλωροφόρμιο μπαμπάκι...

Το δύσμοιρο κορίτσι δεν πρόφθασε ούτε να φωνάξει καν. Τό πρόσωπό του συσπάστηκε με μιάς, τα μάτια του έμειναν γουρλωμένα κι' άπλανη λίγες στιγμές και ύστερα από ένα μακρόν στέναγμό το σώμα του έπεσε σαν άψυχος όγκος στην άγκαλιά της μέγαιρας. Τό ναρκωτικό είχε έπιδράσει κεραυνοθόλα και ευχαριστημένη ή θαυματοποιός άπ' το άποτέλεμά του σήκωσε την Τζέννη στην άγκαλιά της, την έτοποθέτησε πάνω στο κρεβάτι της και την σκέπασε με τρόπο που τίποτε να μη διακρίνεται άπ' αυτήν.

— Όταν τελειώσε με την δουλειά της αυτή τράβηξε στην πόρτα και φώναξε στον άντρα της με φωνή που προσπαθούσε να κάμη γλυκειά :

— Αί, Ραστινώ, γιατί δεν έρχεσαι, λοιπόν, μέσα με τον κύριο ;

— Ο γεροσάτυρος που δεν περίμενε παρά την πρόσκληση αυτή βιάστηκε ν' άπαντήσει

— Έρχόμαστε, γυναίκα, έρχόμαστε... Ότι είμαστε έτοιμοι να μπειμε μέσα.

Κι' όταν πλησίασε περισσότερο στ' άμάξι φώναζε πιδ δυνατά:

— Έτοίμασέ μας να μπειμε, γυναίκα!...

— "Η γυναίκα του Ραστινώ που κατάλαβε τί εσήμαινε ή φωνή αυτή του άξιου συζύγου της, χωρίς να περιμένει περισσότερο έαναπήρε το μακρόστενο κνυί με τα μπουκαλάκια στα χέρια της και τη φορά αυτή τράβηξε από μέσα ένα μικρό πακέτο με σκόνη σκοτεινού χρώματος. — Άπλωσε μια δόσι πάνω σ' ένα χαρτάκι κι' άφου τακτοποίησε όλα στη θέσι τους, έβριζε την δόσι αυτή σ' ένα άπ' τα ποτήρια που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι.

Δεν ήταν ή πρώτη φορά που καταπιανόταν με παρόμοια δουλειά ή γρηά Ραστινώ. Στις άρχές του θηριοδομαστικού σταδίου της χρησιμοποιούσε τα φάρμακα αυτά για ν' άδωμάσει και να έξημερώσει τα λίγα σπάνια ζώα που άποτελούσαν το θηριοτροφείο της και τώρα τελευταία τα χρησιμοποιούσε για να καταπραΐνει τις έπαναστατικές διαθέσεις του «Παύλου» και της «Βιργινίας» που μετεβλήθησαν σ' «άρνάκια» κατά την έκφραση της γρηάς δαμάστριάς τους.

Κι' άπό τότε «καλού - κακού» κρατούσε τα φάρμακα αυτά για ώρα άνάγκης.

— Αί, Ραστινώ, όλα είναι έτοιμα, ξαναφώναζε ή γρηά μέγαιρα, μόλις τακτοποίησε όπως ήθελε τα ποτήρια πάνω στο παλαιο - τράπεζο.

Την ίδια στιγμή φάνηκε στην πόρτα ο άντρας της ενώ άπό πίσω του έμπαινε ένα άτομο που τα παληόρουχά του, ξεσχισμένα εδω κι' εκεί έδιναν την εντύπωση πως πριν από λίγη ώρα άκόμα είχε παλαίψει με κάποιον ή ότι βρέθηκε μέσα σε συμπλοκή. — Έκτός άπ' τα παραλλαγμένα χαρκτηριστικά του στα μάτια του ήταν ζωγραφισμένη μια έκφρασις έξαγριώσεως άνάμικτης με τρόπο...

— "Η μέγαιρα τον κύτταξε άπό το καφάλι ως τα πόδια, σαν να ήθελε περισσότερο να μαντέψει τί μπορούσε να περιμένη άπό το άτομο αυτό που κατά την γνώμη της δεν ήταν παρά ένας κακοποιός που μόλις θάχε καταφέρει καμιά βρωμοδουλειά.

Αυτός πάλι κύτταξε μ' άνήσυχο βλέμμα ένα γύρω στο έσωτερικό του άμαξιού σαν να ήθελε να θεσπαιωθεί ότι δεν ύπρχε κανένας κρυμμένος εκεί μέσα και μετά κάθισε στο κάθισμα που τοβύαλε μπροστά του ο Ραστινώ, λέγοντάς του χαμηλόφωνα:

— Τώρα, μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα. Έδω μέσα δεν είναι άλλος άπό την γυναίκα μου και άπό μένα κι' έμεις δεν κρύβουμε τίποτε ο ένας άπό τον άλλον. — "Οτι κάνωμε μαζί καθένας παίρνει το μερτικό του... Τώρα λοιπόν, μπορείς να μιλήσης...

— Περί τίνος πρόκειται; ρώτησε ή σύζυγος του Ραστινώ, διακόπτοντας τον άνδρα της με τον όποιον άπό ώρα άντήλασσε νεύματα.

— Πρόκειται, άπεκρίθη εκείνος, ότι έχουμε μπροστά μας έναν άνθρωπο που θα προτιμούσε χίλιες φορές καλύτερα να είναι κρυμμένος πουθενά παρά να τρέχη λαχανιασμένος τέτοια ώρα μέσ' στους μεγάλους δρόμους... — "Όπως μπορεί να συναντήσει, θέβαια, καλούς ανθρώπους σαν κι' έμάς, είν' άλήθεια... Άλλο τόσο όμως μπορεί να συναντήσει καμιά φορά και τουρ χωροφύλακες...

— "Α! ο κύριος φοβάται τους χωροφύλακες; έκαμεν ή χοντρογυναίκα, μισοκλείνοντας έκφραστικά το μάτι στο άτομο που της παρουσίασαν ο σύζυγός της.

— Άκριβώς, γυναίκα! Και φαίνεται πως οι καλοί αυτοί χωροφύλακες δεν είναι και τόσο μακριά, άφου κυνηγούσαν άπό κοντά τον κύριο άπ' εδω...

— Τότε θα πή πώς ο κύριος έκαμε καμιά βρωμοδουλειά, είπεν ή Ραστινώ και παίρνοντας ύφος δύστροπο πρόσθεσε με σοβαρότητα:

— Έμεις όμως είμαστε τίμιοι άνθρωποι και δεν έχουμε σκοπό να καταστραφούμε για ένα άνθρωπο που δεν έέρομε ποθε κρατάει ή σκούφια του... και πολύ περισσότερο χωρίς καμιά όφέλεια...

— Ο άγνωστος δεν μιλούσε και ο Ραστινώ που κατάλαβε το παιχνίδι της άξιας γυναίκας του, ξεφύτρωσε σαν ύπερασπιστής του δήθεν:

— "Α! όλα κι' όλα γυναίκα... Ο κύριος δεν θα μάς άφήσει έτσι...

Κι' ο άγνωστος, που λές και περίμενε την άρχή αυτή, σηκώθηκε ό-

θιος και με λίγες λέξεις είπεν την όπηρεσία που περίμενε άπ' αυτούς. — "Μολόγησε πως τον κατεδίωκαν έπιπτοι χωροφύλακες για μια κλοπή που είχε κάμει, κλοπή άρκετά σπουδαία, άφου έπρόκειτο για πολλές χιλιάδες φράγκων, που ο κακοποιός είχε κατορθώσει να θάλλη στο χέρι και οι όποιες τώρα βρισκόταν στην τσέπη του κλεισμένες μέσα σ' ένα σακουλάκι. — Ξέροντας κι' αυτός, παρ' όσα του είπεν ή Ραστινώ, τί άτομα ήσαν γενικά οι πλανόδιοι αυτοί θαυματοποιοί, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να έκμυστηρευδή όλη του την ύπόθεση με την

Πήρε στα χέρια του εκείνο μέσα στο όποιο ή γυναίκα του είχε ρίξει τη γνωστή σκόνη και προσφέροντάς το στον κλέφτη, που κύτταζε αδιάφορος, έχοντας πάντα το νού του στο ν' άκούση κανένα κρότο άπό μακριά, του είπεν, σε φιλικό τόνο:

— Πρέπει να πιης μια σταλιά για να συνέλθης, θρέ άδελφέ, γιατί δεν φαίνεσαι να βρίσκεσαι στα καλά σου άκόμα...

— Ο κλέφτης κατάπινε μονορροφί το κρασί που του προσέφεραν και άκουμπώντας βαρειά πάνω στο τραπέζι, είπεν καθώς έγλυφε τα χείλη με τη

τον άγνωστο να καθήση δίπλα του και ξαναγεμίζοντας το ποτήρι του το έδωσε λέγοντάς του πάντοτε ριλικά:

— Για να δούμε, θρέ φίλε, θα ήμπορέσουμε θέβαια να σε κρύψουμε, αλλά πρώτα πρέπει να κάνουμε συμφωνία...

— Ο κλέφτης κατέβασε και πάλι μονορροφί το ποτήρι του και μετά, άκουμπώντας πάνω στο τραπέζι το σακκουλάκι, με τα φράγκα που τράβηξε άπ' την τσέπη του, πήρε άπό μέσα δυό χρυσά νομίσματα και τα έδωσε στην γυναίκα.

— Αυτά μόνο!... Ξεφώνισε ή μέγαιρα. Και γι' αυτά τα ψωρολεπτά θα έκθέσω την ύπόληψί μου; Δεν γίνεται τίποτα! πρόσθεσε δείχνοντάς του την πόρτα.

— Ο κλέφτης κατάλαβε πια πως θάπρεπε να πληρώσει άκριβά την φιλοξενία που του παρείχε το άντρογυνο των θαυματοποιών και ξανάβαλε το χέρι του στο σακκουλί.

— "Ας είνε, έκαμε, θέλετε τέσσερα... έξη... δε...

Δεν μπόρεσε να προχωρήσει. — "Εφηρε άπότομα το χέρι στο μέτωπό του κι' έκαμε να άνασηκωθεί. Τρίκλισε

βεβαιότητα ότι ή εξασφάλισις της σιωπής και παροχής βοήθειας των Ιδιοκτητών του άμαξιού δεν ήταν παρά ζήτημα λίγων φράγκων μονάχα.

Όταν, λοιπόν, ο άγνωστος ξεμυστηρευδή όλόκληρο το μυστικό του, ή γρηά μέθυσος, που το ρυτιδιασμένο πρόσωπό της πήρε μια όψι άγριας χαράς, άκούοντας να μιλάνε για χιλιάδες φράγκα, φώναζε μισοκλείνοντας πάλι το μάτι:

— "Όστε, λοιπόν, ο κύριος έπιθυμεί να κρύψη το κομπόδεμα σε καλό μέρος, δεν είν' έτσι;

— Άκριβώς, γυναίκα! άπάντησεν ο Ραστινώ κι' άρχισε να γεμίζει κρασί τα τρία ποτήρια που βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι.

γλώσσα του:

— Δεν τάπαμε όμως όλα, μακαριά, σπδες... — "Η δουλειές είναι δουλειές... Πόσα θέλετε;

— Για να φυλάξουμε το κομπόδεμα άσπου νάρθης να το πάρης;

— Δεν πρόκειται γι' αυτό!... Έμένα πρέπει να κρύψετε, μπορείτε ή όχι;

— Χμ! Αυτό θέλει σκέψη: έκαμε ή μέγαιρα, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στον άντρα της.

— Εκείνος κατάλαβε ότι όπου είναι οι χωροφύλακες θα έφταναν και θαπρεπε να έπωφεληθούν άπ' την ευκαιρία, ν' άποσπάσουν όσα μπορούσαν περισσότερα άπό τον κλέφτη που βιαζόταν ν' άσφαλιστή. — Ανάγκασε

μια στιγμή και ξαφνικά έπεσε θραύς στο πάτωμα.

— Άμέσως και οι δυό άλητες ώρμησαν σαν γεράκια άπάνω του και τράβηξαν άπ' τα χέρια του το σακκουλί.

— Νά τα λεφτά! βρυχήθηκε θριαμβευτικά ή μέγαιρα.

— Κρύψ' τα γρήγορα, φώναξε ο Ραστινώ. Πρέπει να γλυτώσουμε άπ' αυτόν τον άρχικλέφτη πριν ζυτηρήση ή πριν πηλάβουν οι χωροφ...

Λυσσασμένα και πάλιν γαυγίσματα έξω άπ' τ' άμάξι, διέκοψαν την φράσιν του Ραστινώ.

(Άκολουεί)

ΓΙΑΤΙ ΕΧΩ Άσπρα μαλλιά

Ένα δραματικό διήγημα της ΚΟΛΕΤ

Είχε έμπιστευδή το παιδί της σέ μιιά νεαρά 'Ινδοκινέζα και παρεσύρθη στον στρόβιλο μιās αγάπης...

ΤΙ θαυμάσια και τί συγκινητικά σχέδια που έκαναμε στο ταξίδι του μέλιτος! Στην 'Ινδοκίνα, όπου έπρόκειτο να εγκατασταθούμε, θα είχαμε ένα σπίτι γεμάτο άνεσεις και τρυφερότητα και θα γινόμασταν, για τα παιδιά μας, οι πιο στοργικοί γονείς του κόσμου.

Ο άνδρας μου με προειδοποίησε ώς τόσο, πόσο δύσκολο ήταν, για έναν αξιωματικό όπως αυτός, να αφιερωθώ έξ ολοκλήρου στην οικογένειά του.

—'Η κοσμική ζωή, μου είπε, αποτελεί μίαν από τις υποχρεώσεις ενός στρατιωτικού. Και ξε άλλοι δεν ξέρομε αν οριστικώς θα εγκατασταθώ με στην Σαϊγκόν. Δεν είναι απίθανο να με διορίσουν σε κάποια άλλη φρουρά.

Διεβεβαίωσα τον σύζυγό μου ότι όπουδήποτε και να θρискόμαστε, το σπίτι μας θα ήταν ένα ευχάριστο καταφύγιο της ευτυχίας μας και ότι η αγάπη προς τα παιδιά μας, θα ανέπληρωνε κάθε άλλην έλλειψη.

Όταν αποδιδασθήκαμε στην Σαϊγκόν, θρήκαμε το σπίτι μας έτοιμο και τακτοποιημένο, λουλούδια στα βάζα και πλατέλλες με φρούτα στα διάφορα τραπέζια. Δυο νεαροί 'Ιθαγενείς, ευκίνητοι και σιωπηλοί, περίμεναν τις διαταγές μας. 'Ενοιώσαμε κάποια απογοήτευσ, γιατί ένα από τα όνειρά μας ήταν να τακτοποιήσωμε μόνοι το σπίτι μας. 'Αλλά οι συνάδελφοι του συζύγου μου, που είχαν έτοιμάσει όλα για την εγκατάστασή μας ήσαν τόσο υποχρεωτικοί και είχαν δείξει τόση προθυμία για να μας εξυπηρετήσουν, ώστε δεν είχαμε παρά να τους ευχαριστήσωμε.

—'Ενας απ' αυτούς, ο Ρομπέρ Λεονέ, ο πιο νέος και ο πιο χαριτωμένος, μάς είπε:

—'Ο ένας από τους 'Ινδοκινέζους θα φροντίσει για το σπίτι, ο άλλος θα ασχοληθεί με την κουζίνα. Θα κάνη μόνος του τα ψώνια και θα σάς ετοιμάζει τα φαγητά. 'Εσείς δεν έχετε με τίποτε να ασχοληθήτε!

—'Αρχισα να διαμαρτύρωμαι και διεβεβαίωσα τον νεαρό αξιωματικό ότι ήθελα να φροντίζω το σπίτι μόνη μου,

και προέθεσα πως δύο υπηρέτες ήσαν υπερβολική πολυτέλεια για μας. —Μά γιατί να κουράζεσθε τόσο πολύ έσείς; μου είπε εκείνος. Οι υπηρέτες δεν στιχίζουν τίποτε στην 'Απω 'Ανατολή και είναι και οι καλύτεροι του κόσμου.

Προς τιμήν μας μερικοί αξιωματικοί της φρουράς, ώργάνωσαν διάφορες δεξιώσεις. Παίζαμε μπριτζ, χορεύαμε, έκαναμε περιπάτους κάτω από το θαυμάσιο φεγγάρι της 'Ινδοκίνας.

Ο Ρομπέρ Λεονέ ήταν ο πιο ευχάριστος και ο πιο εύθυμος της συντροφιάς. Διαρκώς είχε ώραιες πρωτοβουλίες για εκδρομές, για χορούς, για διασκεδάσεις.

—Είπατε ευχαριστημένη απ' τη ζωή σας; με ρωτούσε διαρκώς.

—Πολύ..., του έλεγα. Και άσυναίσθητα, ένοιωθα ευγνώμοσύνη για τον χαριτωμένο αυτόν νέο, που έδειχνε ότι όλα αυτά τα έκανε προς χάριν μου.

—'Εξέχασα τα σχέδια που είχα για το σπίτι μου, τα όνειρά μου για μίαν ήσυχη και τρυφερή συζυγική ζωή.

Μ' ευχαρίστησι τώρα παρασυρόμουν στη μέθη αυτή της πολυθρόνης ζωής. 'Εξακολούθησα να χορεύω μέχρι τρεις έβδομάδες πριν φέρω στον κόσμο ένα αγοράκι. Οι δεκαπέντε μέρες που έπέρασα στο νοσοκομείο, μέσα στην ήσυχία και την γαλήνη, με έκαναν να σκεφθώ: Τώρα πια πρέπει να έχασω τα γλέντια και να αφιερωθώ στο παιδί μου. 'Ασκέτα είχα χορεύει! Είχα δείχθι μάλιστα αρκετά άνεκτη, στο διακριτικό φλέρτ του Ρομπέρ Λεονέ.

Όταν ο σύζυγός μου μάς ώδηγησε στο σπίτι, έμένα και το μαρό οι υπηρέτες μας με υποδέχθηκαν με χαρά. Κόντά τους στεκόταν μιιά μικρούλα, πολύ θύμωτη 'Ινδοκινέζα, με λαμπερά σκιστά μάτια. Οι 'Ιθαγενείς μου την παρουσίασαν υπερήφανοι.

—Αυτή φροντίζει για παινί, κυρία. Προσπάθησα να τους εξηγήσω ότι

Καθισμένη στο πάτωμα, κοντά σ' έναν ταξιδιωτικό σάκκο, έρισκόταν η Λάο...

δεν είχα ανάγκη από νταντά και τι θα φροντίσει μόνη μου για το παιδί μου. 'Αλλά την ίδια στιγμή, αντίηχισαν χαρούμενες φωνές και γέλια. Μιά βουβή συντροφιά είχε εισβάλει στο σπίτι μας. 'Ησαν οι φίλοι μας που τους είχε παρασύρει ο Ρομπέρ σ' ένα «σουρπρίζ πάρτυ» για να γιορτάσωμε το γεγονός της γεννήσεως του παιδιού μας.

Η συντροφιά είχε φέρει μαζί της το κόσμου τ'α καλά. Θαυμάσια φρούτα, έκλεκτα όρεκτικά και πολλά μπουκάλια σαμπάνια. 'Ησαν δλοι στην ύγεια του νεογέννητου και ο χορός άρχισε μέσα σε γέλια και ξεφωνητά.

Με φλεγόμενα τ'α μάγουλα, τότε κλαίοντας και τότε γελώντας, κύτταξα γύρω μου: που ήταν το παιδί μου; 'Ενας υπηρέτης με πλησίασε χαμογελάσας.

—Μπεμπέ ευχαριστημένο, μπεμπέ με νταντά, Λάο αγαπά πολύ παινιτά.

—'Ετρεξα στον μικρό κοιτώνά που είχαμε έτοιμάσει για το παιδί μας με τόση στοργή: έπιπλα από μπαμπού, με ώραιες κινέζικες διακοσμήσεις και χαλιά με χαρούμενα χρώματα. Το μωρό κοιμόταν ήσυχος στην κούνια του. Και καταγής ήταν καθισμένη η μικρή 'Ινδοκινέζα νταντά. Χαμογελώντας, μου έκαμε νόημα να μην ξυπνήσω το παιδί.

—'Ημουν ακόμη αδύνατη και η πολυθρόνη εκείνη διασκεδάσις με είχε κουράσει. Γι' αυτό με πολλήν ευχαρίστησι έπηγα στο δωμάτιό μου να πλαγιάσω ήσυχη.

Ο σύζυγός μου έπέμεινε να κρατήσωμε την νταντά τουλάχιστον μερικές εβδομάδες, μέχρις ότου αναρρώσω τελείως και μάθω να περιποιούμαι το παιδί, που χρειαζόταν ιδιαίτερες φροντίδες γι' αυτό το κλίμα.

Οι εβδομάδες έγιναν μήνες. Η Λάο

Τόγκ Τσουάγκ —που την καλούσαμε χάριν συντομίας Λάο— ήταν τόσο καλή, τόσο διακριτική, τόσο επιτήδεια και αφωσιωμένη, που λυπόμασταν να την διώξωμε. 'Ελάτρευε κυριολεκτικώς το αγοράκι μας. 'Αλλά κι' εκείνο την συνήθισε και την αγαπούσε περισσότερο από έμένα, τόσο που άρχιζε να κλαίη κάθε φορά που η Λάο απομακρυνόταν από κοντά του.

Σχεδόν εξέλειψα την Λάο. 'Αλλά το παιδί ήταν ευτυχισμένο και υγιέστατο και δεν μπορούσα παρά να είμαι ευγνώμων για την Λάο.

Στόν στρατό πρέπει κανείς να συνηθισθί στις μετακινήσεις και στους αποχωρισμούς. Μιά μέρα, ανέθεσαν στο συζυγό μου μιάν πολύμηνη αποστολή στα ένδωτα της άποικίας, μετά το πέρας της οποίας του υποσχέθηκαν να τον στείλουν πίσω στην Γαλλία. 'Εμείναμε σύμφωνοι να μείνω ακόμη ένα μήνα στην Σαϊγκόν και έπειτα να φύγω για το Παρίσι, όπου και θα έπερμένα την συντροφιά του συζύγου μου. 'Αποχαιρετισθήκαμε με δάκρυα στα μάτια. 'Εγώ ένοιωθα μιάν αγωνία στη καρδιά, ώσαν να προαισθανόμουν κάποια συμφορά...

Ο Ρομπέρ, με την πρόφασι ότι ήθελε να με διασκεδάσει, άρχισε να με πολιορκεί. Οι χαρούμενες συντροφίες εξακολουθούσαν να με παρασύρουν στα γλέντια. 'Επειτα σιγά - σιγά ο νεαρός αξιωματικός άρχισε να τις αποφεύγει, πράγμα που έκανε άλλωστε και σε μένα ευχάριστοι. Βγαίναμε συχνά μόνοι, κάναμε περιπάτους με το φεγγάρι και ο έρωτας σιγά - σιγά άρχισε να φαλιάζει στις καρδιές μας. Προσπαθούσα να άμυνθώ, αλλά δεν το κατάφερθνα. 'Ησαν ανώτερο από τις δυνάμεις μου. 'Ενα θράδυ φιληθήκαμε. 'Ενα άλλο βράδυ, στο δωμάτιο ενός γραφικού 'Ινδοκινέζικου πανδοχείου, που έρισκόταν χαμένο στην έσοχη, έγινε δική του. 'Ησαν σάν μιιά μέθη

δυσκρατητή, που με παρέσυρε στον βιγύό της.

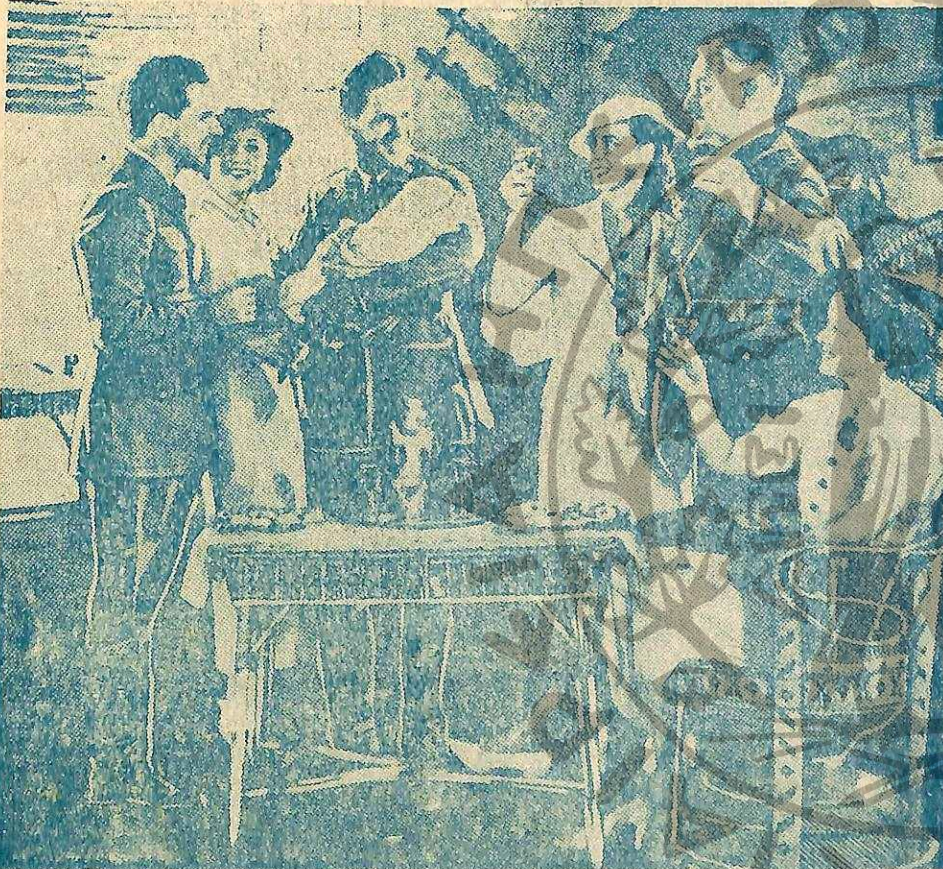
Ο Ρομπέρ είχε πάρει άδεια για να επιστρέψη στην Γαλλία. Η ευτυχία μας ήταν άπεριγρηπτη που θα ταξιδεύαμε μαζί. Είχα έλπισει πως θα μπορούσα να πάρω μαζί μου και την Λάο που με τις φροντίδες και την άφοσίωσής της στο παιδί μου, με απήλλασσε από όλες τις μητρικές υποχρεώσεις. 'Αλλά τα έξοδα ήσαν πολύ μεγάλα και ο άνδρας μου μου συνέστησε σ' ένα γράμμα του να αποφύγω την πολυτέλεια της νταντάς. Η κοσμική μας ζωή μάς είχε εξαντλήσει οικονομικώς. 'Εξ άλλου δε θάταν διόλου θολικό να σέρνω παντού μιιά υπηρέτρια. 'Εάν έμενα σε ξενοδοχείο, θα έπρεπε να της πάρω χωριστό δωμάτιο. Και αν τυχόν δεν μπορούσε να έγκλιματισθί στην Γαλλία, θα έπρεπε να επιφορτισθώ με τα έξοδα της επιστροφής. Δεν μπορούσα λοιπόν να πάρω την Λάο μαζί μου. Με παρηγορούσε όμως η ιδέα πως το αγοράκι μου είχε πιά τώρα αρκετά μεγαλώσει και δε θάταν και τόσο δύσκολο να το φροντίζω ή ίδια.

Προσπάθησα σιγά-σιγά να απομακρύνω την Λάο από το παιδί και να ξαναγίνω η ιδεώδης μητέρα που είχα όνειρευθί. 'Αλλά ο έρωτάς μου προς τον Ρομπέρ δεν με άφηνε. Όλη την ώρα ήμουν μαζί του και στην άγκαλιά του ξεχνούσα τα μητρικά μου καθήκοντα.

Κάθε μέρα, κατά το διάστημα του μηνός που έμενα μόνη στην Σαϊγκόν, φρόντιζα να έπαναλαμβάνα στην Λάο ότι σε λίγο θα έφευγα και ότι ήταν άδύνατο να την πάρω μαζί μου. Όταν όμως της μιλούσα γι' αυτό το ζήτημα, υποκλινόταν με πολύ σεβασμό και άπαντούσε.

—'Η Λάο θάρρη μαζί με κυρία. 'Η Λάο δεν θ' αφήσει παινίτι.

—Δεν είναι δυνατόν, καβέμένη μου Λάο. Δεν θα είσαι ευτυχής στην Γαλ-

—'Ησαν δλοι στην ύγεια το νεογέννητο παιδιό μας...

Λία! —'Η Λάο ευτυχισμένο με παινίτι. Η Λάο δεν αφήσει παινίτι. Μιά μέρα νευριασμένη για την έπιμονή της, της είπα: —Δεν έχω τόσα χρήματα για να σε πάρω στην Γαλλία! Δεν θα μπορέσης να έρθης δίχως λεπτά. —'Η Λάο δεν αφήσει παινίτι. Στο τέλος ο Ρομπέρ μου υποσχέθηκε να την μεταφέρει με την μεσολάβηση άλλων 'Ιθαγενών. Το τελευταίο έρωτικό θράδυ μας κάτω από τον ουρανό της 'Ανατολής υπήρξε όνειρευτο. Καθήσαμε με τον Ρομπέρ σ' ένα έξοχο κέντρο, αφήσαμε να μάς μεθύσει ο έρωτας, το 'Ινδοκινέζικο κρασί ή θελούδινη αύρα, ή παράξενη μουσική των 'Ιθαγενών. Και την επομένη, θρεθήκαμε στο μεγάλο λιμάνι με την ακατάπαυστη κίνησι και την πολυθρόνη πολυχρωμία, μέσα στην θαυλωσία που χαρακτηρίζει όλα τα ασιατικά λιμάνια. —'Η Λάο ανέθηκε μαζί μου στο καράβι, κατέθηκε στην καμπίνα, φρόντισε να ξαπλώσει το παιδί στο κρεβάτι. Της είπα πόσο την αγαπούσα, πόσο είχα εκτιμήσει την άφοσίωσή της και πόσο λυπόμουν γι' αυτόν τον αποχωρισμό. Της υποσχέθηκα να της γράφω τακτικά, να της στείλω φωτογραφίες του παιδιού. Τα δάκρυα αλλάκωναν το θλιμμένο κίτρινο προσωπάκι της. —'Αλλά δεν είπε λέξη.

Παίρνοντάς την από το χέρι, την ώδηγησα στο κατάρωμα. Μιά παρέα φίλων με περιέκυκλωσε, για να με αποχαιρετήση και έχασα από τα μάτια μου την Λάο. Τέλος, το συνθημα της αναχωρήσεως έδόθη και οι ξενοκατέβηκαν από το πλοίο.

Όταν το καράβι απομακρύνθηκε από το λιμάνι και τα λευκά μαντήλια των φίλων μας που μάς αποχαιρετούσαν απ' την αποβάθρα έγιναν δυσδιάκριτα, ένοιωσα μιιά λύπη θαδεία και για πρώτη φορά με θασάνισαν οι τύψεις. Τρία χρόνια είχα ζήσει σ' αυτή τη χώρα, τρία χρόνια είχα κυλίσει σάν όνειρο. Είχα τόσο διαφορετικά σχέδια όταν έρχόμουν! Και τώρα; 'Είπα φευγα μόνη, με τη συντροφιά του έρωτός μου. Και άφηνά εκεί τον άνδρα μου, μόνον. Ξαφνικά σμύθηκα το παιδί μου.

Κατέβηκα θιαστικά στην καμπίνα, ανήσυχη, μήπως είχε εν τω μεταξύ ξυπνήσει. Το αγοράκι μου κοιμόταν ήσυχα —αλλά... κοντά του, καθισμένη στο πάτωμα κοντά σ' έναν ταξιδιωτικό σάκκο θρискόταν η Λάο.

—'Ηρεμη με κύτταξε με τα σκιστά αξιωματικά μάτια της και μου είπε: —'Η Λάο δεν αφήσει παινίτι!

Με έκυριεσε πανικός. Η Λάο δεν είχε διαβάθρη, και η καμπίνα μου συγκοινωνούσε με το Ρομπέρ. Τι θα έπρεπε να κάμω; Πήγα και βρήκα τον έρωσή μου και μαζί πήγαμε στον πλοίαρχο. Του διηγηθήκαμε τί συνέβαινε.

—Θα την αποδιδάσω στο προσεχές λιμάνι, μάς είπε, και απ' εκεί θα επιστρέψη μόνη της στην Σαϊγκόν.

Προσπάθησα να εξηγήσω στην Λάο, σε τί δύσκολη θέσι με έβαζε και την προειδοποίησα πως θα ξαναγύριζε στην πατρίδα της, όπως όποτε.

Χαμογέλασε και υπεκλίθη. Και με την γλυκειά φωνή της, μου είπε:

—'Η Λάο δεν αφήσει παινίτι!

Τό ήρεμο πείσμα της με έξενεύρισε. (Συνέχεια στη σελίδα 67)

Τόδακτυλίδι Της Βασιλέως

ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ

Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

10ον

Τὰ ἀπόκριμνα ὅμως πλευρὰ τῶν βραχυδῶν λόφων ποὺ ἐσημάτιζαν τὸν ἄντρον, ἀρχισαν νὰ φωτίζονται κάπως καὶ τώρα μποροῦσαν νὰ διακρίνω καθαρά τις σιδερόφρακτες πόρτες τῶν κελλιῶν τῶν λεονταριῶν. Γύρω ἐπικρατοῦσε σιωπή, ποὺ διεκόπτετο κατὰ διαστήματα ἀπ' τοὺς θρυχηθμοὺς τῶν θηρίων. Ξαφνικά διέκρινα κάτι ποὺ συνέβαινε στὸν ἀπέναντι θάλασσο τοῦ εἰδώλου. Μορφές ἀνθρώπινες ἀρχισαν νὰ φαίνονται ἐπάνω στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, χωρὶς νὰ ξέρι κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἐδραίναν.

Ἀπὸ ψηλά, πολὺ ψηλότερα ἀπὸ μᾶς, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ εἰδώλου, ἦρθε ἡ ἀσθενὴς ἡχώ κάποιας ψαλμωδίας. Ὅταν ἐσβυσε, ἀκούστηκαν κραυγές. Ἐπειτα οἱ κραυγές ἔπαψαν καὶ ἡ ψαλμωδία ἀρχισε πάλι.

Ἡ Μακίδα, ποὺ καθόταν ἀμίλητη κοντά μου, μ' ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ μοῖ ἐδειξε τις σκιές ποὺ λίγο-λίγο ἀραίωναν κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Κύτταξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ μοῖ ἐδειχνε καὶ ἐκεῖ ψηλά στὸν ἀέρα, κάπου ἐξήντα μέτρα ἐπάνω ἀπ' τὸ ἔδαφος, διέκρινα ἕναν μαῦρο ὄγκο ποὺ κατέβαινε. Ἀναμφιβόλως, ὁ μαῦρος ἐκεῖνος ὄγκος ἦταν τὸ καλάθι μὲ τὸ ὁποῖο κατέβαιναν τὸν Χίγκς. Καὶ ξαφνικά, ἀπὸ κάτω ξέσπασαν τὰ μουγκρητὰ τῶν λεονταριῶν, ποὺ ἀντηχοῦσαν φρικιαστικά μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγή τῆς νύχτας.

Τὸ καλάθι ὅλο καὶ κατέβαινε, ἕως ὅτου ἔφθασε σὲ μικρὴν ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Κι' ἐκεῖ, ἔμεινε κρεμασμένο καὶ κουνιόταν σαν ἐκκρεμές. Ξαφνικά τὸ καλάθι ἔπευε στὸ ἔδαφος καὶ ἀνελθοδόγυρσε. Κι' ἀπὸ μέσα τινάχτηκε κάτι. Ἐνῶ δὲν μποροῦσαμε νὰ διακρίνωμε καλά τί ἦταν, ξαφνικά ἕνα μυστηριώδες φῶς ἔπεσε ἐπάνω του καὶ μᾶς ἀπεκάλυψε τὸν καθηγητὴ Χίγκς! Τὸ πέσιμό ἀπ' τὸ καλάθι τὸν εἶχε φαίνεται ζαλίσει, γιὰ τὸν εἶδαμε νὰ πιάνη τὸ κεφάλι του καὶ ὕστερα νὰ τὸ ἀφήνῃ γιὰ νὰ πιάσῃ τὴν κάσκα ποὺ τοῦ εἶχε πέσει ἀπ' τὸ κεφάλι. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσαμε τὸν κρότο ἀπὸ τις ἀλυσίδες ποὺ τραβοῦσαν γιὰ ν' ἀνοίξουν τις πόρτες τῶν κελλιῶν τῶν λεονταριῶν.

Ἀνοίγουν τις πόρτες, μουρμούρισε ἡ Μακίδα. Καὶ τότε ἀκούστηκαν κι' ἄλλοι θόρυβοι, βρυχηθμοὶ λεονταριῶν, ποὺ εἶχαν μυριοθῇ τὴν λεία τους. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ καθηγητὴς ἐφάνηκε ἑτοιμὸς νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, ἀλλὰ ἄλλως φαίνεται ἰδέα, ἔβαλε τὴν κάσκα στὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε ἀκίνητος.

Τὸ νὰ περιγράψω τί γίνηκε κατόπιν εἶνε ὑπερβολικά δύσκολο, γιὰ τὸν δὲν παρακολούθησαμε μιὰ καὶ μόνη κινή, ἀλλὰ πολλές μαζί. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ προσοχή μας εἶχε συγκεντρωθῇ στὰ λεοντάρια. Ἐπερίμενα ὅτι μόλις θὰ τὰ ἀφίγησαν ἐλεύθερα, θὰ ὠρμούσαν στὴ λεία τους νὰ τὴν κα-

τασπαράξουν, ἀλλὰ εἴτε γιὰ τὴν ἦσαν χορτασμένα, εἴτε γιὰ τὸν δὲν περιεῖναν αὐτὴ τὴν ἀσήμαντη ἀνθρώπινη τροφή, ἐφέρθηκαν διαφορετικά.

Μέσα ἀπὸ τις πόρτες μπῆκαν σὲ μιὰ διπλὴ κίτρινη παράταξι, ἀρσενικά καὶ θηλυκά λεοντάρια, καὶ πολλὰ μικρά, ποὺ ἔπαιζαν ἀναμεταξύ τους, ἐν ὅλῳ περὶ τὰ ἐξήντα. Ἀπὸ τὰ λεοντάρια αὐτά, μόνο ἕνα ἢ δύο κύτταξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ καθηγητοῦ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα διεσπάρησαν μέσα στὸ ἄντρον σὰν νὰ ἤθελαν νὰ ξεμουδιάσουν.

Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτὰ φαίνεται ὅτι εἶχε κάπως ἀνοιγμένη τὴν ὄρεξι, γιὰ τὸ ξαφνικὰ ἀκούσαμε μιὰ τρομερὴ κραυγή. Σκύβοντας ἐπάνω ἀπ' τὸ χεῖλος τῆς ὀπῆς, εἶδα τὸν πρίγκηπα Ἰωσία, ποὺ εἶχε τολμήσει νὰ κατεβῇ στὸ ἄντρον ἀλλὰ εἶχε μείνει ἀπ' τὸ φόβο του στὰ μισὰ τῆς σκάλας, ν' ἀνεβαίνει τρέχοντας. Ὅσο ὅμως κι' ἂν οἱ κινήσεις του ἦσαν γρήγορες, τὸ λεοντάρι, ποὺ τὸν εἶχε διακρίνει, ἦταν γρηγορώτερο. Ὁρθώνοντας τὸ σῶμα του στὰ πσιναῖα τοῦ πόδια, ἀπλώσε τὸ ἕνα μπροστινὸ καὶ γάντζωσε τὸν Ἰωσία ἐπάνω στὴν σκάλα, καθλώνοντάς τον στὴ θέσι του. Μὲ τὰ νύχια, ἀρχισε νὰ τὸν τραβᾷ πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ ὁ Ἰωσίας ξεφώνιζε. Τὸ λεοντάρι σήκωσε καὶ τὸ ἄλλο πόδι γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τελειωτικὸ χτύπημα, μὰ δὲν πρόφθασε. Γυρμένος ἔξω ἀπ' τὴν ὀπή, ἐνῶ ἕνας Ἀμπάτι μὲ κρατοῦσε ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους, ἐσημάδεψε τὸ λεοντάρι μέσα στὸ στόμα καὶ πυροβόλησε. Τὸ θηρίο ἔπεσε κεραυνόπληκτο συμπαρασύροντας στὴν πτώσι του ἕνα κομμάτι ἀπ' τὰ ρούχα τοῦ Ἰωσία. Λίγα δευτερόλεπτα ἀργότερα ὁ πρίγκηψ ἦταν ἀνάμεσά μας.

Ὅταν ὁ κτηνὸς τοῦ τουφεκιοῦ μου διαλύθηκε, εἶδα ὅτι ὁ Τζάφετ εἶχε πλησιάσει τὸν Χίγκς καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ κατὰλθῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας, ἐνῶ ἕνα ζευγάρι λεονταριῶν, ἕνα ἀρσενικὸ καὶ ἕνα θηλυκὸ, μερικὰ θήματα μικρότερα, ἔμειναν ἀκίνητα, σὰν νὰ τὰ ἐνθουσίαζαν οἱ χειρονομίες τοῦ Τζάφετ. Ὅταν ὁ Χίγκς κατὰλαβε τέλος περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐδείξε στὸν Τζάφετ τὸ πόδι του. Ἦταν φανερό ὅτι ἦταν πληγμένος καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κινηθῇ. Ὁ Τζάφετ εἶδει τὴν ράχη του καὶ ἔσκυψε μπροστὰ στὸν Χίγκς. Ὁ καθηγητὴς ἔπεσε στὴν πλάτη τοῦ Τζάφετ, ποὺ τὸν σήκωσε σὰν νὰ ἦταν σακκὶ μὲ πατάτες καὶ ἀρχισε νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας.

Τὸ ἀρσενικὸ λεοντάρι κάθισε χάμω σὰν ἕνα πελώριο σκυλὶ καὶ κυττοῦσε τὸ θέαμα μὲ ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ἡ λέαινα, περιέργη σὰν γυναῖκα, ἀκολούθησε τὸ περίεργο ζευγάρι, μυρίζοντας τὰ πόδια τοῦ Χίγκς, ποὺ εἶχε γυρίσει τὸ κεφάλι καὶ τὴν κυττοῦσε. Ὁ Χίγκς ἔβγαλε τὴν κάσκα του καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τί ἔκανε, τὴν ἐπέταξε στὸ κεφάλι τῆς λέαινας. Τὸ θηρίο ἐμούγκρησε, ἀρπάξε τὴν κάσκα καὶ ἀρχισε νὰ παίξῃ μαζί της σὰν τὴ γάτα ποὺ παίζει μ' ἕνα κουβάρι. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι θὰ βρῆκε τὸ παιχνίδι ἀνοῦσιο, γιὰ τὸν ἔλαβε τὴν κάσκα, ἔβγαλε ἕνα τρομερὸ βρυχηθμὸ καὶ συμμαζεῦθηκε, ἑτοιμὴ νὰ ὀρμήσῃ ἐνῶ ἡ ὀρὰ τῆς χτυποῦσε τὸν ἀέρα θυωμένα.

Ἀπὸ τὴν θέσι ποὺ θρισκόμουν, δὲν τολμοῦσα νὰ πυροβολήσω, γιὰ τὴν σφαῖρα μου ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ τὸν Χίγκς καὶ τὸν Τζάφετ γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ θηρίο.

Τὴν στιγμή ὅμως ποὺ σκεπτόμουν ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει, ἀκούσα ἕνα ὄπλο νὰ ἐκπυροσκοτεῖ στὸ σκοτάδι καὶ εἶδα τὸ θηρίο νὰ πέφτῃ καὶ νὰ σπαράξῃ στὸ ἔδαφος. Τὸ ἀρσενικὸ λεοντάρι σηκώθηκε καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν πληγωμένη λέαινα. Τὸ τί ἐπηκολούθησε, εἶνε ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς.

Οἱ Ἀμπάτι, ποὺ βρισκόνταν στὸ χεῖλος τῆς ὀπῆς, ἀρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ οἱ φωνές τους ἐξαγριώσαν τὰ ὡς τότε

ἦσαν θηρία, ποὺ ἀρχισαν νὰ μουγκρίζουν ἐπιφοβα καὶ νὰ μυκῶνται μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι. Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ὁ Τζάφετ μὲ τὸν Χίγκς στὸν ὄμο του, προχωροῦσε ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, πρὸς τὴν ἄκρη τῆς σκάλας.

Καὶ τότε, μέσα ἀπ' τὴν σκιά ποὺ ἔριχνε ὁ ὄγκος τοῦ εἰδώλου, ἦρθε ὁ κρότος συνεχῶν ἐκπυροσκοπήσεων καὶ τὴν ἴδια στιγμή φάνηκαν στὸ μέρος ποὺ ἐφώτιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, ὁ Ὅρμ κι' ὁ Κουϊκ, ποὺ πυροβολοῦσαν ἐναντίον τῶν λεονταριῶν. Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ποὺ βρισκόμουν, ἀρχισα νὰ πυροβολῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴν καταλάθει ὅτι ἡ κατάσταση ἦταν τραγικὴ, τώρα ποὺ τὰ λεοντάρια εἶχαν ἐξαγριωθῇ.

Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα ἕως ὅτου οἱ τέσσερις τους, ὁ Τζάφετ μὲ τὸν Χίγκς στὸν ὄμο του, κι' ὁ Ὅρμ μὲ τὸν Κουϊκ ἐβρέθηκαν εἰκοσι βήματα μακριὰ ἀπὸ τὴν σκάλα. Νομίσαιμε πὼς ἦσαν ἀσφαλεῖς καὶ ἀρχισαμε νὰ φωνάζομε ἀπὸ τὴν χαρὰ μας, ἐνῶ οἱ Φούγκ, ποὺ βρισκόνταν ἐπάνω στὴ ράχη τοῦ εἰδώλου καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ κατεβοῦν στὸ ἄντρον, ἐφώναζαν σὰν λυσασμένοι βλέποντας ὅτι τοὺς διέφευγε τὸ θῦμα τῆς θυσίας τους.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἡ κατάσταση ἄλλαξε. Ἀπὸ κάθε γωνιά φαίνονταν πὼς ἔρχονταν κι' ἄλλα λεοντάρια, ἀγριεμένα, ἑτοιμα νὰ ὀρμήσουν, ἂν καὶ οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ ἀκούγαν τὰ ἔκαναν προσεκτικά.

Ἐνα νεαρὸ λεοντάρι ὤρμησε κι' ἔριξε χάμω τὸ Τζάφετ μαζί μὲ τὸν Χίγκς. Τὸ πυροβόλημα καὶ τὸ χτύπημα στὸ πλευρὸ. Τὸ λεοντάρι δάγκωσε μανιασμένον τὸ πληγωμένο μέρος κι' ἔπειτα ἔπεσε ἐπάνω

στὸ πεσμένο ζευγάρι, μουγκρίζοντας, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ πειράξῃ. Γὰ ἄλλα λεοντάρια διέγραψαν κύκλο καὶ τὰ κίτρινα μάτια τους ἐπιβολοῦσαν. Ὁ Ὅρμ κι' ὁ Κουϊκ θὰ μπορούσαν νὰ διαφύγουν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ νὰ ἔγαν ταλειώσουν τοὺς δύο ἄλλους. Τὸ θέαμα ἦταν τρομερὸ καὶ σὲ λίγο θὰ τελείωνε.

— Ἀκολουθεῖτε με!, εἶπε ξαφνικά ἡ Μακίδα, ποὺ ὡς τότε ἔμεινε ἀκίνητη καὶ παρακολουθοῦσε.

Κι' ὤρμησε πρὸς τὴν σκάλα, ἀλλὰ τὴν συγκράτησε.

— Ὅχι! φώναξε. Ἀκολουθεῖτε με, Ἀμπάτι! Μπορεῖ γιὰ γυναῖκα νὰ σὰς ὀδηγήσῃ.

Τὸ πὼς κατέβηκα τὴ σκάλα δὲν θυμάμαι τώρα πιά, οὔτε ἀκόμα ἐγὼ μὲ ποῖον τρόπο μ' ἀκολούθησαν οἱ βουήσιοι τῶν Ἀμπάτι, μὰ νο

μίζω ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἐκυλίσαν στὸ πλευρὸ τοῦ θράχου καὶ βρέθηκαν κάτω στὸ ἄντρον μὲ κραυγές, σείοντες τὰ μεγάλα μαχαίρια τους.

Στὸν ξαφνικὸ ἐκεῖνο θόρυβο τὰ λεοντάρια φοβήθηκαν καὶ διεσπάρησαν πρὸς ὅλες τις διευθύνσεις.

Δέκα λεπτά ἀργότερα, ὅλοι βρισκόμαστε σῶοι καὶ ὕγιοι στὸ στόμιο τοῦ τούνελ.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐλευθερώσαμε τὸν Χίγκς ἀπὸ τὸν λάκκο τῶν ἱερῶν λεονταριῶν, ποὺ φρουροῦν τὸ εἶδωλο τῶν Φούγκ.

Οἱ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡΟΥΓΚ

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, τοῦ γυρισμοῦ μας στὴν Μοῦρ, κατὰ τις ἐπτά τὸ πρωῒ, ὁ Χίγκς, φορῶντας μιὰ περιέργη νυχτικὰ, ποὺ τὸν εἶχε ἐτοιμάσει ὁ Κουϊκ, μπῆκε στὸ δωμάτιό μου.

— Ἀκουσε, παλιὲ μου φίλε, ἀρχισε. Γιὰ πὲς μου μερικὰ πράγματα γιὰ τὸ κορίτσι αὐτό, τὴν Βάλντα Μαγκάστα. Τί ὁμορφο προσωπάκι καὶ τί τόλμη, τὸ παλκοκόριτσο! Φυσικά, κατὰ τέτοια πράγματα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μ' ἐνδιαφέρουν, μὰ ἐκεῖνα τὰ μάτια τῆς μ' ἔκαναν καὶ τὰ ἔχασα.

— Ἐκεῖνο ποὺ σὲ συμβουλεύω, Πτολεμαῖε, εἶνε νὰ καθίσης φρόνημα καὶ ν' ἀφήσης ἡσυχὰ τὰ μάτια τῆς, γιὰ τὴν εἶνε πῶς ἐπικίνδυνα κι' ἀπ' τὰ λεοντάρια. Θέλω δηλαδὴ νὰ σοῦ πῶ ὅτι ὁ Ὀλιβερ εἶνε ἐρωτευμένος μαζί της.

— Καὶ βέβαια θὰ εἶνε ἐρωτευμένος! Δὲν περιμένα τίποτ' ἄλλο, ἀλλὰ τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτὸ μὲ τὸ νὰ λέω ὅτι τὰ μάτια τῆς εἶνε ὑπέροχα; Στὸ κάτω-κάτω μπορεῖ νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐρωτευμένος μαζί της, ἂν καὶ ὁμολογῶ ὅτι φτάνω πολὺ ἀργά.

— Εἶνε ἐπικίνδυνα, Πτολεμαῖε, γιὰ τὴν Μακίδα, εἶνε κι' αὐτὴ ἐρωτευμένη μαζί του.

Καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὴν σκηνὴ τοῦ σπηλαίου τῶν τάφων. Ὅταν ὁ Χίγκς μὲ ἀφῆσε, ἦλθε ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ πρίγκηπος Ἰωσία γιὰ νὰ μὲ πληροφορήσῃ ὅτι ὁ κύριός του ζητοῦσε νὰ πάω νὰ τὸν περιποιηθῶ τὴν πληγὴ τοῦ ὄμου ἀπ' τις νυχτὲς τοῦ λεονταριοῦ. Ἡ πληγὴ ἦταν ἀσήμαντη, ἐν τούτοις ὅμως τοῦ πονοῦσε ὑπερβολικά.

Ὅταν τοῦ ἔδεσα τὴν πληγὴν κι' ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω, ὁ πρίγκηψ Ἰωσίας μὲ κράτησε.

— Γιατρέ, θέλω νὰ μιλήσω μαζί σου ἰδιαίτερως. Ἡ Κόρη Βασιλέων, κληρονομικὴ βασίλισσα καὶ κυρία αὐτῆς τῆς χώρας, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμη τοῦ Συμβουλίου τῆς, ἀνέθεσε σὲ σὰς καὶ στοὺς συντρόφους σας νὰ καταστρέψετε τὸ εἶδωλο τῶν Φούγκ. Καὶ τώρα θέλω νὰ καταλάβῃς ὅτι, ἂν καὶ μπορεῖ νὰ εἰσαίστε μεγάλοι καὶ τρανοὶ στὴν πατρίδα σας, ἐδῶ δὲν εἰσαίστε παρὰ ὑπηρέτες, ὅπως καὶ ἄλλος μισθωτὸς, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχομε στὴν ὑπηρεσία μας. Λοιπὸν, σὰς ἐπῆραμε στὴν ὑπηρεσία μας γιὰ νὰ χτυπήσετε τοὺς Φούγκ. Καὶ τώρα ἂς προχωρήσουμε παρακάτω.

Ἡ Κόρη Βασιλέων εἶνε ὁμορφὴ, νῆα καὶ ἔξυπνη. Ἐνα καινούργιο πρόσωπο, ἀπὸ ἕναν μακρινὸ τόπο, μπορεῖ γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τῆς ἐρέθισε τὴν φαντασία τῆς. Ἀλλὰ, πὲς σ' αὐτὸ τὸ ξένο πρόσωπο ποῖα εἶνε ἡ Κόρη Βασιλέων καὶ ποῖος εἶνε αὐτός. Πληροφόρησε τὸν ὅτι ὅποιος, ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ βασιλικοῦ αἵματος, τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του στὸ Μπουμπούκι τοῦ Τριανταφύλλου, προκαλεῖ τὸν θάνατό του, ἕναν θάνατο σκληρό, ὅπως καὶ τὸν θάνατο ἐκείνων ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὸν βοηθήσουν. Θύμησέ μου ὅτι αὐτὴ ἡ νῆα, μὲ τὸ βασιλικὸ αἷμα, στὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης μιλά ὡς ἴσον πρὸς ἴσον, εἶνε ἀρραβωνιαστικιά μου ἀπ' τὰ μικρὰ τῆς γρόνιας κι' ὅτι σὲ λίγο θὰ εἶνε γυναῖκα μου, κι' ἀκόμη ὅτι εἶναι ὅτι Ἀμπάτι εἶναι ποὺ ζηλοτύποι γιὰ τὴν τιμὴ τῶν γυναικῶν μας. Καταλαβαίνεις;

Ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ ἦταν καλύτερο νὰ μὴν ἀπαντήσω στὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ Ἰωσία, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταπιῇ εὐλοία νὰ ταπεινώσῃ, καὶ γιὰ τοῦτο γύρισα καὶ τοῦ ἔδωσα τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ χρειαζόταν:

— Κατάλαβα ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῖ εἶπες, πρίγκηψ, ἀπάντησα, ἀλλὰ θέλω τώρα νὰ καταλάβῃς κι' ἐγὼ μερικὰ πράγματα ποὺ θὰ σὲ ὠφελήσουν. Ὅτι δηλαδὴ ἐμεῖς ἀνέκομε σὲ μιὰ φυλὴ, τῆς ὁποίας τὰ χεῖρα ἐξαπλώνονται ἐπάνω ἀπ' τὸν μισὸ κόσμο κι' ὅτι διαφέρουμε ἀπ' τοὺς Ἀμπάτι, ποὺ μᾶς εἶνε ἀγνωστοί, κατὰ τὸ ὅτι εἶμαστε πολὺ ζηλοτύποι γιὰ τὴν τιμὴν μας καὶ δὲν γοιταζόμαστε πρὸς πληρώσιμα ἄλλους γιὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσουμε. Καὶ μιὰ ἀκόμη λέξι, πρίγκηψ: Θὰ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν ἀπειλήσῃς τὸν λοχαγὸν οὔτε νὰ τὸν λὲς τυνοδιώκτη. Γιὰ τὴν ἀλλοίωσιν θὰ μάθης πὼς δὲν εἶνε πάντα καλὸ νὰ εἶνε νῆα εἰς ἀσέβητος ὁσοδήποτε ἀρναῖο αἷμα κι' ἂν ἐνὶ στίς φλέβες του.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἔφρασε τὸν πρίγκηπα Ἰωσία καὶ νύρισα στοὺς συντρόφους μου, στοὺς ὁποίους διηνήθηκα τὰ συμβάντα. Ὁ πρίγκηψ Ἰωσίας ἦταν ἕνα ἐπικίνδυνα ἔσπετο καὶ τώρα θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶχον γίνῃ μερικὰ πράγματα μέσα στὸ τούνελ, δηλαδὴ νὰ εἶχα ἀφήσῃ τὸν Κουϊκ νὰ

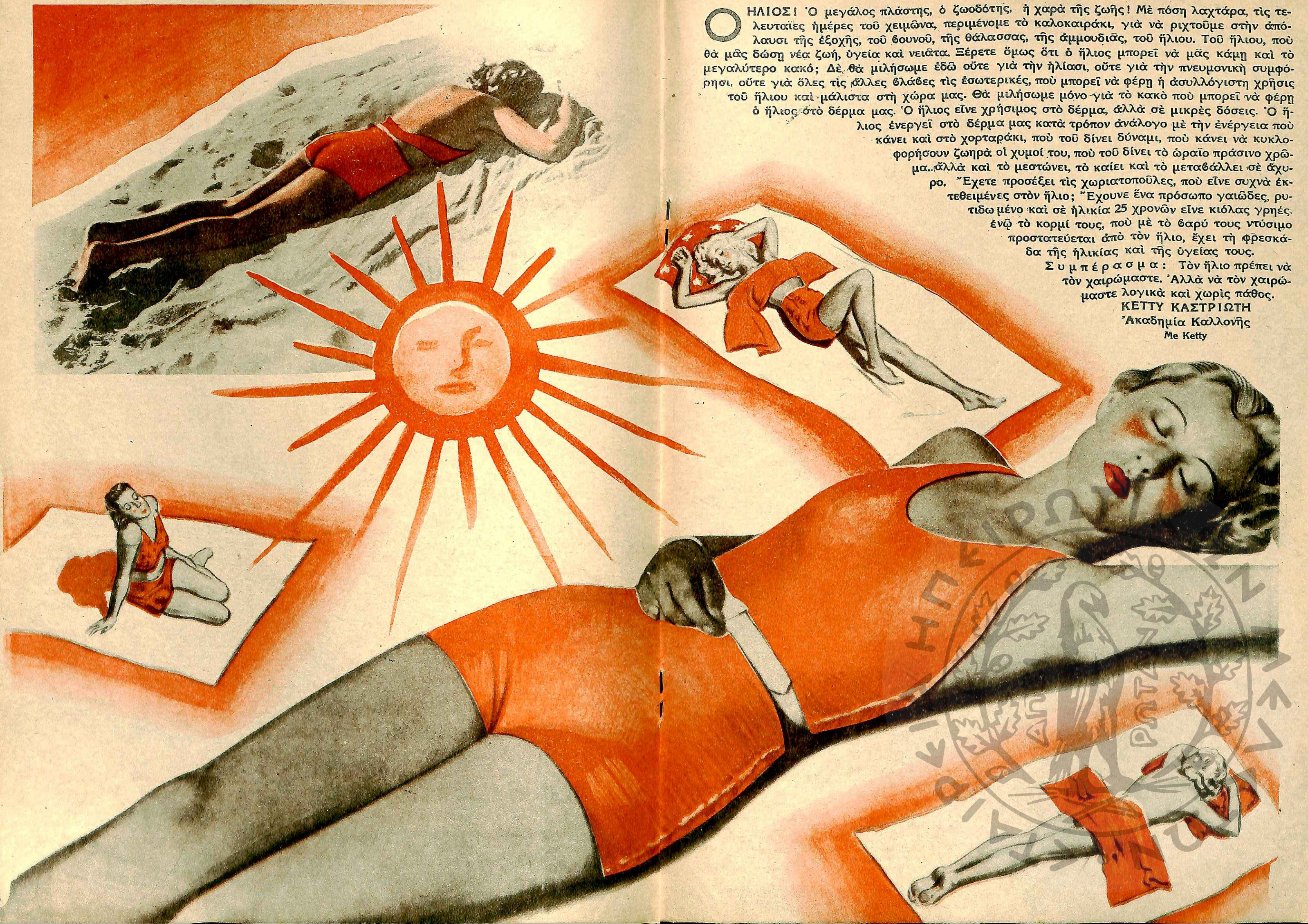

Ὁ καθηγητὴς ἔβαλε τὴν κάσκα στὸ κεφάλι του καὶ ἔμεινε ἀκίνητος.

○ ΗΛΙΟΣ! 'Ο μεγάλος πλάστης, ο ζωοδότης, ή χαρά της ζωής! Με πόση λαχτάρα, τις τελευταίες ήμέρες του χειμώνα, περιμένομε το καλοκαιράκι, για να ριχτούμε στην απόλαυσι της έξοχης, του θουνού, της θάλασσας, της άμμουδιάς, του ήλιου. Του ήλιου, που θα μάς δώση νέα ζωή, υγεία και νειάτα. Ξέρετε όμως ότι ο ήλιος μπορεί να μάς κάμη και το μεγαλύτερο κακό; Δέ θα μιλήσωμε έδω ούτε για την ήλιασι, ούτε για την πνευμονική συμφόρησι, ούτε για όλες τις άλλες θλάθες τις έσωτερικές, που μπορεί να φέρη ή άσυλλόγιστη χρήσις του ήλιου και μάλιστα στη χώρα μας. Θα μιλήσωμε μόνο για το κακό που μπορεί να φέρη ο ήλιος στο δέρμα μας. 'Ο ήλιος είνε χρήσιμος στο δέρμα, αλλά σε μικρές δόσεις. 'Ο ήλιος ένεργεί στο δέρμα μας κατά τρόπον ανάλογο με την ένεργεια που κάνει και στο χορταράκι, που του δίνει δύναμι, που κάνει να κυκλοφορήσουν ζωηρά οι χυμοί του, που του δίνει το ωραίο πράσινο χρώμα... αλλά και το μεστώνει, το καίει και το μεταβάλλει σε άχυρο. "Έχετε προσέξει τις χωριατοπούλες, που είνε συχνά έκτεθειμένες στον ήλιο; "Έχουνε ένα πρόσωπο γαιώδες, ρυτιδώ μένο και σε ήλικία 25 χρονών είνε κιόλας γρηές. ένώ το κορμί τους, που με το βαρύ τους ντύσιμο προστατεύεται από τον ήλιο, έχει τη φρεσκάδα της ήλικίας και της υγείας τους.

Συμπέρασμα: Τον ήλιο πρέπει να τον χαιρώμαστε. Άλλά να τον χαιρώμαστε λογικά και χωρίς πάθος.

ΚΕΤΤΥ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ
'Ακαδημία Καλλονής
Me Ketty

ΞΕΡΕΤΕ, ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ;

Η ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Τί έχετε μέσα στην τσάντα σας, κυρία μου; Τί έχετε μέσα στις τσέπες σας, κύριε; Ασφαλώς διάφορα μικροπραγματάκια, τα οποία μπορούν να προσδώσουν τις συνήθειές σας, τα γούστα σας, τον χαρακτήρα σας ίσως...

Για να δοκιμάσουμε την παρατηρητικότητα σας, αγαπητές αναγνώστριες και αγαπητοί αναγνώστες του «Θησαυρού», παρακαλέσουμε τρία πρόσωπα ν' αδειάσουν μπερστά μας τους... Θησαυρούς που σηκώνουν επάνω τους. Τους έφωτογράφησαμε χωριστά και σας τους παραθέτουμε, για να βρήτε μόνος σας σε ποιά από τα τρία αυτά πρόσωπα ανήκει καθένα... συγκρότημα. Αν τύχη και δεν είσθε βέβαιοι για την επιτυχή διάγνωση, ζητήστε την όρθνη απάντησή στην σελίδα 67 του παρόντος τεύχους του «Θησαυρού».

Τα πρόσωπα στα οποία ανήκουν τα αντικείμενα είναι: Μιά δακτυλογράφος, ένας νεαρός δημοσιογράφος και μία κομμώτρια.

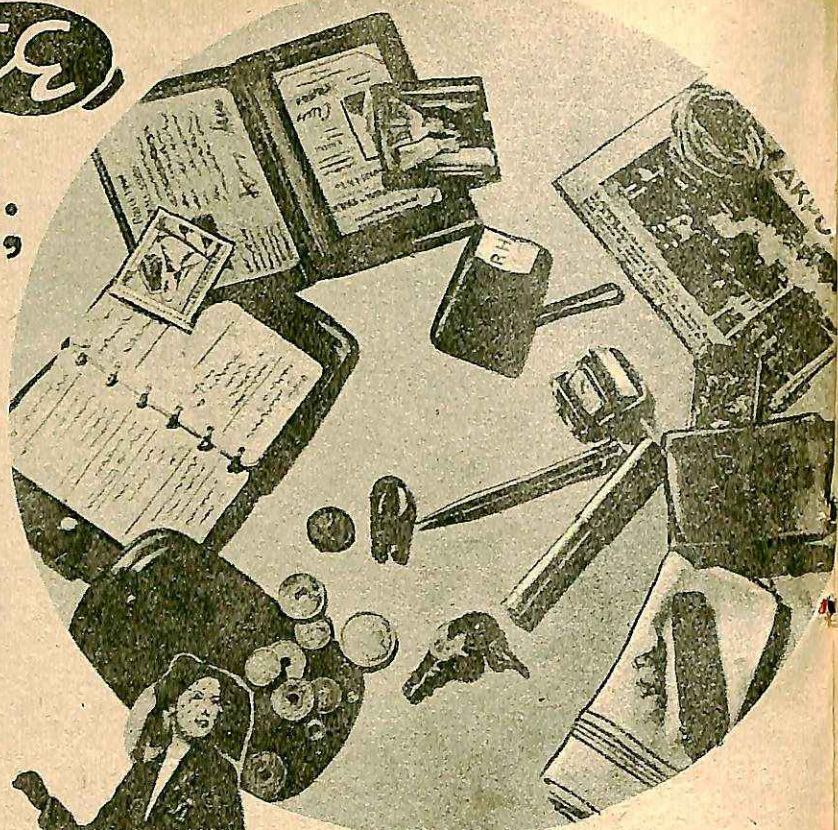
Η ΚΟΜΨΗ
ΑΘΗΝΑΙΑ

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Α'. Μικροαντικείμενα κολλώπια (κραγιόν, κρέμα, ρούζ κλπ.). Μιά θήκη για βελόνες, κλωστή κλπ. Μιά άσπρινη. Διαφόρων ειδών χαρτιά (έπιστολές, φωτογραφίες, αποδείξεις πληρωμής ενοικίου, καρτέλλια κοινωνικών ασφαλίσεων), μία μετάλλω πιπούλα, αλλά όχι πολύ μεταχειρισμένη. Ούτε του γάρα, ούτε σπρίτα.

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΟΥΝ:

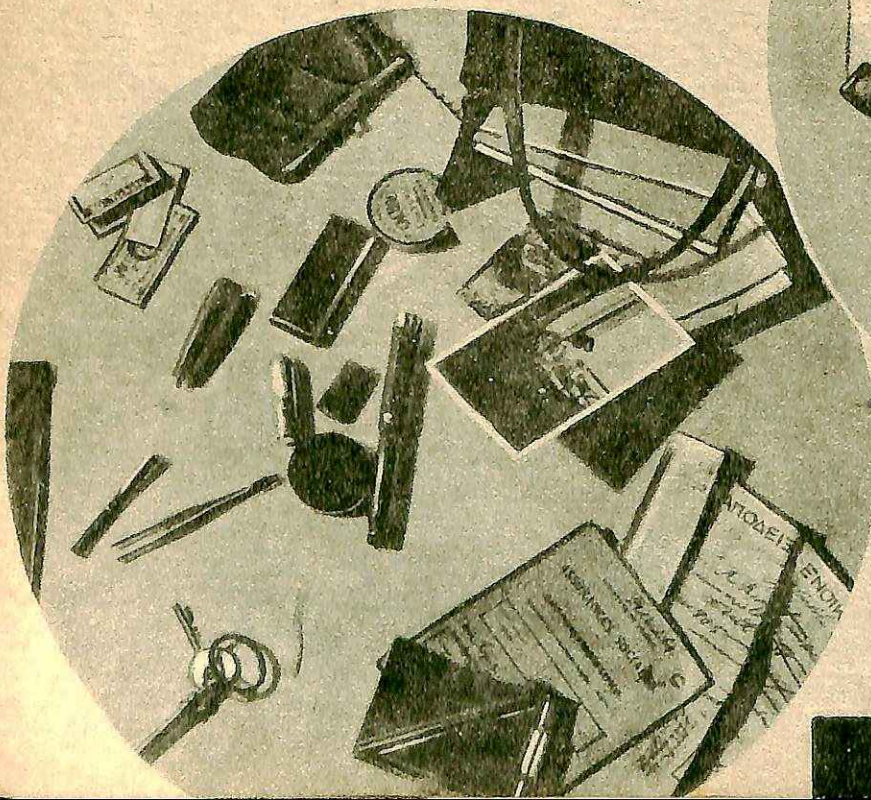
Β'. Ένας σουγιάς με πολλές λόμες, ένα ψαλίδι που διπλώνεται, σπάγγος, γομαλάστιχα. Εισιτήρια λεωφορείων, κλειδιά, αποκόμματα έφημερίδων. Κορνέ γεμάτο σημειώσεις. Στυλό, μολύβια, μία ταυτότης. Τό πορτοφόλι χρησιμοποιείται μόνο για έπισκεπτήρια και όχι για χαρτονομίσματα που είναι λιγοστά... Μιά φωτογραφία, που παριστά δυό άραα κορίτσια.

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΟΥΝ:

Γ'. Αίγα και διαλεχτά πράγματα. Μιά πρόσκληση για τσάι σε ακριβό χαρτί. Ένα μικρούτσικο μπουκολάκι για έρωμα. Μοντέρνα πουδριέρα, τσατσάρα με λαβή άσημένια, μπατόν ντε ρούζ σε θηκούλα από σμάλτο... Μεταξωτό μαντηλάκι.

ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΑΝΗΚΟΥΝ:

ΑΣΒΕΣΤΗ ΦΛΟΓΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟ

ΤΗΣ

ΥΒΟΝ
ΣΟΥΛΤΣ

Τό γαλάζιο πουλί

ΤΟ χιόνι έπεφτε μαλακά - μαλακά σε μεταξένιες απαλές νιφάδες και μέσα στο κομψό σαλόνι, ή φλόγα της φωτιάς στο τζάκι φώτιζε τα βαρειά έπιπλα με τις πολύτιμες ταπεταρίες και τα ακριβά κομψοτεχνήματα που ήταν σπαρμένα σε τραπέζια και βιτρίνες.

Σε μία αναπαυτική σάιζ - λόγκ, τυλιγμένη στα μεταξωτά και στα βελούδα, ήταν ξαπλωμένη ή Έντβιλ ντε Κουρζέ, γράφοντας πάνω σ' ένα μικρό γραφειάκι στα γόνατά της, τις πρωτοχρονιάτικες κάρτες. Τό δημοφιλές πρόσωπό της που έμοιαζε με μεγάλο λουλουδι καμέλλιας με τα σκοτεινά μακριά βλέφαρα, ήταν σκυμμένο πάνω από τις κάρτες που γέμιζε με τό λεπτό της γράψιμο. Η αδελφή της ή Ιρέν Μορέλ πηγαινοερχόταν μέσα στο σαλόνι διορθώνοντας κάτι, τακτοποιώντας μία πτυχή που έπεφτε με χάρι. Έμοιαζε λίγο της αδελφής της, αλλά χωρίς να έχει τό δυνατό έκπνο θάλασσα. Ήταν γυναίκα, δεν ήταν θεά. Κι' όμως είχε ένα τεράστιο προσόν άπέναντί της Έντβιλ. Ήταν γερή, άρτια σωματικά. Ένώ ή νέα και έξαι-

σία εκείνη γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη στη σάιζ - λόγκ ήταν αναγκασμένη να μένη καθηλωμένη σ' αυτή την στάση από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα που την ύποχρεωνε από ένα χρόνο τώρα να κάθεται ανίτη στην πολυθρόνα.

Η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ή ύπηρετρια φέροντας σ' ένα δίσκο τό ταχυδρομείο. Ήταν διάφορες ευχέτηρες κάρτες και ένα γράμμα για την κ. Έντβιλ ντε Κουρζέ. Η νέα γυναίκα άνοιξε τόν φάκελλο και καθώς διάβαζε μία ζωηρή έκπληξη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της, ανακατεμένη με κάποια ευθυμία.

— Άν έξερς ποιός μου γράφει, Ιρέν; έλεπε στην αδελφή της.

— Μά που θέλεις να μαντέψω; — Έίπε ένας θαυμαστής μου. Ω! Θαυμαστής της ποιήτριας και όχι της γυναίκας, διάστημα να προσθέσει. Έπαινει πολύ την συλλογή μου: «Μέσα στη νύχτα». Άλλά, φαίνεται, δεν θά μ' έχη ιδή ποτέ του αυτός ο Νοέλ ντε Ρεβίλ, ο άγνωστος θαυμαστής. Άλλοιώς...

Η Έντβιλ δεν τελείωσε τη φράση της. Άλλως τε ή αδελφή της είχε καταλάβει την σκέψη της.

—Θυμάσαι πέρυσι στην κηδεα της θείας μας ντὲ Λυσσάκ; συνέχισε μιλώντας στην 'Ιρέν. "Όλοι ήλθαν νὰ μὲ συλληπ-
θοῦν ὄχι γιὰ τὸν θάνατο τῆς θείας μας ἀλλὰ γιὰ τὸ δυστύχημα
μου. Θυμάσαι τὰ ψεύτικα κομπλιμέντα τοῦ Σουλβαίν καὶ τὶς
ὑποκριτικὲς γαλαντομίες του;

—Ναί, μὰ ὁ Ζώρεξ; 'Ο καλὸς ἐξάδελφος Ζώρεξ;
—'Εκ μέρους τοῦ κάθε τι μοῦ εἶνε ἀδιάφορο, ἀπήντησε σηκώ-
νοντας τοὺς ὤμους ἡ 'Εντβίξ.

Ἦταν τὸ αἰώνιο τρίτο τοῦ ἔρωτος. Ἡ 'Εντβίξ συμπαθοῦσε
τὸν Σουλβαίν πού κάποτε εἶχε κάνει κόρτε, ἀλλὰ εἶχε τὴν προ-
νοία νὰ σταματήσει ἔως ἐκεῖ καὶ νὰ μὴ προχωρήσῃ στὸ κα-
πρίτσιο τοῦ. 'Ο ἐξάδελφος Ζώρεξ πάλι, ἕνα θαυμασίο καὶ πολὺ
μορφωμένο παιδί ἀγαποῦσε τὴν 'Εντβίξ, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐ-
δειχνε ἀπέναντί του τίποτα ἄλλο ἐκτός ἀπὸ μιὰ ψυχρὴ εὐγέ-
νεια πού πλήγωνε τὸν νέο περισσότερο ἀπὸ τὴν σκαλιότητα καὶ
τὴν ἀδιαφορία.

Μεταξὺ τῆς 'Ιρέν καὶ τῆς 'Εντβίξ ὑπῆρχε ἕνας δεσμός τρυ-
φερώτατος. Ὁρφανὸς ἀπὸ μικρὴ καὶ οἱ δύο ἀδελφές ἀνατρά-
φηκαν ἀπὸ μιὰ θεία τους τὴν κ. ντὲ Λυσσάκ. Ὅταν ἡ 'Ιρέν
παντρεύθηκε ἕναν ἀξιωματικό τοῦ ναυτικοῦ, τὸν Πῶλ Μορέλ,
σκέφθηκε πὼς μὲ τὶς συχνὲς ἀπουσίες τοῦ συζύγου της θὰ ἐ-
βλεπε συχνὰ τὴν ἀδελφὴ της. 'Αλλὰ οἱ ἐλπίδες της θήκαν
ψεύτικες γιὰτὶ λίγο καιρὸ ἀργότερα ἡ 'Εντβίξ παντρεύθηκε τὸν
Πιερ ντὲ Κουρξέ, ἕναν ἄνθρωπο πολὺ πλούσιο καὶ ἀρκετὰ με-
γαλύτερό της. Δὲν ἀγάπησε καθόλου τὸν σύζυγό της, τοῦ ὁποίου
ἡ ἰδιοσυγκρασία ἦταν ἐντελὴς διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν δική της
φύση πού ἦταν γεμάτη πόλησι καὶ φαντασία. 'Ο κ.ντὲ Κουρξέ
ποὺ λάτρευε τὰ σπῶρ καὶ τὴν κίνηση τὴν ἐσερνε σὲ ἀτέλειωτα
ταξίδια εἴτε μ' αὐτοκίνητο, εἴτε μὲ βαπόρι. Κατὰ τὴν διάρκεια
ἐνὸς τέτοιου ταξιδιοῦ μ' αὐτοκίνητο εἶχε συμβῆ τὸ δυστύχη-
μα. 'Ο Πιερ εἶχε σκοτωθῇ καὶ ἡ 'Εντβίξ εἶχε πληγωθῇ στὰ γό-
νατα. Οἱ πόνοι πού δοκίμασε ἦταν ἀφόρητοι ἀλλὰ γρήγορα ἐ-
νοίωσε ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο ψυχικὸ πόνο. Κατάλαβε ἀπὸ τὰ
μισόλογα τοῦ γιατροῦ πὼς θὰ ἔμενε ἀνάπηρη γιὰ ὅλη της τὴν
ζωή, ἀνίτη ὅ' ἕνα κρεβάτι.

—Όλοι τὸ ξέρουν, ἐπανελάβε μὲ πίκρα ἡ νέα γυναῖκα πὼς ἡ
ἀναπηρία μου εἶνε ἀγίατρευτη.

—Μὰ 'Εντβίξ, προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἡ ἀδελφὴ της.
εἶνε ἀπλῶς μιὰ παροδικὴ ἀκίνησις. Τώρα μάλιστα θὰ ἤσουν
τελείως καλὰ, ἂν δὲν ἀρνιόσουν τόσο ἐπιμονὰ νὰ δοκιμάσῃς
αὐτὴ τὴν ἀκτινοθεραπεία πού σοῦ εἶπε ὁ γιατρός.

—Τί μὲ νοιάζει; Πρὸς τί νὰ γίνω ὅλα αὐτά; 'Εχασα πιά τὴν
χαρὰ τῆς ζωῆς. Θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου πεθαμένο. Καὶ ξέρετε
αὐτὸ πού λυπάμαι περισσότερο, δὲν εἶνε ἡ κίνησις καὶ τὰ τα-
ξίδια καὶ οἱ περιπάτοι, ἀλλὰ ὁ ἔρως.

—Πρόφερε τὴν τελευταία φράσι σιγὰ-σιγὰ μ' εὐλάβεια.
—Δὲν φανταζόμουν πὼς ἀγαποῦσες τόσο τὸν Πιερ, ἔκαμε
ἐκπληκτικὴ ἡ 'Ιρέν.

—'Ω! Δὲν πρόκειται γι' αὐτόν, ἀπήντησε ἀπότομα ἡ ἀδελφὴ
της. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὴν παρωδία τοῦ ἔρωτος, μοῦ ἔδειξε τὴν
χειρότερη πλευρὰ του, τὴν ὕλη. Αὐτὸ εἶνε πού μ' ἀπελπίζει.
Ὅλη μου ἡ ζωὴ δὲν θὰ εἶνε στὸ ἔξῃς παρὰ ἕνας μακρὸς ἀπο-
χαιρετισμὸς σ' ὅ,τι λάτρευα μ' ὅλη μου τὴν δύναμι, σ' ὅ,τι προ-
σπάθησα νὰ θρῶ καὶ δὲν ὄρθκα.

—Ποῖος ξέρε; εἶπε στοχαστικὰ ἡ 'Ιρέν καὶ πρόσθεσε εὐθυμᾶ:
—'Εγὼ εἶμαι βέβαιη πὼς ὁ καινουργιὸς χρόνος θὰ σοῦ φέρῃ
αὐτὸ πού ζητᾷς, χωρὶς νὰ φαντάζεται καὶ ἡ ἰδία πόσο ἀληθινὰ
ἦταν τὰ λόγια της.

Ὅστε ὅμως ἡ 'Εντβίξ ντὲ Κουρξέ μπορούσε νὰ φαντασθῇ πὼς
ἀρχίζει κιόλας τὴν ρομαντικὴν περιπέτεια πού θ' ἀνασάτουν τὴν
ζωή της, ὅταν ἔγραφε στὸ Νοέλ Ρεβίλ τὸ παρακάτω γράμμα.

«Κύριε,
Δέχτηκε τὰ λόγια σας ὅπως δέχεται κανεὶς ἕνα μπουκέτο λου-
λουδιῶν καὶ τὰ λουλούδια εἶνε πάντα πιδ ὁμορφᾶ ἀπ' αὐτὴν
πού τὰ λαβαίνει. 'Ετσι καὶ τὰ λόγια σας μ' ἔκαναν πολὺ καλύ-
τερη ἀπ' ὅ,τι πραγματικὰ εἶμαι. Διαβάζοντάς τα φαντάστηκα
τὸν ἑαυτό μου σὰν τὴν παλὰ ἐκείνη Κορίννα, τόσο συγκινητι-
κὴ καὶ γελοία. 'Αλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ κατατάξετε στὶς ἀ-
ναμνήσεις σας, καί, ἀκόμη καλύτερα, νὰ μὲ ξεχάσετε. 'Αν μὲ
ξέρετε θὰ βλέπατε ὅτι εἶμαι παρὰ ἕνα φτωχὸ λουλούδι πού
δὲν μπορεῖ νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὸν τόπο πού φύτρωσε. Αὐτὰ εἶχα
νὰ σὰς πῶ γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε καὶ μὲ συγχωρεῖτε
πού σὰς μιλῶ σὰν ποιήτρια πού δὲν εἶμαι...»

Ἐστειλε τὸ γράμμα καὶ τὸ εἶχε ξεχάσει τελείως ὅταν ὕστε-
ρα ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἡμέρες ὁ θαυμαστής της τῆς ἀπήντησε θε-
σιμωπώντας πὼς τὴν ἤξερε πολὺ καλά γιὰτὶ τὴν εἶχε ἰδῇ ἀπὸ
τὸ παράθυρο τοῦ οἰκογενειακοῦ πύργου πού καθόταν ἡ 'Εντβίξ.
Εἶχε ἔρθει, λέει, σ' ἐκεῖνο τὸ χωριὸ τὸ περασμένο καλοκαίρι,
γιὰ τὶς διακοπὲς καὶ κάποια μέρα εἶχε προσέξει, περνώντας,
μιὰ ὁμορφὴ νέα γυναῖκα καθισμένη σ' ἕνα ντιβάνι. Τῆς περιέ-
γραψε τὸ σαλόνι καὶ στὸ τέλος ζήτησε μιὰ ἀφιέρωσι στὴ συλ-
λογὴ τῆς 'Εντβίξ πού συνόδευε τὸ γράμμα του.

—Πολὺ παρὰξένος ἄνθρωπος, ψιθύρισε ἡ κ. ντὲ Κουρξέ εὐ-
χαριστημένη πού κάποιο πλάσμα εἶχε στέρξει νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμ-
μα συμπάθειας στὸ δωμάτιο τοῦ πόνου.

Προσπαθοῦσε νὰ θυμῇ τὰ πρόσωπα πού εἶχαν περάσει ἀπὸ
τὸ δρόμο τὸ καλοκαίρι, μὰ δὲν εὗρισκε παρὰ γνωστούς. 'Απελ-
πίστηκε πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἄγνωστο καὶ πιά-
νοντας τὸ στυλ της ἄρχισε νὰ γράφῃ στὸν Νοέλ Ρεβίλ.

«Κύριε,
'Απὸ τὸν καιρὸ πού σημειώσατε τόσο καλὰ ὅλες αὐτὲς τὶς
λεπτομέρειες τοῦ σπιτιοῦ μου δὲν αἰσθάνομαι πιά τὸν ἑαυτό
μου τόσο ἐλεύθερο μέσα στὸ δωμάτιό μου. Στὸ ἔξῃς κάθε κίνησι
πού κάνω θὰ νομίζω πὼς κατασκοπεύεται ἀπὸ κάποιο ἀόρατο
μάτι. 'Αλλὰ ἀφοῦ εἶσατε τόσο καλὰ πληροφορημένος γιὰ τὸ ἔτο-
μό μου, γιὰτὶ δὲν παρουσιάστηκατὸ ἰδίος; Ὁμῶς μποροῦσατε
εὐκολότατα νὰ μοῦ ζητήσετε μὲ τὸ στόμα τὴν ἀφιέρωσι πού
μοῦ ζητᾷτε στὸ γράμμα σας...»

Ὁ Νοέλ Ρεβίλ δὲν ἀπήντησε σ' αὐτὸ τὸ γράμμα.
—Μὲ τὸ δικηο του, ἔλεγε ἡ 'Εντβίξ. Τώρα πήρε τὴν ἀφιέρ-
ωσι, δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς λόγος.

—Πῶς! ἀπαντοῦσε ἡ 'Ιρέν. 'Επρεπε νὰ σ' εὐχαριστήσῃ.
Τέλος κάποια μέρα ἡ μεγάλη ἀδελφὴ ἔβγαλε ἕνα γαλάζιο
φάκελλο μέσα ἀπὸ τὰ ἄλλα γράμματα καὶ τὸν ἔτεινε στὴν 'Εντβίξ
γελώντας.

—Νὰ τὸ γαλάζιο πουλί, τῆς εἶπε.

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί τραγουδεῖ αὐτὸ τὸ γαλάζιο πουλί, γέ-
λασε ἡ νέα γυναῖκα παίρνοντας τὸ γράμμα.

Ἦταν ἀρκετὰ μακρὺ καὶ ἀρκετὰ στενογραμμένο. Ὁ Νοέλ
ἐξηγοῦσε σὲ ἕνα εἶδος ἀπολογίης γιὰτὶ δὲν εἶχε προσπαθήσει
νὰ γνωρίσῃ τὴν 'Εντβίξ.

«Δὲν πρέπει, ἔλεγε, νὰ πλησιάζῃ κανεὶς τὰ λουλούδια πού
δὲν μπορεῖ νὰ κίνησιν. 'Ενα τραγικὸ ἐμπόδιο ἠθικῆς φύσεως
μοῦ ἀπαγορεύει νὰ βάλω στὴ ζωὴ μου αὐτὸ τὸν δροσάτο 'Α'-
πρίλη πού μοῦ παρουσιάστηκε μὲ τὴν μορφὴ σας. 'Αλλὰ μπορῶ
καὶ θέλω νὰ φωτίσω τὴν μοναξιά μου καὶ τὸ σκοτάδι τῆς ζωῆς
μου μὲ μιὰ χρυσὴ ἀχτίδα ἡλίου. Κι' αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ἀχτίδα
μ' ἐπεσκέφθηκε δυὸ φορές ἔως τώρα μὲ τὰ γράμματά σας πού
δίδουν πιστότητα τὴν εἰκόνα σας.

»Φιλῶ μὲ σεβασμὸ τὰ δάχτυλά σας, κυρία, ὅπως θὰ τὰ φι-
λοῦσα ἂν σὰς εἶχε συστηθῇ ἐκεῖ κάτω, στὸ χωριὸ τοῦ 'Ωσλύ...»

Ἡ 'Εντβίξ σήκωσε τοὺς ὤμους. Αὐτὸς ὁ κύριος, σκεπτόταν,
μού δίνει νὰ καταλάβω πὼς δὲν προσπάθησε ποτε νὰ μὲ πλη-
σιάσῃ. Προσφασίζεται τὸ «ἠθικὸ ἐμπόδιο» καθὼς λέει καὶ βλέ-
πω καλὰ πὼς ἡ ἀλληλογραφία μας δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ συ-
νέχεια.

'Αποφάσισε νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσῃ. 'Αλλὰ συγχρόνως αὐτὴ ἡ
ἀπότομη διακοπὴ τῆς διασκεδαστικῆς ἐκείνης παρενθέσεως μέ-
σα στὴ μονότονη ζωὴ τοῦ Γεννάρη, τῆς ἔφερε πάλι τὴν παλὰ
πλήξη. Τὰ βάζα στὸ σαλόνι ἔμεναν χωρὶς λουλούδια, τὸ μετα-
ξωτὸ σάλι ἔπεφτε ὅπως ὅπως, στοὺς ὤμους της, σὰν νὰ ἔ-
κλαιγε.

Κάποιο πρωὶ ἡ καμαριέρα ἔφερε στὴν 'Εντβίξ ἕνα δέμα. Τὸ
εἶχε φέρει μόλις ὁ ταχυδρόμος. Ἡ νέα γυναῖκα τάνοιξε μὲ
καρδιοχτύπι καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα πολυτελέστατο διβλίο
γιὰ τὴν κ. Ρεκαμιέ. Στὴν πρώτη σελίδα ὑπῆρχε μιὰ ἀφιέρωσι:
«Στὴν ἰδανικὴ ἀδελφὴ τῆς κ. Ρεκαμιέ, τὴν γοητευτικώτερη
γυναῖκα τοῦ κόσμου.

Νοέλ Ρεβίλ»
Ἡ 'Εντβίξ κατάλαβε ἁμέσως. Μέσα στὸ σαλόνι ὑπῆρχε καὶ
ὁ περίφημος πίνακας πού παρίστανε τὴν θρυλικὴν αὐτὴ καλ-
λονὴ ἑσπλωμένη στὸ κρεβάτι της, στὴν ἀγαπημένη της στάσι.
Καὶ ὁ Νοέλ τώρα τὴν παρομοίαζε μ' αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ ὁμορφί-
α τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα εἶχε ἰδῇ ἀσφαλῶς μέσα στὸ σαλόνι. Αὐτὸ
τὸ μικρὸ γεγονός ἤκεσε γιὰ νὰ φέρῃ πάλι στὴν καρδιά της
'Εντβίξ τὴν ἐλπίδα.

Ἡ 'Ιρέν ὅμως, λιγώτερο αἰσιόδοξη καὶ ὀνειροπόλος ἀπὸ τὴν
ἀδελφὴ της, ἀποφάσισε νὰ μᾶθῃ ὀρισμένα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ
τὴν προσωπικότητα τοῦ Ρεβίλ. 'Απευθύνθηκε στὸν στρατηγὸ
Πιρόν, ἕνα παλὸ φίλο τῆς οἰκογενείας, καὶ τὸν ρώτησε ἂν
ἤξερε τίποτα σχετικὸ μ' αὐτὸ τὸ ὑποκείμενο.

Ὁ γέρος στρατηγὸς ὕστερα ἀπὸ σκέψιν μερικῶν στιγμῶν, εἶπε
πὼς δὲν τοῦ ἦταν ἄγνωστο αὐτὸ τὸ ὄνομα καὶ θυμῶταν νὰ τὸν
εἶχε ἰδῇ σὲ κάποια παλὰ λογοτεχνικὴ ἐφημερίδα. 'Υποσχέθηκε
νὰ ψάξῃ καλύτερα καὶ νὰ ἀνακοινώσῃ στὴν 'Ιρέν ὅ,τι θὰ ἀνε-
καλύπτει.

Ἡ 'Εντβίξ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπαντοῦσε στὸν Νοέλ:

«Μὲ κοιταγεῖτε, τὸ ξέρω, ἀλλὰ δέχομαι αὐτὴ τὴν κοιταχ-
τὴν δέχεται κανεὶς τὸν χειμῶνα ἕνα σάλι πού δὲν τοῦ ἀνήκει,
ἀλλὰ πού ἔσταίνει. Καθὼς θὰ ξέρετε βέβαια, ἤμουν παν-
τρεμὴν καὶ συνεπὼς ἔχω μιὰ ἰδέα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Μιὰ ψυχὴ
χωρὶς σῶμα δὲν ἔχει γι' αὐτοὺς κανένα θέλγητρο, ὅπως ἕνα
ψεύτικو λουλούδι. Κι' ἐγὼ εἶμαι πιά περισσότερο νεκρὴ παρὰ
ζωντανή. Σκόπασε μέσα μου κάθε σκέψιν καὶ ζωῆς. Ὅσοσο ὅμως
δὲν πειράζει. Τὰ λόγια σας δείχνουν μιὰ καλωσύνη, μιὰ εὐγέ-
νεια πολὺ σπάνια γιὰ τὴν ἐποχὴ μας. Φαντάζομαι πὼς ἀπευθύν-
ονται στὴν παλὰ, τὴν ζωντανὴ 'Εντβίξ, τὴν πραγματικὴ. Για-
τί τὸ πᾶν πιά δὲν ἔχει μὴν στὴν πραγματικότητα...»

Τῆς ἀπήντησε διαμαρτυρούμενος ἄντονα καὶ λέγοντας πὼς γι'
αὐτὸν ἔβλεπε πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, πὼς
ἦταν μιὰ ἐξάισια παραμυθένια νεράιδα.

Ἡ 'Εντβίξ τοῦ ξανάγραψε κι' ἔτσι ἄρχισε μιὰ τακτικὴ ἀλλη-
λογραφία ἀνάμεσά τους πού ἔδινε ἕνα τόνο ἐντελὴς καινούρ-
γιο στὴ ζωὴ τῆς ὁμορφῆς ἀνάτηρης καὶ τὴν ξανάκανε γυναῖκα,
δηλαδή φιλάρεσκη. Δέχτηκε νὰ ἔξετασθῇ πάλι ἀπὸ τοὺς γιατροὺς
καὶ ν' ἀρχίσῃ μιὰ ἀκτινοθεραπεία, τὴν ὁποία ὅλοι εὗρισκαν
πολὺ ἀποτελεσματικὴ. Λίγο-λίγο ἕνα ρεῦμα ζωῆς ἄρχισε πάλι
νὰ κυλᾷ στὶς φλέβες τῆς νέας γυναίκας.

Ἡ 'Ιρέν ὅμως, πιδ πρακτικὴ, δὲν ἦταν καὶ τόσο ἐνθουσιασμέ-
νη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀλληλογραφία καὶ συμβούλευε τὴν ἀδελφὴ της
νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἐπιστολογράφο της περισσότερες λεπτομέ-
ρειες γιὰ τὸ ἔτομό του. Ἡ κ. ντὲ Κουρξέ ὑπήκουσε. Ἐκανε
μάλιστα κατὰ πάρα πάνω. Ζήτησε μιὰ φωτογραφία τοῦ Νοέλ
καὶ περιέμενε μὲ ἀγωνία τὴν ἀπάντησι, πού δὲν ἄργησε νὰ
ἐλθῃ.

«Ἡ ζωὴ μου εἶνε πολὺ ἀπλὴ καὶ λιτὴ, ἔγραφε ὁ Νοέλ Ρεβίλ.
Κυνήγι πολὺ στὸ δάσος τῶν Βερσαλλιῶν πού εἶνε κοντὰ μου
καὶ τὸ θράδι γυρίζω στὸ μοναχικὸ μου σπιτάκι. Φαντάζομαι
πὼς στὸ σαλόνι μὲ περιμένει ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου. Κα-
θὼς μπαίνομε μέσα μὲ ὑπο-
δέχεται μὲ γέλια, ἑσπλω-
μένη σὲ μιὰ σιγῇ-λόγι.

»Ὁ! Τὸ ἔχω ἀκούσει τὸ
γέλιο σας. Εἶνε ἀγνὸ καὶ
κελαρυστὸ σὰν μικρὸ ρυα-
κι. Σκύβω καὶ φιλοῦ τὸ
χέρι σας μὲ τὰ τριαντα-
φυλλένια νύχια καὶ τὸ με-
ταξὺ τὸ δέριμα. Εἶμαι κα-
τακουρασμένος ἀπὸ τὸ δρό-
μο καὶ ἑσπλώνομαι στὰ πό-
δια σας. Δὲν μὲ ρωτᾷτε ἂν
σκούπισα τὰ πόδια μου—
εἰσαθε μοναδικὴ γυναῖκα—
οὔτε μοῦ διηγεῖσθε τὰ λά-
θη καὶ τὶς ζημιὲς τοῦ προ-
σωπικοῦ. Σιγὰ-σιγὰ μοῦ
ἀπαγγέλλετε τὸ τραγικὸ
πού λέτε τὸ πρωὶ καὶ γαῖ-
δεύετε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά
μου.

»Μήπως μοῦ θυμώσατε
πού ἔχω τόση φαντασία;
Στὴ φωτογραφία πού σας
ἐσπεύει βλέπετε τὸν ἄ-
γριάνθρωπο πού γυρίζει
στὰ δάση καὶ πού σὰς φι-
λεῖ τὸ χέρι, περιμένοντας
μὲ ἀγωνία τὴν ἀχτίδα πού
τοῦ φέρνει τὴν χαρὰ.»

—Δὲν εἶνε ἀπίθανο στὸ
προσέχεις τὸν γράμμα νὰ
λησμονήσῃς τελείως τοὺς
τύπους, εἶπεν ἡ 'Ιρέν.

—'Ω! 'Εξ ἀποστάσεως
δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυ-
νος ἀπ' αὐτό, ἀπήντησε
γελώντας ἡ 'Εντβίξ.

—Ὅσοσο ὅμως εἶνε
πολὺ καλὸς, εἶπε ἡ 'Ιρέν,
δινάζοντας ἀπὸ τὸν φάκελ
λο μιὰ φωτογραφία πού
παρίστανε ἕνα νέο ἄντρα
ἀπάνω σ' ἕνα ἄλογο. 'Α-
λογο καὶ ἀναβάτης εἶχαν
ἕνα ἀέρα πολὺ ἀριστοκρα-
τικὸ. Ὁ νέος φαίνετο πὺν
λὸς. Εἶχε φωτεινὰ ἐκφρα-
στικὰ μάτια καὶ κανονικὰ χαρακτηριστικά. 'Αλλὰ περισσότερο
ἀπ' ὅλα ἔβλεπε τὸ ψηλὸ τοῦ μέτωπο ὅπου διάβαζε κανεὶς μόνον
ἐγγενετικὲς σκέψεις καὶ πρωτότυπες ἰδέες.

Ἡ 'Εντβίξ κένταξε τὴν φωτογραφία μερικὲς στιγμὲς κι' ὕ-
στερα εἶπε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορία:

—Βάλτην στὸ συρτάρι.
'Απήντησε στὸν Νοέλ σὲ λίγες μέρες.

«Εἶμαι λίγο ἑλισσμένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπότομη μεταφορὰ στὸ
σπίτι σας στὶς Βερσαλλίες. Δὲν φαντάζομαι καθόλου πὼς εἶ-
χατε αὐτὸ τὸ θάρρος. Τώρα πού ἔχω καὶ τὴν φωτογραφία σας,
βλέπω καλύτερα αὐτὴ τὴν μοναχικὴ κατοικία ὅπου ἔχετε ἐγκα-
ταστήσει, μὲ τὴν φαντασία σας πάντοτε, τὴν γυναῖκα τῶν ὀνεί-
ρων σας!...»

Τὰ ἐλόμενα γράμματά τους ἦταν σοβαρώτερα. Ἀντὶλήλαξαν
τὶς γνώμες τους γιὰ τὴν φιλολογία, τὴν τέχνη, τὰ ταξίδια, τὶς
χώρες πού εἶχαν ἐπισκεφθῇ, καὶ μὲ μιὰ εὐχάριστη ἐκπληξί, ἡ
σας καὶ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ συγκίνησι, ἀνακάλυψαν πὼς εἶχαν τὸν
ἴδιο τρόπο νὰ βλέπουν καὶ νὰ κρίνουν τὰ πράγματα. Αὐτὸς ὁ
σοβαρὸς τόνος πού ἔπαιρνε ἡ ἀλληλογραφία τους, καθιστοῦσε
τὴν 'Ιρέν πού, λιγώτερο διανοητικὴ ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ της, δὲν

μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πόσο μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ ἐρωτευθῇ
τὴν σκέψιν ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ ἀπέδιδε τὴν μεγαλύτερη σημασία
μόνον στὰ αἰσθηματικὰ γράμματα. Γι' αὐτὸ ὅταν μερικὲς μέρες
ἀργότερα εἶδε στὸν δρόμο τὸν στρατηγὸν Πιρόν, ὁ ὁποῖος τῆς
ἀνῆγγελλε πὼς οἱ ἀναζητήσεις του δὲν εἶχαν φέρει ἀποτέλε-
σμα, τὸν καθιστοῦσε λέγοντας πὼς ἡ τρέλλα τῆς ἀδελφῆς της
εἶχε περάσει. Δὲν φανταζόταν ὅμως πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν τὸ
γαλάζιο πουλί πού εἶχε φτάσει ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα στὸν πύργο.

Γράμματα πού δὲν δεί- νονται πιά

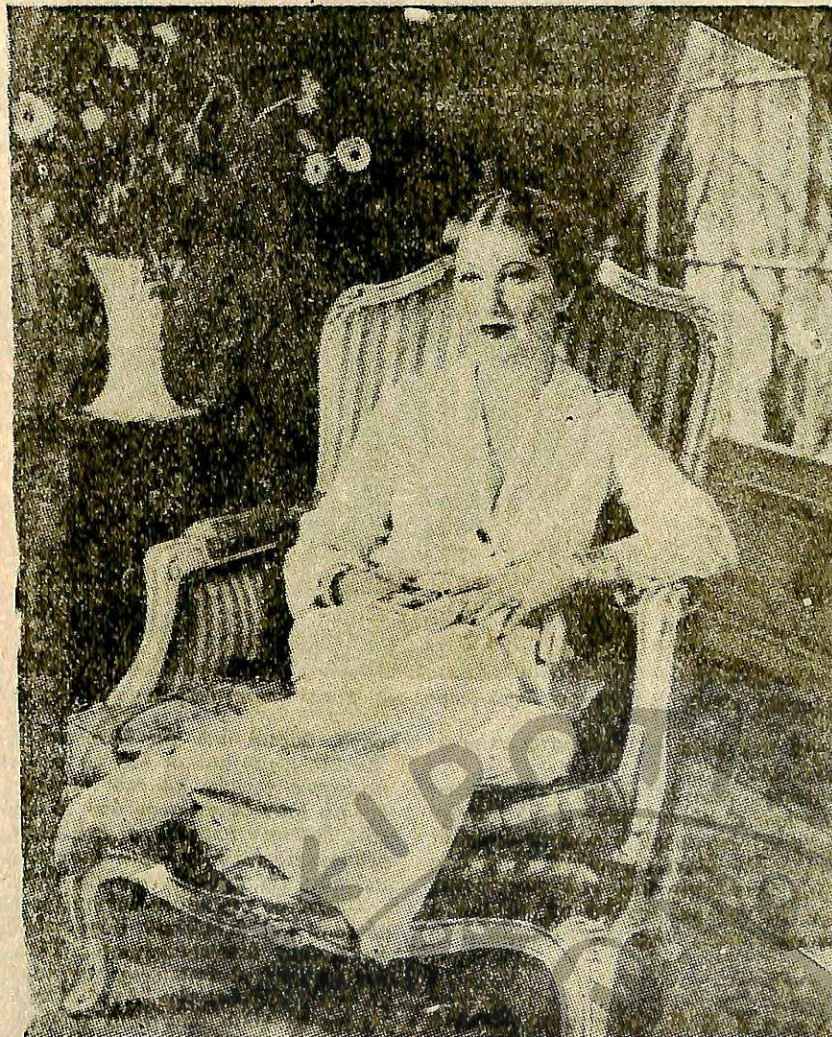
ΣΑΣ γράφω διαστικὰ, ἔλεγε ὁ Νοέλ. Στὸ ἔξῃς τὸ γράμμα-
τά σας νὰ τὰ διευθύνετε «Νοέλ Ρεβίλ, Ξενοδοχεῖον ὁ «Πίλ-
νιος», Κόμπε. Φεύγω γιὰ τὴν Ἰταλία. Μὴ μὲ κατηγορήσετε
πὼς σὰς ἐγκαταλείπω, πὼς φεύγω μόνος. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔρχο-
μαι νὰ σὰς ζητήσω σήμε-
ρα. Δὲν θέλω νὰ πάρω τὴν
ἀνάμνησί σας μαζί μου,
θέλω ἔσας τὴν ἰδίαν. Θέ-
λω νὰ κάσωμα μαζί τὸ τα-
ξίδι. Μαζὶ νὰ χαροῦμαι τὴν
ὁμορφίαν τῆς φύσεως καὶ
τῆς τέχνης. Μὴν ἀρνηθῆτε.
Τὸ ταξίδι μας δὲν παρο-
σιάζει κανένα κίνδυνο. Ὁδὸ
γίνῃ μὲ τὴν φαντασία ἀπὸ
τὴν ἀρχὴ ἔως τὸ τέλος.
Θέλω μόνο νὰ μοῦ ἐπιτρέ-
ψετε νὰ φαντάζομαι πὼς
εἰσαθε διαρκῶς δίπλα μου.
Καὶ ἐπὶ τέλους ἂν δὲν θέ-
λετε, σὰς ἀπαγγώ, Μά-
λισσα. Αὐτὸ ἔγινε κιό-
λας.»

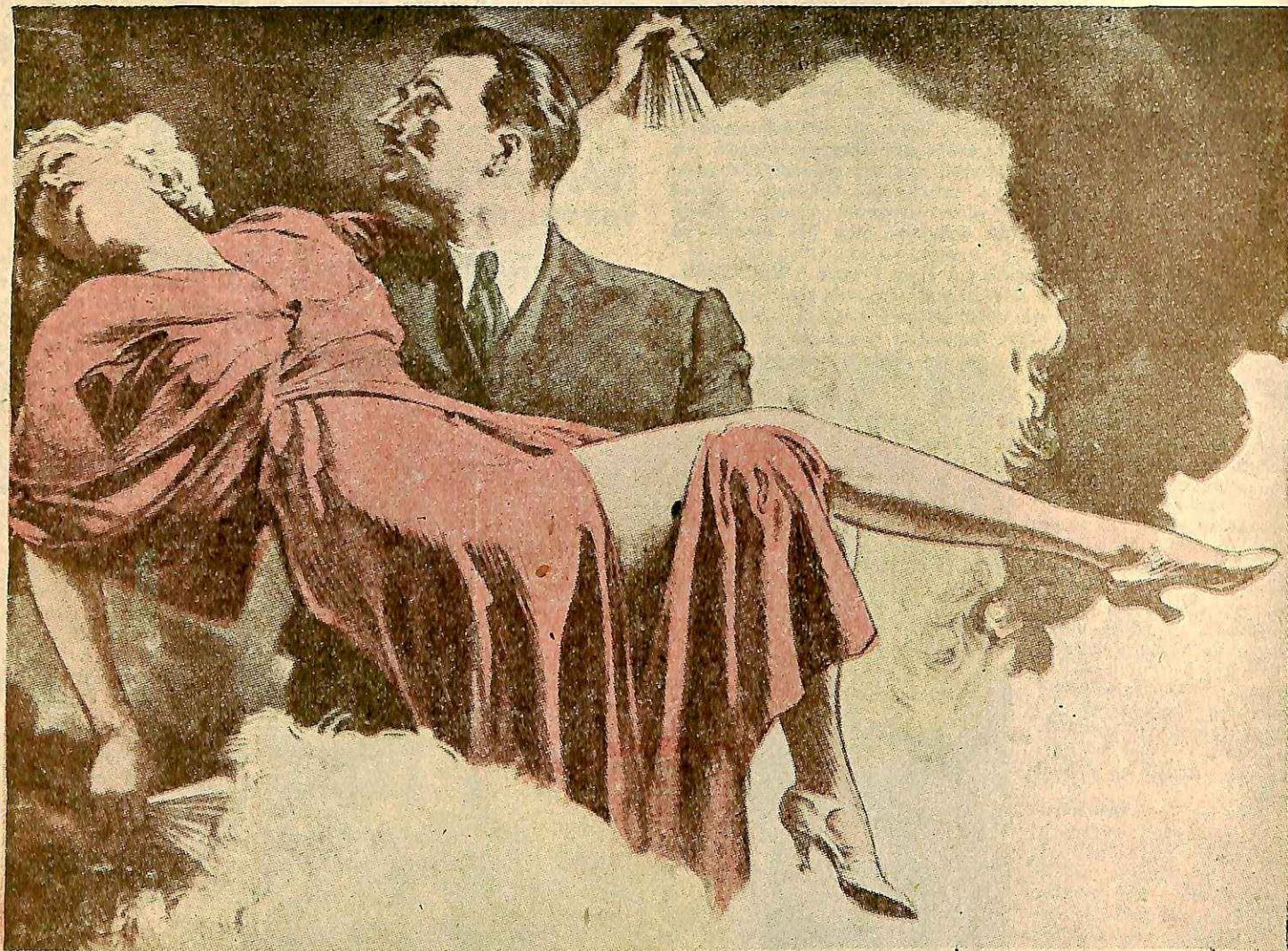
«Ὅλα αὐτὰ πού μοῦ
γράφετε, ἀπήντησε ἡ 'Εν-
τβίξ, μὲ σκανδαλίζω
καὶ θὰ μ' ἔκαναν νὰ φω-
νάζω βοήθεια ἂν περνοῦ-
σαν τὰ ὅρια τῆς φαντασί-
ας. Οὐκὶν δέχομαι νὰ μὲ
ἀπαγάγετε σ' αὐτὸ τὸ μα-
γεμένο ταξίδι. 'Αλλὰ σὰς
προειδοποιῶ: Μόλις διὰ
τὴν παραμικρὴ ὑπερβολὴ
εὐγενείας, τὴν παραμικρὴ
παράβασι τῆς συμφωνίας
μας, παίρνω τὸ τραῖνο
καὶ γυρίζω πάλι στὸ 'Ωσ-
λύ, ἀνάμεσα στὸ μεγάλο
τῆρας καὶ στὴν κ. Ρεκα-
μιέ. Καί, ἀφοῦ ἀρχίσω
τὶς τρέλλες, σὰς ἀναγ-
γέλλω καὶ κατὰ ἄλλο: 'Ε-
χω πάρε μαζί μου τοῦ
κόσμου τὰ φουστάνια. Τὸ
ἕνα εἶνε πράσινο ἀνοιχτό,
εἶνε ἡ «Γαλλικὴ ἄνοιξι»,
τὸ ἄλλο εἶνε θαλασσί,
σπαρμένο μὲ ὀξὺ λουλου-
δάκια. Εἶνε ἡ «Ἰταλικὴ
ἄνοιξι». 'Εχω κι' ἕνα ἄλ-
λο κάταστρο, τὸ «Φτερό
τοῦ κύνου» καὶ τέλος ἕ-
να ἀσημένιο λαμὲ γιὰ τὸ θράδι... αὐτὸ εἶνε ἡ «Σεχραζάδα». Πέ-
στε μου λοιπόν. Πῶς βρισκόμαστε τώρα;

Ἡ 'Εντβίξ ἀνοίξε τὸ δέμα μὲ καρδιο-
τελέστατο διβλίο μὲ τὴν ἀφίερωσι:
«Στὴν ἰδανικὴ ἀδελφὴ τῆς κ. Ρεκαμιέ,
τὴν γοητευτικώτερη
γυναῖκα τοῦ κόσμου.

«Πῶς βρισκόμαστε; Στὸν πύργο τῆς Μινιόν. Περιπατήσαμε μα-
ζὶ πάλι—πάλι στὸν κήπο πού συγκεντρώνει τὰ λουλούδια καὶ
τὰ δένδρα ὅλων τῶν ἡπείρων καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἡ καυτερὴ
'Αφρικὴ, τὰ μυρωμένα χαβαλέτικα νησιά, ἡ φλογερὴ Ἀμερική
τοῦ Νότου εἶχαν συναντηθῇ ἐκεῖ μέσα σ' ἕνα τρελλὸ ἀνθρώπο
πανηγύρι. Κι' ἐμεῖς ρουφούσαμε τὸ ἄρωμα τῶν μακρινῶν ἐν-
τυχιμμένων τόπων καὶ μεθοῦσαμε ἀπὸ ὁμορφίαν. Ὁ πύργος δ'-
εἶχε πολὺ λιγώτερο. Μόνον τὰ παρθένα τοῦ νιττάζουν ἕνα
ξανθὸ πορτοκάλι πού ἀπλώνεται ἀνάμεσα στὴν ἑσπερίδα καὶ τὴν ἡσυχία
τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας. Σαστισμένοι ἀπὸ τόσο φῶς, κυτ-
τάζαμε μακριὰ στὸ ἄπειρο γιὰ νὰ ἐλαττώσουμε τὴν ἐνταση τῆς
ἐντυπώσεως. Τὰ μάτια σας ἦταν διαρκῶς κλειστά. Ἐσκόπευα καὶ φι-
λῆσα τὸ χέρι σας, ὄχι πιά τὰ κρινωορδίνια δάχτυλά σας, ἀλλὰ
τὴν παλάμη πού μοιάζει μὲ φωλιὰ ἑτοιμὴ νὰ δεχθῇ φιλήματα...»

Νοέλ ντὲ Ρεβίλ»

«...Μόλις όμως τους τύλιξε η γλυκύμη ατμόσφαιρα του βενετσιάνικου δωματίου με τις άναμνήμες...»

Τώρα η Έντβιζ δεν έδειχνε πια αυτά τα γράμματα στην άδελφή της. Απάντησε στον Νοέλ:

«Προσέχετε γιατί μου φαίνεται πως χαλάσατε την συμφωνία μας. Λίγο ακόμα και θα πάρω τ' αυτοκίνητο για νά Μιλάνο και θα φύγω. Ψάξτε όμως αν κι' αναγνωρίζω πως το παιχνίδι μας είνε επικίνδυνο και τρελλό δεν θέλω ακόμα νά το διακόψω. Αφού πρόκειται για μιά άστειότητα και μιά φανταστική περιπέτεια... Κλείνω γρήγορα τ'ό γράμμα μου νά μη τ'ό ιδή ή άδελφή μου ή Ίρέν. Θά με κοροϊδεύει. Άς παρατεινώμε λίγο ακόμα τ'ό άστειο.

★

«Ναι, άστειεύμαστε, άπήντησε ο Νοέλ. Είνε τόσο γλυκειά αυτή ή άστειότης! Είνε τόσο ταιριαστή με τ'ό δαντελλένιο περιβάλλον. Γιατί, έξοτε, τώρα θρισκόμαστε στη Βενετία, ή μάλλον βλέπω δυό πλάσματα, τόν Νοέλ και τήν Έντβιζ, πού κυκλοφορούν στους δρόμους. Είνε άρραβωνιασμένοι, χωρίς νά μάς πούν τίποτα. Φτάνοντας στην Βενετία δεν έμειναν σ'έ ξενοδοχείο, αλλά σ'έ ένα παλιό παλάτι μιās γρηάς φίλης τού Νοέλ πού τούς παρέχώρησε τήν άρχοντική της κατοικία. Ό ήρωας μου περιέφερε τήν μνηστή του σ'έ όσο τ'ό σπίτι και τής έδειξε τ'α σαλόνια πού είχαν στους τοίχους εικόνες τών πιδ μεγάλων καλλιτεχνών και ήταν ντυμένα σ'ό βελούδο και σ'ή δαντέλλα, τις πινακοθήκες και τ'α μουσεία όπου φυλάγονταν οι άρματωσιές τών τολμηρών καπετάνιων και προγόνων τής γρηάς φίλης. Τήν αϊθουσα όπου φυλάγονταν τ'α μουσικά όργανα δόκλιχαν αϊώνων, τόσο λεπτά και τόσο έπεξεργασμένα πού φαίνονταν φιασμένα για χέρια νεράιδας, για τ'α άνθνια χέρια τής Έντβιζ. Τέλος ο Νοέλ ώδήγησε τήν μέλλουσα σύζυγό του σ'ό δωμάτιό της, ένα γνήσιο βενετσιάνικο δωμάτιο ντυμένο με πέρσινο με ταξιδιωτ'ό χρυσοκέντητο. Στους τοίχους χαμογελούσαν οι αϊθέρειες παλιές βενετσιάνες, άδελφές στην όμορφιά, τής Έντβιζ.

»Γύριζαν όλη τήν ήμέρα στην άριστοκρατική πόλι τών Δόγηδων, έπαυμένοι στις ανάλαφρες γόνδολες πού γλυτρούσαν πάνω σ'ό σμαραγδένιο κορυστάλλο τού νερού, ή άνέβαιναν τ'α παλιά μαρμαρένια σκαλοπάτια τού ώδηγούσαν σ'α σιωπηλά άντικτορα πού ποόβαλλαν τήν σιλουέττα τους σ'όν καθαρίε ού-

ρανό, βαρειά από τόν δγκο και τήν ιστορία. Ό Νοέλ και ή Έντβιζ είχαν και οι δυό τ'ό ταλέντο γ' ανακαλύπτουν τις πιδ περιέργες γωνιές, τ'α πιδ παρθένα μέρη. Ένα θράδυ πού ή δροσιά ήταν δυνατότερη από τ'ό συνηθισμένο ο Νοέλ και ή Έντβιζ έφθασαν μπροστά σ'έ ένα κήπο. Γύρω ξεχύνονταν άρώματα μεθυστικά, αλλά ή πόρτα ήταν κλεισμένη. Ό Νοέλ σκύβοντας σ'έ αὐτ'ή μνηστής του τής ψιθύρισε:

—Κανένας κήπος δεν μαγνητίζει τόσο δυνατά όσο ο άπηγορευμένος... Και πρόσθεσε: Πόσο κείρον ακόμα θά είσθε για μένα παράδεισος άπηγορευμένος;... Τότε ή νέα γυναίκα κοκκινίζοντας δέχθηκε νά έπισπύση τόν γάμο. Διάλεξαν τόν Άγιο Μάρκο για έκκλησία, τόν Άγιο Μάρκο όπου τ'ό φώς περνάει άναλυμένο σ'έ χίλια άπίστευτα χρώματα...»

Έδώ ή Έντβιζ, σ'ό σαλόνι τού πύργου Όσλύ, σταμάτησε ταγαγμένη. Τ'α αμα χτυπούσε δυνατά σ'ίς φλέδες της. Τ'ό χαριτωμένο θράσος τού Νοέλ και ή όρημτικότητα του τήν είχαν συγκινήσει. Εύτυχώς όμως πού είχε τήν λεπτότητα νά μιλή για τόν «Νοέλ» και τήν «Έντβιζ» σάν δυό μαριονέττες, δυό ξένες ύπάρξεις πού τις κινούσε σύμφωνα με τήν θέλησί του. Κάνοντας μιá προσπάθεια, συνέχισε τήν άνάγνωσι τού γράμμα-

τος: «Η λειτουργία έγινε σήμερα τ'ό πρωί. Η Έντβιζ τυλιγμένη μέσα σ'έ ένα σύννεφο από φουφουρένια μεταξωτά, έγεργε τ'ό κουκλιτικό κεφάλαι της σ'όν όμο τού Νοέλ, πού ώρκιζόταν νά προστατέψη και ν'ά αγαπήση μ'έ όλη του τήν δύναμι αὐτό τ'ό τρομαγμένο πουλάκι πού φτερούγιζε πλάι του. Γρήγορα άπηλάγησαν από τήν διατύπωσι τής έκκλησίας και, χωρίς νά ορίζον οὔτε μιá ματιά σ'α υπέρροχα μωσαϊκά, έφυγαν βιαστικοί και σοβαροί, άγκαλιασμένοι, τυλίγοντας τήν άγάπη τους σ'ό χλωρό και μυρωμένο χάδι τής άνοίξεως...»

Τ'ό γράμμα τελείωνε έδώ. Ήταν χωρίς ύπογραφή, χωρίς τ'α τυπικά λόγια χαιρετισμού. Η Έντβιζ άπήντησε άμέσως:

«Γιατί νά θυμώσω, γιατί νά διαμαρτυρηθώ; Θά νομίζατε πως παίρνω σ'α σοβαρά τις διασκεδαστικές κουταμάρες πού γράφετε. Μου φαίνεται πως διάβασα τ'ό τελευταίο κεφάλαιο από τ'ό ρομάντσο πού γράψατε και νομίζω πως μαζί μ'αὐτό θά τελειώση και ή άλληλογραφία μας. Οι δυό σας νεόνυμφοι θά πάνε τ'ό θράδυ περίπατο με τήν γόνδολα και δεν θά έχουν μάτια νά κυτ-

τάξουν καθόλου τ'ό τοπίο, δεν θά βλέπουν τίποτα άλλο εκτός από τόν έαυτό τους.

»Σας εύχαριστώ λοιπόν για τ'ό μοναδικό πανόραμα πού φέ-
ρατε κάτω ήπ'ό τ'α μάτια μου και μένω πάντοτε φίλη σας...»

Έντβιζ ντε Κουρζέ»

Υ.Γ.: Έκτος άν... Δοκιμάζω, έξοτε ένα πειρασιό νά μην άφήσω έτσι τούς νεονύμφους σας, νά συνεχίσω τήν ιστορία του. Άλλά όχι...»

Φαντασία και πραγματικότητας

ΕΝΤΒΙΖ, φώναξε ή Ίρέν παλίνοντας σ'ό σαλόνι τού Όσλύ. Είνε ένα πακέτο για σένα. Ένα πακέτο από τήν Βενετία, πρόσθεσε κυττάζοντας έρωτηματικά τήν άδελφή της. Η Έντβιζ τ'ό ίδιο έκπληκτη κι' αὐτή, έλυσε τούς σπάγγους και έβγαλε από μέσα ένα θαυμάσιο δόλωμαυρο σάλι κεντημένο πλούσια με χρυσάφι.

—Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε πάλι ή Ίρέν. Ό Ρεβίλ ταξιδεύει στην Ίταλία. Άς νά είνε δικό του αὐτό τ'ό ακριβό δώρο;

Η Έντβιζ δεν άπήντησε. Ήξερε πως τ'ό βενετσιάνικο σάλι δεν μπορούσε νά είνε παρ'ά απ'αὐτόν και τυλίχτηκε μ'έ άγάπη σ'α πλούσια κορσισα τής σάρπας.

—Μά θά μ'ό έξηγήσης επί τέλους; φώναξε άνυπόμονα ή Ίρέν.

—Είνε τ'ό γαιήλιο δώρο τού συζύγου μου, άπήντησε μυστη-
ριώδως ή Έντβιζ.

—Αί;

—Παντρεύθηκα με τόν Νοέλ Ρεβίλ.

—Τρελλάθηκες; Κι' αὐτό τ'ό έμπόδιο πού σου είχε άναφέρει;

—Ό! Τ'α έμπόδια δεν λογαριάζονται σ'έ ένα φανταστικό γάμο.

—Έντβιζ, ποιά από τις δυό μας είνε τρελλή;

Η νέα γυναίκα διασκεδάζοντας με τήν έκπληξη τής άδελφής της, τής διηγήθηκε με λίγα λόγια τ'ό φανταστικό ταξίδι πού είχε κάνει μαζί με τόν άγνωστο έπιστολογράφο της. Και ένώ ή κ. Μορέλ έδωαινε από τ'ό σαλόνι σηκώνοντας τ'α χέρια ψηλά με κωμική άπελπισία, ή κ. ντε Κουρζέ άνοιγε άνυπόμονα τ'ό γράμμα τού Νοέλ, περιμένοντας νά ιδή τί θά τήν έκανε στην άγκαλιά του. Τώρα δεν ξεχώριζε πια τήν Έντβιζ τού Όσλύ από τήν Έντβιζ τής Βενετίας.

Νά τί έγραφε αὐτή τή φορ'ά ο Νοέλ:

«Πώς μπορούσατε νά φαντασθήτε πως ή περιπέτεια μας θ'α σταματούσε έως έδώ; Μά τώρα ακριβώς αρχίζουν όλα, αρχίζει τ'ό σημαντικότερο μέρος τής ιστορίας μας. Ό Νοέλ, λοιπόν με τήν Έντβιζ μετά τήν έκκλησία βγήκαν σ'ό δρόμο κι' αρχισαν νά περπατούν σ'έ εκείνη τήν δλόδροση σκιερήν δδδ Μάρτσο Σε κάποια βιτρίνα ή νέα γυναίκα σάστηκε θαυμάζοντας ένα ο μορφο βενετσιάνικο σάλι, μαύρο σάν τήν νύχτα, κεντημένο πυ κνά με χρυσό. Ό Νοέλ έσκυψε και τής είπε χαμογελώντας:

—Τ'ό θέλεις;

»Ό! Αὐτός ο πρώτος ένικός πού σάζει άμέσως τόν πάγ και δένει τόσο σφιχτά τούς ανθρώπους! Τόν κύτταξε με τ'ό γε-
λαίο της βλέμμα γεμάτο έρωτα.

»Γύρισαν σ'ό παλάτι τής καλήςγρηάς φίλης. Τ'ό πράσινο βε-
νετσιάνικο δωμάτιο τούς περιμενε και οι αϊθέρειες μορφές σ'όδυ τοίχους χαμογελούσαν γλυκά. Η Έντβιζ έπαλώθηκε σ'ό ναι-
θάνι σκεπασμένη με τ'ό σάλι. Με τ'ό σγουρό της κεφάλι, έλα-
φρά σκυμμένο και σκεπτικό, έμοιαζε καταπληκτικά με τήν η-
Ρεκαμιέ. Έξω ή νύχτα, χωρίς φεγγάρι, ήταν σπασμένη με χυ-
λιδες λαμπερές πέτρες, πού κεντούσαν τ'ό θαρ'ό βελούδο τ'ού-
ρανου. Ήμουν τρελλός από έρωτα. Και στους τρελλούς δεν μπο-
ρεί κανείς νά ξεφύγη. Η μαγεία, τ'ό γλυκό θέληγτρο τής νύ-
χτας και τής Έντβιζ, μ'έ έκανε νά χάσω κάθε συναίσθησι.

»Έντβιζ, λατρευτή, γυναίκα μου... Είσαι πια δική μου...»

★

«Ξέρω, έγραψε σ'έ άλλο γράμμα ο Νοέλ, πως κάποιο γεγονός-
σας άπασχολεί τώρα. Τ'ό έμαθα. Έγκαταλείψατε τήν σαιζ-λόγη-
και περπατάτε. Ξέρω μάλιστα πως δώσατε και μιá μικρή συγ-
κέντρωσι για νά γιορτάσετε τ'ό γεγονός. Κι' όλα αὐτά μ'ό τ'α-
κρίψατε και με άφήσατε χωρίς γράμμα σας ένα μήνα σχεδόν-
τώρα. Είνε ίσως έπειδ'ή σας είμαι άντισπαθητικός. Δοκίμασα-
αὐτό τ'ό συναίσθημα μόλις έφυγε τ'ό τολμηρό εκείνο τελευταίο-
μου γράμμα. Τήν άλλη νύχτα δεν σας ξαναβρήκα πια σ'ό πρ'ό-
σινο ντιβάνι και οι Βενετσιάνες σ'όδυ τοίχους είχαν τ'α μάτια-
δακρυσμένα και τ'ό κεφάλι θλιβερά χαμηλωμένο. Και μαζί μ'έ-
αὐτές όλη ή Βενετία. Όλα έκλαιγαν, τ'α παλάτια, τ'α κανάλια,
οί στενοί άνώμελοι δρόμοι... Σας έχασα. Δεν θά δοκιμάσω ποτέ-
πια τήν χαρά πού μ'ό έδιναν τ'α γράμματά σας. Άς γίνη όπως-
θέλετε. Θά σεβαστώ τ'ό θέλημά σας, κυρία. Μάλιστα πρέπει νά-
σας ζητήσω συγγνώμην πού προσέβαλα ίσως τόσο βαρειά τήν-
λεπτότητα και τήν εύαισθησία σας. Ακόμα πρέπει νά σας εύ-
χαριστήσω.

»Πρέπει νά σας εύγνωμόνω πού καταδεχτήκατε νά παίξετε

Μιά μέρα ή Γκρατσιελλα ήρθε και με έρθηκε σ'ή Ρώμη με τ'ό παιδί μας στην άγκαλιά.

τόν ρόλον σας σ'αὐτή τήν κωμωδία, σ'αὐτή τήν φιλολογική-
ιδιοτροπία. Και τώρα θά σας κάνω μιá όμολογία. Έγώ δεν έ-
παίξα κανένα ρόλο, έζησα πραγματικά αὐτά πού σας έγραφα. Αὐτό πού για σας ήταν μιá διασκεδαστική κωμωδία, για μένα-
ήταν ένα σιωπηλό δράμα. Τ'α γράμματά μου δεν ήταν καθόλου-
φανταστικά. Μιά άνδρική καρδιά είχε χτυπήσει δυνατά, καθώς

Έγραφε τις γραμμές που λαβαίνετε τόσο τακτικά, κυρία.

«Αντίο σας. Επιτρέψτε στον δυστυχισμένο συνταξιούχο σας να βγάλει την μάσκα του για να ιδείτε το πρόσωπό του πνιγμένο στα δάκρυα. Αυτά τα δάκρυα είναι μια όμορφη, μια θερμή ευχαριστία και συγχρόνως η έκφραση του βαθυτάτου σεβασμού του.

Νοέλ Ρεβίλ.

«Καλά το μαντέψατε, έγραφε η Έντιβιζ στον Νοέλ ύστερα από μια μακρά σιωπή. Θέλησα να φύγω, να δραπέτεύσω, να διώξω μακριά αυτή την όμορφη τρέλλα. 'Αλλά δεν μπόρεσα. Πήρα το τραίνο για την Πάδουα. Έλεγα μέσα μου, και σ'αυτή την στιγμή, πως οι σιδηροδρομικοί σταθμοί είναι τα πιο όμορφα μέρη του κόσμου. Εκεί βρίσκεις κανείς την ελευθερία του. Καθώς όμως νόμιζα πως είχα πια όριστικά ελευθερωθώ, μια φωνή άρχισε να λέει μέσα μου:

—Τί κάνεις, ανόητε; Ζητάς την ήσυχία, την γαλήνη, την στιγμή που όλη σου η ύπαρξη φωνάζει και καλεί την ζωή; Αφίση την ήσυχία στους γέροντες. Τα δικά σου τα νεύρα είναι ακόμα καινούργια, αξιοποιήσιμα και άβυσσος αυτή την γαλήνη που φαίνεται πως ζητάς.

«Όλα γύρω μου ψιθύριζαν τέτοια λόγια. 'Ο θόρυβος του τραίνου, το φύσημα του ανέμου, το γέλιο του ήλιου... Τέλος απέφασα. Μόλις έφτασα στην Πάδουα πήδησα στο πρώτο τραίνο που έφτανε για την Βενετία και με μια γόνδολα έφτασα στο παλάτι που έμενε ο Νοέλ. 'Η Έντιβιζ (γιατί δεν ήμουν εγώ) ανέβηκε τα παλιά μαρμαρίνια σκαλοπάτια που ανέβαιναν οι δόγμδες και διευθύνθηκε στο πράσινο δωμάτιο. Δεν ήταν κανένας μέσα, αλλά αυτό δεν την στενοχώρησε. Κατάλαβε. 'Ο Νοέλ ήρθε κατά τα μεσάνυχτα. Άλλες γυναίκες είχαν προσπαθήσει να τον παρηγορήσουν. Όταν είδε την Έντιβιζ δεν πίστεψε στα μάτια του. Ώρμησε επάνω της και της έσφιξε τόσο δυνατά τα χέρια κυτταίνοντας την κατάματα, ώστε έβγαλε μια φωνή. Κι' ύστερα όλη την νύχτα της ζητούσε συγγνώμη...

«'Ας πάψωμε όμως για μια στιγμή τ' άστεία, κυρία Ρεβίλ, που άλλοιμονο, γύρισαν και για μένα σε τραγωδίες. Γιατί ν' αφήσω την καρδιά μου να παρασυρθεί σ' αυτή την φιλολογική ιδιοτροπία, την καρδιά μου που ήταν θαρραλέα από τον πόθο ν' αγαπήσει; Συνδέθηκα τόσο στενά μ' αυτή την φανταστική περίπτωση που την νοιώθω καλύτερα από την πραγματικότητα. Μηπως βγάλαμε, αλήθεια, τις μάσκες;

«Όσοσδήποτε, είναι πια πολύ άργα για να σταματήσω. Ούτε το θέλω άλλως τε. Έξακολουθήστε, λοιπόν, μεγάλε γόη. Σας ακούω. Γυρίστε με πάλι στα σκοτάδια της νεραϊδένιας πόλης. Σας το λέγω με το θράσος της γυναίκας που έμεινε φρόνιμη πολλών καιρό...»

Η 'Ιρην δεν καταλαβαίνει...

ΓΙΑ την 'Ιρην η Έντιβιζ ήταν στα πρόθυρα της τρέλλας. Συχνά έκανε παρατηρήσεις στην αδελφή της, η οποία της άπαντούσε:

—Ποτέ δεν έζησα με τόση ένταση όσο από τον καιρό αυτής της βενετσιάνικης αλληλογραφίας. Στην άγκαλιά του σύζυγου μου, δεν ένιωσα την μέθη και την ζάλη που με πιάνει όταν φαντάζομαι τον έαυτό μου στην άγκαλιά του Νοέλ. Σου φαίνεται περίεργο; Έχεις δίκιο.

Η 'Ιρην, όπως όλοι οι άνθρωποι που δεν έχουν φαντασία, δεν καταλάβαινε να καταλάβει. Έπιανε το κεφάλι της με τα χέρια της και έλεγε:

—Σε δεβαιώ, τα έχω χαμένα! Είναι ίσως επειδή είμαι λιγότερο ρομαντική από σένα. Κι' έπειτα... φοβάμαι. Αυτή η πόστρεσάντ στη Βενετία δεν μου λέει τίποτα καλό. Δεν θα κάθεται φαίνεται στο βενετσιάνικο παλάτι της γρηάς φίλης του...

Η Έντιβιζ απαντούσε γελώντας:

—'Α! Μη διακόπτες, σε παρακαλώ τον μήνα του μέλιτος! Νά η Άντελίνα, φέρνει πάλι ένα γαλάζιο πουλί.

Και μαζεύοντας τις άκρες του σαλιού, η νέα γυναίκα βυθιζόταν στην ανάγνωση των επιστολών του Νοέλ.

«Ξαναγυρίσατε, λοιπόν, αγαπημένη, έλεγε το τελευταίο γράμμα, σ' αυτή την πόλη της θωπείας και του όνειρου, όπου δεν συλλογίζεται κανείς παρα τον έρωτα. Νομίζω πως επί τρεις ημέρες δεν μιλούσαμε, από την άμεση χαρά που μας πλημύρισε ο απάντεχος αυτός γυρισμός. Κατά την επιθυμία σας θα σας διηγηθώ όλες τις λεπτομέρειες της βενετσιάνικης ζωής μας.

«Την περασμένη, λοιπόν, νύχτα πήγαμε σε μια γιορτή στο Λίντο. Ήταν ένα υπάι - κοστούμι όπου όλοι έπρεπε να έρθουν με βενετσιάνικα κοστούμια όλων των εποχών. Γιατί, έχετε, η Βενετία δεν είναι μόνον η γρηά βασίλισσα της Άδριατικής, η ορτυδιασμένη πόλη που συγγίζει με την Ιστορία της και το παρελθόν. Από την παλιά βασίλισσα του Μεσαίωνα γεννήθηκε μια νέα κι' όμορφη πριγκίπισσα, που αν και διατηρεί την αρχοντική χάρη της γενιάς της, έχει κομμένα μαλλιά και χορεύει από τους ήνους της τζαζ - υπάντ.

«Η Έντιβιζ για να μπορέσει να βρει σε δυο μέρες το κοστούμι που χρειαζόταν, έτρεχε από το πρωί έως το βράδυ στις μονότομες και στα μαγαζιά. 'Ο Νοέλ την τελευταία στιγμή ένοικίσε ένα σκοτεινό κοστούμι δόγη.

«Η Βενετία έλαμπε εκείνο το βράδυ φωτισμένη από αναρίθμητα χρωματιστά φανάρια. Έλαμπε σαν αστέρας, αιδώνος φάρος το 'ερωτος. 'Ο Νοέλ δεν χόρταινε να θαυμάζει την γυναίκα του. 'Αλλ' η Έντιβιζ τον κίταζε με όλη και περιφρόνησι γιατί εύρισκε πως η όμορφιά της δεν είχε την απαιτούμενη ένταση. Χόρεψαν όλη την βραδιά ανάμεσα στους αριστοκράτες όλων των χωρών, ανάμεσα στην αριστοκρατία του πνεύματος, της γενιάς, του πλούτου. 'Ολες οι αίδουσες και οι δροσές βεράντες ήταν ένας άπεραντος κήπος όπου φύτρωναν τα εκπλετότερα ανθρώπινα λουλούδια. Πολύ γρήγορα, κουρασμένη η Έντιβιζ, παρεκάλεσε τον Νοέλ να γυρίσουν στο παλιό παλάτι τους. 'Ο Νοέλ έτρεξε στην προκυμιά να βρει μια γόνδολα, όταν είδε την Έντιβιζ που είχε μπη κιόλας σε μια και είχε φορέσει την μάσκα της. Μέσα στην γλυκιά βενετσιάνικη νύχτα αγάλισε το άσημνο ντόμινο της Έντιβιζ, όταν εξαφνα άκουσε μια φωνή να του λέει με αμερικάνικη προφορά:

—Νομίζω πως σας έχω ιδη στο Λίντο.

«Φρίκη! Είχε κάνει λάθος! Με κίνδυνο να πέση στο νερό, πήδησε στην προκυμιά και έτρεξε κοντά στην Έντιβιζ που καθισμένη σ' ένα τραπέζι άκουγε τα κομπλιμέντα που της έλεγε ο πρίγκιψ Έντμοντ. Η νέα γυναίκα δεν θέλησε να πιστέψει πως ο Νοέλ είχε κάνει λάθος και θυμωσε που την εγκατέλειψε για να συνοδεύσει την γυναίκα του Βασιλέως του Ζαμπόν. Γύρισαν στο παλάτι θυμωμένοι και στενοχωρημένοι. 'Αλλά μόλις τους τύλιξε η γνώριμη αναμνήσεις, το άσημνο ντόμινο της Έντιβιζ γλύστρησε στην άγκαλιά του Νοέλ και κάθε μίξερια έσβυσε στα ρόδινα σύννεφα της αγάπης τους...»

★

Μόλις η Έντιβιζ είχε λάβει το γράμμα αυτό με την περιγραφή της γιορτής, πήρε ένα άλλο που έρχόταν από τη Φλωρεντία. Αυτή τη φορά το γαλάζιο πουλί μιλούσε ένα παράθυρο στη ζωή του μυστηριώδους επιστολογράφου, έδειχνε μια πτυχή της ζωής του. Νά τι έλεγε το γράμμα από την Φλωρεντία:

«Εξάγρετη κι' αγαπημένη φίλη,

«Αυτή την φορά απευθύνομαι στην φίλη κι' όχι στην ιδανική σύζυγο. Σεις πού, με το όνειρο είστε τόσο κοντά μου, θέλετε να ακούσετε ένα μυστικό; 'Αν γονατίσω στα πόδια σας, έμπροσθ στη σαιζ - λόγκ σας στο 'Ωσλ θ' άρνθητε να δεχθίτε μια έξομοσάιζ - λόγκ σας στο 'Ιταλία, σας το λέω τώρα, λόγηναι; Αυτό το ταξίδι μου στην 'Ιταλία, σας το λέω τώρα, έλεγε ένα όρισμένο σκοπό. Ήλθα να βρω στη Φλωρεντία το τέλος ενός ρομάντσου που άρχισε εδώ και πολλά χρόνια σ' ένα στενό σκοτάδι της Τσκακας. Μου επιτρέψτε να σας διηγηθώ αυτή την Ιστορία: 'Η μήπως προτιμάτε να μείνετε μακριά από από την συγκεκριμένη πρακτική ζωή, μέσα στο όνειρο και την φαντασία; Είμαι στις διαταγές σας και τις περιμένω μ' άνυπομονησία, γλυκιά μου φίλη.

«Η καρδιά της Έντιβιζ χτύπησε πιο δυνατά. 'Επί τέλους θα μάθαινε κάτι τι κι' αυτόν τον μακρινό άγνωστο σύζυγο, κάτι πραγματικό από τη ζωή του. Για να κρύψει την συγκίνησή της άρχισε με άστεία, όπως πάντοτε. Στο τέλος του έγραψε:

«Μιλήστε, σας παρακαλώ. 'Η καρδιά μου ζητάει να άκούση την όμορφη σας και θα βρη μέσα στους θησαυρούς της αγάπης της την δύναμη του να ελξη μια άχτιδα ήλιου όπου είναι σκοτεινά. 'Αλλοίμονο! Καταλαβαίνω πως πολύ γρήγορα οι άτελείες σας θα μου είναι πιο προσφιλείς, πιο αγαπητές από τις άρετές σας...»

«'Ο Νοέλ άπήντησε με το επόμενο ταχυδρομείο:

«Λατρευτή μου φίλη και αδελφή,

«Θά μιλήσω λοιπόν άκουμπώντας το μέτωπό μου επάνω στην καρδιά σας, της οποίας άκούω τους χτύπους. 'Η έξομολογήσή μου είναι από κείνες που -πολύ παράδοξα- άτιμάζονται μια γυναίκα και τιμούν έναν άνδρα. Είναι ένα νεανικό άμάρτημα έρωτος. 'Εδώ και άρκετα χρόνια, κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού στην 'Ιταλία συνήντησα μια γυναίκα. Δέκα όχτω έτών, σάμα 'Αφροδίτης και σ' ένα κανονικότατο πρόσωπο ένα ελάτωμα, κι' αυτό θελκτικό... Υπερβολικά μεγάλα μάτια. Την άγάπησα πολύ και για την όμορφιά της, αλλά και γιατί ήταν πολύ δυστυχισμένη μ' ένα πατέρα μέθυσο που την ξυλοκοπούσε θάνασσα. Την πήγα στο Σορρέντο. Μ' άγάπησε; Δεν ξέρω. Πάντως εγώ τη λάτρευα σε σημείο που όταν μου άνήγγειλε μια μελλοντική μητρότητα, της πρότεινα να την παντρευθώ. 'Αλλά δεν βρήκα τον καιρό να πραγματοποιήσω αυτό το τρελλό σχέδιο γιατί εν τώ μεταξύ η Γκρατσιέλλα μ' έγκατέλειψε για ν' άκοιλουθήσεν έναν όμορφο στραγουδιστή Ναπολιτάνο με μακρινές μεταξωτές βλεφαρίδες σαν κορίτσι. 'Υστερα από λίγον καιρό έφυγα κι' εγώ για την Ρώμη όπου με καλούσε η καρδιά μου.

«Εμαθα όμως εν τώ μεταξύ πως η Γκρατσιέλλα ζούσε στη Νάπολι, τραγουδώντας στους δρόμους. Μια μέρα ήρθε και με βρήκε στη Ρώμη με το παιδί μας. Ναι, ήταν πραγματικά το παιδί μας. 'Ο όμορφος τραγουδιστής, την είχε διώξει και θυμήθηκε τον εύπλαγχνικό παλιό έραστή. Την περιμάζεψα κι' αυτήν και τον Φαμπρίτσιο. 'Αλλά 15 μέρες άργότερα, ύστερα από μια

δραμαστική νύχτα που είχε περάσει έξω πίνοντας και χορεύοντας στα καμπαρέ, έπεσε άρρωστη με δυνατόν πυρετό και σε λίγες μέρες πέθανε. 'Ενοιωσα μια μεγάλη λύπη, την λύπη που νοιώθει κανείς για την καταστροφή ενός σπανίου κομφοτεχνήματος. Γύρισα στο Παρίσι.

«Πέρασαν τέσσερα χρόνια. Τον Φαμπρίτσιο είχε αναλάβει ο παππούς του. 'Αλλά εδώ και λίγον καιρό, έμαθα πως ο παππούς πέθανε και το παιδί πήκε στο 'Ορφανοτροφείο. 'Αποφάσισα να κάνω αυτό το ταξίδι και να το πάρω στην Γαλλία, να το κάνω άνθρωπο. Αυτή είναι η Ιστορία μου που θα ήταν πολύ κοινή κι' άνιαρή αν δεν πλαισιωνόταν από τον ουρανό της μορφοφίας της Φλωρεντίας...»

Η Έντιβιζ άφησε το γαλάζιο πουλί να πέση στα γόνατά της. Έπειτα, καθώς έμπαινε στο σαλόνι η 'Ιρην της το έδωσε.

—Μου φαίνεται πως αυτός ο άνθρωπος έχει καλή καρδιά, είπε η κ. Μορέλ αφού το διάβασε. Ποιος ξέρει! Μπορεί να είναι κανείς διπλωμάτης. 'Αραγε όμως αυτό να είναι το περίφημο έμπόδιο που ύπάρχει ανάμεσά σας;

—Αυτό διερωτώμαι κι' εγώ, άπήντησε σκεπτική η Έντιβιζ και έγραψε άμέσως στον Νοέλ:

«Στείλτε μου την φωτογραφία του γιου σας. 'Αγαπώ κιόλας αυτό το παιδί σαν να ήταν δικό μου. Μου φαίνεται πως θα βρω σ' αυτό την εικόνα του πατέρα του και μαζί όλη την όμορφιά της 'Ιταλίας και του μεγάλου έρωτικού όνειρου.

Στο άλλο γράμμα της του έλεγε:

«Έλαβα την φωτογραφία του γιου σας. Προαισθανόμουν πως θα ήταν ωραίο και γλυκό παιδί και δεν μ' άπίατσε η διαίσθησή μου. Στα νοσταλγικά Ιταλικά του μάτια βρίσκω κάτι από την δική σας έκφραση. Σας αγαπώ με τέτοια τρέλλα που νομίζω πως αυτό το παιδί είναι δικό μας κι' αισθάνομαι κι' αυτό μίαν πραγματική μητρική στοργή.

Έβαλα τη φωτογραφία του δίπλα στο πορτραίτο της κ. Ρεκαμιέ και δίπλα τη φωτογραφία του πατέρα του. Είναι και οι δυο το ίδιο όμορφοι. Γιατί είστε πραγματικά ωραίος Νοέλ. Τα χαρακτηριστικά σας μόνον θα έφθαναν για να κάνουν την εύνοουμένη σας περίφημη στα σαλόνια. 'Αλλά έχετε, έκτος αυτού μια έξαιρετική εύγνεια, κάτι πολύ λεπτό. 'Η πνευματικότητα σας λάμπει στο μέτωπό σας. Μη με κρίνετε άσχημα που άγαπώ την όμορφιά στους άντρες. Πρώτα-πρώτα έσείς κύριε δίνετε το παράδειγμα, έκτιμώντας πάνω από κάθε άλλη άρετή, την όμορφιά στην γυναίκα.

«Έκανα για μεγέθυνσι της φωτογραφίας σας και τα μάτια μου κι' η καρδιά μου έχουν μελετήσει τόσο καλά τις έκφράσεις και τις γραμμές του προσώπου σας, ώστε νομίζω πως δεν θα δοκίμασω καμμία έκπληξη όταν σας ιδώ στο πραγματικό... αν σας δώ.

«Γίνομαι τολμηρή, αλλά μου φαίνεται πως έχω κάποιο δικαίωμα. Σας παρεχώρησα τόσα πράγματα που σκέπτομαι πως μπορώ κι' εγώ να ζητήσω κάτι, σαν ανταλλάγμα. Το περίφημο έμπόδιο που μας χωρίζει ύφιστα ακόμα; Δεν σας ζητώ να μου πητε τί είδους είναι, μόνο θέλω να ξέρω αν θα ύψώνεται αιώνια ανάμεσά μας...

Το επόμενο γράμμα του Νοέλ ήταν από τις Βερσαλλίες:

«Χρειασθήκα να γυρίσω πάλι στις Βερσαλλίες, έγραφε, μαζί με τον Φαμπρίτσιο. Το έμπόδιο που αναφέρετε δεν θα άρχη ίσως μέσα σ' εξ άνδρες. Τότε θα έρθω να γονατίσω στο 'Ωσλ, στον τιθάβι σας, να ικετεύσω την Έντιβιζ, που να συγκαταβεί να γίνει γυναίκα μου πραγματικά, όπως θέλησε να είναι γυναίκα μου με την φαντασία και με την σκέψη. Νά γίνεται δική μου, λατρευτή μου Έντιβιζ, σεις που όταν σας σκεπάζω ένόμως άσυναίσθητα τα χέρια σ'α σε μια προσευχή. Νά νοιώσω το άγαπημένο σγουρό σας κεφάλι κάτω από τα χέλι μου... 'Εκτός εάν...

«'Αχ! αν έχετε τί με έφερε τόσο βιαστικά πίσω στο Παρίσι και τί φοβερή άγωνία που με κατέχει! Μόλις μου τηλεφώνησαν και πρέπει να βγω έξω. 'Αλλά πριν φύγω σε σκεπάζω με θερμά φιλά, μικρό μου δειλό πουλάκι... Κι' όμως αυτή την στιγμή εγώ είχα περισσότερο ανάγκη από ένθάρρυνσι και προτσία. 'Η ψυχή μου είναι στα χέρια σας, φυλάχτε την. Δεν έ

χει πια την δύναμι ούτε να υποφέρω... Πάντα δικός σας. Νοέλ.

Η Έντιβιζ άπήντησε με το επόμενο ταχυδρομείο, νοιώθοντας πως πλησίαζε ένα τέλος δραματικό:

«Νοέλ, τί συμβαίνει; Τί είναι αυτό που εξακολουθείτε να μου κρύβετε; Μιλήστε! Πείτε μου τί σας βασανίζει. 'Ο! Πόσο λυπάμαι τώρα που έβαλα στα γραμμάτα μου χιούμορ, ειρωνεία, πάθος και πολύ λίγη καρδιά. 'Αλλά, Νοέλ, φοβόμουν να σας δείξω γυμνή την άπειρη λατρεία μου. Τώρα όμως θέλω να την γυρίσετε αυτή την καρδιά που σας κρυβόταν. Έχετε έμπιστοσύνη σ' αυτήν, στηριχθήτε άπάνω της. 'Η αγάπη μου είναι έτοιμη για τις μεγαλύτερες θυσίες. Δέχομαι άφου το θέλετε, να μη μάθω τίποτα ακόμα. 'Αλλά θέλω να σας βοηθήσω. Έχω περιουσία. Είναι όλη δική σας. Δικαιωματικά σας άνήκει για ανταλλάγμα της εξάίσιας μέθης που μου χαρίζετε. 'Αν πραγματικά θέλετε να μου δώσετε την εύτυχία δεν έχετε παρά ένα μέσο στην διάθεσή σας. Ζητήστε μου μια ύπηρεσία και να ξέρετε πως η πιο τολμηρή χαρά που μπορώ να εύχηθώ, είναι να πεθάνω για σας. 'Εμπρός στη θυσία της ζωής μου, το δώρο της περιουσίας μου είναι πολύ μικρό πράγμα. Χαρίστε μου αυτή την Ικανοποίηση του να μπορώ να σας έκφράσω την αγάπη μου μ' άλλον τρόπο έκτος από τα λόγια. Δεν ζητώ πια παρά μια ήδονή: Νά θυσιαστώ για σας. Μη μου την άρνθητε...»

Η ίδια η 'Ιρην έβριξε αυτό το γράμμα στο ταχυδρομείο. 'Ηξερε περίπου το περιεχόμενο και σκεπτόταν:

—Θά ήταν φρικτό όλη αυτή η άλληλογραφία να ήταν μια κοινή μανούβρα για να πεισθή η Έντιβιζ να κάνει αυτή την χειρονομία, να προσφέρει την περιουσία της. Πάντως θα ρίξω το γράμμα κι' από την άπάντησι θα καταλάβω με τί είδους άνθρωπο έχωμε να κάνωμε. 'Οποσδήποτε δεν πρόκειται ν' αφήσω την Έντιβιζ να κάνει κουταμάρες...

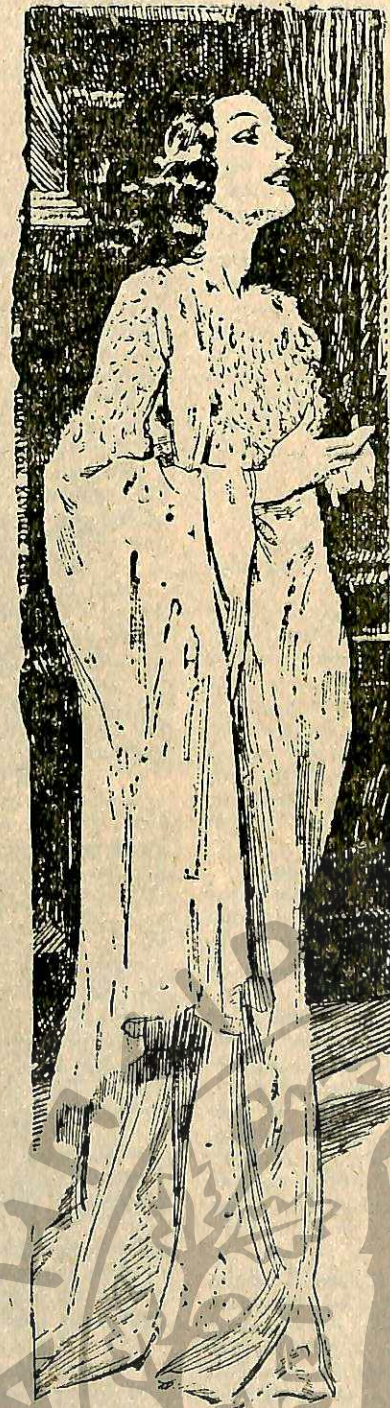
Ένα άποκαλυπτικό ήμερολόγιο

Η 'Ιρην Μορέλ μέσα στο βαγόνι της Ά' θέσεως μισοκοιμώντας, αφήνοντας να περάση μέσα από τα βλέφαρά της καμια άχτιδα από το γκρίζο μονότονο φως που πλημυρίζε εκείνη την φθινοπωρινή ήμερα. Μ' έναν άναστεναγμό άνοιξε τα μάτια της και βγάζοντας από τον ταξιδιωτικό της σακκο ένα καρτέ ξαναδιάβασε τις κοούρες που είχε να κάνει στο Παρίσι. Έπρεπε να ιδη τον συμβολαιογράφο, την μητέρα του ωραίου Σιλβαίν, την θεα Μαρτίλ και να πάη στο νεοροταφείο στον τάφο του εξαδέλφου Ζορζ Μπεριέ, να στολίση με λίγα λουλούδια το νεοκαμμένο νεκρό του.

Μια μόνον κοούρα δεν είχε σημειωθεί στο σημειωματάριο, η σπουδαιότερη. Η 'Ιρην έπρεπε να πάη στις Βερσαλλίες. 'Α! Πόσες αναμνήσεις γυρίζουν γύρω απ' αυτή την λέξη... Τέ πρώτα γράμματα του Νοέλ Ρεβίλ, η άναμνήσις της Έντιβιζ που άρχισε να άγαπά την ζωή επειδή από καιρό σε καιρό έβα γαλάζιο πουλί έρχόταν να κελαιδύση στα γόνατά της... Το τρελλό παιχνίδι που άρχισε με το ταξίδι του Νοέλ στην 'Ιταλία... αυτός ο φανταστικός γάμος που είχε τρελλάνει την Έντιβιζ, ο γυρισμός του Ρεβίλ στις Βερσαλλίες, το παράξενο γράμμα με την μακρινή κι' άόριστη άπειλή ενός κινδύνου, την θυσία της νεαρής γυναίκας που πρόσφερε εύχαρής στον την περιουσία της...

Μερικές ήμερες σιωπής είχαν άκολουθήσει ύστερα από το περίφημο έκτο γράμμα. Η 'Ιρην το ήξερε σχεδόν άπ' έξω από τις πολλές φορές που το διάβασε μαζί με την αδελφή της:

«Αγαπημένη φίλη γυναίκα μου, έγραφε ο Νοέλ, είμαι ο εδ' ευχόμενος και ο δυστυχέστερος των ανθρώπων. 'Ο πιο εύτυχισμένος γιατί από το γράμμα που μου στείλατε δεν είναι πια γράμμα, είναι ολοκληρω ή καρδιά σας, τόσο άγνη και τόσο μεγάλη ώστε έλαμπα σαν παιδί λαβαίνοντας το γράμμα σας. Καί σχεδόν λυπήθηκα που δεν είχα άνάγκη ύληκής βοήθειας, τόσο νόμιμα πως θα ήταν ύπεροχο να σας τα όφειλο όλα, να είμαι για πάντα σκιά σας. 'Αλλά δυστυχώς, λατρευτή μου, τίποτα απ' ό,τι μου προσφέρετε δεν μπορεί να με σώση. Έντιβιζ αν

Ο Νοέλ άδήςσε τη μέλλουσα σύζυγό του στο δωμάτιό της, ένα γνήσιο βενετσιάνικο δωμάτιο ντόμινο με πράσινο χρυσοκέντητο μεταξάτο.

λάβετε αυτές τις γραμμές κάποιος φίλος θα τις έριξε στο ταχυδρομείο, σύμφωνα με τη σύστασή μου. Προκειται να διατρέξω ένα μεγάλο κίνδυνο. Αν πεθάνω τα γράμματά μου θα σάς πη ότι η τελευταία μου σκέψις είσατε σεις.

» Έντβιζ, πόση ευγνωμοσύνη σάς χρωστώ! Χάρης σε σάς οι τελευταίοι μήνες της ζωής μου γέμισαν από μια άπιστευτη χαρά. Σας αγαπώ και ήλπιζα πως θα μπορούσα να σας παρακαλέσω να γίνετε γυναίκα μου. Μια ακόμα παράκληση: Μή ζητήσετε να μάθετε τίποτα για το άτομό μου. Αφού έπεκράτησε η συνήθεια να σέβωνται τις τελευταίες θελήσεις των έτοιμοθανάτων, σάς εξορκίζω να μη θελήσετε να βγάλετε την μάσκα μου. Θέλω να μείνω για σας ο άγνωστος, για τον οποίο δεν έχετε τίποτα άλλο παρά ότι σάς αγαπάτε μ' όλη την δύναμη της φτωχής του καρδιάς. Κι' όταν θα φιλάτε την φωτογραφία μου, το φίλι αυτό θα έρχεται έως τον τάφο μου σαν γλυκό χάδι.

» Άντιο, Έντβιζ, αγαπημένη μου γυναίκα, ψυχή της ψυχής μου. Τί άφορητη όδύνη να μη μπορέσω ν' άκουμήσω το μέτωπό μου, πριν φύγω, σ' αυτή τη ρόδινη παλάμη που φίλησα στον πυργό της Μινιόν... Άντιο... Νοέλ Ρεβίλ»

Είς μάτην προσπάθησε ή Ίρην να μαλακώσει τον πόνο της αδελφής της. Ήταν σωστή θέλλα δακρύων που κράτησε πολλές ημέρες. Η Έντβιζ δέν προσπαθούσε να ανακαλύψη τίποτα. Ο σεβασμός στη θέληση του Νοέλ ήταν κι' αυτός ένας τρόπος του να πενή. Άλλά ή Ίρην δέν ήταν δεμένη με κανένα όρκο. Καί άποφάσισε στο πρώτο ταξίδι της στο Παρίσι να διευκρινίση αυτή την υπόθεση και να βρη την αλήθεια που, αν υπήρχε κανένας ειδικός λόγος, θα κρατούσε για τον έαυτό της. Καί σ' αυτό το ταξίδι της που φαινομενικά είχε γίνει για την τακτοποίηση όρισμένων οικγενειακών υποθέσεων, ο κύριος σκοπός της ήταν ή άνακαλύψις της ταυτότητας του Νοέλ Ρεβίλ...

★

— Η κυρία δέν πρέπει να βγη έξω, ή βροχή δυνάμωσε.
— Α! Τί άναποδιά, είπε ή Ίρην στην καμαριέρα που είχε κάνει την παρατήρηση.

Η κ. Μορέλ είχε φτάσει την προηγούμενη μέρα το βράδυ στο Παρίσι. Από χρόνις τώρα πήγαινε στο ίδιο ξενοδοχείο, στην όδον Σαιν Φλορεντίν, που με την ήσυχη ατμόσφαιρά του της θύμιζε το Ωσλύ. Το πρωί όλοκληρο είχε περάσει με την μακριά επίσκεψη στο συμβολαιογράφο και τ' άπόγευμα λογάριάζε να πάη στις Βερσαλλίες, στο περίπτερο του Λουσινιάν, άπ' όπου έρχονταν τα γράμματα του Νοέλ, για να μαζέψη μερικά στοιχεία επί τέλους για τον φανταστικό σύζυγο της Έντβιζ. Άλλά με την θέλλα δίσταζε να ξεκινήση βλέποντας τους δρώμικους χειμάρεους που είχαν σχηματισθή στους δρόμους.

«Θά περιμένω, σκέφθηκε. Έλπίζω να περάση γρήγορα». Μηχανικά, με το καπέλλο στο κεφάλι, όπως ήταν κάθισε στο κρεβάτι της και ξετύλιξε ένα μικρό πακέτο που της είχε παραδώσει ο συμβολαιογράφος του εξαδέλφου Ζωρζ το πρωί. Το πακέτο περιείχε ένα τετράδιο που ή νέα γυναίκα άρχισε να ξεφυλλίζει. Ήταν το ήμερολόγιο του Ζωρζ Μπερτιέ.

Και άξαφνα ή Ίρην λώμασε. Ω! αυτές οι ήμερομηνίες, τα όνόματα των τόπων και των πόλεων. Ήταν δυνατόν!.. Μά ναί, ναί, δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία. Πριν ακόμα να διαβάση το περιεχόμενο ή Ίρην είχε καταλάβει, είχε μαντέψει, ήξερε... Γύριζε τα φύλλα με πυρετώδη άνυπομονησία. Η άναπνοή της ήταν κομμένη, οι καρταφοί της χτυπούσαν δυνατά. Τέλος νικώντας την ταραχή της, θέλησε να μάθη τις λεπτομέρειες και βιάζοντας τα γάντια της, άρχισε να διαβάη αυτό το ήμερολόγιο του οποίου το περιεχόμενο μάντευε σχεδόν τώρα. Άρχισε από τον περασμένο Οκτώβριο.

Παρίσι 11 Ο κ τ ω β ρ ί ο υ.
«Γύρισα από το Ωσλύ. Είδα τον ωραίο εξαδέλφο Σουλβαίν, την μικρή Έντβιζ ντέ Κουρζέ, φτωχό πουλάκι με σπασμένα φτερά. Αυτό δέν την έμποδίζει να διατηρη όλη την θελκτική της χάρι και την νοηλική της όμορφιά. Άλλά ο Σουλβαίν την βλέπει σαν άνάπηρη και τρέμω μήπως της το πη. Φαίνεται πως κάτι τέτοιο θα συνέβη, γιατί ένα βράδυ αυτό το έξάισιο πλάσμα που είνε καμωμένο για τον έρωτα, είπε θλιμένα: «Δέν θα γνωρίσω ποτέ την άγάπη εγώ...»
»Ευτυχώς είνε ποιήτρια και ίσως βρη στην τέχνη της μια ιδανική παραγορία...»

Παρίσι 24 Δ ε κ ε μ β ρ ί ο υ.
«Έλαβα ένα αντίτυπο από την συλλογή της Έντβιζ «Μέσα στη νύχτα». Έχει πολύ ταλέντο ή χαριτωμένη ξαδελφούλα μου και δέν ποζάρει καθόλου. Τα τραγούδια της είνε ολόδροσα μπουκέτα από λουλούδια που δίδχουν την μονοτονία και την μιζέρια της καθημερινής ζωής.

» Ένα γράμμα της Ίρην Μορέλ συνόδευε το βιβλίο. Είνε πολύ λυπημένη που βλέπει την αδελφή της να κλίνει προς την νευρασθένεια και να άρνηται επίμονα να κάνει όποια δήποτε θεραπεία. Η ζωή δέν την ενδιαφέρει πιά. Καυμένη μικρούλα! Φαίνεται πως ή τέχνη της δέν είνε άρκητη παρηγοριά. Θά της

χρειαζόταν, κάτι εξαίρετικό, μια θριαμβευτική έπιτυχία που το φτωχό μου δημοσιογραφικό κύρος δέν μπορεί να της έξασφαλίση. Θά την συγχάρω όσο θερμότερα μπορώ, αλλά δέν θα δώσω καμιά σημασία. Ο «καλός εξαδέλφος Ζωρζ» όπως με φωνάζουν, δέν έχει το σικ και την κομψότητα του Σουλβαίν. Έχω όρεξι ν' αλλάξω τον γραφικό μου χαρακτήρα και να ξαναπάρω το ψευδώνυμο των είκοσι χρόνων μου, τον καιρό που έγραφα σίλχους, τους οποίους θαύμαζα μονάχος μου και εύρισκα μεγαλοφυείς. Με το όνομα Ρεβίλ θά της κάνω ένα συγχαρητήριο γράμμα που θα της φανή πιο ειλικρινές από τα γράμματα των γνωστών της...»

21 Ι α ν ο υ α ρ ί ο υ.
«Της έστειλα ένα άριστούργημα ύφους και λεπτότητας. Της έδωσα όμως την διεύθυνσι του Λουσινιάν στις Βερσαλλίες, του όμορφου αυτού σπιτιού όπου μένει ο γέρος φίλος μου Μαρτέλ και που μου ύπόσχεται να μου άφήση κληρονομιά. Η Έντβιζ μου άπήντησε. Άλλά ενώ λογάριζα να της κάνω καλό, βλέπω πως μάλλον την πλήγωσα. Νομίζει τον θαυμασμό μου προσποιητό και μου άπαντάει γεμάτη ειρωνεία και σαρκασμό. Θέ της ξαναγράψω τονίζοντας τα φυσικά της χαρίσματα και έξυμώντας την όμορφιά της...»

18 Ι α ν ο υ α ρ ί ο υ.
«Α! Με ρωτά γιατί δέν της συστήθηκα άφου την γνωρίζω. Τί ν' άπαντήσω; Θά κάνω μια ύπεροχη άπολογία και θά προσφασισθώ ένα ήθικό έμπόδιο» μεταξύ μας. Άλλως τε δέν θά είνε και τόσο μεγάλη ψευτιά γιατί ύπάρχει πραγματικά αυτό το έμπόδιο. Η άδιαφορία της για τον εξαδέλφο Ζωρζ. Επειτα είνε ακόμα τόσα άλλα πράγματα, ή διαφορά των περιουσιών μας, ο εξαδέλφος Σουλβαίν... (πρό παντός αυτό)...»

10 Φ ε β ρ ο υ α ρ ί ο υ.
«Τα γράμματά της είνε έξαίσια. Έξερει να μιλά για τα θέματα που μ' ενδιαφέρουν. Κάθε φορά άποφασίζω να διακόψω με τρόπο αυτή την άλληλογραφία και κάθε φορά ξαναπιάνω την πέννα με βία, από φόβο μήπως κοπή ή μεταξωτή κλωστή...»

10 Μ α ρ τ ί ο υ.
«Μου ζητάει πληροφορίες για το άτομό μου. Συχαίνομαι το θέμα. Άλλά πάλι πως να της πω πως ο Νοέλ Ρεβίλ δέν είνε άλλος από τον άσημαντο εξαδέλφο Ζωρζ; Θά νόμιζε πως όλα αυτά ήταν μια μανούβρα για να κερδίσω την έμπιστοσύνη της και έπειτα την περιουσία της. Δέν μπορώ όμως πάλι και να της πω ότι το μόνο κίνητρο της πράξεώς μου ήταν ο οίκτος. Θά την πλήγωνα πολύ. Κι' εγώ δέν ξέρω πως να βγω από την άμηχανία...»

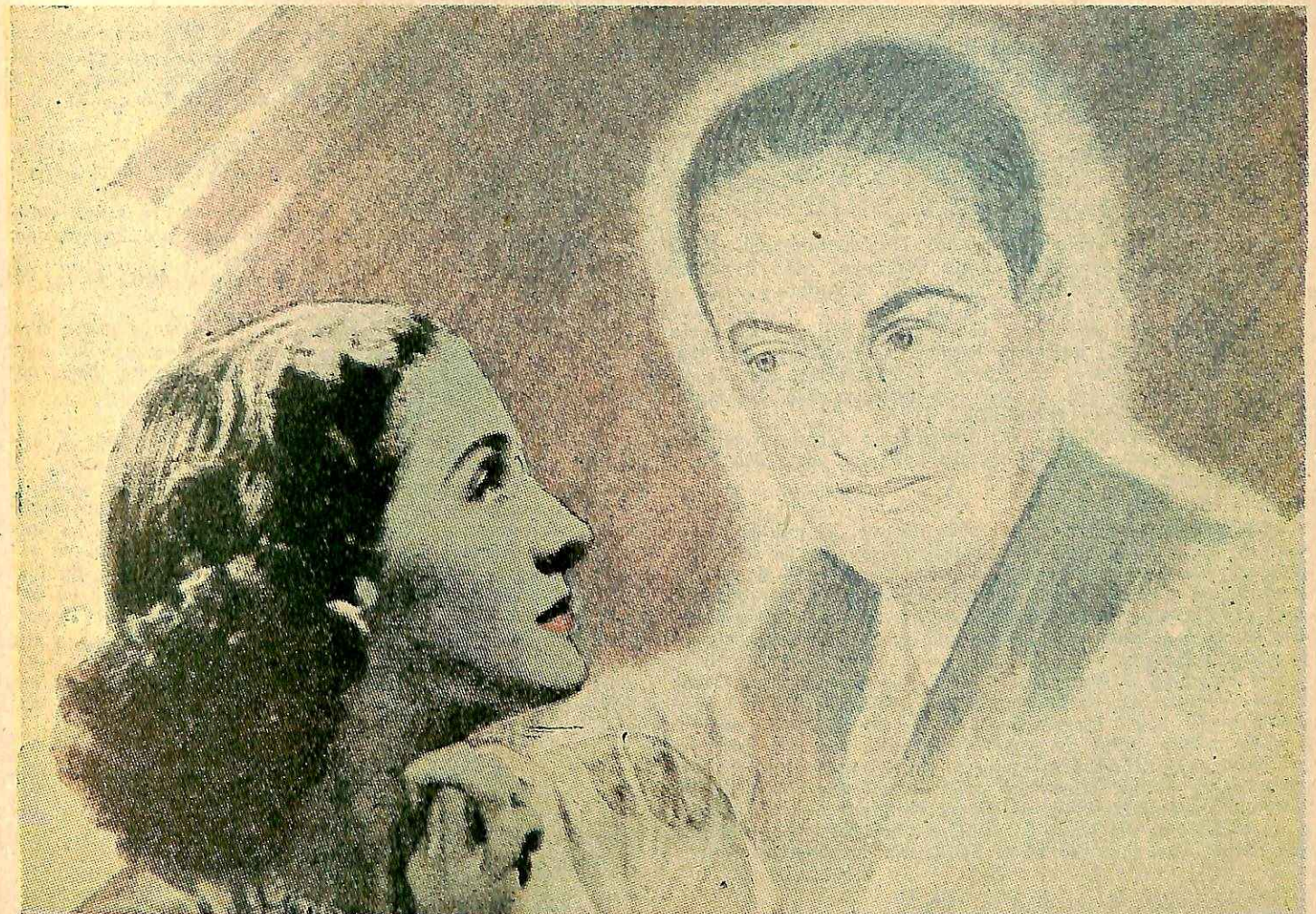
15 Μ α ρ τ ί ο υ.
«Βοήκα το πορταίτο ενός φίλου μου που πέθανε πρό τριών ετών, του φτωχού μου Ρομπέρ που μιλάγε καμιά φορά για μένα στην «Ματέν». Είνε ωραίος ο άθλιος. Κάθε γυναίκα που μπαίνει στο γραφείο μου κυττάει αυτή την φωτογραφία και θαυμάζει την έξυπνη όμορφιά του φίλου μου. Θά την στείλω στην Έντβιζ. Μ' έναν τέτοιο έπιστολογράφο ή άλληλογραφία θά της φανή περισσότερο ενδιαφέρουσα.

»Θέλει ακόμη και λεπτομέρειες από την ιδιωτική μου ζωή. Να της γράψω για την μιζέρια ενός μικροαστού που παλεύει με την δημοσιογραφία; Όχι! άς μη χαλάσω με την πλούσια, λουσατή ατμόσφαιρα που δημιουργήσαμε. Θά της περιγράψω την ζωή που θά ήθελα να κάνω, και που άλλως τε θά ήζωω πραγματικά όταν κληρονομήσω το περίπτερο του Λουσινιάν από το φίλο μου τον γέρο Μαρτέλ...»

28 Μ α ρ τ ί ο υ.
«Φεύγω για την Ιταλία να πάω να δω τον Φαρμπρίσιο. Η έφημερίδα μου ζητάει άρθρα για την άνοιξιάντικη σαιζόν στις λίμνες της Λομβαρδίας και στη Βενετία. Θά ζητήσω από την Έντβιζ να με συνοδέψη με την σκέψη σ' αυτό το ταξίδι. Φαντάζομαι πως θά δεχθί. Αυτό το ποιητικό καπρίτσιο θά την διασκεδάση όπως άλλως τε κι' έμένα. Ευτυχώς που βλέπω πολύ σπάνια τα άλλα μέλη της οικογενείας κι' έτσι μπορώ να τους κρύψω το ταξίδι μου και ν' άποφύγω κάθε άδιακρισία...»

Μ π ε λ ά τ ξ ι ο 17 Α π ρ ι λ ί ο υ.
«Αυτός ο τόπος δέν είνε καμωμένος από χρώμα, νερό και θράχους όπως όλοι οι άλλοι. Η Λομβαρδία είνε μια ζωντανή ύπαρξις που γελάει, αισθάνεται, πονάει. Νομίζει κανείς πως ή ατμόσφαιρα είνε γεμάτη από φίλια και στεναγμούς. Το κάθε τί ζή εδώ πέρα. Φυσικά τα γράμματά μου στην Έντβιζ άναυαλίζουν αυτό το έρωτικό μεθύσι, αυτή την διάχυτη χαρά της ζωής. Προσαρμόζεται στο φανταστικό αυτό ταξίδι μ' εκείνη την άπιστευτη εύκολία που έχουν οι γυναίκες να ζούν με την φαντασία. Γυρίζω μαζί της στα πιο πολυτελή ξενοδοχεία, ενώ στην πραγματικότητα ο φτωχός μου προϋπολογισμός δέν μου επιτρέπει τέτοια λούσα...»

Β ε ν ε τ ί α 28 Α π ρ ι λ ί ο υ.
«Νεραϊδένια πόλι του έρωτος, άπαλό κρεβάτι στον άφρο των κυμάτων... Έδώ όπως και στη Νεάπολι, στην Σεβίλλη ή στο Παρίσι, χάνει κανείς την άτομικότητά του. Γίνεται ένα κομμάτι από την λαμπερή όμορφιά, γίνεται δροσοσταλίδα, άφρόδρινο, νυχτερινή σερενάτα.
»Σήμερα έπσα από το ύψος του λυρισμού μου στην πιο φρικτή πεζότητα. Έπωφελήθηκα αυτού του ταξιδιού για να εισ-

...και τα μάτια μου και ή καρδιά μου έχουν μελετήσει τόσο καλώς τις έκφράσεις και τις γραμμές του προσώπου σας, ώστε νομίζω πως δέν θα δοκιμάσω μεγάλην έκπληξι αν σάς δω στην πραγματικότητα...»

πράξω ένα χρέος παληό των Ντυμπέρ, ενός αγαθού άνδρου όπου τους δόθησα να άνοίξουν ένα μικρό μαγαζί δαντελλών. Πρώτη φορά που είσπραξα λεπτά με τόσο εύκολία. Με κάλεσαν στο σπίτι τους να φάω. Κάνουν το λάθος να έπιμένουν να μεταφέρουν στη Βενετία την ατμόσφαιρα του παριζιάνικου σπιτιού τους κι' αυτό άφαιρεί πολύ από την διακριτική χάρι της κατοικίας τους. Κάποια στιγμή μια σερενάτα άντήχησε κάτω από το παράθυρο και μ' έκανε ν' άφαιρεθώ και να μεταφερθώ νοερά στο παλάτι όπου είχα εγκατασταθί με την Έντβιζ. Η μουνη δυθισμένος στο όνειρό μου, σ' αυτό το έξαίσιο όραμα, όνταν ή κ. Ντυμπέρ με έβγαλε από την συλλογή μου, δάχνοντας στα γόνατά μου ένα ύπεροχο βενετσιάνικο σάλι μαύρο και χρυσό.

«Για να το χαρίσετε στη μέλλουσα σύζυγό σας», μου είπε κλείνοντας πονηρά το μάτι στην άνηψιά της την Λουίζα, μια νέα που θά ήταν χαριτωμένη αν δέν επέμενε σε μια άγρια, αίσιοπλική περνανάντ.
»Εγώ όμως θά στείλω αυτό το σάλι στην Έντβιζ. Αφού ποζάρω για μεγάλος άρχοντας, δέν πρέπει να σκέπτομαι καθόλου τα μικρά οικονομικά ζητήματα. Κάτω άπ' αυτό το θείο μετάξινο κάλυμμα θά μπορέσω να της γράψω τις μεγαλύτερες αισθηματικές τρέλλες...»

»Έντβιζ, Έντβιζ, τί θά έλεγες αν με έβλεπες αντί για το βενετσιάνικο παλάτι της γρηάς άριστοκράτισσας με τα δελούδα και τα χρυσασικά, ν' ανεβαίνω την ξύλινη σκάλα, που τρίζει, της πανσιόν Μιρεντίνι, αν μ' έβλεπες να μπαίνω στο δωμάτιό μου, που αντί για φίνα κομψοτεχνήματα μεγάλων ζωγράφων, έχει στους τοίχους μια κοινή, κοινότατη άσπρη ομπόλινα, που, αλ-λοίμονο, δίδχνει τόσο μακριά όνειρο και το παιχνίδισμα της άγάπης;...»

Β ε ν ε τ ί α 4 Μ α ί ο υ.
«Της έκανα τηνπεριγραφή της πρώτης νύχτας του γάμου μας. Είχα την έντοπισι πως έγραφα μυθιστόρημα. Άλλά μου φαίνεται πως ήμουν λίγο ύπερβολικός. Θά την τρομάξω. Ποτέ όμως στη ζωή μου δέν ήμουν πιο έμπνευσμένος. Ήταν μια τρέλλα, σωστή μέθη. Στο τέλος μ' έπιασαν κάτι νευρικοί λυγμοί δίχως τελειωμό. Σκέφτηκα πως αυτό το όνειρο δέν θά γινόταν ποτέ πραγματικότητα...»

16 Μ α ί ο υ.
«Η σιωπή της μ' άνησυχεί. Περίμενα κάποια αντίδρασι, έστω και μια διαμαρτυρία. Τίποτα. Μου έγραψαν από την οικογένειά της πως τώρα είνε σχεδόν καλά. Άλλά τότε γιατί

δέν μου γράφει; Θεέ μου! Τί θέσι πήρε στη ζωή μου αυτή ή άλληλογραφία! Προσπαθώ να διασκεδάσω την πλήξι μου γυρίζοντας από κήπο σε κήπο κι' από εκκλησία σ' εκκλησία. Στην πραγματικότητα δέν κατορθώνω τίποτα άλλο παρά να της άλλάξω περιβάλλον. Ω! Η σιωπή της Έντβιζ. Θά τηνπρόσβαλα φαίνεται κι' έτσι την έχασα...»

27 Μ α ί ο υ.
«Ναί, ναί, έτσι είνε, την έχασα! Τρεις φορές την ήμερα κάνω τον δρόμο από την πανσιόν Μιρεντίνι στο ταχυδρομείο. Έμαθα πιά την κάθε γωνιά, την κάθε πέτρα αυτού του στενού, που έλίσσεται σαν φίδι ανάμεσα από τα ψηλά σπίτια. Έχασα την Έντβιζ. Δέν ύπάρχει άραγε κανένα μέσον να έπαγορθώσω το λάθος μου; Μου είνε άνυπόφορη ή συνείσθησι ότι ήμουν άδέσιος, τραγικά άδέσιος. Μια λύσι ίσως θά ήταν να φύγω από την Βενετία. Αν όμως το γράμμα της χανόταν, τρέχοντας πίσω από μένα; Έπειτα πρέπει να στείλω στην έφημερίδα μου μια άνταπόκρισι για ένα χορό μεταμφιεσμένων στο Αίντο...»

28 Μ α ί ο υ.
«Η Βενετία μου δίνει στα νεύρα. Όλα της τα έλαττώματα που απέχυνωσαν ή απελπισία μου, παρουσιάστηκαν άθλια κι' άποκρουστικά. Η ύγρασία της, ο σκοτεινός της όρίζοντας, τα άσθυγιενά σπίτια της. Υποφέρω, ή καρδιά μου στενάζει. Έντβιζ, άγάπη μου, γράψε μου... γιατί... σ' αγαπώ... σ' αγαπώ!...»

»Αλήθεια! Πάντοτε την αγαπούσα χωρίς να το καταλάβω, χωρίς να θέλω να το παραδεχθώ. Ήξερα πως δέν μ' αγαπούσε και ή καρδιά μου από περιηφάνεια έμενε κι' αυτή δθεν στην άδιαφορία της. Η άλληλογραφία μας άποκάλυψε αυτόν τον λανθάνοντα έρωτα. Γιατί τον περασμένο Δεκέμβριο της έγραφα; Γιατί θέλησα να την παρηγορήσω; Μήπως από καλοσύνη; Όχι δά! Έμεις οι άντρες δέν έχουμε τέτοιες εδαισθησίες. Δέν τρεφόμαστε με όνειρα όπως οι γυναίκες. Ήταν καθαρή πονηριά και ύστεροβουλία. Ήταν ένας πονηρός τρόπος για να της έξομολογηθώ τον έρωτά μου...»

»Γιατί όμως να της δώσω μια τόσο στραβή γνώμη για τον έαυτό μου; Γιατί θέλησα να παρουσιασθώ στα μάτια της σαν πλούσιος άρχοντας; Καί πρό παντός ποιος κακός δαίμονας με σπασε να της στείλω την φωτογραφία του Ρομπέρ;

»Έντβιζ, γλυκειά μου άγάπη. Έχω μπροστά μου την εικόνα σας την λατρευτή που με μεθάει σαν για άδιορη άνάμνησι, σαν

χάδι, σαν ξωμα...

»Της γράφω, της ζητώ ταπεινά συγχώρεσι. 'Εντίζ... σ' αγαπώ...

26 'Ι ο υ ν ί ο υ.

«Πονώ. Πονώ σωματικά από την απειλή μιας σκώληκοειδίτιδος. 'Αλλά υποφέρω και ψυχικά, ιδίως όταν διαβάζω αυτό το μέρος από το γράμμα της 'Εντίζ... «Είθε ωραίος, Νοέλ. 'Αγαπώ την ανδρική ομορφιά. Νομίζω πως δεν θα νοιώσω καμιά έκπληξη όταν σάς δω».

Π α ρ ι σ ι 4 'Ι ο υ λ ί ο υ.

«Χρειάστηκε να γυρίσω πίσω στο Παρίσι θιαστικά. Πονώ τρομερά. Γίνεται λόγος για κάποια έγχειρση, αλλά η καρδιά μου είναι τόσο αδύνατη που ό χειρουργός διστάζει».

Π α ρ ι σ ι 20 'Ι ο υ λ ί ο υ.

«'Η 'Εντίζ μου προσέφερε την βοήθειά της, την παρουσία της. Νομίζω πως αν αυτή την στιγμή της φανέρωνα την αλήθεια θα μου συγχωρούσε τις φευτικές μου άτελειες, τόσο ξρώτα δείχνει το γράμμα της. Κλαίω από ευτυχία, από απελπισία, από συγκίνηση καθώς το διαβάζω...

»Πρέπει να ασχοληθώ με τις διατυπώσεις της άναγνωρίσεως και νομιμοποιήσεως του Φαμπρίτσιου που είναι τώρα στο σπίτι του φίλου μου Μαρτέλ».

18 'Ι ο υ λ ί ο υ.

«Δεν μπορώ πια να υποφέρω τους πόνους. Σε μια ώρα φεύγω για την κλινική. 'Ισως σε μερικές ημέρες δεν θα υπάρχω... Μόλις έχω την δύναμη να γράψω στην 'Εντίζ. 'Ο Μαρτέλ θα αναλάβει να ρίξει το γράμμα μου στο ταχυδρομείο. Δεν θα μάθω ποτέ την αλήθεια. Τ' όνειρό της θα διατηρήσει την ομορφιά και την λάμψη μιας πολύτιμης πέτρας που μένει αδιάφορη στο πέρας του χρόνου.

»'Ο καυμένος ό Φαμπρίτσιου! Δεν έχω πια καιρό να κάνω την άναγνώριση και το Κράτος θα του φάει αυτά που του αφήνω. Ευτυχώς που ό Μαρτέλ αναλαμβάνει την κηδεμονία του.

»'Αν πεθάνω, αυτό το τετράδιο να σταλή στην κ. 'Ιρέν Μορέλ. Είναι καλή και γεμάτη επίεικεια. Θα κρίνει αν πρέπει να δείξει αυτό το φτωχό ημερολόγιο στην αδελφή της. 'Από τό βάθος του τάφου της φιλω τό χέρια, τό χέρια που θα σκουπίσουν τό δάκρυα της 'Εντίζ... Πρώτη φορά θα κλάψει κάποιος για μένα. 'Όχι, όχι, για σένα, Ζωρζ, για τόν Ρομπέρ...»

★

»'Η 'Ιρέν άφησε τό τετράδιο να πέση...

Τό εμπόδιο... ό αίνιγματικός επιστολογράφος, ό άγνωστος της Βενετίας, ήταν, άπλούστατα, ό εξάδελφος Ζωρζ...

»'Η κ. Μορέλ ήταν άνησυχη, άπογοητευμένη και ταραγμένη μαζί. 'Ήταν καλύτερα να σιωπούσε, να μην απεκάλυπτε στην αδελφή της τό μυστικό. 'Αφού ή 'Ιρέν είχε αισθανθή αυτή την άπογοήτευσή, τί θα ένοιωσε ή 'Εντίζ;

»'Αρχισε να φυλλομετρή ή πάλι τό τετράδιο και δοκίμασε ένα είδος θυμού όταν είδε πως στην αρχή δεν επρόκειτο παρά για μία πονηριά. Πονηριά εύπλαγχνική βέβαια, την οποία είχε προκαλέσει ή άνησυχία της 'Ιρέν. 'Ο Ζωρζ Μπερτιέ ήταν καλός. Δεν είχε άλλη πρόθεση παρά να παρηγορήσει την νέα γυναίκα. Καί γι' αυτό μπορούσε κανείς να τόν συγχωρήσει. Αυτή ή άλληλογραφία είχε βοηθήσει την 'Εντίζ να γίνει καλά, την είχε πείσει να ξετασθή από τούς γιατρούς. 'Επειτα ό Ζωρζ την άγαπούσε... 'Ό! Ναι, αυτό φαινόταν καθαρά, την άγαπούσε από την αρχή... 'Ισως μάλιστα πολύ πριν αρχίσει ή άλληλογραφία τους...

Τά δάκρυα έπνιξαν την 'Ιρέν. Θυμώταν τώρα πως τό γράμμα που άνήγγειλε τόν θάνατο τού Νοέλ Ρεβίλ είχε έλθει άμέσως μετά τό τηλεγράφημα που άνήγγειλε τόν θάνατο τού Ζωρζ Μπερτιέ σε μία κλινική. Τόν είχαν άποκοιμήσει για κάποια έπείγουσα έγχειρση και δεν είχε πάει στην κηδεία. Με τό μέτωπο ανάμεσα στά χέρια ή 'Ιρέν έφερνε στό νού της τόν καλό εξάδελφο Ζωρζ... Δεν ήταν κι' άσχημος, λίγο σκουμμένος όπως πολλοί διανοούμενοι, είχε ένα πρόσωπο άρεκετά συμπταθητικό με γαλάζια μάτια, γεμάτα λυπημένη γλυκύα. Τού χρείαζόταν λίγη έπιτυχία για ν' άποκτήσει πεποίθηση στόν έαυτό του και να πάρη δικό του τύπο. Είχε χρυσή καρδιά και εύγενικότατη λεπτή ψυχή. 'Ενα κύμα θλίψεως πλημύρισε την 'Ιρέν. Απώταν τώρα που είχε παραγνωρίσει τόν άνθρωπο που θά έκανε εύτυχισμένη την 'Εντίζ. Καί διπλώνοντας μ' εύλάβεια τό τετράδιο, σαν να ήταν ή ίδια ή ψυχή τού Ζωρζ, σκέφτηκε:

»'Η 'Εντίζ θα διαβάσει αυτή την έξομολόγησή... Πρέπει να μάθω...

'Αγάπη που δεν οδύνει

ΕΣΥ, 'Ιρέν; Πόσο είμαι ευχαριστημένη που σε ξαναβλέπω! 'Η κ. ντε Κουρζέ έτρεξε στην αδελφή της που την δέχτηκε στην άγκαλιά της. —Τό βάδισμά σου είναι όλο και πιο άνετο, της είπε ή 'Ιρέν χαρούμενη.

—'Ό! 'Ο γιατρός μου είπε πως πάντοτε θά είμαι ευαίσθητη. Θα μου μείνει αυτό τό «ψεύδισμα» στο περιτόμιο, καθώς λέει. —Τώρα που κυκλοφορείς, όλα μου φαίνονται άλλαγμένα σ' αυτό τό σαλόνι, είπε ή κ. Μορέλ. 'Η κ. Ρεκαμιέ σνορπάει γύρω της όμορφιά.

—'Η κ. Ρεκαμιέ, άπήντησε ή 'Εντίζ με μία έλαφρή τρεμούλα, δεν έχει πια κανένα να θέλξη. 'Αλλά δεν βλέπεις τίποτα άλλαγμένο εδώ μέσα, 'Ιρέν;

»'Η κ. Μορέλ κύτταξε γύρω της και έβγαλε μια μικρή φωνή έκπληξσεως, βλέποντας πάνω από τό τζάκι σε μία θαρεια σκοτεινή κορνίζα ένα πορτραίτο τού... Ρομπέρ.

»'Η 'Εντίζ συνέχισε, προλαβαίνοντας τις αντιρρήσεις της αδελφής της.

—Γιατί να τό κρύψω; Σ' αυτούς που με ρωτούν ποιός είναι, λέω κάποιος φίλος. Πρέπει να τόν βλέπω διαρκώς. Τό άγαπημένο του πρόσωπο, μου φωτίζει όλες τις σκέψεις. Καί ποόσθεσε με υπερηφάνεια:

—Τί όμορφος που ήταν ό άγαπημένος μου...

»'Η 'Ιρέν της έβαλε τό χέρι στόν ώμο και άπήντησε μ' ένα έλαφρό τόνο έκπληξσεως.

—Πόση σημασία δίνεις στην έξωκορη εμφάνισή...

—Ναι, άποκρίθηκε άμέσως ή κ. ντε Κουρζέ, όταν αυτή άναγκά τό έσωτερικό. 'Όλη ή λεπτότητα τού Νοέλ λάμπει στά μάτια του, τό στόμα του δείχνει την καλωσύνη του και τό μέτωπό του φανερώνει ταλέντο. 'Όλη του ή προσωπικότης δρισκεται σ' άρμονία και μου φαίνεται πως δεν θα μπορούσε να έχη άλλο πρόσωπο...

—'Α! Έκανε ή 'Ιρέν και στενοχωρημένη γύριζε στά χέρια της ένα τετράδιο που ή αδελφή της δεν πρόσεξε.

...Η 'Εντίζ πήγε και ξεπλώθηκε στή σαιζ-λόγκ της και ξεδιπλώνοντας μία γαλάζια βεντάλλια, είπε κρυμμένη πίσω άπ' αυτό τό παραβάν:

—Ποιόν είδες στό Παρίσι;

»'Η 'Ιρέν της άράδιασε τις έπισκέψεις της που είχε κάνει στούς διάφορους συγγενείς, της άνέφερε τόν Σουλβαίν (ή 'Εντίζ σήκωσε τούς ώμους μ' άδιαφορία), της μίλησε για τόν θάνατο τού Ζωρζ Μπερτιέ (ή 'Εντίζ είπε μερικές λέξεις που έδειχναν μία λύπη όχι πολύ βαθιά).

—Δεν πήγες άλλο; Δεν έκανες άλλες κούρσες;

»'Η 'Ιρέν κατάλαβε. Δεν έβλεπε την 'Εντίζ, αλλά ή γαλάζια βεντάλλια έτρεμε.

—Πήγα στίς Βερσαλλίες, είπε.

Μιά φωνή που σπατάριζε σαν πληγώμενο πουλί οώτωση.

—Βρήκες τό περίπτερο τού Λουσινιάν;

—Ναι...

—Καί...

»'Η κ. Μορέλ ψιθύρισε:

—Μίλησα για τόν Νοέλ... Μπόρεσα να αντίληφθώ πως ήταν...

»'Η 'Ιρέν δίστασε... Μιά στιγμή κύτταξε τό τετράδιο στά χέρια της, έστρεψε ένα βλέμμα στό πορτραίτο τού Ρομπέρ και είπε άποφασιστικά:

—'Ήταν ακριβώς ό άνθρωπος που φανταζόσουν...

»'Η γαλάζια βεντάλλια κουνήθηκε νευρικά. 'Η 'Εντίζ ρώτησε:

—Διπλωμάτης, συγγραφέας, παντρεμένος, ελεύθερος;

—'Υποσχέθηκα να μην πώ τίποτα. 'Ενα μόνον σου λέω: 'Αγάπα τον μ' όλη σου την ψυχή. Τό αξίζει περισσότερο άπ' ό,τι φαντάζεσαι...

»'Η 'Εντίζ δίπλωσε ζωηρά την βεντάλλια της και είπε:

—Σ' ευχαριστώ. Δεν είχα ποτέ άμφιβολία γι' αυτό κι' όμως πίσω καλό μ' έκανον τό λόγια σου...

—'Εντίζ, μικρούλα μου, είπε τότε γλυκά ή κ. Μορέλ, τώρα που έγινες καλά θα ξαναπαντρευής. Θα γνωρίσεις επί τέλους αυτόν τόν ξρώτα που όνειρεύεσαι...

—'Ό! Πάψε, 'Ιρέν, άπήντησε με ζωηρότητα ή νεαρή γυναίκα. Τόν γνώρισα αυτόν τόν μεγάλο ξρώτα... Δεν ζητώ τίποτα περισσότερο. Μα δεν καταλαβαίνεις πως τό γράμμα τού Νοέλ ήταν για μένα σαν ή διαρκής παρουσία ενός έραστο; 'Υπάρχουν λέξεις που είναι φιλία, φράσεις που σ' άναστατώνουν. Δεν μπορώ να πώ πια πως δεν ξέρω τόν ξρώτα...

»'Ακτινοβολούσε δόκιμηση από ένα θείο φώς, μία λάμψη ό πέρτατης ευτυχίας ζωγραφιζόταν στά μάτια της. Δεν ήταν πια άδεια. Κρατούσε γερά στά χέρια της όλο τόν πλούτο τών άναμνήσεων, τούς περιπάτους στόν άβιθιμένο πύργο της Μινιόν, τις παθητικές βενετσιάνικες νύχτες, τις σιωπηλές, νοηλικές, γόνδολες, τό μεσαιωνικό παλάτι τών δονθιδων, όπου σαν παλιά βενετσιάνια είχε περάσει με την φαντασία της, άξέχαστες ώρες στην άγκαλιά τού Νοέλ, τού άγαπημένου άγνώστου...

Τότε ή 'Ιρέν άνοιξε τό συρτάρι μιας σιφονιέρας και έπίσημα, σά να μεταλάβαινε, κλείδωσε μέσα τό τετράδιο τού Ζωρζ...

»'Ισως μία μέρα να τώδινε στην αδελφή της... άργότερα... πολύ άργότερα... 'Ισως ποτέ...

ΤΕΛΟΣ

ΜΑΓΙΑΦΥΛΑΧΤΑ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Τι πιστεύουν οι διάφοροι λαοί. - Φίλτρα και αντίδοτα. - 'Η δύναμις τών φακιρών κλπ.

Α π' όλες τις προλήψεις που μαοίζονται την ανθρωπότητα, τό «κακό μάτι» κατέχει την πιο εξέχουσα θέσι στή Μαύρη Μαγεία.

Γιά ν' αντιμετωπίζουν την δόλβρια επίδραση τού «κακού ματιού» οι προληπτικοί μεταχειρίζονται πολλούς τρόπους. Οι 'Αραβες και οι 'Ινδοί κάνουν τό εξέχης σημείο : έκτείνουν τόν δείκτη και τό μικρό δάχτυλο τού χεριού τους και κλείνουν τά άλλα στην παλάμη τους επάνω. Οι 'Ινδοί καταστηματοάρχαι, όταν συμβή να τούς κατηγορήσει ένας πελάτης τούς ή να στραβοκυττάξη τά έμπορεύματά τούς χωρίς ν' αγοράσει κάτι άπ' αυτά, τρέχουν άμέσως και τά μετακινούν κι' έτσι δάχνουν τη γρουσουζιά από πάνω τους.

Τά αντικείμενα επάνω σία όποία έχει πέσει τό «κακό μάτι» άποφεύγονται από τούς 'Ανατολίτες και πολλές φορές παρετηρήθη ότι κι' οι Εύρωπαίοι, που έγιναν κάτοχοι παρομοίαν αντικειμένων, έπηρεάσθησαν από αυτά.

Οι 'Ιταλοί για να προφυλαχθούν από τό «κακό μάτι» φορούν φυλακτά από κοράλια. 'Η πρόληψις για την άνεξήγητη επίδραση τού «κακού ματιού» δεν είναι τόσο άνόητη όπως φαίνεται.

Οι 'Αραβες δνομάζουν τό «κακό μάτι», «μάτι τού πόθου και τού φθόου» και την ίδια σημασία δίνουν πολλές φορές κι' έμεις στίς περιπτώσεις αυτές.

★

Σε πολλές περιοχές τών 'Ινδιών, οι άνθρωποι άποδίδουν τις άποτυχίες της ζωής των στην «κακή γλώσσα». Για ν' άποτρέπουν μάλιστα τά δόλβρια άποτελέσματα της «κακής γλώσσας» οι Ιθαγενείς λαμβάνουν διάφορα μέτρα. Μεταξύ τών άλλων κατασκευάζουν ένα όμοίωμα ανθρώπινης κεφαλής από πηλό κι' ένα-γύρω στό στόμα μπηγουν άγκάθια. Κατόπιν, γύρω άπ' αυτό τό όμοίωμα περιπατούν όσο νομίζουν πως έχουν προσβληθή από την «κακή γλώσσα». χτυπώντας τό στόμα τούς με την παλάμη. 'Όσο μεγαλύτερος είναι ό θόρυβος που προκαλείται από τά χτυπήματα τών παλαμών, τόσο γρηγορότερα σωπαίνει ή «κακή γλώσσα».

Τς διαβολικές επιδράσεις της «κακής γλώσσας» τις καταστρέφει και τό σπάραγμα μιας σφαζομένης κότας.

»Ενας τρίτος τρόπος να εξαφανισθούν τ' άποτελέσματα της «κακής γλώσσας» είναι κι' ό εξέχης : Κατασκευάζουν από άργιλλο ένα όμοίωμα τού ανθρώπου που έχει την «κακή γλώσσα». 'Η γλώσσα προβάλλει από τό στόμα τού όμοιώματος. Την φτύνουν όλοι και κατόπιν την κομματιάζουν με τά μαχαίρια τούς.

»'Ο υπόκοσμος τών 'Ινδιών έχει ξεχωριστόν τρόπον μαγείας. 'Η 18η, π. χ. ημέρα τού μηνός είναι ή πιο τυχερή για να διαπράξουν ένα έγκλημα ή μια κλεπή.

»'Επίσης μεγαλύτερη έπιτυχία ση-

μειώνει μία διάρρηξις όταν λάβη χώραν με τό νεο φεγγάρι.

Γιά να πεσθούν ακόμη περισσότερο για τά έπιτυχή άποτελέσματα της κλοπής, οι κακοποιοί πριν εισδύσουν στό σπίτι ή τό μαγαζί, προβαίνουν στό εξέχης μαγικό πείραμα : Κατά μήκος ενός χονδρού σκουπόξυλου δένουν άλλα μικρότερα σκουπόξυλα, που είναι θουτηγμένα στό λάδι. 'Εάν τό μαγικό αυτό σύμπλεγμα έπιπλεύσθ στό νερό που τό ρίχνουν, τότε όλα θα πάνε καλά. 'Αντιθέτως, αν θουλιάξη, τότε ή κλοπή πρέπει ν' άναβληθή.

Κάποτε, ένας Εύρωπαίος παρέστη μάρτυς στην παρακάτω μαγική επίδειξη φακιρών στίς 'Ινδίες. Οι όπαδοί τών συναγωνιζόμενων είχαν βάλει και στοιχήματα μεταξύ τούς.

Κάτω στό έδαφος είχε χαραχθή ένας κύκλος και στό κέντρον ένας φακίρης είχε τοποθετήσει ένα σάνδαλο και παρακαλούσε τόν δεύτερο φακίρη να τό κουνήσει από τη θέσι του, αν μπορούσε.

Και ή έκπληκτική επίδειξις άρχισε... 'Ο προσκληθείς κατέβαλλε υπεράνθρωπες προσπάθειες για να τό μετακινήσει, ενώ ό άλλος, καθημένος στην άκρη και καταβροχμένος, έκανε τό πών ώστε να τό έμποδίσει. 'Επέρασε μία ώρα και τό μαγικό σάνδαλο έμεινε στή θέσι του. Δεν μπορούσε να τό κουνήσει γιατί ό άλλος τού υπέβαλλε να τό πιστέψη ότι δεν μπορούσε.

»'Η ισχυρότερα δύναμις τού κόσμου, ή δύναμις τού μυαλού, είχε καθυποτάξει τά νεύρα.

Με την ίδια πίστι μεταχειρίζονται οι

λαοί της 'Ανατολής και τά «φίλτρα της αγάπης». 'Ιδίως οι Ιθαγενείς της 'Ιάβας πιστεύουν άπολύτως στην έπίδρασι τούς επί τού έρωτος.

Τά κυριώτερα συστατικά αυτών τών μαγικών φίλτρων — θά τό πιστέψετε ; — είναι... λυωμένες καρδιές πουλιών και φύλλα δένδρων που έχουν μαγικές ιδιότητες.

Οά Γιαβανέζοι άποφεύγουν να τρώνε τις καρδιές τών πουλιών γιατί φοβούνται μήπως έρωτευθούν. Γι' αυτό τόν λόγο όσοι θέλουν ν' άγαπηθούν ποτίζουν κρυφά τό αντικείμενο τών ποτών τούς, με μαγικό φίλτρο της αγάπης.

»Ετσι πιστεύουν ότι μαλακώνουν την καρδιά τούς.

»'Η μαγεία τών κερένιων όμοιωμάτων άνάγεται σε πολύ παλιά χρόνια. Μιά περιγραφή αυτής της μαγείας βρέθηκε γραμμένη σ' έναν αιγυπτιακό πάπυρο. Μάς λέει πως ό Θεός τού κακού, 'Απέτ, έπεθύμησε την κατάστροφή και την έκμηδένισι της Θεάς τού 'Ηλίου Ρά. Για να τιμωρήσουν όμως την κακή πρόθεσι τού κακού θεού οι Ιερείς κατασκεύασαν ένα κέρινο όμοίωμα τού 'Απέτ και άνέγραψαν επάνω σ' αυτό τό όνομά του με πράσινο μελάνι. Κατόπιν τό όμοίωμα ρίχτηκε στίς φλόγες ενώ ό έκτελεστής Ιερεύς τό κλωτούσε με τό άριστερό του πόδι.

Οι 'Αραβες, όταν θέλουν να πάθη κακό ένας έχθρός τούς, ζωγραφίζουν τό σκίτσο τού σ' ένα κομμάτι χαρτί, τό καρφώνουν στην πόρτα του και άπαγγέλλουν διάφορες κατάρες.

ΖΩΡΤΗΣΕΙΣ

1. Πότε ή Αγγλία έκυβερνήτο υπό ενός μόνου σουλετου;
2. Σε πόσους και ποιούς Νομούς διαιρείται ή Μακεδονία και ποιός ό συνολικός πληθυσμός της;
3. Γιατί τό όνομα τού 'Ηροστράτου τό άπαθανάτισε ή 'Ιστορία;
4. Τι πράγμα είναι χρυσοφόρος ό κοιός και γιατί όνομάζεται έτσι;
5. Ποιά νόσος άφείλεται στό άνακαλυφθέν από τόν Λαβεράν πλάσμιόδιον ή αιματοζωάριον;
6. Πώς μεταδίδεται διά τού ραδιοφώνου ό ήχος τηλεφωνικών αυτών;
7. Πότε υπεγράφη ή συνθήκη της Λωζάνης;
8. Ποιο είναι τό μεσαίο κεφάλαιο της Βίβλου;
9. Κατά την τελευταία έπίσημη στατιστική (1928) ποιός είναι ό πληθυσμός της 'Ελλάδος, πόσοι έξ αυτών άρρενες και πόσοι θήλειες;
10. Ποιοι υπήρξαν οι μεγαλύτεροι ρή-

11. Πώς λέγεται έπιστημονικώς ή νόσος τού ύπνου, που έδημει, και πως μεταδίδεται στόν άνθρωπο;
12. Ποιος ήταν ό πρώτος δήμαρχος της Νέας Υόρκης;
13. Ποιοι ποταμοί τού Καναδά έχουν τά όνόματά τών έξερεινητών τούς;
14. Πότε όποδωλώθηκε τό 'Ελληνικό 'Εθνος και από ποιούς;
15. Από ποιούς λέγεται ότι κατάγονται οι 'Αθησυνοί;
16. Πότε είναι θερμότερη ή ήλιακή λάμψις, τό χειμώνα ή τό θέρος και γιατί;
17. Πόσα έσάφια έχει ή 'Ιερά Βίβλος, πόσες λέξεις και πόσα γράμματα;
18. Ποιος ήταν ό ήρωας της ναυμαχίας της Πουτλάνδης και ποτε πέθανε;
19. Οι χαυλιόδοντες τίνος ζώου παράγουν τό πολυτιμότερο φιλντισί;
20. Ποιά ήπειρος είναι κατά τά έννέα δέκατα έρημος;

Τις άπαντήσεις δά θρήτε στή σελίδα 50 τού «Θησαυρού»

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΝ ΚΑΙ ΜΟΙΡΑΖΟΥΝ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ο ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

συμβουλευει τους συζύγους

Είμαι πολύ ευτυχής, που θρήκα την ιδεώδη σύντροφό της ζωής μου, αλλά δεν θα μου είνε πολύ εύκολο να σας εξηγήσω τί με «κρατά» κοντά της.

«Αλλωστε πιστεύω πως κανείς ποτέ δεν «κράτησε» κάποιον κοντά του. Κάθε άνθρωπο πλάσσει ένστικτωδώς επαναστατεί όταν του επιβάλλουν μίαν δικαία ή άδικη κράτηση. Φθάνει να αντιληφθώ άκριβώς ότι κάποιος άλλος θέλει να το υποτάξω στη θέλησή του, για να νοιώσω άμέσως τον πόθο να απολυτρωθώ από κάθε κηδεμονία, να ελευθερωθώ. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τον γάμο αλλά και για την φιλία.

Ο καλύτερος τρόπος για να κατακτήσει κανείς την αγάπη και την άφοσίωσή του άλλου, είνε να απαλλαγεί από κάθε εγωισμό και να επιζητήσει

να «δώσει» παρά να «λάβει».

Έτσι, π.χ., μία γυναίκα που δείχνει έναντι του συζύγου της αγάπη, άφοσίωσι και απόλυτη ελικρίνεια, θα δημιουργήσει άμοιβαία αίσθημα στην καρδιά εκείνου που αγαπά. Και όσο περνά ο καιρός, τα αίσθημα αυτά, αντί να εξανεμισθούν, θα δυναμώσουν για να μείνουν τα ίδια που ήταν και τις πρώτες μέρες της ευτυχίας, όταν τα γεράτια θα έχουν σβύσει πιά τα θέλητρα και τις γοητείες της νεότητος.

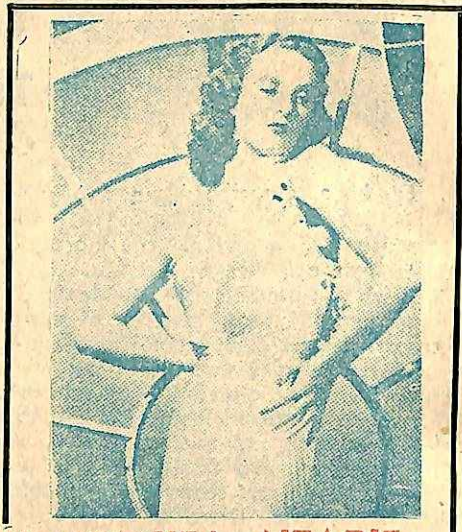
Γι' αυτό πάντοτε ισχυρίζομαι ότι ή όμορφιά μιάς γυναίκας δεν άρκει για να διατηρήσει την αγάπη του συζύγου της. Αν θέλετε να πεισθίτε σχετικώς, δεν έχετε παρά να ρίξετε μία ματιά στις αίθουσες των δικαστηρίων όπου έκδικάζονται υποθέσεις διαζυγίων. Έμφαιζονται εκεί κατά κανόνα γυναίκες χαριτωμένες και συχνά πολύ όμορφες!

Στ' αλήθεια, ή συζυγική ευτυχία εξαρτάται από χίλια δυο μικροπράγματα, που δεν έχουν καμμία σχέση με την κοκκαρία και τις τουαλέτες. Μία γυναίκα που άκτινοβολεί από αγάπη κι άφοσίωσι, είνε πάντα θέβαιη ότι «κρατά» τον σύζυγό της, ακόμη κι όταν δεν διαθέτη συναρπαστικά θέλητρα. Μία πραγματική «γυναίκα» με όλη την σημασία της λέξεως, που δείχνει άληθινή άφοσίωσι και αγάπη, μπορεί να θεωρηθεί εξασφαλισμένη την αγάπη του άνδρός της, που θα τον «κρατά» πάντα δικό της...

Είναι σπουδαίο πράγμα, είναι όλοκληρη έπιστήμη σήμερα το ζήτημα της άρμονικής συζυγικής συμβίωσης.

Η γυναίκα, όπως είπαμε και παραπάνω, χρειάζεται να έχει πολλά προτερήματα για να κρατήσει κοντά της τον άνδρα της. Και δυστυχώς αυτά δεν καλύπτονται μόνον από την όμορφιά.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ

συμβουλευει τα κορίτσια

Ο ας εξομολογηθώ κάτι που θα άπογοητεύσει ίσως τους άπαισιόδοξους μα που είνε ωστόσο άπολύτως σωστό: το μυστικό της έπιτυχίας και της ευτυχίας υπάρχει. Και θα σας πω μάλιστα ποιά είνε.

Ένα νέο κορίτσι, που πρωτογαίνει στη ζωή, πρέπει, αν θέλη να έπιτύχη, να έχει ένα σωρό χαρίσματα. Να είνε χαριτωμένο, άξιαγάπητο και συμπαθές στο περιβάλλον του. Πρέπει να έχει φίλους, πολλούς φίλους και να ξέρη να τους διατηρή. Για να διατηρή φίλες άρκει να μην κεντά τη ζήλεια τους και ποτέ να μην πιστεύη πως είνε άνώτερη απ' αυτές. Για να διατηρή άληθινούς φίλους, πρέπει να τους μάθη να της φέρωνται ώσαν να ήταν του ίδιου φύλου μ' αυτές. Και το λέω αυτό γιατί ξέρω πως όταν είνε κανείς νέος, τείνει συχνά να μεταβάλλη την φιλία σε φλερτάκι ή σε έρωτα.

Αλλά ένα από τα μυστικά της έπιτυχίας στη ζωή είνε ή έργατικότητα. Την αλήθεια αυτή την ένοιωσα βαθύτατα, στην Άμερική ιδίως όπου έργαθηκα τελευταίως.

Η Άμερικανίς δεν ζηλεύει ποτέ μία φίλη της επειδή είχε περισσότερη τύχη. Γνωρίζει ότι, μία μέρα, ή τύχη θα μειδιάσει και σ' αυτήν. Στις Ήνωμένες Πολιτείες όλα βασίζονται στο δόγμα: «όλος ο κόσμος βρίσκει κάποτε μίαν ευκαιρία για να έπιτύχη». Η ευκαιρία αυτή παρουσιάζεται σε πολλούς άργα, σε άλλους πάλι νωρίς. Όλοι όμως είνε άπολύτως πεπεισμένοι ότι κάποτε ή τύχη θαρθή να χτυπήσει και την δική τους την πόρτα. Γι' αυτόν άκριβώς τον λόγο, όταν ή Άμερικανίς βλέπη μία βεντέττα στην όδόη, αντί να την φθογήσει, την θαυμάζει. Γιατί ξέρει πως κι' αυτή, θα γίνη «κάτι», αν θέλη.

Αν πράγματι, θέλη μία νέα κοπέλα να έπιτύχη, χρειάζεται να έργασθί λα θα έπιτύχη, έχοντας όμως υπ' όψιν πάντα ότι είνε καμωμένη για την έπιτυχία. Η αυτοπεποίθησις αυτή δεν ίσοδυναμεί, όπως πιστεύουν πολλοί, με άυταπάτη. Όλοι οι άνθρωποι είνε ένδειγμένοι να άναδειχθούν σε κάτι. Αλλά για να το κατορθώσουν, πρέπει προηγουμένως να έργασθούν και ιδίως να πεισθούν για τις ικανότητές τους να υποτάξουν την τύχη στη θέλησή τους!

ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ

ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΡΟΛΟΪ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ
"Αγγλου συγγραφέως ΣΤΑΝ ΡΕΣΙΝ

Το πτώμα βρισκόταν ριγμένο ανάσκελλα στην άκρη της λεωφόρου και σχεδόν κάτω από ένα μικρό δένδρο δάφνης.

Τρία πρόσωπα το έπλησίασαν και στάθηκαν ακίνητα για λίγες στιγμές κοντά του. Ήταν ο σέρ Οδγκος Κλάιβ, ιδιοκτήτης του πύργου, ο Ράλφ, ο φύλακας των κτημάτων του Κλάιβ και ο περίφημος αστυνομικός της Σκότλαντ-Γουάρντ σέρ Ουίλλιαμ Μόρτον.

Δεν πειράξαμε τίποτε απ' ό,τι βλέπετε, είπε ο σέρ Κλάιβ στον άστυνομικό. Άκριβώς σ' αυτή τη θέση και σ' αυτή τη στάση το βρήκε ο Ράλφ, σήμερα το πρωί στις έξι.

Ο σέρ Μόρτον δεν άπήντησε στα λόγια του πυργοδεσπότου, αλλά έσκυψε επάνω στο πτώμα, το παρατήρησε με μεγάλη προσοχή και στις πιο μικρές του λεπτομέρειες και ύστερα το γύρισε ύπτια, το εξέτασε και πάλιν με προσοχή. Στάθηκε λίγα λεπτά της ώρας σκεπτικός και γο νατιστός καθώς ήταν και κατόπιν άρχισε να το ψηλαφίζει τις τσέπες. Και σαν άντελήφθη πως αυτές κάτι έκρυβαν, έβγαλε από την τσέπη του μία πέτσινη σακούλα και όλες τις τσέπες του θύματος, έβαζε μέσα σ' αυτή ό,τι εύρισκε. Τελευταίο αντικείμενο τράβηξε από τις τσέπες του πτώματος ένα ρολόι, το οποίο βρέθηκε κομματιασμένο. Το ρολόι είχε σπάσει με το πέσιμο του θύματος πάνω στο έδαφος.

Ο άστυνομικός τότε, σφίγγοντάς το στο άριστερό του χέρι, σηκώθηκε όρθιος και το πρόσωπό του πήρε μίαν έκφρασις ικανοποίησεως. Ύστερα έίπε με δυνάτη φωνή:

Θαυμάσια! Το ρολόι του θύματος δείχνει την άκριβή ώρα του έγκλήματος. Οι δείκτες δεν μετεκινήθηκαν από την ώρα εκείνη γιατί ο μηχανισμός του ρολογιού σταμάτησε να λειτουργή! Οι σταματημένοι δείκτες έδειχναν τις 23 και 45'.

Ο σέρ Κλάιβ και ο Ράλφ παρέτήρησαν το ρολόι άμλητοι. Άργότερα ο σέρ Μόρτον ρώτησε τον πυργοδεσπότη:

Μοι είπατε πως ο νεκρός είνε ο Μάικ Ό Σούλλιβαν, ο βοηθός των επιχειρήσεών σας, τον όποιον σείε φανταζόσαστε ότι βρισκόταν στο Παρίσι.

Άκριβώς... Τον είχα στείλει εγώ στο Παρίσι για να διαπραγματευθώ

γότερα.

Πολύ καλά, αλλά χθες το θράδυ πως περάσατε;

Τη στιγμή εκείνη παρενέβη ο σέρ Κλάιβ και άπήντησε για τον έρωτώμενο:

Ήρθε και με πήρε με το αυτοκίνητο από το μέγαρο του λόρδου Μπλάντιγκ, ύπουργού των Στρατιωτικών, με τον όποιον περάσαμε τη χθεσινή βραδυά. Ο πύργος του λόρδου Μπλάντιγκ άπέχει τριάντα μίλια απ' έδω κι' όσο κι' αν τρέξη το αυτοκίνητο, χρειάζονται τουλάχιστον τρία τέταρτα της ώρας γεμάτα για να φθάση κανείς ως εκεί. Ένας σύντομος ύπολογισμός θα σας κάνει να διαπιστώσετε άμέσως ότι, φεύγοντας απ' έδω στις 23, ο Ράλφ θάφθασε στον πύργο του Μπλάντιγκ στις 23 και 50', καθώς ξέρουν διάφορα πρόσωπα κι' ακόμη ο ίδιος ο ύπουργός. Άφήσαμε τον πύργο του λόρδου σχεδόν άμέσως και φθάσαμε έδω κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα περίπου.

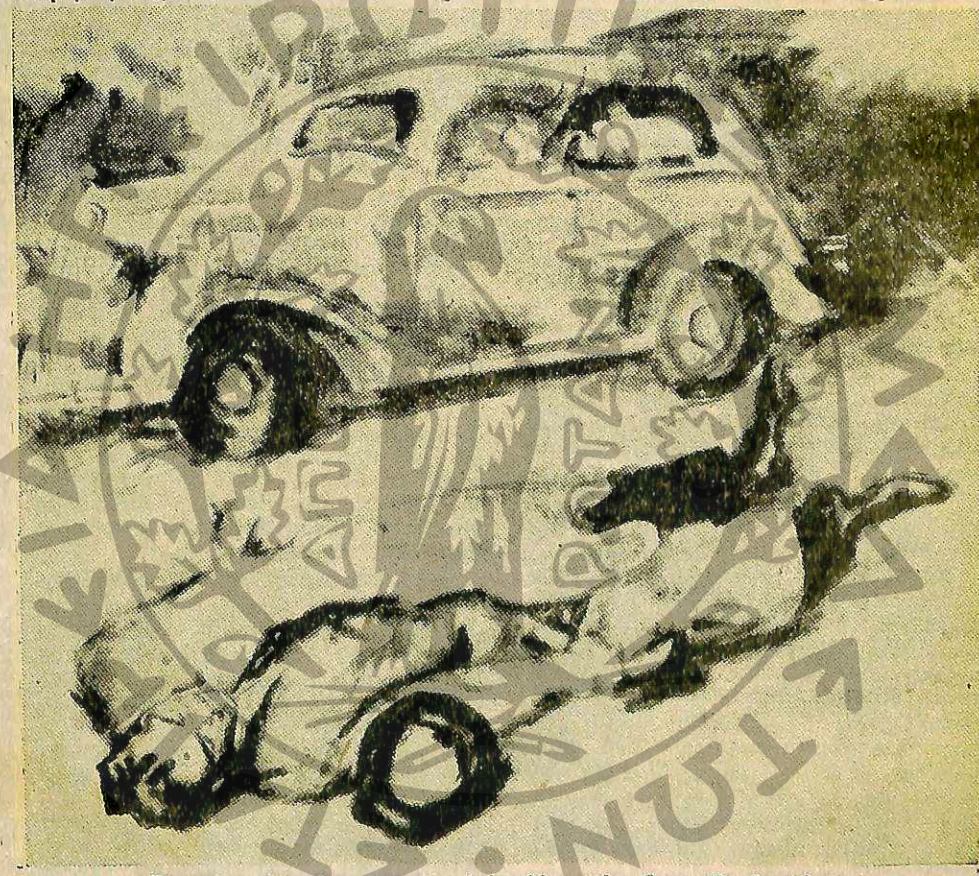
Ποία είνε τα πρόσωπα που μένουν έδω στον πύργο; ρώτησε ο άστυνομικός.

Έχω τον μάιτρ του πύργου και δυο θαλαμηπόλους, οι όποιοι, όπως κάθε Σάββατο, πήραν την άδεια να πάνε στο Λονδίνο. Σήμερα το πρωί όμως έπέστρεψαν στις πέντε ή ώρα.

Ωστε, λοιπόν, έίπεν ο άστυνομικός, απ' τις ένδεκα χθες βράδυ ως σήμερα το πρωί δεν ύπήρχε ψυχή ζώσα έδω μέσα.

Άκριβώς, κύριε Μόρτον.. Τα άλλα Σάββατα έμεινε ο γραμματέας μου κύριος Όλλιαμ, αλλά χθες έφυγε έσπευσμένως κατόπιν ένός τηλεγραφήματος από το Μπριστόλ που του έστειλε ή άρρωστη μητέρα του.

Τον πήγα εγώ στο Σταθμό, πα-

Το πτώμα βρισκόταν ριγμένο ανάσκελλα στην άκρη της λεωφόρου

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 49 του παρόντος

1. Μεταξύ του 1653-1658, όταν ο Όλιβερ Κρόμγουελ άνακηρύχθηκε λόρδος προστάτης της Αγγλίας.
2. Σε όκτω: Δράμας, Θεσσαλονίκης, Καβάλλας, Κοζάνης, Πέλλης, Σερρών, Φλωρίνης και Χαλκιδικής. 1. 407.619.
3. Γιατί έκαψε τον έν Έφέσσω ναόν της Άρτέμιδος, που ήταν ένα από τα έπτά θαύματα.
4. Η κοινότητα και όρεκτικατη... ταμπούρα! Γιατί επάνω από τα μάτια της σχηματίζεται σαν φρύδι, μία χρυσή γραμμή.
5. Η έλονοσία.
6. Τρίτοντας στα χέρια το γνωστό μινια σελισφάνης.
7. Στις 24 Ιουλίου 1923.
8. Το 1170 (Ψαλμοί).
9. Σύνολον 6.204.684. Άρρενες 3.076.235. Θήλειες 3.128.449.
10. Δημοσθένης, Αισχύνης (Έλληνες), Κικέρων (Λατινοί).
11. Τρυπανοσωματίαις. Στην Άφρική και στις Ίνδιαις. Με τα δηγματα της μυίας Τσέ-Τσέ (Γλωσσίνης της προσακρίδοφου).
12. Ο Τόμας Γουίλλετ, το 1665.
13. Οι ποταμοί Μάκενζι, Θόμσον και γολόνου άωτήσεως.
14. Την 29ην Μαΐου 1453 από τους Όθωμανούς.
15. Από την βασίλισσα του Σαβάρ και τον σφοδρό Ιουδαίο βασιλέα Σολομώντα, τον όποιον είχε έπισκεφθί ή βασίλισσα και έφυγε έγκυμονούσα.
16. Τον χειμώνα (Κατά τον Δρα Μπέρνχαρντ Χουόργουιτς, τον Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ) πρωτίστως, γιατί ή γή έρίσκειτα πλησιέστερα στον Ήλιο, όποτε ή εξέτασις των υδρών είνε μικρότερη και ο χειμερινός άέρας είνε καθαρότερος και διαυγέστερος.
17. Εδάφια 31.173, λέξεις 782.627 και γράμματα 9.768.840.
18. Ο Άγγλος άντιναύαρχος "Ηρλ Μπήττυ, την 10 Μαρτίου 1936.
19. Το Ή Αυστραλία.
20. Η Αυστραλία.

Σ. Σ.—Οι έρωτήσεις, που σημειούνται με *, μάς άπεστέλλουν από διάφορους άναγνώστες μας. Κάθε άναγνώστης του "Θησαυρού" μπορεί να στείλη μία ή περισσότερες έρωτήσεις γενικού ένδιαφέροντος, οι όποιες και θα δημοσιεύονται με την σχετική άπάντησιν που θα δίνωμε, έφ' όσον θα πρόκειται περί σοβαρής και όλιγολόγου άωτήσεως.

ρενέθι ο Ράλφ. "Εφυγε στις ένδεκα και τριάντα...

— Τον είδατε να φεύγει με τα ίδια σας τα μάτια;

— Μάλιστα, κύριε Μόρτον..

— Ξέρετε αν το τραίνο των 11 και 30', είχε έξπρες;

— Μάλιστα κύριε...

Ο αστυνομικός, αφού πήρε μερικές σημειώσεις, είπε προς τον Ράλφ:

— Πρόσεξε να μην έγγισή κανείς τίποτε μέχρι που νάρθη ο Ιατροδικαστής. Έξ άλλου, προσέθεσε ο σέρ Μόρτον, βλέποντας να πλησιάζουν προς τα εκεί μερικοί αστυνομικοί, αυτοί εδώ οι κύριοι θα φυλάξουν το πτώμα.

Εδώκε μερικές οδηγίες στον θαυματοφόρο αστυνομικό και μετά στράφηκε προς τον σέρ Ουγκο Κλάιβ και είπε:

— Μπορείτε να μου δώσετε έναν σιδηροδρομικό οδηγό;

— Ευχαρίστως.. απάντησε ο άλλος. Έλατε στον πύργο... Άλλως τε θα θέλετε να ρωτήσετε και το υπηρετικό προσωπικό του πύργου.

Και πήγαν το δρόμο κι' οι δυο για τον πύργο..

ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΜΟΡΤΟΝ

Την άλλη μέρα, σαν πήγε στον πύργο ο σέρ Μόρτον, το πρόσωπό του έδειχνε κάποια έκφραση Ικανοποίησης και ασφαλείας.

Έτσι ακριβώς τον είδε και ο πυργοδεσπότης σέρ Κλάιβ και γι' αυτό τον λόγο τον ρώτησε με περιέργεια:

— Λοιπόν, κύριε Ουίλλιαμ Μόρτον, θριασκώσατε σε καλό σημείο στην έρευνα για ν' ανακαλύψουμε τον δολοφόνο του Σούλλιβαν;

— Μοι λείπουν μερικές λεπτομέρειες. Σαν τις πετύχω κι' αυτές τότε θάμαι ακριβώς σε πολύ καλό σημείο επί της υποθέσεως, απάντησε ο σέρ Μόρτον, τρίτοντας τις παλάμες του. Σήμερα η πρωί εξέλεγα και με μεγάλη προσοχή όλα τα «άλλα» του προσωπικού του πύργου...

— Αρχίζοντας από μένα;— τον διέκοψε με χαμόγελο ο συνομιλητής του.

Ο Μόρτον απάντησε με κάποιαν ανησυχία:

— Να, και τα θρήκα όλα εν τήξει. Άλλα για το δικό σας «αλλοθι» κι' εκείνο του Ράλφ ήμουν απόλυτως βέβαιος για την αξιοπιστία των, έφ' δσον και ο κ. Υπουργός μπορεί να το επιβεβαιώσει αυτοπροσώπως. Το υπηρετικό προσωπικό του πύργου ήταν μέχρι της 24 και 30' στο Μικρό Θέατρο, μαζί με τέσσερα άλλα άτομα, μεταξύ των οποίων κι' ένας αστυνομικός δικός μας, πολύ φίλος του μαίτρ του πύργου σας.

Όσο για τον "Όλλιαμ, αυτός θρισκόταν μέσα στο τραίνο που πήγαινε για το Μπριστόλ. Το τραίνο αυτό, καθώς εξακριβώσα δεν σταματά σε κανένα ενδιάμεσο σταθμό πριν από το Ντίεμπε, στις ένδεκα ή ώρα. Συνεπώς δεν θα είχε τον καιρό, καθώς σκέφτηκα για μια στιγμή στην αρχή της ερευνάς μου, να καταβή στο Ντίεμπε και να ξαναγυρίσει με κάποιο ταχύτατο μεταφορικό μέσον, γιατί δεν είχε παρά μόνον σαράντα λεπτά

της ώρας διαθέσιμα για να διανύση μίαν απόσταση περίπου ογδόντα πέντε μιλίων. Με παρακολουθείτε ;

— Σας παρακολουθώ και σας έννοω θαυμάσια.

— Τώρα, το θύμα κατέβηκε από το τραίνο στις 22 και 15. Ήθερε ένα ουίσκυ στο μπάρ του σταθμού, κατόπιν πήρε κατ' ευθείαν τον δρόμο για τον πύργο που απέχει είκοσι λεπτά της ώρας από τη σιδηροδρομική γραμμή. Κι' έφτασε εδώ στις 23 και 35', δέκα δηλαδή λεπτά της ώρας αργότερα θρήκε τον θάνατο. Είναι πιθανόν να τον συνήντησε κανείς ξένος μέσα στο πάρκο.

— Όχι. Το αποκλείω κατά τον πιο κατηγορηματικό τρόπο. Γιατί μετά τις ένδεκα το θράδυ αφήνω ελεύθερα τα σκυλιά μου, τα όποια κυριολεκτικώς θα ξεκουρεύλιαζαν όποιονδήποτε ξένον που θα τολμούσε εκείνη την ώρα να μπη μέσα στο πάρκο.

— Και κάτι άλλο ακόμη: μοι είπαν ότι ο Ο' Σούλλιβαν κατοικεί έξω από τον πύργο. Τι έρχόταν να κάνει λοιπόν εκείνη την ώρα μέσα στο πάρκο του πύργου ;

— Είναι απλούστατο ! Η βίλλα του είναι πίσω από τον λοφίσκο και για να συντομεύσει τον δρόμο του πέρασε από το πάρκο.

— Το βλέπω πως είναι σωστό... αλλά κάνω μίαν υπόθεσι... ή γυναίκα του θα μπορούσε ;...

— Αδύνατον ! Δεν έρχεται ποτέ στον πύργο: εγώ ο ίδιος σχεδόν ποτέ δεν την έχω ιδή. Γι' αυτόν δε ακριβώς τον λόγο είναι ξένη για τα σκυλιά μου.

Ο σέρ Μόρτον παρακολουθούσε τον καπνό του σιγάρου του συγκεντώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο όλες του τις σκέψεις. Έν τέλει ρώτησε με ύφος κάπως απότομο :

— Ποιός μπορούσε να έχη συμφέρον για τον θάνατο του Ο' Σούλλιβαν;

Ο σέρ Ουγκο Κλάιβ στάθηκε για λίγες στιγμές σκεπτικός κι' ύστερα απάντησε με σιγανή και καθαρή φωνή :

— Κανείς ! Κανένα τουλάχιστον δεν θάζω στο νου μου πως μπορούσε να έχη συμφέρον να σθύση από τη ζωή ο Ο' Σούλλιβαν. Γιατί το θύμα ήταν ένας άνθρωπος πολύ ταπεινός, μετρίδφρων και πολύ αγαπητός σ' όλη την περιφέρεια του πύργου...

Ο σέρ Μόρτον σηκώθηκε όρθιος.

— Ευχαριστώ. Θα επιστρέψω στον πύργο αύριο γιατί θέλω να συναντήσω και τον κύριο "Όλλιαμ. Και πρέπει όπωσδήποτε να τον συναντήσω γιατί είναι το μόνο πρόσωπο που έν είδα και εξέητασα ακόμη.

Ο πυργοδεσπότης συνώδεψε τον αστυνομικό ως την σιδηρένια εξέδρα του πύργου. Εκεί ο αστυνομικός στάθηκε, έστρεψε το βλέμμα προς τον ούρανό και τον είδε φηραιμένο με γκριζα σύννεφα. Το φαινόμενο αυτό τον έκανε να ρωτήσει :

— Μήπως έβρεξε τη νύχτα του έγκλήματος ;

— Όχι. Τουλάχιστον κατά τις 24 και 30' που επέστρεψα στον πύργο από το μεγάλο του λόρδου, δεν είχε βρέξει, είχε μάλιστα κι' αστροφεγγιά.

— Ευχαριστώ.

Ο σέρ Μόρτον έκανε μίαν υπόκλιση, χαιρέτησε με το καπέλλο και απομακρύνθηκε από τον πύργο.

Στη γωνιά της λεωφόρου ανέθηκε στη μοτοσυκλέτα του και μ' αυτή πήγε αμέσως σ' ένα κτίριο που δέσποζε σχεδόν ολοκληρώου του λόφου που

θρισκόταν κοντά στο κτήμα του σέρ Κλάιβ.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ;

Μέσα στην ευρύχωρη αίθουσα βασιλευε απόλυτος σιωπή. Ο σέρ Κλάιβ καθόταν σε μια πέτινη και αρκετά μεγάλη πολυθρόνα που την είχε τοποθετήσει κοντά στο τζάκι και χωρίς να θγάξη λέξι από το στόμα του, γέμιζε μηχανικά την πίπα του για να καπνίση. Ο Ράλφ, σε μια γωνιά, παρατηρούσε με τα μεγάλα παιδικά στην έκφραση μάτια του, τον αστυνομικό Μόρτον, που παρατηρούσε με μεγάλη προσοχή, από την κορφή μέχρι τα νύχια των "Όλλιαμ που καθόταν μπροστά του κι' ανάμεσα από δυο μεγάλα φώτα που βρίσκονταν επάνω σ' ένα τραπέζι και σε μίαν έταζέρα.

Τέσσερις αστυνομικοί φύλαγαν στις πόρτες της αίθουσής. Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά της ώρας χωρίς ν' ακούεται καμμία κουβέντα από κανένα.

Τέλος η σιωπή διεκόπη από μίαν απότομη και δυνατή φωνή του σέρ Μόρτον:

— Έπι τέλους, "Όλλιαμ, θέλετε να μιλήσετε ;

Ο έρωτώμενος σκούπισε μηχανικά τον ιδρώτα που του μούσκευε το μέτωπό του κι' ύστερα μουρμούρισε με θραυχή φωνή :

— Σας μίλησα, σέρ Μόρτον.. δεν ξέρω τίποτε ! Κατά την ώρα του έγκλήματος εγώ βρίσκομουν στο τραίνο που ταξίδευε για το Μπριστόλ...

Ο αστυνομικός τον διέκοψε απότομα και αποφασιστικά :

— Όχι ! Δεν λέτε την αλήθεια ! Να σας πω εγώ που θρισκόσατε; Είσατε εδώ στο πάρκο. Παρηκολούθησα τα ίχνη σας στο Ντίεμπε και στο Μπριστόλ και εξακριβώσα την πορεία σας. Σεις πράγματι στην κανονική ώρα της αναχωρήσεως του έξπρες θρισκόσατε στο σταθμό. Μπήκατε στο τραίνο για το Μπριστόλ, αλλά κατηθήκατε στο 27ο χιλιόμετρο όπου το τραίνο ανακόπτει την ταχύτητά του εξ αίτιας των έργων που κάνουν στη γέφυρα που βρίσκεται σ' εκείνη τη σημείον. Σε ενός μιλίου απόστασι απ' εκεί βρίσκεται ένα πανδοχείο στο όποιο είχατε αφήσει μια μοτοσυκλέτα. Ρώτησα τον ξενοδόχο και πήρα κάθε λεπτομερή πληροφορία. Μοι διβεβαίωσε ότι φθάσατε στο πανδοχείο του κατά τις 22 και ένα τέταρτο. Απ' εκεί φύγατε δέκα λεπτά μετά την άφιξί σας. Έτσι λοιπόν θρήκατε όλον τον καιρό για να θρισκόσατε στις 23 και τέταρτο στον Πύργο. Όμολογήστε ! Τι κάνατε μέσα στο πάρκο κατά την ώρα του έγκλήματος ;

Ο "Όλλιαμ μαζεύτηκε στην πολυθρόνα που καθόταν και με λυγμούς είπε :

— Όμολογώ ότι θρισκόμουν μέσα στο πάρκο κατά την ώρα του έγκλήματος, αλλά δεν σκότώσα !... Δεν σκότώσα.

— Σκότώσα "Όλλιαμ. Πες το πως είσαι σ' ο δολοφόνος. Ο Ο' Σούλλιβαν σε θρήκε εδώ μέσα και σ' τον πυροβόλησε. Σ' μόνος είχες συμφέρον να τον σκοτώσης. Σ' μόνον θρισκόσουν εδώ στον πύργο. Δεν μιλάς; Πολύ καλά. Θα μεταχειρισθώ έναν πολύ αποτελεσματικό τρόπο ! Κύριε "Άλλους !...

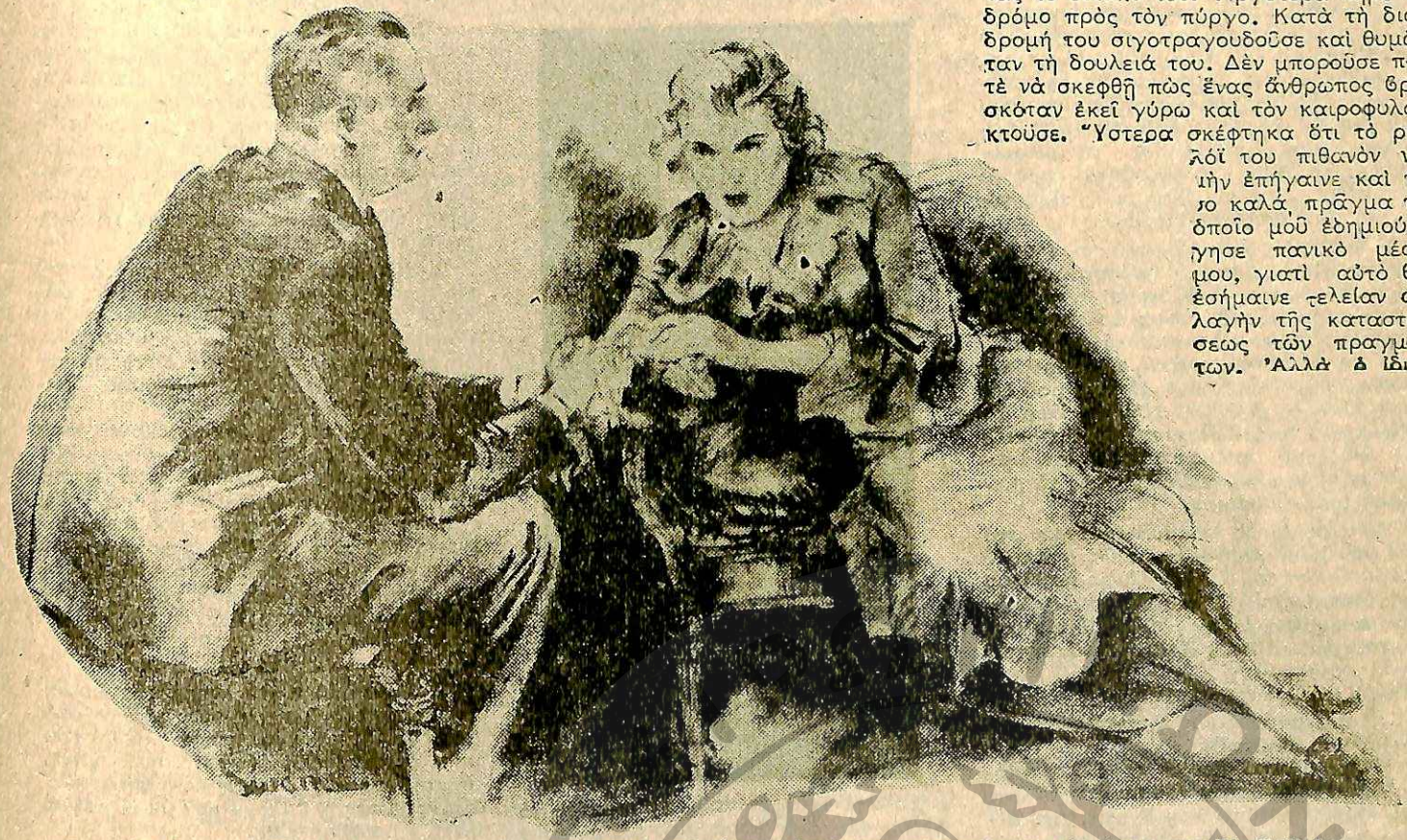
Όσοι βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα αλληλοκυττάχτηκαν με τρόμο, ένν' ο αστυνομικός "Άλλους προχωρούσε προς το κέντρο της μεγάλης έκείνης αίθουσής κυττάζοντας με όρ-

θάνοιχτα μάτια τον "Όλλιαμ.

Ο σέρ Κλάιβ τότε αποφάσισε να διακόψη την άγωνία που είχε κυριεύσει όλους εκείνης τις στιγμές: πλησίασε τον "Όλλιαμ, του ακούμπησε το δεξί του χέρι στον ώμο του και του είπε με ήρεμη φωνή :

— Έμπρός "Όλλιαμ ! Να είσαι λογικός. Μην θέλεις να παλαίψης μάταια μπροστά στην πραγματικότητα. Άς αποφύγουμε καμμία σκηνή που θα είναι πολύ οδυνηρή για σένα και για όλους μας ! Όμολογήστε : Είσατε νέος και οι δικασταί θα σας εύσπλαχνισθούν. Το έλατήριο του έγκλήματος μπορεί να σας ελαφρύνει το άδικό σας... Μιλήστε, όμολογήστε... πητε πως ήλθατε για εκείνη... πως είχατε ραντεβού μαζί της.

Ο νέος έκρυψε το πρόσωπο ανάμεσα

Έγώ και η Κύνθια αγαπιώμαστε από πολύν καιρό και είχαμε αποφάσει να σκοτώσαμε τον άντρα της Ο' Σούλλιβαν.

στις παλάμες του. Ο σέρ Μόρτον έπλησίασε στο τραπέζι, κάθισε, γέμισε ένα έντυπο και κατόπιν έκαμε κάποιο νεύμα στο όποιο οι αστυνομικοί του συνεμορφώθησαν και πήγαν κοντά του. Ύστερα γυρίζοντας προς τον πυργοδεσπότη έφώναξε προς κατάπληξι όλων :

— Ουγκο Κλάιβ : Έν όνόματι του Βασιλέως σας συλλαμβάνω ως δολοφόνο του Ο' Σούλλιβαν.

Ο σέρ Κλάιβ, με μια κραυγή θυμού, έρμησεν έναντιόν του, αλλά οι δυο αστυνομικοί τον ξηγάγκασαν να μείνη ακίνητος. Έν τ'ό μεταξύ ο Μόρτον έσφιγγε χαμογελώντας το χέρι του "Όλλιαμ.

— Ευχαριστώ. Έκάματε θαυμάσια τον ρόλο σας. Σεις, τώρα, κύριε Κλάιβ, θάχατε ασφαλώς την περιέργεια να μάθετε κατά ποίον τρόπον, ακολουθώντας τα ίχνη του "Όλλιαμ, ανέκαλυσσα ότι σεις είσατε ο δολοφόνος του Ο' Σούλλιβαν ; Θα σας Ικανοποιήσω την περιέργειά σας. Ύστερα από την πρώτη έπίσκεψι στο πτώμα, έτσι όπως το θρήκα, και το είδα μέσα στον κήπο, σας όρκίζομαι ότι δεν

ήξερα από ποδ ν' αρχίσω τις έρευνές μου. Το έγκλημα φαινόταν σκοτεινό από κάθε του πλευρά και δεν έβλεπα πως μπορούσα να το διαφωτίσω. Το άλλοθι όμως του "Όλλιαμ ήταν το λιγότερο άληθινό και γι' αυτό αποφάσισα ν' αρχίσω απ' αυτόν.

Έτσι έμαθα ότι τα έργα που γίνονται στη γέφυρα από την όποια περνά το τραίνο σε απόστασι είκοσι επτά μιλίων απ' εδώ, δεν είνε ακόμη σε θέσι να υποβαστάξη όλους τους κλυδωνισμούς που μπορεί να έχη ένας σερμός που περνά με ταχύτητα. Γι' αυτούς λοιπόν τους λόγους το τραίνο κόβει την ταχύτητά του τόσο πολύ, ώστε να συμβαδίξη μ' έναν άνθρωπο πεζό. Έξήτασα πάρα πολύ το πράγμα και διεπίστωσα ότι όχι μόνον μπορεί να κατέβη ένας επιβάτης με με-

πως να διαφωτίσω έστω κι' ελάχιστα το μετέπειτα έγκλημα, άλλ' απέκλεισα το έγκλημα εκ μέρους του "Όλλιαμ γιατί οι προφυλάξεις του σκοπόν είχαν να τον αποκρύψουν μόνον από ένα ώρισμένο πρόσωπο κι' όχι από την άστυνομία, ή όποια μ' ένα άλλο τηλεφώνημα θα μπορούσε αμέσως να μάθι κάθε του κίνησι. Ο σκοπός του "Όλλιαμ ήταν λοιπόν μυστηριώδης άλλ' όχι παράνομος κι' έγκληματικός.

Άς δούμε τώρα τον Ο' Σούλλιβαν. Αυτός κατέβηκε από το τραίνο στις 23 και 15 κι' ήταν έντελώς ήρεμος και κατά πολύ περισσότερο ευχαριστημένος, γιατί είχε επιτύχει τη δουλειά των νομισμάτων. Μπήκε στο μπάρ κι' εκεί παρέμεινε κουβεντιάζοντας και πίνοντας το ουίσκυ του. Αργότερα πήρε το δρόμο προς τον πύργο. Κατά τη διαδρομή του σιγοτραγουδούσε και θυμώταν τη δουλειά του. Δεν μπορούσε ποτέ να σκεφθή πως ένας άνθρωπος θρισκόταν εκεί γύρω και τον καιροφυλάκτούσε.

Ύστερα σκέφτηκα ότι το ρολόι του πιθανόν να μην έπήγαινε και τόσο καλά, πράγμα το όποιο μοι έδημιούργησε πανικό μέσα μου, γιατί αυτό θα έσήμαινε τελείαν άλλ λαγήν της καταστάσεως των πραγμάτων. Άλλα δ ίδιος

κτήτης του μπάρ μ' έβοήθησε πολύ σ' αυτό το σημείο. Μοι είπε ότι ο Ο' Σούλλιβαν πριν φύγει απ' εκεί έκυττάζε το ρολόι του σταθμού κι' ύστερα «έκούρδισε» το δικό του. Το ίδιο ρολόι θρήκα εγώ αργότερα, κομματιασμένο και σταματημένο στις 23 και 45 κοντά στο πτώμα. Έξετέζω το κούρδισμά του και δεν το θρίσκα γεμάτο, όπως έπρεπε να είνε αν από τη στιγμή που το έκούρδισε ως την ώρα που έσπασε, δηλαδή την ώρα που έγινε το έγκλημα, είχαν περάσει μόνον τριάντα λεπτά της ώρας. Το έγκλημα λοιπόν θα διεπράχθη πολύ αργότερα από κάποιον ο όποιος είχε τη φροντίδα να «γυρίση» τους δείκτες προς τα όπισω.

Έν τ'ό μεταξύ μοι ήρθε στο νου μια άλλη λεπτομέρεια: Γύρισα πίσω στον πύργο, ζήτησα τον Κλάιβ και τον ρώτησα αν τη νύχτα είχε βρέξει. Ο έρωτηθείς μοι απάντησε αρνητικά: στις 24 και 30 ο ούρανος ήταν γεμάτος άστρα.

Τότε, αν σ' αυτή την ώρα δεν είχε βρέξει και στις 23 και 45 το έδαφος θα παρέμενε ακόμη στεγνό. Παραδόξως όμως, το μέρος όπου θρέθηκε το πτώμα του Ο' Σούλλιθαν ήταν μ ο υ σ κ ε μ μ ε ν ο ά π ο θ ρ ο χ ή !

Τότε έτρεξα στο αστυνομικό και πληροφορήθηκα ότι οι πρώτες σταγό-νες βροχής άρχισαν να πέφτουν στις 2 και 20. "Αρα ο Ο' Σούλλιθαν έδο-λοφονήθηκε ύστερα απ' αυτή την ώρα!

Μ' αυτή τη σκέψη πήγα και συνήν-τησα τον Ούλλιαμ και κατώρθωσα να τον κάνω να μου ομολογήσει την αλή-θεια και μου είπε ότι από καιρό κορ-παρίζει τη γυναίκα του Ο' Σούλλιθαν, η οποία στην αρχή έδειχνε πως δεν άν-ταποκρινόταν στον έρωτά του αλλά άρ-γότερα τον δέχτηκε και μάλιστα του είχε δώσει ραντεβού για τις 23 και 30 της προχθές. Το συνέστησα όμως με-γάλη μυστικότητα και προσοχή. Στο ραντεβού όμως η γυναίκα δεν πήγε. Θυμήθηκε τότε, περιμένοντάς την, την ιστορία της άρρωστης μητέρας της που του διηγήθηκε και χωρίς να χάσει κα-θόλου καιρό καθάλλησε τη μοτοσυ-κλέττα του και κατευθύνθηκε προς το Ντιέμπλ, χωρίς να ξέρει πως είχε πέ-σει σε μία τρομερή παγίδα.

"Αλλά ποιός ήταν η ψυχή του έγκλη-ματος; Ποιός ήταν ο δολοφόνος; Για μερικές στιγμές αμφέβαλλα πάρα πολ-ύ για τον Κλάιβ, αλλά αργότερα ά-πέκτησα τη συνείδηση ότι ήταν αυτός.

"Ετσι έσκηνοθέτησα τη σημερινή κω-μωδία. Η απόδειξη που ζήτησα μου δό-θηκε άμέσως κι' απ' ευθείας από το στόμα του Κλάιβ όταν αυτός εξώρκιζε τον Ούλλιαμ να μαρτυρήσει ότι έρι-σκόταν στον κήπο περιμένοντας το ραν-τεβού μιας γυναίκας.

"Αμέσως όμως δημιουργήθηκε στο νου μου μία άλλη σκέψη. Πώς ο Κλάιβ που μου είχε πη ότι δεν ήξερε καθόλου τη γυναίκα του Ο' Σούλλιθαν ενώ ή-ταν ένθερος μιας τόσο ιδιαίτερης λεπτομερείας όπως εκείνη του νυχτε-ρινού ραντεβού :

"Ο Κλάιβ τον διέκοψε:

—Νομίζετε πως είν' αρκετό αυτό για να με καταδικάσετε;

—"Οχι. Αλλά έχω κι' άλλα άκό-μη. Αφού σκοτώσατε τον υπάλληλό σας του πήρατε και τα νομίσματα. Δεν θέ-λατε να τα χάσετε; η απληστεία σας σας κατέστρεψε.

—Σας θέλω τώρα να μου βρήτε τα νομίσματα.

—Νά τα. Είπε τρία χρυσά νομίσμα-τα της Ίερουσαλήμ. Ένώ σεις είπατε ότι έπρόκειτο για τρία βενετσιάνικα νομίσματα που αγοράστηκαν στο Πα-ρίσι. Δεν έλεγατε την αλήθεια. Τα νο-μίσματα αγοράστηκαν στο Βερολίνο και δεν ήταν βενετσιάνικα. Έντός της ημέρας θα έλθω εδώ ο κ. Ντέρρ, τον όποιον έκαλέσαμε για την αναγνώρι-ση. Τα νομίσματα αυτά θα σας στεί-λουν στην άγχόνη. Αποπειραθήκατε να μάς εξαπατήσετε, αλλά μία έρευνά μου μ' έβαλε άμέσως στον δρόμο της αληθείας.

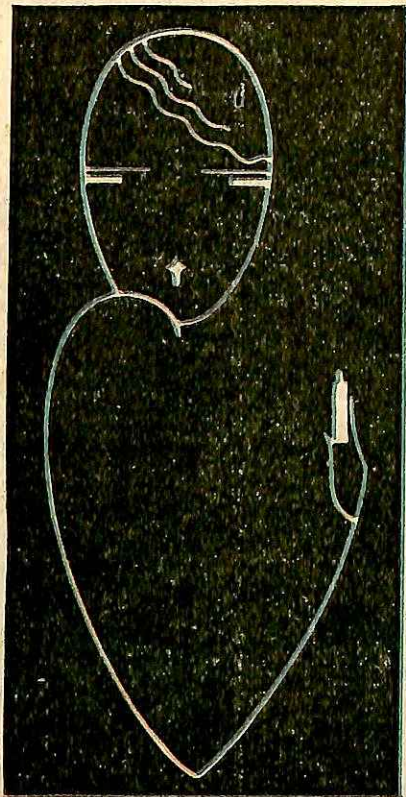
—Πολύ καλά ως εδώ, κύριε αστυ-νομικό. Έχασα. Έγώ είμαι ο δολοφό-νος. Ο Ο' Σούλλιθαν ήρθε στο πύργο για να μου δώσει τα νομίσματα. Τον κράτησα με διάφορες κουβέντες για να μην φύγει γρήγορα και για να μην συναντήσει τον Ούλλιαμ που ήταν ά-κόμα εδώ. Κατά τις τρεις ή ώρα το πρωί τον άφηκα να φύγει και τον συ-

Ένα διηγηματάκι για τὸ τράμ

Η ΣΙΓΑΡΟΘΗΚΗ

ΕΙΧΑΝ περάσει πολλές ώρες ως που να ξεζαλιότη και ν' αναρωτηθῇ γιατί εκείνη του είχε φερθῇ έτσι.

Τώρα ο πόνος του χτυπήματος, που είχε δεχθῇ, του περνούσε σιγά-σιγά κι' ο δυστυχῆς προσπαθοῦσε να ἐξηγή-σῃ τὴν ἀπροσδόκητη μεταλλαγῇ της. "Εβγαλε και πάλι ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ σύντομο γράμμα της καὶ τὸ ξε-διπλώσε κρατώντας το σφιχτά ἐπάνω στὸ γιλέκο του γιὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα ἐνῶ ἔτρεχε στοὺς δρό-μους πού τὸ κρύο ξύριζε.

Τὸ περιεχόμενο του γράμματός τὸ ἤξερε ἀπ' ἔσω τώρα πιά, ἀλλὰ ἤθελε νὰ πεισθῇ πὼς δὲν ἄφησε πὺν νὰ μὴν ἐπρόσεξε καμμιὰ κρυφὴν ἔννοια. Δὲν ἐσπατάλησε πολλὰς λέξεις γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅτι κατάλαβε τὸ μεγάλο λά-θος πὺν ἔκανε πιστεύοντας πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ συνεπὲς δὲν ὑπῆρχε πιά λόγος νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ σχέσεις μεταξύ τους.

Σὰν ἡ σκέψις αὐτὴ νὰ της εἶχε ἔρ-

νώδευσα μέχρι τὸν κήπο ὅπου τὸν ἐ-σκότωσα. "Εγὼ κι' ἡ Κύνθια, ἡ γυναί-κα τοῦ Ο' Σούλλιθαν, ἀγαπιόμαστε ἀ-πὸ πολὺ καιρὸ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μας δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιηθῇ μέσα στις λίγες στιγμὲς πὺν θλεπόμαστε καὶ μά-λιστα μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις. "Εγὼ ὁ ἴδιος τὴν ἔπεισα νὰ καλέσῃ τὸν Οὐλ-λιαμ. Εἶχαμε ἀποφασίσει νὰ σκοτώ-σουμε τὸν Ο' Σούλλιθαν καὶ νὰ ἐνο-χοποιήσουμε ἕναν τρίτο γιὰ νὰ μπορέ-σουμε νὰ παντρευτοῦμε. Ἀλλὰ ἡ Κύν-θια, πῆστε μου...

—Αὐτὴν δὲν θὰ τὴν ἐνοχλήσῃ κανέ-νας. "Όταν πήγαμε νὰ τὴν συλλάβωμε, ἡ δικαιοσύνη εἶχε γίνει κίολας. Ἡ Κύν-θια θρέφθηκε νεκρῇ. Ἡ τοκτόνησε,

θεὶ τὴν τελευταία στιγμὴ, εἶχε προσθέ-σει στὸ γράμμα της ὅτι θὰ τοῦ ἐπέ-στρεφε, μόλις θὰ της ἦταν δυνατόν, τὰ χρήματα πὺν της εἶχε δανείσει.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. "Εφτάσε στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ἐκείνη καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ χῶλλ τοῦ φάνηκε ἐντελὼς ξένο καὶ ἀ-γνώριστο, σὰν νὰ βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ πρώτη φορὰ, ἐνῶ περνοῦσε ἀπ' αὐτὸ κάθε βράδυ ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδες συ-νέχεια.

— Ρωστήστε τὴν δεσποινίδα ἂν μπο-ρῶ νὰ τὴν δῶ, παρακάλεσε τὴν τηλε-φωνήτρια.

—Ἡ δεσποινὶς εἶπε ἂν θέλετε νὰ πε-ριμένετε λίγες στιγμὲς πρὶν ν' ἀνεβῇ-τε, τοῦ εἶπε ἡ τηλεφωνήτρια.

Διστακτικὸς προχώρησε πρὸς ἕναν καναπέ καὶ κάθησε.

Στὸν ἴδιον καναπέ εἶχε καθῆσαι καὶ περίμενε καὶ τὴν πρώτη μέρα, ὅ-ταν εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ της ἐπιστρέψῃ τὴ σιγαροθήκη πὺν εἶχε βρῇ στὸ βω-ρεῖο του, στὸ θέατρο. Εὐτυχῶς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τσιγάρα, ὑπῆρχαν καὶ μερικὰ ἐπισκεπτήρια, διαφορετικὰ δὲν θὰ μά-θαινε ποτὲ σὲ ποιὸν ἀνῆκε ἡ σιγαρο-θήκη. Οὔτε καὶ θὰ ἔκανε ποτὲ τὴ γνω-ριμία της δεσποινίδος.

"Εκείνη ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ μῇ τὴν πρώτη μέρα στὸ δωμάτιό της, ἀλ-λὰ δέχθηκε, ὕστερα ἀπὸ πολλὰς παρα-κλήσεις, νὰ δειπνήσῃ μαζί του τὸ βρά-δυ της ἐπομένης. Καὶ μετὰ τὸ ραντε-βού ἐκεῖνο, σχεδὸν κάθε βράδυ δει-πνοῦσαν ἔκτοτε μαζί.

—Μοῦ φαίνεται τόσο παράξενο πὺν ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία ἄρχισε μόνον γιὰτὶ μοῦ φέρατε τὴ σιγαροθήκη μου — τοῦ εἶχε πῇ γελώντας, ἀφ' οὗ ἐκεῖνος της εἶχε πῇ πὼς τὴν ἀγαποῦσε κι' ἀφ' οὗ κι' ἐκείνη τοῦ εἶχε πῇ πὼς βρισκόταν σὲ ἀνηυρία γιὰτὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς της (ἦταν δασκάλα τοῦ χοροῦ) δὲν τὴν εἶχαν πληρῶσει ἐκείνη τὴν ἐβδο-μάδα.

★ "Υστερα ἀπὸ πέντε λεπτά της ὥρας, ἐπὶ τέλους, σηκώθηκε καὶ μῇκε στὸ ἀσανσέρ. "Εννοίωσε τώρα μέσα του μὴν ἀκατανίκητη ἀγανάκτησι γιὰτὶ πήγαινε νὰ της ζητήσῃ ἐξηγήσεις καὶ ἀναρωτιῶταν τί θάλεγε καὶ μὲ τί λόγια θὰ τὴν προσφωνοῦσε.

"Όταν σταμάτησε τὸ ἀσανσέρ, στὸ τρίτο πάτωμα, βγήκε καὶ διέτρεξε τὸν διάδρομο.

Στὴ στροφὴ τοῦ διαδρόμου σταμά-τησε ἀπτότομα: Εἶχε ἰδῇ ἕναν ἄλλον ἄν-δρα νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό της. "Εκείνη δὲν φαινόταν. Θὰ ἔσπεκε ὅμως πῶς ἀπὸ τὴν μισόκλειστη πόρτα, γιὰ-τὶ τὰ λόγια της ἀκούγονταν καθαρά.

—Εἶσθε πολὺ εὐγενικός πὺν ἤλθατε νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὴ σιγαροθήκη μου — ἔλεγε—καὶ ἡ καλὴ μου τύχη ἦ-ταν πὼς βρέθηκε στὸ θεωρεῖό σας.

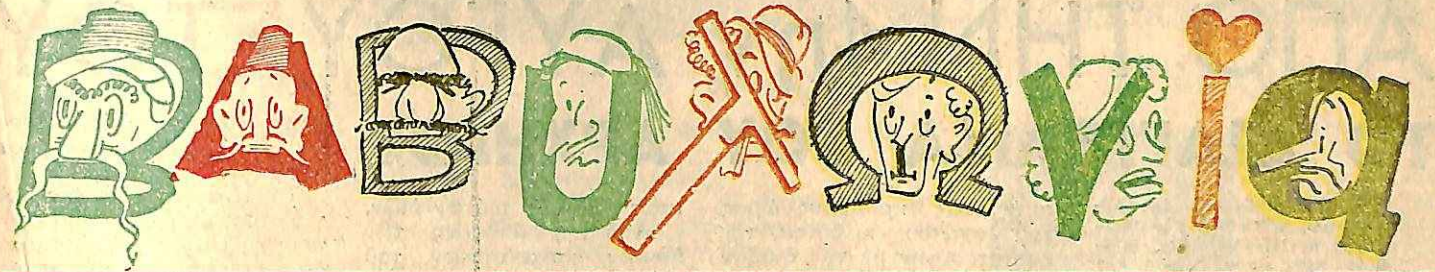
Καὶ γέλασε. "Ο ἄγνωστος ἔκαμε μιὰν ὑπόκλισι καὶ βγάζοντας τὰ γάν-τια ἀπὸ τὴν τσέπη του, εἶπε φεύγον-τας:

—Εἴμαστε σύμφωνοι, λοιπόν: σῆριο τὸ βράδυ θὰ δειπνήσουμε μαζί, στις ὁ-κτώ!

—Σύμφωνοι — ἐπανέλαβε ἡ γυναί-κα — ἐλάτε νὰ μὲ πάρετε. Θὰ πιοῦμε πρῶτα κάτι ἐδῶ γιὰ ὁρεκτικό.

"Ἡ πόρτα ἔκλεισε. Οἱ δυὸ ἄντρες κατέβηκαν μαζί μὲ τὸ ἀσανσέρ, ἀλλ' ἂν καὶ ἦσαν ἀγνωστοί, σὰν βγήκαν στὸ χῶλλ χαιρετήθηκαν μὲ τὸ καπέλλο.

Ε. ΣΤΑΝΤΟΝ

Ἡ Συμυρία για τὰ..

ΤΡΑΜ

Καλέ, Χριστέ και Παναΐα μου ! Τι μαλλιοβράσι είν' αὐτὸ, καλέ ; Σουρτοῦ-κες ἱγνίκαμε πιά γιὰ νὰ τρέχωμε σὰν τοὶ λαλὲς ἐω-πίσω στὰ τραμβάγια τοῦ Πάουερ ;

—Στάσου, καλέ σὺ τραμ-βαγιέρη ! Ἰφώναξα τὰ προ-χτὲς σ' ἔβανε ἀπ' αὐτοὶ τοὶ ναμικιόρηδοι πὺν ἱφορέσανε, μάτια μου, κασκέτα καὶ τοὺς φάνηκε πιά πὼς ἱπιά-σανε τὸν Πάπα ἀπ' τὰ γέ-νεια. Καλὲ σὺ, ἱπιάστηκε ἡ μπουρμάδα μου ἐδωνανάς στὸ πούμουλο ! Ἰβί, μὲ ἰλώ-λανε ὁ πόνος !

Ἰχρηιάστηκε, μάτια μου, νὰ τὸν ἐσουγιουντίσω γιὰ τὰ καλά τὸ σουρουκλεμὲ γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ τραμ-βάγιο του. Ἰμπηκα μέσα κι' ἤκατσα στὸ πίσω μπαλ-κονάκι. Νάσου ἀξαφνικά καὶ διπλωρῶνε ἕνα τζέβε-νο, μὲ χαλβαδόπητα καὶ κίτρινη γρεβάντα.

—Ματμαζέλ, μοῦ λέει, νὰ κάτσω ἐδωνανάς ;

Σασίρντισα καὶ ἱσουλὸ-στηκα στὴν ἀρχὴς νὰ τὸ κα-τακώσω. Μὰ τί θὰ γού-σταίρνα; Εἴπηκα ἀπὸ μέσα μου πὼς δὲν ἦταν κολάϊ νὰ τὸ κάνω. Καὶ ἤκατσα πάλι στ' αὐγά μου.

Οὔτε ἄχνα δὲν ἱβγαλα. —Δὲ μιλάτε ματμαζέλ μοῦ ἱξανάπε τὸ τζέβενο.

"Ἡμαρτον Παναΐα μου ! Μοῦ ἦρχε νὰ τὸν πιάσω ἀ-πὸ τὴ γρεβάντα καὶ νὰ το-νὲ τραβήξω ἱσαμε πὺν νὰ τὸν ἀφήκω στὸν τόπο. Κα-θῶς, ὅμως, ὁ χαῖροϊζης ἱ-δῃκε πὼς δὲν τοῦ ἀπῆντηξα, ἱπήρε θάρρος καὶ μοῦ ἱξα-ναμίλησε :

—Ερχοῦσαστε, σὲ μιὰ μπουραρία, ματμαζέλ, νὰ σὰς τρατάρω ἕνα ταιτομπίρι :

Δὲν ἱβόσταξα πιά. Τοῦ ἱ-δῃκα μιὰ στὴ χαλβαδόπη-τα καὶ τοῦ τὴν ἐκομμάτια-σα. Ἀπ' ὕστερα ἱκατέβηκα γλήγορα - γλήγορα κι' ἱ-πῃα στὸ καρακόλι νὰ τὸν ἐμαντάψω τὸν ἐξοπίστω.

Τὶ ἱβγήκε, ὅμως μ' αὐτὸ: "Εγὼ ἱσυχίστηκα τόσο, πὺν ἱκανὰ ὅρκο πιά νὰ μὴν ἐξα-ναπάτσω τὸ ποδαράκι μου σὲ τραμβάγιο τοῦ Πά-ουερ: Καὶ δὲ θὰ τὸ πατήσω πὺν νὰ χαλάσῃ ὁ ντουινιάς!

★ "Ο γὰ θὰ γί-δων τὴ γῇ νὰ τὸ ἀεροπλάνο θὰ τὴν γυρί-φουρ-φουρ καὶ θάρθῃς ἀπὸ πάνω !

★ "Ἀν Χιοὺς γενῇ καὶ εὐγενῇς θὰ τρέξω σὰ σκυλίτσα καὶ μὲ φιλιὰ καὶ ἀγκαλιὰ θὰ ζοῦμε πάντα...

ΜΑΡΙΤΣΑ

Ἄ Χιῶτης για τὸ...

ΓΛΕΝΤΙ

Να χουνούς ! Καλέ, τὸ ἐ-πληρατένε εἰδησίην πὺν κάμνει μεγάλην ζέστην ; Μοῦ τὸ εἶπενε τίς ἄλλες ὁ μισὲν - Τζανῆς καὶ νὰν κου-ζουλαθῶ ἂν δὲν κόντεψα νὰ τὸν χτυπήσω εἰς τὴν κεφα-λήν του.

—Γιατὶ θυμῶνεις, μισὲν - Κωστή μου ;

—Μὰ γιὰ νέον μοῦ λὲς γιὰ τὴν ζέστην ; Τὸ κορμὶν μου κόντεῦει νὰ λυῶσῃ ἀπὸ τὸν ἱδρώταν. Οὔτε ξεμυτίζω ἀπὸ τὸ σπῖτιν μου.

—Εἰσαι κούτος, μισὲν - Κωστή. "Εγὼ στὴν ἡλικίαν σου ἔκαμνα γλέντιν τρικου-βερτον μὲ τὴν ζέστην. Πη-γαίναμὲν μὲ τὸν μακαρί-την τὸν μισὲν - Περικλῆν στὸν γιαιλὸν καὶ ριχναίμεν χοχλαδάκια στὴν θάλασσαν καὶ κανανένε μ'μπλούμ! Καὶ τὰ γέλγια πὺν κανάμεν!...

ΜΙΣΕ-ΚΩΣΤΗΣ

ΑΓΚΟΠ

Ἄ Ἀρμένης για τίς...

ΤΑΡΑΧΕΣ

ΙΣΤΕ, τί ἔνεται, μπέ, σὲ ὕπερροντονία; Σὲ ἱφι-μερίντα ντιαδασμένο ἔκανα πὼς μεάλῃ φασαρία ἔνεται καὶ πολὺ ἱσοῦλο ἱπέφτει. Μαντάμα Σουρπούι — ὁ-ναίκα μου, μπέ! — κατὼς ντιαδασμένο ἔκανε πὼς σὲ ὕπερροντονία πατιρντι ἔνε-ται, εἶπε σὲ Καραμπέτ — υἱὸς μου, μπέ! — νὰ μὴν ἱβγῇ σὲ ἱντρόμο, χίτς ἱπαιγ-μένο μὲ ἄλλα παιντιά νὰ μὴν ἱκάνῃ.

— Ἀμὰ τί ἱτρέχει, κου-ζοῦμ;

— Ἰστέ, ντὲν εἶντες σὲ ὕπερροντονία τί ἔνεται; Ν' ἀφήσω Καραμπέτ ἱχτυπη-μένους ἀπὸ καμμιὰ ἱσφαῖρα νὰ ἔνεται; Ἀλλάχ μπελασι-νὶ θερσὶν, μπουνταλά ἐρίφι!

Ἰστέ, ἀφ' οὗ ὁναίκα μου ἔτσι εἰπωμένο ἔκανε, Κα-ραμπέτ μέσα σὲ ἱσπίτι ἱκλει-σμένος εἶνε, Βέρ σελάμ...

Νιόνιο, στὸ εἰ-πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶν' εἶνε μπαρτζολέ- (τες).

Κι' ἔχω ὅπ' ὁ-νὰ σοῦ εἰπῶ πέντε παρόδες σκέτες.

★ Για νὰ σὲ πιά-καὶ μὲ παπὰ πρέπει νὰ κάνῃς κάτι, νὰ μὴν κοιμᾷ-μὲ τὴ βδομά-σὲ μαλακὸ κοεββάτι.

★ "Ο γὰ θὰ γί-δων τὴ γῇ νὰ τὸ ἀεροπλάνο θὰ τὴν γυρί-φουρ-φουρ καὶ θάρθῃς ἀπὸ πάνω !

★ "Ἀν Χιοὺς γενῇ καὶ εὐγενῇς θὰ τρέξω σὰ σκυλίτσα καὶ μὲ φιλιὰ καὶ ἀγκαλιὰ θὰ ζοῦμε πάντα...

ΛΙΤΣΑ

Ἄ Μάγκας για τὰ...

50-ΧΡΟΝΑ

ΤΙΣ ἄλλες, μωρ' ἀδερφέ μου, καταπὼς ἀνέβαινα κατὰ τὸ Πανεπιστήμιο, δλέ-πω ἕνα καλόπαιδο πούτρε-χε. Τραβιέμαι νὰ περάσῃ τὸ καλόπαιδο, μὰ ἱσαμε νὰ κάνω ἄψωσον, νάσωστο καὶ πέφτει ἀπάνω μου τὸ κα-λόπαιδο.

— "Όρσα ρέ!, τοῦ ξε-γιέμαι. Νὰ σοῦ τρεσσάρω τώρα μιὰ, νὰ χάσῃς τὸν ἱ-λιο;

— Συγγνώμη, κύριε, μοῦ λέει τὸ καλόπαιδο. "Εγὼ πήγαινα νὰ σταθῶ στὰ μπροστοκόλωνα τοῦ Πολυ-ξέρατου, νὰ περιμένω τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ πᾶμε στὴν Ἀκρήπολι γιὰ τὴν γιορτὰ-δες τὸν Πεντητάχρονον τοῦ δημοτικῆς πὺν σκαρώσανε οἱ Δημοτικιστὰδες...

— Ἀπὸ ποῦσαι ρέ; — Ἀπ' τὰ Τσουκαλέϊκα. — Ποιὰ Τσουκαλέϊκα; — Τά... Πυθαράδικα, κύ-ριε.

— Ἀθηνωτάκι εἶσαι, ρέ! Καὶ γιὰτὶ λαλᾷς ἔτσι; — Εἶμαι ἀπὸ τοῦ θέρους δημοτικιστὰδες. — Καὶ πὺν εἶπες, ρέ, πὼς πᾶς;

— Στὰ Μπροστοκόλωνα τοῦ Πολυξέρατου. — Ἐγγὰ το, ρέ, αὐτό... — Στὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου. — Καὶ πὺν θὰ πᾶτε ὕστε-ρις;

— Στὴν Ἀκρήπολι. — Δηλαδῇ; — Στὴν Ἀκρόπολι.

★ Ἀδερφέ μου, δὲν ἄντε-ξα ἄλλο. Τὸ σβέρκωσα τὸ καλόπαιδο καὶ τὸ χειροτό-νησά ἱγούμενο ἱσαμε νὰ πῇς κίμνο. "Ακου, ρέ, νὰ σοῦ ἐξηγιέται, τὸ χάτι, περὶ Ἀκρήπολι καὶ μπροστοκό-λωννα!

★ Ἀνθίστηκα μοσκόλιβανο καὶ κόντεψα μὰ τὸ νὰ νὰ τὸ στραπατσάρω στὸ πὶ καὶ φῖ. Μὰ ἔλα πάλι πὺν ἦταν νιά-νιανο τὸ καλόπαιδο! "Ὡς πὺν νὰ τῇς ἀμπάριζα τοῦ περικόλλησα μόνο τρεῖς φά-τες.

★ "Εγὼ κάτι τέτοια δὲν τὰ σκῶνω, ἀδερφέ μου. Περὶ τῇς καὶ περὶ γλῶσσα γου-στάρω ἐγκράτεια καὶ σεβσ-ομὶ. Μὲ νοιώθεις;

ΠΕΡΙΚΛΑΚΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ 4ην ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Επ' ευκαιρία της 4ης Αυγούστου, ο Έθνικός Κυβερνήτης κ. Ι. Μεταξάς, απηύθυνε προς τον Έλληνικόν Λαόν το κατωτέρω εμπνευσμένον διάγγελμα:

Με απεριόριστον ένθουσιασμόν ο Έλληνικός Λαός εύρτασεν έφέτος την δευτέραν επέτειον της Ιστορικής Μεταβολής της 4ης Αυγούστου.

Επ' ευκαιρία του έορτασμού ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ιωάννης Μεταξάς απηύθυνε προς τον Έλληνικόν Λαόν, το κάτωθι εμπνευσμένον διάγγελμα:

Πρός τον Έλληνικόν Λαόν. Η 2α επέτειος της μεταβολής της 4ης Αυγούστου, ένα παρελθόν κλείεται οριστικώς και η νέα έθνική μας περίοδος συνεχίζεται.

Την στιγμήν αυτήν, πού η χαρά του λαού ανεπιφυκτώως ξεσπά εις μίαν αποθέσιν πηγαίου ένθουςιασμού, δύο σημαντικά γεγονότα ήλθον να προστεθούν εις τον άπολογισμόν της γιοιματείας Έλληνικής διετίας. Δύο έπιτυχία της Έλλάδος, ως παράγοντος ειρήνης άφ' ενός εις τον στίβον της Διεθνούς Κοινωνίας, και ως παράγοντος άφ' άλλου τάξεως και ευπρεπειας έν τώ έσωτερικώ.

Η μία έπιτυχία είναι η ύπογραφή του Συμφώνου μετά της Βουλγαρίας, ύπογραφή, η οποία τόσον έδραιώνει την ύπόθεσιν της Βαλκανικής Συνεννόησεως, ή άλλη έπιτυχία είναι η κατάπιξις της οικτρής στάσεως ώρισμένων λευκάνων του παρελθόντος ή οποία, διά της οικτροτέρας της διαλύσεως και της Πανελληνίου άγανακτήσεως, ή οποία έπηκολούθησεν, απέδειξε πόσον είναι καταδικασμένα μέσα εις την ατιμωσίαν των ιδεών και της δράσεως της 4ης Αυγούστου αι άνατρεπτικά έγχεις και έν γένει αι νοσηραί μέθοδοι του παρελθόντος.

Με τα δύο αυτά γεγονότα, πού δίδουν εύθως έξ αρχής την θέσιν και την κατάσταση της Έλλάδος από άπόψεως έξωτερικής και έσωτερικής, κλείει ο άπολογισμός της Ιστορικής διετίας.

Η συγκίνησίς μου είναι μεγάλη κατά την άραν αυτήν, πού έπικοινωνώ μαζί σου, Έλληνικέ Αλέξ! Αναλογίζομαι την Άλλάδα πού μας παρέδωσεν ο κομματισμός, τας κρίσιμους ώρας του έσχάτου κινδύνου, την έμπιστοσύνην με την οποίαν με περιέβαλες από της 4ης Αυγούστου μέχρι σήμεραν και έχων πρό Θεόν, τον Βασίλέα και Σε, διότι μου έδώσατε την δύναμιν να σώσω το Έθνος. Το Έθνος πράγματι έσώθη και εισήλθεν, όριστικώς, εις τον δρόμον της αναγεννήσεως. Ο άπολογισμός της διετίας πρόκειται ενώπιόν σας με γεγονότα και άριθμούς και όλα αι ήθικαι και ύλικαι πραγματοποιήσεις της διετίας παραμένουν άναμφισβήτητοι διά κάθε καλής πίστεως παρατηρητήν.

Αυτός είναι ο λόγος του άνευ προηγουμένου ένθουςιασμού, όστις και έφέτος επικρατεί άπ' άκρου εις άκρον της Έλλάδος κατά τον έορτασμόν της επέτειου της 4ης Αυγούστου, και της υπερηφανείας πού αισθάνονται όλοι εκείνοι, οι όποιοι συντέλεσαν εις το έργον της άνοικοδομής.

Αυτός είναι ο λόγος του άνευ προηγουμένου ένθουςιασμού, όστις και έφέτος επικρατεί άπ' άκρου εις άκρον της Έλλάδος κατά τον έορτασμόν της επέτειου της 4ης Αυγούστου, και της υπερηφανείας πού αισθάνονται όλοι εκείνοι, οι όποιοι συντέλεσαν εις το έργον της άνοικοδομής.

Από της άπόψεως των ήθικών κατακτήσεων του Έλληνικού Λαού, έχομεν πρώτον ώλοκληρωμένην πλέον την κηρυχθείσαν έπανάστασιν κατά των ίδιων έαυτών μας. Η νίκη αυτή είναι ή σπουδαιότερα όλων, διότι θεμελιώνει επί άκλονήτων βάσεων την νέαν έποχήν. Σήμεραν, όπου πλείον τά δύο έτη της Ιστορικής άνόδου του Έθνους, ήμπορούμεν μετά πεποίθησεως να είπωμεν ότι έλυτρώθημεν όριστικώς από τας άθλιότητας του παρελθόντος και ότι έξεκινήσαμεν όλοι μαζί διά μίαν νέαν ζωήν. Τίποτε δέν τήν όποιαν ή χώρα ένδοξησεν θάρως. Την πολιτικήν και ήθικήν αυτήν κρίσιν έπληρώσαμεν άκριβιά. Έξ αυτής, όμως, έπήγαγεν και ή θέλησις της σωτηρίας. Και ίδου ότι άκολουθούμεν σήμεραν ένα σύστημα πειθαρχίας και τάξεως, το όποιον μας έπιτρέπει να σκεπτόμεθα, να άποφασίζωμεν και να άνοικοδομούμεν στερεά.

Το Έθνος διά της λεωφόρου της 4ης Αυγούστου εισήλθεν εις μίαν περίοδον ώριμότητος. Μετά την ήρωικήν έποχήν του 1912-13, μετά την στιγμήν άφύπνισιν έκείνην, ήλθον τά έτη μίας μακράς πολιτικής και ήθικής κρίσεως, κατά την όποιαν ή χώρα ένδοξησεν θάρως. Την πολιτικήν και ήθικήν αυτήν κρίσιν έπληρώσαμεν άκριβιά. Έξ αυτής, όμως, έπήγαγεν και ή θέλησις της σωτηρίας. Και ίδου ότι άκολουθούμεν σήμεραν ένα σύστημα πειθαρχίας και τάξεως, το όποιον μας έπιτρέπει να σκεπτόμεθα, να άποφασίζωμεν και να άνοικοδομούμεν στερεά.

κάθε είδους ύπονόμευσιν και από πάσης μορφής κακοποιάν.

Το τίναγμα της 4ης Αυγούστου υπήρξεν από της πρώτης στιγμής ή ώραιότερα έπανάστασις της συνειδήσεως ενός λαού, έπανάστασις πού μετέβαλε την νοστορπιάν μίας κακής έποχής και έδωσε πάλιν έλπον των το περιεχόμενον εις τας ήθικας άξίας, πού διέτουν από αιώνων την ζωήν της Έλλάδος.

Το Έθνος διά της λεωφόρου της 4ης Αυγούστου εισήλθεν εις μίαν περίοδον ώριμότητος. Μετά την ήρωικήν έποχήν του 1912-13, μετά την στιγμήν άφύπνισιν έκείνην, ήλθον τά έτη μίας μακράς πολιτικής και ήθικής κρίσεως, κατά την όποιαν ή χώρα ένδοξησεν θάρως. Την πολιτικήν και ήθικήν αυτήν κρίσιν έπληρώσαμεν άκριβιά. Έξ αυτής, όμως, έπήγαγεν και ή θέλησις της σωτηρίας. Και ίδου ότι άκολουθούμεν σήμεραν ένα σύστημα πειθαρχίας και τάξεως, το όποιον μας έπιτρέπει να σκεπτόμεθα, να άποφασίζωμεν και να άνοικοδομούμεν στερεά.

Το Έθνος διά της λεωφόρου της 4ης Αυγούστου εισήλθεν εις μίαν περίοδον ώριμότητος. Μετά την ήρωικήν έποχήν του 1912-13, μετά την στιγμήν άφύπνισιν έκείνην, ήλθον τά έτη μίας μακράς πολιτικής και ήθικής κρίσεως, κατά την όποιαν ή χώρα ένδοξησεν θάρως. Την πολιτικήν και ήθικήν αυτήν κρίσιν έπληρώσαμεν άκριβιά. Έξ αυτής, όμως, έπήγαγεν και ή θέλησις της σωτηρίας. Και ίδου ότι άκολουθούμεν σήμεραν ένα σύστημα πειθαρχίας και τάξεως, το όποιον μας έπιτρέπει να σκεπτόμεθα, να άποφασίζωμεν και να άνοικοδομούμεν στερεά.

(Η συνέχεια στην σελίδα 69)

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Κ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ

Την ήμέραν της 4ης Αυγούστου ο Υφυπουργός του Τύπου και Τουρισμού κ. Θ. Νικολούδης, έξεφώνησεν άπ' το Ραδιοφώνου τον κάτωθι λόγον:

Η Έλλάς δλόκληρος έπι ποδός! Έορτάζομεν άπό τριών ήμερών την 4ην Αυγούστου. Και έφέτος άπ' άκρου εις άκρον της χώρας παφλάζει ο λαϊκός ένθουςιασμός. Διότι ο έορτασμός της 3 Αυγούστου δέν έχει την συμβατικότητα καμιάς τυτικής έορτής. Διότι αι λαϊκάι μάται ένθυμούνται ότι μίαν τοιαύτην ήμέραν «μάς ξαναθυμήθηκε ο Θεός» και έλυτρώθημεν από την τρομεράν δουλείαν του κομματάρχου, του δημαγωγού, του μεσάζοντος, του διεθνούς έμπρηστού.

Κάθε χρόνον την ήμέραν αυτήν ο έορτασμός θά προσλαμβάνη τας διαστάσεις ενός Πανελληνίου δημοψήφισματος. Δημοψήφισματος πηγαίου και άβιάστου, διότι ήμπορεί εις τας λεγομένας έλευθέρας εκλογάς να σύρονται, όπως εύρουντο άλλοτε, από τον κομματάρχον αι μάζαι εις τας κάλπας και να ψηφί-

ζουν, αλλά καμμία δύναμις, καμμία θία, κανένας δελεασμός δέν ήμπορεί να κάμνη έτσι λαόν δλόκληρον έάν δέν είναι δούλος και δυστυχής, να χορεύη και να τραγουδή επί ήμέρας εις τους δρόμους.

Η μορφή, την όποιαν έπληρε από πέρυσι ο έορτασμός της 4ης Αυγούστου, άναποκρίνεται άπολύτως προς τας αισθήματα της χαράς, της Ικανοποιήσεως, της ευγνωμοσύνης, την όποιαν αισθάνεται ο λαός υπό την άσπιδά της στρατιώτην, τον πατριώτην, τον πολιτικόν, τον δημιουργόν, πού δέν έδίστασε εις τά 66 του χρόνια ν' αναλάβη τον τεράστιον άθλον της δημιουργίας μίας νέας ελληνικής περιόδου.

Δι' αυτό, ο ελληνικός λαός τραγουδεί και χορεύει και έφέτος από προχθές, εις πόλεις, νήσους και χωριά, εις σπίατα, καταστήματα και πλατείας. Δι' αυτό ή Έκκλησία δοξολογεί. Δι' αυτό το Κράτος άναπετάσσει τας σημαίας του. Δι' αυτό ο στρατός άγρυπνεί. Δι' αυτό ή νεολαία φρίσσει, πιστεύει, οργανώ-

νεται. Δι' αυτό οι έχθροι μισούν και άπελπίζονται.

Είμεθα το λαϊκώτερον καθεστώς της ελληνικής Ιστορίας. Ο λαός τό ήνώησε και ήγάπησε τον Ιωάννην Μεταξάν με την άπλην, βαθείαν, άπέραντην αγάπη της μάχης. Άλλά ή αγάθη της και ή έπιείκεια του Άρχηγού της 4ης Αυγούστου παρεξηγήθησαν. Και δέκα άθλια πρόσωπα ένόμισαν ότι ήδύναντο να ύψώσουν προχθές εις Χανιά χείρα θέηλον κατά του Κράτους της 4ης Αυγούστου. Το άποτέλεσμα είναι γνωστόν: Έτάφησαν ήδη από την πανελλήνιον άγανάκτησιν.

Έν τώ μεταξύ το δημοψήφισμα του πανελληνίου έορτασμού της 4ης Αυγούστου, άναβαπτίζει την Κυβέρνησιν. Μεταξά εις την λαϊκήν έμπιστοσύνην. Το τεράστιον έργον της ένιγής άνακοδομήσεως θά συνεχισθή με χείσαν σταθεράν Άνω σχώμεν τας καρδιάς!.

Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ
Υφυπουργός Τύπου και Τουρισμού.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ • ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ • ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

Οί μανιακοί

Ο "Ηλιος

Τά διαζύγια

Οί μανιακοί είναι άπό τους πιδ συμπαθητικούς ανθρώπους του κόσμου.

Είνε οι άνθρωποι των όποιων ή έλαφρά διανοητική πάθησις, ο έλαφρός νευρικός κλονισμός των τους άφαιρεί την ψυχική ήρεμία.

Το ξεκούρδισμα λοιπόν αυτό του νευρικού των συστήματος, του όποιου τά αίτια είναι ποικίλα δημιουργεί καθημερινώς ένα σωρό άπρόοπτα.

Στη σημερινή έποχή με τις άπειρες έκπληκτικές έφευρέσεις, τά πιδ παράξενα μέσα συγκοινωνίας, την ταχύτητα στη σκέψη, στη ζωή, στο έπάγγελμα, στο βόδιμα κλπ., δέν είμαστε βέβαιοι άν είμαστε καλά ή όχι διανοητικώς. Παραθέτομε έδω μερικές έρωτήσεις: Έξετάστε προσεκτικά τον έαυτό σας μήπως σας ταιριάζη καμμία άπ' αυτές, και άν ναι, τότε προσπαθήστε με κάθε τρόπο να ξεχάσετε αυτό το έλάττωμα, άν θέλετε να μη σας στρίψη στο τέλος το μυαλό.

— Φοβάστε, στο ξενοδοχείο πού τρώτε, μήπως ο διπλανός σας φάη το φαί σας;

— Σας συμβαίνει καμμία φορά να μένετε άύπνου, γιατί νομίζετε πως κοιμάστε σε ξένο σπίτι και σε ξένο κρεβάτι;

— Πιστεύετε πως μερικές συνήθειες πού άποκτήσατε από μικρά παιδιά είναι δικαιολογημένες να τις έξακολουθήτε και μεγάλοι;

— Αντιπαθείτε για κάθε νέα ιδέα ή έφεύρεσι;

— Όταν σας κάνουν μιά παρατήρησι για κάτι πού κανάτε, άπαντάτε: «Ναι, οι πρόγονοί μου το ίδιο έκαναν και πέτυχαν στη ζωή τους...»;

— Έχετε προτίμησι για ό,τι είναι παλιό, για τά παλιά σας ρούχα, τά αρχαίας μόδας παπούτσια, τά παλιά άσπρόρουχα κ.τ.λ.;

— Όταν περπατήτε στο δρόμο προσέχετε μήπως πατήσετε έπάνω στους άρμούς πού χωρίζουν τις πλάκες των πεζοδρομίων;

— Όταν πρόκειται να πάτε σ' ένα ώριμένο μέρος, κινηματογράφο, θέατρο, καφενείο κ.τ.λ., όταν θρίσκεσθε μπροστά στην πόρτα του, άλλάζετε γνώμη και τραβάτε γι' άλλου;

— Σκέπτεσθε πολλές φορές φανταστικά πράγματα και θεσπιώνεσθε κι' ο ίδιος πως τά έπραγματοποιήσατε;

— Νομίζετε πως πάσχετε από κάποια άνυπαρκτη άρρώστεια;

Διασάζοντας τις παραπάνω έρωτήσεις έξετάστε τον έαυτό σας προσεκτικά πόσες άπ' αυτές μοιάζουν με τις δικές σας περιπτώσεις. Όσο περισσότερον μοιάζουν, τόσο περισσότερον πλησιάζετε προς τους μανιακούς. Μ' αυτό όμως μη φαντασθήτε και πως είσθε τέτοιοι, γιατί άν, έξροντας τό κακό, προσπαθήτε διαρκώς να άπομακρυνθήτε άπ' αυτό και ν' αλλάξετε σκέψεις, τότε δέν υπάρχει κανένας φόβος για το μυαλό σας. Αυτό το ύλαχιστον έγυώνεται οι μεγάλοι φρενολόγοι και ψυχίατροι και δέν έχομε λόγους να μη τους πιστεύωμε.

Δέν είναι σπάνιο το φαινόμενο, ένας άθώος άνθρωπος να γίνεται θύμα δικαστικής πλάνης.

Άπειροι άθώοι, έξ αιτίας μοιραίων, διαβολικών θά μπορούσε να πη κανείς συμπτώσεων, ώδηγήθηκαν στη λαιμητόμο, για ν' άποδειχθώ, άργότερα, άργα πιά γι' αυτούς, το λάθος της ανθρώπινης δικαιοσύνης.

Ένας άπ' τους άτυχους άθώους υπήρξε και ο Μιχαήλ Βιερόβσκυ, πού συνελήφθη κατηγορηθείς για τον φόνο του Τζέρου Σάμ, του καλύτερου του φίλου, πού κατοικούσε στο Κεμπέκ του Καναδά, σε μιά μικρή έπαυλιν πού χωριζόταν άπ' τη δική του μ' ένα χέρσο κομμάτι γής.

Ο Σάμ θρέθηκε άπ' την καθαρίστρια του σπιτιού του νεκρός στο ντιβάνι της τραπεζαρίας του και με το κεφάλι τρυπημένο από μιά κυνηγετική σφαίρα.

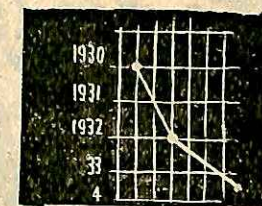
Ο Μιχαήλ δέν μπόρεσε ν' άρνηθώ πώς την προηγούμενη μέρα ήταν προσκαλεσμένος σε τραπέζιν άπ' τον φίλο του Σάμ, με τον όποιον μάλιστα έκανε και μιά βιαία σκηνή έπάνω σε πολιτική συζήτησι. Στο τέλος μάλιστα ο Σάμ, άρπάζοντας το κυνηγετικό του όπλο, τον φοβέρισε πως θά τον σκότωνε, μα ύστερα μετανοίωσε και το πέταξε σε μίαν άκρη του ντιβανιού κι' άνοίγοντας την πόρτα, τον έβγαλε έξω, λέγοντάς του να μην ξαναπατήση στο σπίτι του.

Όλ' αυτά ήταν αλήθεια. Μα μετά τον Μιχαήλ, κανείς δέν ξαναμπήκε στο σπίτι του Σάμ. Δέν έφρασαν δυο ώρες πού ο Μιχαήλ βισκόταν στο σπίτι του με τον κοινό φίλο του Σάμ και του ίδιου, τον Γκιχάρεκ, όταν κάποιος κρότος όπλου άκούστηκε. Έγιναν άνακρίσεις κι' ο Μιχαήλ καταδικάστηκε εις θάνατον.

Την προηγούμενη μέρα της έκτελέσεως, ο Μιχαήλ φυλλομετρώντας διάφορα περιοδικά και έφημερίδες, διαβάσει σ' ένα μέρος τά έξης: «Άρκεί το τζάμι ενός παραθύρου ή ένα όποιοδήποτε κρύσταλλο, έξ άντανακλάσεως των ήλιακών ακτίνων, να προκαλέση πυρκαϊά». Ο καταδικασμένος άνεπήδησε, φώναξε τον έπιστάτη των φυλακών, του έδειξε αυτό πού έγραφε τό περιοδικό και τον παρακάλεσε να τον βοηθήση για ν' άποδείξη την άθωότητά του.

Οδικηγόρος του Μιχαήλ έκαμε αύτοψιν στην έπαυλιν του Σάμ, όπου όλα τά πράγματα όρίσκονταν στη θέσιν τους με το ντιβάνι κι' ακριβώς στη θέσιν πού είχε ξαπλώσει το κεφάλι του ο Σάμ βρέθηκε ένας άδειος κάλυκας.

Ο Σάμ άφου φοβέρισε με το όπλο τον Μιχαήλ, το πέταξε σε μιά γωνιά του τραπεζιού με την κνήμη γυρισμένη προς το μέρος του ντιβανιού. Ο ήλιος πού έμπαινε από τά τζάμια του άπέναντι παραθύρου, πού σχημάτιζαν είδος φακού, γιατί τά τζάμια στο Κεμπέκ, είναι χονδρά και διπλά λόγω του ήκανε να έκπυρσοκροτήση το περιστροφικό. Έτσι ο ήλιος σκότωσε τον Σάμ κι' όχι άνθρωπος!

Οι στατιστικές πού έγιναν τον τελευταίον καιρό, και πού κανείς δέν μπορεί να τις διαψεύση, απέδειξαν ότι σε κάθε δώδεκα γάμους άναλογεί κι' ένα διαζύγιο, κατά μέσον όρον.

Έκεί πού τά διαζύγια είναι στην ήμερησία διάταξι και κανείς πιά δέν δίνει σημασία σ' αυτά, είναι ή Άμερική και ίδιως μερικές πολιτείες, όπου ο γάμος έχει τελείως άπλουστευθώ. Έκεί δέν γίνονται σ' γάμοι μόνο στις έκκλησίες αλλά και στα σπίτια, στις δημόσιες συγκεντρώσεις, στα θέατρα, στα καμπαρέ, στα αεροπλάνα, και από τηλεφώνου με τη ύψη, στην Άμερική και το γαμπρό στην Σουηδία κ.λπ.

Στην Ευρώπη θέβαια τά πράγματα είναι διαφορετικά, κι' ενώ για το γάμο χρειάζονται λίγες διατυπώσεις, αντίθετως για το διαζύγιο απαιτούνται διατυπώσεις επί διατυπώσεων.

Έτσι στη Γαλλία, όπου άπ' όλα τά Ευρωπαϊκά κράτη τά διαζύγια είναι περισσότερα και με τον καιρό γίνονται ακόμα πιδ πολλά, δέν παρουσιάζεται ούτε κατά φαντασίαν το θέαμα της Άμερικής. Κατά την τελευταίαν στατιστικήν του 1937 επί δώδεκα γάμων έκδίδεται ένα διαζύγιο. Μα τους τελευταίους μήνες τά διαζύγια ηύξηθησαν καταπληκτικά και κατά τους είδικούς, λέγεται ότι το 1938 θά φθάσουν επί 12 γάμων, 5 διαζύγια. Το φαινόμενο αυτό αντιμετώπιζεται σοβαρά από τις κυβερνήσεις όλων των κρατών και ειδικότερα της Γαλλίας όπου, ως γνωστόν από πολλών έτών και οι γεννήσεις περιορίσθησαν στο ελάχιστο, αντίθετως με την Ιταλία πού οι γεννήσεις πολλαπλασιάσθησαν καθώς επίσης και οι γάμοι, τα δε διαζύγια έλαττώθηκαν αισθητά και δύσκολα έκδίδονται από τις δικαστικές και θρησκευτικές άρχες.

Ο Μουσσολίνι διά νόμου παρέχει πολλές διευκολύνσεις, φορολογικές, καλλιεργητικές, εκπαιδευτικές, κ.λπ. στους πολυτέκνους και χρηματικά βραβεία στους καλύτερους οικογενειάρχες. Τα τελευταία τό παράδειγμα της Ιταλίας έμμήθη και ή Γαλλία και παρέχει, πλην των διαφόρων διευκολυνσεων, και χρηματικές έπιχορηγήσεις στις οικογένειες πού έχουν περισσότερα από 5 παιδιά. Άν τά παιδιά είναι άγόρια τά σπουδάζει δωρεάν και τά διορίζει μετά τις σπουδές τους σε διάφορες δημόσιες θέσεις, άν δε είναι κορίτσια τά σπουδάζει και τά προικίζει...

Τά περισσότερα διαζύγια παρατηρούνται στις χώρες εκείνες πού ή γυναίκα είναι περισσότερο χείραφετημένη και εργάζεται όποτε δέν είναι δυνατόν να φροντίση όπως θά έπρεπε για τά οικογενειακά τους καθήκοντα και ή παράλειψις των οικογενειακών καθηκόντων είναι ο κυριώτερος λόγος των διαζυγίων.

Στις περισσότερες ήμιπολιτισμένες ή άπολιτιστες χώρες τους γάμους και τά διαζύγια κανονίζει ή κρίσις του άρχηγού ή των άρχηγών της φυλής και οι τυχόν ύπάρχοντες έκ παραδόσεως νόμοι έχουν άπλουστεύσει πολύ όλες τις απαιτήσεις της ζωής.

58.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΜΙΑΣ ΛΗ-
ΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΑΣ

ΣΤΟ Μεξικό, στην πλατεία του Ναταλσκο, μία ληστρική συμμορία μπήκε μέσα σ' ένα κέντρον διασκέδασης, το «Ελ Νουγκάλ», και άρπαξε δώδεκα κορίτσια, τα οποία μετέφερε σε μίαν έρημικη τοποθεσία, όπου της χρησιμοποιεί για καταφύγιο. Την ίδια νύχτα όμως, ενώ οι ληστές αναπαύονταν, τα κορίτσια κατόρθωσαν να τους πάρουν τα όπλα και ν' απομακρυνθούν καλπάζοντας με τ' άλογα της συμμορίας.

Για να τους εκδικηθούν δε έφυροβόλησαν έναντιον των ληστών και σκότωσαν τέσσερες απ' αυτούς, αφήνοντας άλλους πέντε τραυματίες. Σε λίγη ώρα τα δώδεκα κορίτσια βρισκόνταν σε ασφαλές μέρος.

ΤΟ ΦΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΑ

Σ ένα σπίτι του Λονδίνου συνέβη πρό ημερών κάτι το απίστευτο.

Ένα παιδάκι, ανοίγοντας πρωί-πρωί την πόρτα του διαμερίσματος της οικογενείας του, για να πάρη απ' έξω το μπουκάλι με το γάλα που είχε αφήσει ο γαλατάς, αντίκρουσε με φρίκη κοντά στη μπουτίλια ένα τεράστιο φίδι.

Την ίδια στιγμή, το παιδάκι άφησε μία κραυγή τρόμου και σ' αυτήν προσέτρεξε η μητέρα του, η οποία θάλεποντας το δηλητηριώδες έρπετο να πλησιάσει το παιδάκι της, πρόφτασε και το άρπαξε κλείνοντας άμέσως την πόρτα.

Το φίδι ήταν ένας πύθων που ένας συγκάτοικος είχε φέρει από τις Ινδίες και είχε κρατήσει στο διαμέρισμά του.

ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΔΙΝΟΥΝ
ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥΣ

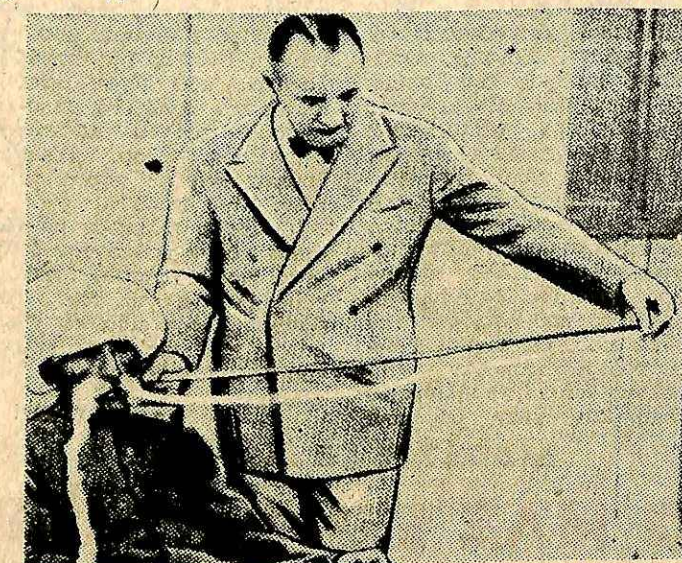
ΣΕ μία κλινική ζώων της Νέας Υόρκης έγινε για πρώτη φορά μετάγγις αίτος μεταξύ σκυλιών.

Πολλά σκυλιά που υφίστανται έγχειρήσεις και σ' αυτές χάνουν πολύ αίμα, βρίσκονται στην ανάγκη για να ζήσουν, να πάρουν το αίμα που έχασαν. Γι' αυτό λοιπόν το λόγο υπάρχουν σκυλιά αιματοδότα που προσφέρουν το αίμα τους για να θεραπεύσουν τους ασθενείς της κλινικής στην οποία υπηρετούν. Ένα από τα σκυλιά — αίματοδότης έχει δώσει μέχρι σήμερα είκοσι φορές το αίμα του!

ΚΑΤ' αυτές δύο αεροπόροι απέκτησαν φήμη παγκόσμια, όχι μόνον για την τόλμη τους, αλλά και για μία πρωτοτυπία: Ο Χόβαρτ Χιούζ έκαμε τον γύρο του κό-

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΗΝ
ΑΡΑΒΙΑ

ΣΤΗΝ Παλαιστίνη εξακολουθούν τα επαναστατικά γεγονότα. Το παχύτατο τείχος των συρματοπλεγμάτων που έτοποθετήθη στα σύνορα της Συρίας, για να εμποδίση το λαθρεμπόριο των όπλων, κατεστράφη εις μηκος πέντε χιλιομέτρων από μίαν ομάδα επαναστατών, η οποία, υπό την απειλή των όπλων της, ανάγκασε τον οδηγό ενός οδοστρωτήρος να θάλη έμπρός την μηχανή του και να πατήσει τα συρματοπλέγματα.

Το μακρύτερο μουστάκι του κόσμου «ανεκαλύφθη» από έναν Άγγλο δημοσιογράφο στο Μπιναρές των Ινδιών. Έχει μήκος ενός μέτρου ακριβώς και... διακοσμή το σεβαστό πρόσωπο ενός πλανοδίου μικροπληκτού, ονόματι Σάχα. Ο μουστάς του Σάχα φιγουράρει σήμερα στον παγκόσμιο τύπο και ο κάτοχός του δονούπω θα γίνει ένδοξος — ίσως δε και περιζήτητος από τους Αμερικανούς κινηματογραφιστές.

Η ΖΕΣΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΣΤΟΝ ζωολογικό κήπο της Ρώμης τα θηρία υποφέρουν πολύ από τη ζέστη. Η διεύθυνσις διέταξε το προσωπικό του Κήπου να καταβρέχη διαρκώς τα θηρία, χρησιμοποιώντας πυροσβεστικούς σωλήνες, για να τα δροσίζουν.

Το περίεργο όμως είναι ότι ένας έλεφας, εγωιστικώς φερόμενος, εμποδίζει τα άλλα θηρία να λουσθούν, γιατί ηγαίνει πάντα κάτω απ' εκεί που πέφτει το νερό και δροσίζει διαρκώς το παχύ-δερμο κορμί του.

Ο ΚΟΚΚΥΤΗΣ ΚΑΙ Η ΑΕ-
ΡΟΠΟΡΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ
ΤΟΥ

ΚΑΤ' αυτές δύο αεροπόροι απέκτησαν φήμη παγκόσμια, όχι μόνον για την τόλμη τους, αλλά και για μία πρωτοτυπία: Ο Χόβαρτ Χιούζ έκαμε τον γύρο του κό-

σμου σε 71 ώρες και ο Κόριγκαν διέσχισε τον άκεανό με ένα παλιό αεροπλάνο! Υπάρχει όμως και ένας άλλος αεροπόρος που πρέπει να τον θαυμάζουμε. Δεν έκαμε κανένα πρωτοφανές κατορθώμα, αλλά η πτήσις του είναι ιστορική για έναν άλλο λόγο: Πρόκειται για τον Γάλλο ύπολοχαγό Ζαν Ουμπέρ, του 403ου συντάγματος αεράμυνης του Στρατού αερογού.

Τα τρία του παιδάκια είχαν προσβληθή από κοκκύτη. Ο αεροπόρος είχε ακούσει ότι η άρρώστεια αυτή θερα-

ποία δεν μπορούσαν να εξαγωγήσουν οι γιατροί.

Τού συνέβαινε δηλαδή, ενώ εργαζόταν ή έτρωγε, να καταλαμβάνεται ξαφνικά από έναν βαθύ ύπνο, από τον όποιον δεν ξυπνούσε παρά ύστερα από πολλές ώρες και μεγάλην προσπάθεια των ιατρών.

Το κακό αυτό δλοένα γινόταν και χειρότερο και γι' αυτό ο Κλήν πήκε σε μία κλινική του Κέντ υπό παρατήρησι, όπου μία μέρα περιέπεσε σε νάρκη κοματώδους μορφής που διήρκεσε τέσσερα δλόκληρα χρόνια.

Στο διάστημα αυτό ο Κλήν τρεφόταν τεχνητά και πρό δλίγων έβδομάδων ή σύζυγός του έλαβε την πληροφορία ότι η κατάσταση του ασθενούς παρουσίαζε βελτιώσεις. Ο Κλήν είχε ευτηήσει από τον τετραετή ύπνο του, ώστε μόλις ή σύζυγός του έφτασε στο νοσοκομείο, άναγνωρίστηκε, άμέσως από τον άρρωστο. Αντιθέτως όμως ο Κλήν δεν θυμώταν τσ δύο παιδιά του.

ΘΗΡΙΑ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

ΠΡΟ ημερών διεδόθη ή είδησις ότι οι δύο ήθοποιοί του κινηματογράφου Χάρρυ Μπόλτον και Τζωρτζ Σέλεκ, κατεσπαράχτησαν από λεοντάρια, την στιγμή που έγυρίζαν μία ταινία σ' ένα στούντιο της Πράγας. Η είδησις που είχε προενηήσει μεγάλη συγκίνηση μεταξύ των καλλιτεχνικών κύκλων της Ευρώπης, εύτυχώς διευθεύσθη. Η αλήθεια όμως είναι ότι οι δύο ήθοποιοί όλίγον έλειψε να πέσουν θύματα τραγικής περιπετειάς.

Στην ταινία επρόκειτο να εμφανισθούν και δύο λεοντάρια. Υπό την επίδλεψιν του θηριοδασατού των, θα έβγαιναν προσωρινώς από το κλουβί τους και θα προχωρούσαν στην σκηνή. Η εμφάνισις των έπρεπε να συμπίση με την κατάρρευσι μι-ας αίθουσας.

Την ώριμένη στιγμή, έξ άπροσεξίας ενός υπαλλήλου του στούντιο, τα δύο λεοντάρια βρέθηκαν έλευθερα έπάνω στη σκηνή, ενώ ο θηριοδασατής θρικόταν άκόμη μέσα στο κλουβί. Στο μεταξύ οι τοίχοι της αίθουσας κατέρρευσαν και οι ήθοποιοί που έλάμβαναν μέρος στο έργο, διέτρεξαν πολύ μεγάλον κίνδυνο. Η τραγική σκηνή δεν διήρκεσε παρά λίγα δευτερόλεπτα. Οι ήθοποιοί έχασαν την ψυχραιμία τους, αλλά ο θηριοδασατής κατόρθωσε να περι-ορίση και πάλιν τα θηρία στο κλουβί τους.

ΚΟΙΜΗΘΗΚΕ 4 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΠΕΙΤΑ από τετραετή πα-ραμονή σ' ένα νοσοκομείο του δουκάτου του Κέντ της Άγγλιας, επέστρεψε στο σπίτι του, στο Λονδίνο, ένας παλαιός πολεμιστής, ονόματι Βίκτωρ Κλήν.

Ο Κλήν είχε τραυματισθή σε μίαν από τις τελευταίες μάχες του Παγκοσμίου Πολέμου, ύστερα δε από λίγον μέτωπο, άρχισαν να του παρουνιάζωνται περίεργα φαινόμενα εξαντλήσεως, τα ό-

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

ΤΩΡΑ ΣΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

ΤΟ δικαστήριο της 'Αμερικανικής πόλεως Λαγκάσπερ της πολιτείας της Πενσυλβανίας, κατεδίκασε τον είκοσιπενταετή Μπίλ Μπάουερ σε δίμηνη φυλάκιση, γιατί δεν έφρόντισε να στείλη την σύζυγό του στο σχολείο. Η κυρία Μπάουερ είναι σήμερα 15 ετών, παντρεύτηκε πέρυσιν τον 'Ιούλιο, χωρίς να έχει συμπληρώσει τα υποχρεωτικά μαθήματα του σχολείου. Όταν το φιδνώπρω επανελήθησαν τα μαθήματα, άμέλησε να συνεχίση τις σπουδές της. Ο δικαστής έθεώρησε τον σύζυγον υπεύθυνον για την άμελεια της γυναίκας του. Η κ. Μπάουερ θα έγγραφη τώρα σ' ένα εκπαιδευτήριο, ο δε σύζυγός της μπήκε στη φυλακή.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ...
ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑΣ

ΥΣΤΕΡΑ από μία θαρραλή άρρώστεια, πέθανε πρό έβδομάδων στο Χόλλυγουντ ή ήθοποιός Γκλόρια Μάτον, που φημιζόταν κυρίως για το θεσιτιάριό της, που ήταν κολοσσιαίο. Στα ντουλάπια και στα συρτάρια της ντουλάπας της υπήρχαν, συγκεκριμένως, 7.200 ζευγάρια μεταξωτές κάλτσες σε όλα τα χρώματα και τα σχέδια, 1800 καπέλλα, 175 ζευγάρια παπούτσια, δλόκληρα βουνα από έσώρρουχα και τεράστιος αριθμός φορεμάτων όλων των εποχών.

Στο κεφάλαιον αυτό δεν μπορούσε να την συναγωνισή καμμία γυναίκα του Χόλλυγουντ.

Κατά πάσαν πιθανότητα οι κληρονόμοι της Γκλόριας Μάτον θα έκποιήσουν την άσυνήθιστη αυτή κληρονομιά σε πλειστηριασμό.

ΜΙΑ ΣΤΟΛΗ ΑΞΙΑΣ 6.000
000 ΛΙΡΩΝ!

Ο μαχαραγιάς του Πιατάλα δεν είναι μόνον ή γεμίων ενός από τα μεγαλύτερα αυτόνομια κράτη των 'Ινδιών, αλλά κι' ένας από τους πλουσιώτερους ανθρώπους του κόσμου. Ούτε κι' αυτός ξέρει πόσα έχει.

Έν πάση περιπτώσει, ή έπίσημη στολή του αντιπροσωπεύει αξίαν 6 εκατομμυρίων λιρών περίπου. Την πληροφορίαν αυτήν την έδωσε ο 'Αγγλος ζωγράφος που πρόκειται να φιλοτεχνήση την προσωπογραφία του Μαχαραγια.

Ο 'Ινδός Κροίσος προσέ-κάλεσε στην πρωτεύουσά του τον γνωστό ζωγράφο Σήλσβαρν γιατι έπιθυμεί ν' άπα-

θανάτιση τον εαυτό του έν μεγάλη στολή, που είναι μοναδική από άπόψεως πλούτου.

Πράγματι, όταν ο μαχα-ραγιας έμφανίζεται έπίση-μως, χάνεται κυριολεκτικώς από κεφαλής μέχρις όνύχων κάτω από σωρόν πολυτίμων λίθων. Γι' αυτό ο μαχα-ραγιας του Πιατάλα έπρωτίμησε να καλέση τον ζωγράφο παρά να πάη στο άτελιέ του.

Ο ΑΕΡΟΔΥΝΑΜΙ-
ΚΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗ
ΤΗΣ

Έδου ένα σκέρ-
τας της μόδας
πολύ πρωτότυπο
και καινούργιο :
Ένα μακρύτατο
κράνος! Ο έφευ-
ρέτης είναι 'Ελθε-
τός, ονόματι 'Ερ-
νέστος Ρέυμα ν
και για πρώτη
φορά έχρησιμο-
ποίησε το κράνος
αυτό στη λίμνη
της Γενεύης. Πρέ-
πει όμως να προσ-
θεωμεν ότι το
κράνος αυτό έχει
είδικό σκοπό: κα-
τασκευάσθηκε σύμ-
φωνα με τις έπι-
στημονικές όδη-
γίες του αεροδυ-
ναμισμού.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ

Ο έφηβος 'Ιωσήφ Φώκ, κά-τοικος της ούγγρικης πολύχνης Καλλισα, βρήκε τραγικόν θάνατο υπό πολύ περίεργες συνθήκες. Είχε στοιχηματίσει με έναν φίλον του ότι το θάρος ενός άνθρπου δεν είναι δυνατόν να τον πνίξη άν κρεμοστή απ' τον λαιμό με ένα σκονί.

Ο φίλος του Φώκ δέχτηκε το στοιχημα και οι δύο κα-ποστέλλω έσωκλείστως το ποσάτιμό μου. Σημειώτεον ότι χθες είς μάτην έψαξα σ' άλλο τον δρόμο και δεν βρή-κό, πέρασε τη θηλιά από το λαιμό του και κρεμάστηκε.

Πρίν ο μοναδικός θεατής και συνένοχος του δράματος προ-λάβη να επέμβη, ο Φώκ ή-ταν νεκρός από άσφυξία.

ΕΝΑΣ ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ
ΣΩΦΕΡ.

Στη Νέα Υερσέη της 'Α-μερικής, ή άστynomία λαμβάνει συχνά έπιταγές από κάποιον σωφέρ για «υ-πέρβασι ταχύτητος».

Πολύ περίεργο αυτό, άλ-λά άληθινό. Άκόμη πρό μη-ως, μαζί με την τελευταία

Ο ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑ-
ΔΙΚΟΣ ΤΗΣ ΓΟΥ'Ι-ΑΝΗΣ

Ενας που ξεπέρασε τα ό-ρια της διαμονής στην κόλασι αυτή της έξορίας και φυλακής που λέγεται Γουιάνη είναι ο Μάριος Κοντάρι.

Είκοσι δυό χρόνων κατα-δικάσθηκε σε ισόβια δεσμά-Διέπραξε έναν φόνο σε μία ταβέρνα.

Μαζί μετήν πρώτη άπο-στολή, έφυγε κι' αυτός. Ά-πο τότε έχουν περάσει έξη-νη χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα είδε όλους τους πρώτους συντρόφους του συνταξιδιώτες να πεθαίνουν ένας - ένας κι' αυτός παρ' όλο το κακό κλίμα και τις άρρώστειες του τόπου άνθε-ξε. Το πιο σπουδαίο είναι ότι κάποτε που του δόθηκε χάρις, ο Κοντάρι δεν θέλη-σε να φύγη!

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥ-
ΣΕ 20 ΓΛΩΣΣΕΣ

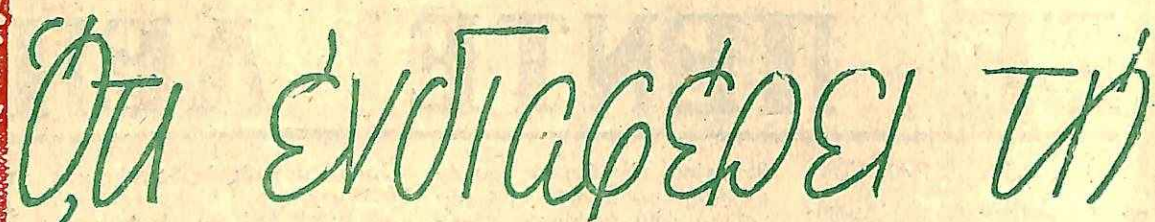
Ενα πολύ περίεργο φαί-νόμενο γλωσσomαθείας εξακρίβωσαν κι' έβεβαίω-σαν οι γιατροί του φρενολο-γικού 'Ινστιτούτου της Βο-στώνης.

Μεταξύ των πολλών τρελ-λών που υπήρχαν μέσα στο φρενοκομείο της πόλεως ή-ταν και κάποιος Ευρωπαίος άκαθορίστου καταγωγής, ο όποιος έπειτα από έξη έτών περιορισμό μέσα στους τέσ-σερους ψηλούς τοίχους, έξφ-νικά μία μέρα που ζύπνησε φέρθηκε τόσο στο γιατρό όσο και στο άλλο προσωπι-κό του ιδρύματος με πολύ εύγενικό τρόπο.

Όλοι σάστισαν με τη με-ταλλαγή αυτή και έβλεψαν να δοκιμάσουν μέχρι ποίου σημείου έφθανε ή άλλαγή της καταστάσεώς του.

Τον έφεραν σε μία τραπε-ζαρία, που έγχευμάτισε με όλους τους τύπους συμπερι-φοράς και ευγενείας. Το πιο περίεργο όμως ήταν που άρχισε να μιλήη μία γλώσ-σα άκατάληπτη, κι' όταν άντελήθη πως δεν τον κα-ταλάβαιναν μίλησε σ' άλλη γλώσσα κι' άργότερα... σ' άλλη.

Ο διευθυντής που μίλησε μαζί του έμεινε κατάπλη-κτος και δεν ξέρει ποδ ν' άποδώση το φαινόμενο. Πάντως φαίνεται ότι έπα-νήλθε στα λογικά του όλος άπρόοπτα και ξαναβρήκε την παλιά του ζωή και γνωση. Ήταν καθηγητής έένων γλωσσών και μιλού-σε 20 γλώσσες!

Μία τουαλετίτσα, δηλαδή, από πικέ έμπριμέ με κοұπωμα καθ' όλον τὸ μήκος τοῦ ανοίγματος καὶ με τὴν πλάτη τελείως ανοιχτή, συμπληρώνεται με μία ζακεττοῦλα ἢ ἓνα μπολερό από πικέ μονόχρωμο.

Ενα θαυμάσιο κός κός για πλάτ με μπουστο και ζήπ-πλίε από
ματσώτο «Σαγκάη» κεντημένο με άπλικασο, ν. μαργαρίτες. Το
άσπαστο μπουρνούζι παρνούσας, διαφορά ως προς τα ρεθάρ και
τὸν ναικά, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπο τοῦ ἰδίου χρώματος ἀτάλεις

Τὰ συμπληρώματα αὐτὰ εἶναι
τὰ ἀνήθη τὰ ὁποῖα ἐτοποθέτησεν
ἐφέτος ἡ μόδα παντοῦ ἰδίως στις
βραδυνὲς ἐμφανίσεις. Ἄλλοτε ἐμ-
φανίζονταν ὑπὸ τύπον γυρλάντας
στον λαϊμὸ, ἄλλοτε τοποθετοῦνται
ὡς μπουτεκάσι στὸν ὤμο, ἄλ-
λοτε ἀντικαθιστοῦν τὴν «ἀγκρά-
φα» μιᾶς ζώνης, ἄλλοτε συμπλη-
ρώνουν τὸ ἀνοιγμα ἑνὸς ντε-
κολτέ.

γυναικα

Θὰ συνηθίσωμε τὸ παιδί μας
νὰ παίζει τις ὥρες τοῦ τοῦ ἑ-
πιτρέπωμε καὶ ὅταν τὸ στέλνωμε
νὰ κοιμηθῇ θὰ ὑπακούῃ ἀμέσως,
ὅπως ἐπίσης θὰ ὑπακούῃ ὅταν τοῦ
λέμε νὰ πλῇ, νὰ φάῃ κτλ. Γι'
αὐτοὺς ὁμως τοὺς λόγους δὲν
πρέπει νὰ ζητοῦμε ποτὲ παράλο-
γα πράγματα ἀπὸ ἑνα παιδί, δι-
ὅτι θὰ τὸ κἀνωμε νὰ αισιογεν-
εῖται τοῦ φερόμεθα ἄδικα καὶ ὡς
ἐξ ἐνστίκτου θὰ ὑπερασπιζοῦν τὸν
ἑαυτό τοῦ παρακούοντας τις δι-
σταγὰς μας. Ἐκεῖνο ποῦ πρέπει
νὰ ἐπιδιώξωμε πρωτίστως εἶναι νὰ

“Αν δὲν συμφωνήτε μὲ ὅσα ἄ-
κούτε, μὴν πῖτε ποτὲ «Δὲν εἶνε
ἀλήθεια!» ἢ «ψέματα!», ἀλλὰ
προτιμῆσατε μιὰ εὐγενικότερη
φράσι. «Δὲν συμφωνῶ» μὲ τὰ λε-
γόμενα σας» ἢ «ἐπιτρέψατέ μου
νὰ ἔχω ἀντίθετη γνώμη». Δὲν χά-
νει κανεὶς ποτὲ μὲ τὸ νὰ εἶνε εὐ-
γενικό.

Δύο ώραια μοντέλλα πλάι
και περιπάτου. Ή μπλούζα
του πρώτου είναι από σημεία
με μεγάλα καρβώ και με
ανοίγματα έκλαιρ κοκκαλίνο
ή κομπιτιά, του χρώματος
τών καρβώ. Το πανταλόνι
κόβεται σε στύλ άνδρικό ά-
πο λινωμεταξο ύφασμα και
το συγκρατούν τριάντες με
έξωτερικο κομπομα. Τα
παπούτσια - σαμπο είναι άπυ
φελό ή ελαφρό ξύλο, τα λου-
ράκια τους πρέπει να έχουν
το ίδιο, χρώμα με τα καρβώ
της μπλούζας. Το δεύτερο
είναι μία μπλούζα σε στύλ
"Ελισσαόβετ" από κρέμ τα-
φιά, άπλικαρμένο με κορ-
νιτόν φλοό από φλόες. Ή ά-
σπρη ψάβα γαννιρέται με
κρέμ μαργαρίτες και δένε-
ται στο λαγό με σουλαρ το
χρώματος της φούστας. Ένα
παπουτσάκι που του πηγαί-
νει θαυμάσια είναι αυτό με
τά κορνιτόν στηληγάμα του
χρώματος της ψάβας.

Πώς ξεκίνησαν...

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 11)

θαια, ν' αναφέρω τ' όνομά της, όχι τόσο γιατί τώρα είναι πρό πολλού κυρία έγγαμος, αφού οι σχέσεις μας μαζί της δεν ήταν παρὰ μία άγνη φιλία, αλλά μόνο και μόνο για να μή... φανερώσω την ήλικία της! Όταν λοιπόν αυτή ή φίλη μου έπρόκειτο να κάμη την πρώτη εμφάνισή της στο θέατρο, κατέφυγε στον θαυμαστή της, τον «δημοσιογράφο», που είχε τά... μέσα και μπορούσε να της δημοσιεύσει στην έφημερίδα την φωτογραφία της. 'Η αίσθηματική φιλοτιμία μ' έκανε να μην την διαψεύσω. Με θάρρος πήρα την άγαπημένη μου και τράβηξα γραμμή στα γραφεία της «Πατρίδος» που έθγαινε τότε με τον τίτλο «Πατρίς του Βουκουρεστίου», γιατί ο Σίμος τότε μόλις είχε έρθει από την Ρουμανία κι' είχε μεταφέρει έδω τον τίτλο της. 'Αρχισυντάκτης της ήταν ο δεινυτής Γ. Βουτινιάς. Μπήκαμε κι' οί δυο στο γραφείο του και ή άγαπημένη μου άρχισε να του έξηγη τον σκοπό της επισκέψεώς μας. 'Όπως ήταν νόστιμη, ο Βουτινιάς την καμάρωνε. Σε μία στιγμή όμως συνήλθε και άντελήθη την παρουσία μου. «Αυτός ο μικρός, ρώτησε, ποιος είναι;» 'Η φίλη μου έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα : «Πώς; Έκαμε με άπορία. Δεν τον ξέρετε; Είναι δημοσιογράφος!...» «Δημοσιογράφος είσθε; με ρώτησε ο Βουτινιάς. Τι δημοσιογράφος;» «Είμαι διευθυντής, του έξηγησα, της «Εγκυκλοπαιδικής 'Επιθεώρησης». 'Ο Βουτινιάς χαμογέλασε. 'Εκάλεσε άμέσως τον φωτορεπόρτερ Ν. Σούτσο, μου είπε έμένα να καθήσω στο γραφείο του και να πάρω στα χέρια μου την πέννα, έβαλε από έπάνω μου να σταθ ή φίλη μου ήθοποιός και μιά φωτογράφησε. Και την άλλη ημέρα ή «Πατρίς» δημοσίευε ένα τρίστηλο με τον τίτλο «'Ο μικρότερος Έλλην δημοσιογράφος και ή μικρότερη Έλλην ήθοποιός». Λίγο άργότερα με το ίδιο θάρρος εμφανίσθηκα πάλι στον Βουτινιά και τον παρακάλεσα να με προσλάβη ως συντάκτη. «Είμαι συμφωνός, μου είπε, κάθε Σάββατο θα περνάς από το λογιστήριο και θα παίρνεις ένα τάλληλο... για καραμέλλες!» Σ' αυτό το μεταξύ όμως έγώ είχα θαλή μ' όλα μου τά δυνατό να μάθω και τά ελληνικά και τά γαλλικά. Διάβαζα όλες τις ώρες της ημέρας και της νύχτας, όπου έβρισκα φως, ακόμη και κάτω από τά φανάρια των δρόμων. 'Ο πέθος να γίνω δημοσιογράφος, μ' έκανε να μη λογαριάζω ούτε τους κόπους, ούτε τά θάνατα, ούτε τις στερήσεις. Κι' επί τέλους, χωρίς κι' έγώ να τό καταλάβω, μιά ήμέρα έμαθα γραμμάτια και κατά έναν τρόπο είχα γίνει και δημοσιογράφος. 'Ετσι, που λέτε, μπήκα στη δημοσιογραφία, την όποια πριάντα δόλοκληρα χρόνια υπηρέτησα με πίστι και άφοσίωσι θρησκευτικού καθήκοντος. 'Αλλά κι' αυτή ή καύμένη με άντάμειψε με τόσες ήθικές και υλικές τιμές, όσες δεν έδωσε ίσως σε κανέναν άλλον, στον τόπο μας του-

λάχιστον. Αυτή μ' έμαθε—στο μεγάλο σχολείο της—γράμματα πολλά και θάθειά, νέα και αρχαία, ελληνικά και ξένα, που ή τέχνη κι' ή επιστήμη τους μούγινε πάθος και μ' έκυρίευσε δλότελα. 'Η δημοσιογραφία μ' έξεκλόλαψε, σάν στοργική κλώσσα, ρεπόρτερ, συντάκτη, άρχισυντάκτη άρθρογράφο, χρονογράφο, μεταφραστή, ανταποκριτή, συγγραφέα, διευθυντή, ιδιοκτήτη γενικά, ό,τι είχε μου τώδωσε και με τά δυο χέρια της. Μου γέμισε τά φτωχά μου στήθη παράσημα τόσων μεγάλων χωρών που μου άπένειμαν οί ξένες κυβερνήσεις στους τόπους που έγύριζα κι' έγραφα τις έντυπώσεις του, και πολεμικά μετάλλια από τά πεδία των μαχών που παρakoλoύθησα. Με μιά λέξη, ή δημοσιογραφία, που τόσο έπιμόνα την ήθελα, με ήθελε κι' αυτή φαίνεται!...

Και ο Κώστας 'Αθανάτος έτελείωσε με συγκινητική κατακλείδα τις έπαγγελματικές αναμνήσεις του :

—'Όταν πρό δεκαπενταετίας έθγαλα δική μου την μεγαλύτερη πρωινή καθημερινή έφημερίδα της έποχής, είχα στο έπιτελείο των τακτικών μου συνεργατών και τους δυό μου παληούς δασκάλους, τον Γεώργιο Βουτσινά και τον Τίμο Σταθόπουλο. Οί δυο θετεράνοι της πέννας — ο Θεός σχωρέσ' την ψυχή τους — μ' έκύτταζαν στα μάτια, σά νάθλεπαν κάποιο θαύμα, και όταν μ' έλεγαν «Κύριε Διευθυντά», τά μάτια τους θούρκωναν. Πολλές φορές μου ζητούσαν τό αυτοκίνητό μου να τους πη στην σπία τους, γιατί είχαν γεράσει πολύ :

—Μου δίνετε τ' άμάξι σας, Κύριε Διευθυντά; με ρωτούσαν διακριτικά. Κι' έγώ ήθελα να τους έλεγα :

—«Μονάχα αυτό θέλετε; Μά σας όφειλω τον έαυτό μου δλόκληρο!...»

Θ. ΔΡΑΚ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ : 'Η συνταρακτική ζωή άλλων έκλεκτών μας δημοσιογράφων.

Η ΕΓΧΕΙΡΗΣΙΣ ΕΠΕΤΥΧΕ...

(Η συνέχεια στην σελίδα 16)

ζωηρότερη την κυκλοφορία του αίματος μέσα στις άρτηριές... Τίποτε όμως... Τίποτε... Χαρά δεν ένοιωθε πουθενά ή Βάνα. Κι' άν ρωτούσε την καρδιά της, αυτή θα της έλεγε, πώς έξω άπ' την κλινική αυτή, θα χτυπούσε μόνη, σά ματωμένη, για έναν άνεπανόρθωτο χωρισμό...

—'Ακουσε βήματα. 'Ανοιξε τά μάτια της, κι' είδε τό Λουκίδη να πλησιάζει. Τό πρόσώπό του ήταν κατάχλωμο και πάλι και άφοσίωσι θρησκευτικού καθήκοντος. 'Αλλά κι' αυτή ή καύμένη με άντάμειψε με τόσες ήθικές και υλικές τιμές, όσες δεν έδωσε ίσως σε κανέναν άλλον, στον τόπο μας του-

—Καλημέρα σας, δεσποινίς...

—Καλημέρα, γιατρέ μου...

—Βλέπω με μεγάλη μου εύτυχία πώς

τά χρώματα ξαναγύρισαν στα μάγουλά σας... Είσατε καλά πιά... Έντελώς καλά... Κι' είσατε εύτυχισμένη... Αύριο φεύγετε...

Σάν ήχώ ή Βάνα επανάλαβε :

—Ναί... Αύριο φεύγω...

Προσπάθησε ο Λουκίδης να εξαλείψει την τρεμούλα της φωνής του :

—Ελπίζω να μη σάς μείνη κακή ή άνάμνησι των λίγων αυτών ήμερών που περάσατε στην κλινική μας...

Της Βάνας τά μάγουλα χρωματίστηκαν κατακόκκινα. Μισοσηκώθηκε στην πολυθρόνα της, τούπιασε τό χέρι νευρικά και του ψιθύρισε γρήγορα :

—Κακή ή άνάμνησι της κλινικής σας; Μά γιατί θέλετε να με κάνετε να μιλήσω πρώτη... Νά σάς πω κάτι που τό καταλαβαίνετε τόσο καλά, που είσατε τόσο βέβαιος πώς θα τ' άκούσετε... :

—'Ο Λουκίδης την κύτταξε στα μάτια, στην άρχή έκπληκτος, ύστερα τρυφερός :

—Βάνα... της ψιθύρισε. Βάνα μου... Καθώς στεκόταν όρθος μπροστά της, εκείνη έσκυψε τό κεφάλι κι' άκούμπησε τά χείλη της στα χέρια του. Και με τ' άλλο χέρι αυτός της χάιδεψε τά μαλλιά.

Κι' ήταν τόσο εύτυχισμένη ή στιγμή και για τους δυό τους... Κι' ήταν τόσο γελαστή ή άνοιξη, τόσο φλόυαρα τά πουλιά, τόσο άπέραντη ή εύτυχία μέσα στις καρδιές τους!...

Βήματα έτριξαν πίσω άπ' τά ένωμένα κεφάλια. 'Ο Λουκίδης βιαστικά, άπμακρύνθηκε άπ' τη Βάνα. Μπροστά τους στεκόταν μία νοσοκόμα.

—Τι τρέχει ; τη ρώτησε άπότομα.

—Γιατρέ, τό δέκα πεθαίνει. 'Η άγωνία του είναι φρικτή. Έσκόπισε τά σεντόνια άπ' τους πόνους...

—'Ερχομαι άμέσως... 'Ετοιμάστε μία διπλή ένεσι μορφίνης... Πρέπει να τον άνακουφίσουμε.

—'Η νοσοκόμα έφυγε. Κι' ο Λουκίδης έμεινε σάν τρελλός ένώ στ' αυτιά του βούιζαν οί λέξεις : «Γιατρέ... τό δέκα πεθαίνει...» Και τότε κατάλαβε πώς ή θέσι του ήταν δίπλα στους άρρώστους και στους έτοιμοθάνατους κι' όχι δίπλα σε μιά γυναίκα. Πώς τό καθήκον του ήταν ν' άνακουφίζει τους πόνους, να ξαναφέρνι ή ζωή ή να δίνι έναν ώ-ραίο θάνατο, κι' όχι να χαϊδεύη τά μαλλιά μιάς έρωμένης ή μιάς συζύγου. Τι ήταν ή Βάνα γι' αυτόν ; 'Ενας έρωτας, μιά λατρεία, ένα πάθος... Τίποτα άπ' όλα αυτά : 'Ητανε τό νόσημα τρία. Μιά περίπτωση δευτάτης σκοληκοειδίτιδος... Τίποτα πάρα πάνω... Και την είχε σώσει από βέβαιο θάνατο...

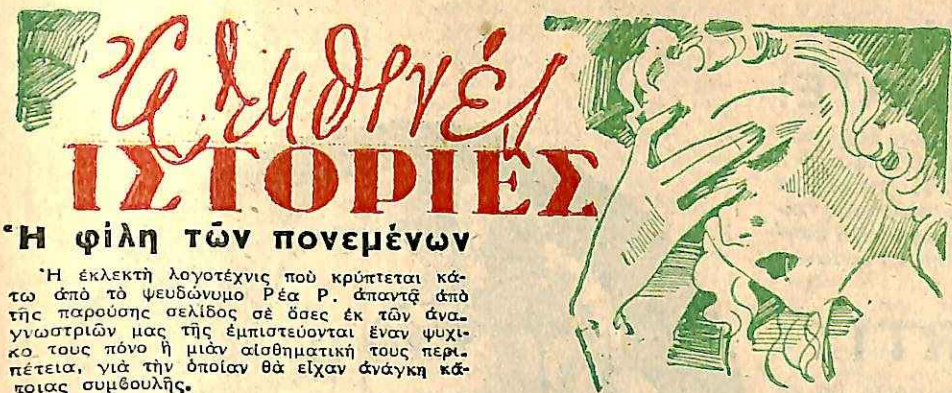
—'Οχι... 'Ο Λουκίδης δεν άνήκε στη Βάνα, ούτε σε καμμία Βάνα... 'Αν ήκε στους άρρώστους του...

Σήκωσε τό κεφάλι του και την κύτταξε με μάτια βουρκωμένα :

—'Αντίο Βάνα... της ψιθύρισε.

Στά χείλη της ξεψύχισε κι' εκείνης ένα «άντιο». Και με καρδιά που σπαρρίζαν τον είδε ν' άπομακρύνεται σιγά, πρὸς τό μέρος της κλινικής. Και κάτι μέσα της έλεγε πώς τον έχανε για πάντα...

ΚΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η φιλή των πονεμένων

—'Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από τό ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρουσίας σελίδος σε όσες εκ των άνω γνωστρίων μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μιάν αίσθηματική τους περίπτεία, για την όποια θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

ΑΡΗΣ

—'Εάν ή Ιστορία του φίλου μου «'Αρη» ήταν κινηματογραφικό φίλμ, θα μπορούσε θαυμάσια να τιλοφορηθι : «Κατάχρησις έμπιστοσύνης». Κι' αυτό είναι που κάνει τον φίλο μου να νοιώθη τύψεις, ν' άγωνιά, να θρίσκει σε φοβερό δίλημμα, να μην ξέρη τί να κάνει... και να μου γράφη ζητώντας τη συμβουλή μου.

Πρόκειται, όμως, άρα γε, περί πραγματικής κατάχρησεως έμπιστοσύνης — αίσθηματικής φύσεως, φυσικά : — Ας εξετάσουμε μαζί τά πράγματα. Και, άς άκούσαμε πρώτα τί λέει ο φίλος μας :

—'Είναι τώρα πάνω-κάτω 7—8 ήηνες που κάποιος φίλος μου έπιστήθιος γνώρισε και αγάπησε πάρα πολύ ένα κορίτσι 17 ετών, έπειδη όμως είναι άρκετά ντροπαλός, άνέθεσε — δυστυχώς — σ' έμένα και κάποιον άλλον νομολογιστή για να γνωρισθώ.

—'Ανοήσια πρώτη έκ μέρος του φίλου σου, αγαπητέ «'Αρη». Αυτά τά πράγματα δεν τά αναθέτει κανείς σε τρίτους, γιατί... όπως λέει και ή λαϊκή παροιμία : «'Ανύπανδρος προ ξενιτής για λόγου του γυρεύει».

—'Εκανε όμως δλόκληρη σειρά άνοησιών ο φίλος σου : Μολονότι ή κοπέλα δεν άπήντησε ετικτά στην έρωτική του εξομολόγησι, την θεώρησε έν γούτοις... δεσμευμένη μαζί του.

Επειτα, έφυγε για τό έξωτερικό και της άφησε για... παρηγορία την παρέα σου. Και τό άποτέλεσμα; Τό άποτέλεσμα είναι εκείνο που... άν δεν ήταν άνόητος ο φίλος σου θα είχε προίδει : την αγάπησε έσύ την νέο και δεν ξέρεις τί να κάνης.

—'Ανακεφαλαίωσης : Παιδιάστικα μικροισθηματικά — ούτε καν έρωτες, αγαπητέ μου, και μη πρὸς κακοφανισμόν σου — με τά όποια δεν θ' άξίζε ν' ασχοληθι ή στήλη αυτή «των πονεμένων» εάν... ή εύγένεια δεν απαιτούσε ν' άπαντά κανείς σε όποιο γραμμα λαβδαίνι. Φλερτάκια χωρίς συνέπειες, καλοκαιρινά σκισσαρίσματα μικροειδυλλίων, βαρκάδες, περιπετειούλες που σβύνουν με την πρώτη πνοή του φθινοπώρου...

Πρὸς τί να σε συμβουλεύσω, λοιπόν, αφού... τό φθινόπωρο πλησιάζει :

ΙΩΑΝΝΗΣ Α.

Ουδέποτε ισχυρίσθηκα ότι έμεις οί γυναίκες είμαστε άγγελοι και ότι όλοι οί άνδρες είναι τέρατα της 'Αποκαλύψεως. 'Απόδειξις... τά τελευταία λόγια που γράφω, παραπάνω, στην Σούλα. Γιατί, λοιπόν, ν' άναγκάστης τόσο πολύ έναντίον μου ο νέος μου φίλος 'Ιωάννης Α... και να μου

στείλν μίαν «πανταχούσαν»; Δεν πιστεύω να είχε την άπαιτήσι να πάρω τό μέρος του φίλου της Σούλας... Ούτε και να θεωρώ άνευθύνους τους νέους εκείνους, οί όποιοι καταχρώμενοι της έπιπολαιότητος — ή και της «αμυαλώσεως» ακόμη — μερικὼν κοριτσιών, κυττάζουν πώς να τά εκθέσουν, πώς να γλεντήσουν μαζί τους έστω και καταστρέφοντάς τα για όλη τους τη ζωή...

Μιά γυναίκα, αγαπητέ μου 'Ιωάννη Α... μάθε ότι θεωρεί τον άνδρα πάντοτε ώς ήπιοτήν — ίσως γιατί οί άνδρες υποκρίνονται πάντοτε σε μιά γυναίκα τον ήπιοτήν. 'Υπάρχουν, βέβαια, έξαιρέσεις και στις δυό πλευρές. Δυστυχώς όμως υπάρχουν πολλοί άνδρες που δεν φέρονται ως τό τέλος σάν ήπιοτες — τίμια, δηλαδή και με ήλικιανεία — σε μιά γυναίκα. Οί άνδρες αυτοί είναι άπλούστατα άνανδροι. Κι' ούτε μπορούν να έπικαλεσθώ ως δικαιολογητικόν ότι ή γυναίκα με την όποιαν είχαν μπλέξει, ήταν άμυαλη, άνόητη ή έπιπολαία. Αυτό είναι, έπιβαρυντικόν άπεναντίας γι' αυτούς, γιατί έτσι εξεμεταλλεύθησαν έκ του άσφαλους την εύπιστία μιάς γυναίκας. Μη μου πης ότι δεν υπάρχουν τέτοιοι άνδρες. Έν τοιαύτη περιπτώσει δεν θα μου ζητούσαν συμβουλές, κάθε έβδομάδα, τόσες πονεμένες ψυχές...

ΡΕΑ Ρ.

Υ. Γ. — 'Ιλιάννα Ρ. και Γ. Π. (στρατιώτην) στο έρχόμενο.

ΓΙΑΤΙ ΕΧΩ ἄσπρα μαλλιά

(Συνέχεια από την σελίδα 31)

άλλά τί μπορούσα να κάμω; 'Εξ άλλου έφρόντιζε όσο ποτέ για τό παιδί. 'Εγώ δεν είχα καμμιάν έννοιαν και τό ταξίδι με την συντροφιά του Ρομπέρ μου φαινόταν όνειρο. Διασκέδαζα όσο μπορούσα, στο πλοίο. Χόρευα, έπινα, γελοούσα.

Οί έφημεροι φίλοι του ταξιδιού είχαν σχηματίσει έναν κύκλο θαυμαστών γύρω μου και ο Ρομπέρ ήταν εύτυχης και υπερέφανος για την έρωμένη του.

—'Η μικρή μας 'Ινδοκινέζα, πρόσκαλούσε τό γενικό ένδιαφέρον. Με τό άσιατικό κοστούμι της, έμοιαζε σάν ένα άγαλμα από θαμνη πορσελάνη. Τά μαύρα μαλλιά της άποτελούσαν μιά περίεργη αντίθεσι με τις όλδοανθες μπούκλες του παιδιού μου. Τό αγοράκι μου είχε ένα δέρμα λευκορρόδινο, ή Λάο ήταν μία χρυσοκίτρινη κοκλα...

—'Όταν άνέβαινε στο κατάστρωμα, φαινόταν πώς ή θάλασσα την έμαγνι-

τιζε. Συχνά σήκωνε τό παιδί ψηλά, για να του δείξη τους άσπρους άφρους, που σχημάτιζε τό πλοίο στο πέραςμά του, και γελούσε πολύ εύτυχισμένη.

—'Αρχισα να λυπούμαι που δεν μπορούσα να κρατήσω κοντά μου την Λάο. 'Από τό άλλο μέρος όμως φοβόμουν τόσο, μην τυχόν άντιληφθι τις σχέσεις μου με τον Ρομπέρ.

Την παραμονή της άποβιάσεως της στο λιμάνι, όπου έπρόκειτο να προσεγγίση τό πλοίο, παρακάλεσα την Λάο, να του δείξη πώς περιποιώταν τό παιδί. Δυσκολεύθηκα πολύ να της εξηγήσω ότι, έπειδη δεν είχε διαβατήριό, ήταν άδύνατο να συνεχίση τό ταξίδι. 'Αναγκάσθηκα μάλιστα να της ύποσχεθώ ότι, άργότερα θα της έγραφα νάρθη στην Γαλλία. Όταν όμως έπήρα τό μικρό στην άγκαλιά μου, τό πρόσώπό της σκοτεινίωσε.

—'Ο Ρομπέρ χτύπησε την πόρτα της καμπίνας και με παρακάλεσε να ντυθώ για τό γεύμα. 'Επρεπε να προσπαθώ να γίνω ώραία, γιατί θα δινόταν ένας χορός στα σαλόνια του πλοίου. 'Ηταν ένας χορός μετρημενών. Ποτέ δεν είχα δη ένα τόσο φαντασμαγορικό θέαμα. Μαρκήσιοι της έποχής Λουδοβίκου 15ου έγειόνευαν με Βίκινς, κοστούμια-λουλούδια έχόρευαν με μαχαραγιάδες και πιε-έχορευαν με μαχαραγιάδες...

—'Εαφνικά, καθώς έχόρευα με τον Ρομπέρ στο κατάστρωμα, που είχε διακοσμηθι με αναρίθμητα, πολύχρωμα φαναράκια, με έκυρίευσε μιά παράξενη άγωνία. Θυμήθηκα τό παιδί μου και κατέβηκα στην καμπίνα.

—'Όταν άνοιξα την πόρτα έμεινα άναυδη. 'Η καμπίνα ήταν άδεια!... Και τό στοργικό φινιερνί, ήταν άνοιχτό!

Σάν άστραπή έπέσασε από τό μυσολό μου ή φριχτή ύποψια. 'Υστερα άμέσως στο ταραχμένο μου μυαλό, ή ύποψια έγινε βεβαιότης... 'Η Λάο είχε πέσει στη θάλασσα, μαζί με τό παιδί μου!

—'Επί έβδομάδες δλόκληρες, έτάλαιψα με τον θάνατο. Είνε θαύμα πώς έσώθηκα από την έγκεφαλκή συμφόρησι... 'Όταν έθεραπεύθηκα, τά μαλλιά μου ήταν άσπρα σάν τό χιόνι.

—'Η ζωή για μένα δεν είναι πιά ζωή. Είνε φοβερές τύψεις που με βασανίζουν...

Παρά τις έρευνες, δεν κατώρθωσαν να βρουν τό πτώμα του πνιγμένου παιδιού μου, ούτε της Λάο.

—'Ο καμαρότος του πλοίου, μόνο διηγήθηκε, πώς όταν έπήγε τον δόκο με τό δειπνο της μικρής 'Ινδοκινέζας στην καμπίνα, την είχε άκούσει να μουρμουρίζει :

—'Αό νέν αφήσει παιντί! 'Η Λάο ντέ αφήσει παιντί!

ΚΟΛΕΤ

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΤΣΕΠΕΣ;

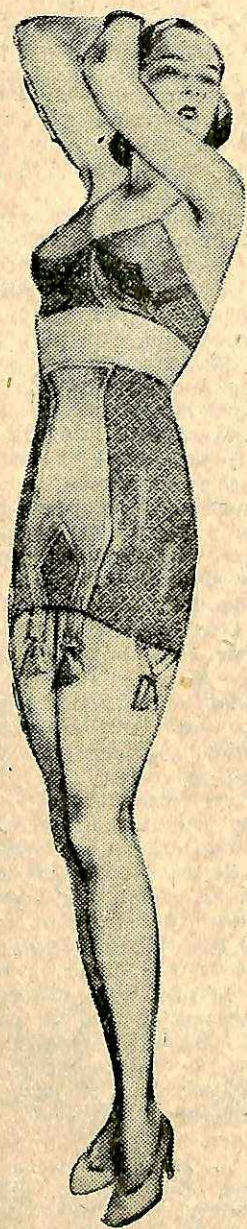
Αί όρθαι άπαντήσεις της σελίδος 38 είναι αι κάτωθι :

Τά πράγματα που περιγράφονται υπό τό στοιχείον Α' άνήσουν στην δακτυλογράφω.

Τά περιγραφόμενα υπό τό στοιχείον Β' άνήκουν στον νεαρό δημοσιογράφο.

Τά περιγραφόμενα υπό τό στοιχείον Γ' άνήκουν στην κοσμική κομψή 'Αθηναία.

67

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνωστές Γερμανικές Βαφές Φορεμάτων «ARII» προσέχετε το πακετίδιον που σάς οιδουν ν' αναγράφη την παγκοσμίως φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι ούτω και μόνον θα είσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARII». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARII» είνε γνήσιαι Γερμανικαί και έρχονται απ' ευθείας έκ Γερμανίας εντός κλειστών πακετιδίων. Όλοι αι άλλαι βαφαί, αι σημερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρκας, δεν είνε όχι μόνον Γερμανικαί βαφαί, αλλά ουδέ καν ευρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετίδιον που σάς δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκαν «ARII», άλλως νά μη τό δέχεσθε.

(Έκ της έν Έλλάδι αντιπροσωπείας των Γερμανικών χρωματουργείων «ARTI».)

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

- Τό δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει ακάλυπτον ύφίσταται, επί ζημία, όλας τας επιδράσεις των μεταβολών του καιρού, την σκόνην των δρόμων, τον ήλιο, τό κρύο, τον στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών νά λεκιάζη, νά ρυτιδούται, νά ξηραίνεται και νά παρουσιάζη όψιν γηρασμένην.
- Η Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", ειδικώς παρασκευασμένη διά τας ανωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί τό δέρμα, εξαλείφει τους λεκέδες, τις ζάρες, τις πτυχές και δίνει δροσερότητα και απαλότητα βελούδινη.
- Αι έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που έχει στό ένεργητικόν της ή ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ πείθουν περί της θαυματουργού σχεδόν ιδιότητος της κρέμας ταύτης του προσώπου.

ORMA

ΜΟΔΕΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΖΑΚΟΥ

Φορέματα, Καπέλλα, Παλτά, Ταγιέρ κλπ.
ΕΤΟΙΜΑ

και ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

σύμφωνα με την τελευταίαν λέξιν της μόδας.

Λεχόμεθα και ύφασματα προς ραφήν.

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ 'Αγίου Μάρκου 18, Πρώτος δροφος. Τηλ. 25-173.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησία έσωτερικού Δρ. 250
*Εξάμηνος » 125
*Ετησία έξωτ. λπρ. 'Αγγ. 1.10
*Εξάμηνος 'Αμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης

MIX. ΓΑΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

(Περισσός: Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου :
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΤΟΥΝΤΑΣ
(Ευαγγελιστρίας 4)

Από την 4η
Αυγούστου

ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

(Συνέχεια απ' την σελίδα 56)

«Όλα, όμως, αυτά πάντοτε με την έμπιστοσύνην του Λαού. Ούδεμία ύλική δύναμις δύναται νά στηρίξη ποτέ μίαν κατάστασιν στερούμένην ήθικης θάσεως. Και έπειδή ή ήθική και Έθνική σκοπιμότης υπήρξεν ή άφετηρία και ό σκοπός της 4ης Αυγούστου, δι' αυτό ή λαϊκή έμπιστοσύνη περιέβαλε από της πρώτης στιγμής τό έργο μας.

Τούτο είναι άναμφισβήτητον. Η λαϊκή θέλησις έξεδηλώθη παντού όπου ό

Πρόεδρος της Κυβερνήσεως ένεφανίσθη. Παντού, όπου έξετέθη ύπ' αυτού ή πορεία του Κράτους. Η λαϊκή έπιδόκιμασία έξεδηλώθη δι' όλων των ψηφισμάτων, τα όποια, ως ένδειξις ευγνωμοσύνης, αποστέλλονται αυθormήτως προς την Κυβέρνησιν. Η λαϊκή θέλησις έξεδηλώθη διά των συνεδρίων, διά των ψηφισμάτων των Δημοτικών και Κοινοτικών άρχων. Η θέλησις των εργατικών και αγροτικών μαζών και ή άπόλυτος έμπιστοσύνη αυτών προς την Κυβέρνησιν έξεδηλώθη εις άπαντα τα εργατικά, αγροτικά και επαγγελματικά συνέδρια, είτε γενικά, είτε τοπικά, που έγινοντο καθ' άπασαν την Ελλάδα.

Δέν θά ήτο, άλλως τε, δυνατόν χωρίς την ευρυτάτην αυτήν λαϊκήν έντολήν, χωρίς την ένθουσιώδη έπιδόκιμασίαν του λαού διά τό έργον της Κυβερνήσεως, νά λύσωμεν τα τεράστια προβλήματα, τα όποια ευρομεν όλα τα άναελάσμεν την άρχήν. Προβλήματα έξ εκείνων που δέν αντιμετώπιζονται, εάν δέν αισθάνεται μία Κυβέρνησις ότι ό λαός πιστεύει εις αυτήν και είναι εις τό πλευρόν της.

Με αυτήν την λαϊκήν έμπιστοσύνην και με την πίστιν μας προς την Ελλάδα της άύριον προχωρούμε εις τό έργον μας. Τό έργον αυτό τό παρουσιάζομεν με υπερηφάνειαν ένώπιον όλου του κόσμου, την ώραν κατά την όποιαν δύο έτη συμπληρούνται, άφ' ής ή έμπιστοσύνη του Βασιλέως και

ή έκδήλιος διάθεσις της δημοσίας γνώμης μας επέτρεψαν νά αναλάβωμεν τόν μεγάλον άγώνα της Κοινωνικής και Κρατικής ήμών άνασυγκροτήσεως.

Τό ιδανικόν μας είναι νά αφήσωμεν όπισθεν ήμών μίαν Ελλάδα ισχυράν με ώργανωμένας τας ήθικάς και υλικάς δυνάμεις. Έδώσαμεν εις την Θεάν Αθηνάν τό δόρυ και την ασπίδα που θά της εξησφαλίζουν την άμυναν και την δύναμιν. Έτσι ό Έλλην πολίτης ήμπορεί σήμερα νά ύπολογίξη χωρίς άμφιβολίαν νά κανονίξη τας ύποθέσεις του, χωρίς τους φόβους και τας ανησυχίας του παρελθόντος.

Έτακτοποιήσαμεν άκόλουθως τα οικονομικά της χώρας. Έκόπησαν αι άνομοι χείρες, που αφήρουν κατά διαφόρους τρόπους τό χρήμα του λαού. Αυτό τό χρήμα τό διεθέσαμεν εις έργα κοινής ώφελείας. Έργα που θά κάμουν παραγωγικούς τους άγρους της Ελλάδος, που θά άνυψώσουν τό επίπεδον της ζωής των χωρικών μας, που θά

δώσουν πλούτον, υγείαν και χαράν εις τους άγρότας και τα παιδιά των. Και έκρατήσαμεν την Έλληνικήν δραχμήν σταθεράν με θυσίας και μέτρα αυστηρά, χωρίς νά διστάσωμεν. Τό άλλα που έκαμεν ή χώρα εις όλους τους τομείς της κρατικής και κοινωνικής δραστηριότητος είναι άξιον θαυμασμού. Οι άριθμοί είναι χαρακτηριστικοί και άποδεικνύουν ότι παντού όπου έγινεν εργασία, είχομεν και αύξησιν αποδόσεως. Υπήρξε τόσον γενική ή κινητοποίησις της παντοίας του τόπου δραστηριότητος, ώστε νά μη μείνη κλάδος, οιοσδήποτε, άνευ προόδου.

Ίδου διατί θά προχωρήσωμεν άκαμπτοι και άποφασιστικοί εις τόν δρόμον που έχομεν άρπάξαι την 4ην Αυγούστου' όχι μόνον με διαρκώς αύξουσιν δυνάμειν, καί πιστιν, αλλά και με θέλησιν νά κόψωμεν πᾶσαν άνευλαβή χείρα, ή όποία θά έτόλμα και νά θίξη, άπλως, τό έργον που χαρίζει καθημερινώς και περισσότερον την ευτυχίαν εις τόν Έλληνα.

ΟΠΤΙΚΑ

ΟΣΟΙ ΦΟΡΕΙΤΕ ΓΥΑΛΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τα νέα κοίλα Κρύσταλλα, όμματούσालιαν μάρκας REX PON CTUEL είνε τα άνώτερα όλων και εις τιμάς άσυγκρίτως ευθηνάς.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ έν γένει, πάσης φύσεως, φωτογραφικά μηχανάι εις τιμάς ευκαιρίας films κ.λπ. εμφάνισεις και μεγεθύνσεις καλλιτεχνικά.

Ειδικός τεχνίτης είνε εις την διάθεσίν σας διά πᾶσαν πληροφορίαν εις τό ΦΩΤΟ-ΟΠΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ του!

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ
Ο ΓΟΝΕΑΣ
ΣΤΗΝ

PERMANANT
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΙΟΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 3
Τηλ. 27-926
20Ν ΣΥΝΟΙΚ. ΒΥΡΩΝΟΣ
ΤΗΛΕΦ. 71-875

Μην παίζετε
μέ τον Ήλιο.

Ο ήλιος είναι φάρμακο. Γι' αυτό και θέλει προσοχή. Χαρείτε τόν ήλιο, τώρα τό καλοκαίρι, που θά σάς χαρίσει υγεία, προφυλαχθείτε όμως από την ήλιαση, τα ήλιοκάματα και τις υπερχρωμίες. Για ν' αποκτήσετε τό ώραιο μελαψό χρώμα της άκρογιαλιάς και γενικώς της έξοχής χωρίς έγκαύματα, ήλιοκάματα και πυρετούς, συμβουλευθείτε την ACADEMIE DE BEAUTE MME KETTY, Αθήναι, Ερμού 35 Τηλ. 22-088. Κρέμες και Λοσιόν ειδικές: Για την έξοχή (τό βουνό, τ' άκρογιάλι), τα σπόρ, τις ήλιοθεραπείες και, για, θεραπεία των ήλιοκαμάτων.

ΜΗΝ ΠΑΙΖΕΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ!

Τό τελειότερον
άτελιέ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ
ΝΙΤΣΑΣ ΜΠΟΥΖΟΥΡΑ

Έρμού και Ευαγγελιστρίας 4
Έφαρμόζει τα νέα μοντέλλα Παρισίων ειδικώς δι' αυτό σταλέντα.

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΣΤΟΥΛΑΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ—

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Τέως βοηθός Δερματολογικών κλινικών των Νοσοκ. Charité και Virchowki του Βερολίνου. Κολοκωτώνη 22 τηλ. 21-854.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβής εργοστασίου μας

Ό,τι νέον εις σχέδιον
Ρυθμόν, Κομψότητα,
Γραμμήν

Τραπεζαρία, Κρεββατοκάμαραι

Επιπλώσεις γραφείων
Σαλόνια

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ
ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ευλουριγκή βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΟΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34 — ΛΟΥΪΖΗΣ ΡΙΑΝΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ)

Τηλέφωνα Γραφείου 26,089.

Έργοστασίου : 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

Έπισκεπτόμενοι τας έκθέσεις μας έξασφαλίζεται τα συμφέροντά σας.

νικόν Λαόν.

Καί δηλώ, ότι των αμυν-
τικών της χώρας δυνάμεων
θα συνεχισθή ή άρτίωσις ό-
τι ή δικαιοσύνη μας θα ύ-
ψωθή εις θέσιν έμπνέουσας
εις τόν πολίτην τό άσθημα
της άμεροληψίας και της
εϋνομίας άπόλυτον, ότι ή
οικονομική μας κατάστασις
θα στερεωθή έτι μάλλον, ό-
τι ή γεωργία μας θ' άνα-
πτυχθή άκόμη, ως και ή
καθυστερούσα κτηνοτροφία
μας, ότι τά μέσα της συγ-
κοινωνίας, τά μεγάλα πα-
ραγωγικά έργα, ή όδο-
ποιία, τά έργα της πρω-
τευούσης, τά έργα της Κοι-
νωνικής Προνοίας, θα θαδι-
σουν προς την ανάπτυξιν
και την συμπλήρωσιν των.

Η ένίσχυσις παραλλήλως
της εργασίας, είτε σωματι-
κής, είτε διανοητικής, είτε
καλλιτεχνικής, θα συγκεν-
τρώση πάντοτε έλλην μου
την στοργήν και έλлон μου
τό ενδιαφέρον. Η ένική
μας εκπαιδεύσις, την όποιαν
είχαν έκτροχιάσει οι δηλη-
τηριασται της Γ' Διεθνούς,
θα συνεχίση μέχρι τέλους
τόν δρόμον της έξυγιάν-
σεως και της άνορθώσεως.
Ο τεχνικός μας έξεπλισμός
θ' άρτιωθή, και τό έπιστέ-
γασμα όλων τών άγώνων
της άναδημιουργίας πι-
στεύω ότι θα είναι ή ήθική
και πνευματική άνθισις της
ζωής μας, ώστε και πάλιν
ή μικρά αυτή γωνία να έκ-
πέμψη μακράν μίαν ήμέραν
την λάμψιν του πολιτισμού
της.

Έτσι θέλομεν ήμείς την
Έλλάδα και αυτήν την
Έλλάδα θα δημιουργήσω-
μεν.

Είσερχόμενοι εις τό τρί-
τον έτος της Έλληνικής ά-
ναγεννήσεως, πιστεύομεν
ζωηρότερον εις τά ύψηλά
πεπρωμένα του Έθνους και
προσβλέπομεν υπερήφανοι
και χαλήνιοι προς τό μέλ-
λον.

Με αυτές τας σκέψεις
και με αυτά τά αισθήματα
σε χαιρετίζω ως συναθλη-
τήν, Έλληνικέ Λαέ, κατά
την ώραν αυτήν της Ιστορι-
κής έπετείου, βέβαιος ότι
θα φαίνεσαι πάντοτε άντά-
ειος της Πατρίδος και της
Ιστορίας της.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΤΙ ΤΟΥ ΑΠΑΝΤΑ

(Βλέπε γελοιογραφίαν σε-
λίδος 59).

Έ κ ε ι ν ο ς: Άγάπη μου,
σε λατρεύω!

Έ κ ε ι ν η: Νά σε πιστέψω,
τόνη;

Έ κ ε ι ν ο ς: Γλυκιά μου
άγάπη, λατρεύω τό χόμα που
κάθεσαι!

Έ κ ε ι ν η: Τότε, καλέ Τέ-
νη. Νά φύγω έγώ και μένει μα-
ζί του!

ΕΞΥΠΝΑ 99%

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΜΠΑΝΙΟ

Η μπανιέρισσα.—
Η κυρία δεν θα κάνη μπά-
νιο σήμερα;
Η κυρία.— Όχι! Δεν
θλέπω κανένα φωτογράφο
σήμερα...

ΣΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Μιά χήρα ρωτά στην θυ-
ρίδα του πόστ-ρεσάντ αν
έχη άλληλογραφία.

Χειρόγραφα είναι; ρω-
τάει ο υπάλληλος.

— Άκριβώς.
— Άνευ αξίας;
— Άνευ ουδεμιός αξίας...

Είναι ή πράξις του γάμου
με τόν δεύτερο άντρα μου!

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙ

Η μητέρα ρωτά την κό-
ρη της μετά την έπιστροφή
της από τό γαμήλιο ταξίδι
της:

— Λοιπόν, είσαι εύχαρι-
στημένη, που παντρεύθη-
κες;

— Ω! ναι, και τόσο πο-
λύ, που σκοπεύω να ξανα-
παντρευθώ πολύ γρήγορα...

ΓΡΑΨΕ ΛΑΘΟΣ

Σήν έκκλησία παρουσιά-
ζεται ένας έβδομητάρης
και μία είκοσαέτις για να
παντρευθούν. Κι' ο καιδη-
λανάφτης που τούς θλέπει,
λέει στον έβδομητάρη:

— Περάστε απ' εδώ... Η
κολυμπήθρα βρίσκεται στο
θάθος της έκκλησίας...

— Και τί μ' ενδιαφέρει
ή κολυμπήθρα; λέει ο μελ-
λώνυφος.

— Ω! συγγνώμη, νόμι-
σα πως φέρατε εδώ αυτή
τή μικρούλα για να την
θαφτίσετε...

ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ένας καθηγητής του
Πανεπιστημίου ρωτά τόν
τελειόφοιτο της Ιατρικής
στίς διπλωματικές έξετά-
σεις:

— Άν ό ασθενής σας έχη
πυρετό τί θα τού δώσετε;

— Κινίνο.

— Κι' αν ό πυρετός έξα-
κολουθή, τί θα κάνετε;

— Θα τού πώ: Για σάς
δεν ύπάρχει σωτηρία, αν
δεν συμβουλευθήτε τόν κα-
θηγητή μου.

ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΝΕΙ

Άργά τή νύχτα ό αξιώ-
ματικός συναντά στο δρό-
μο τόν κάποιον στρατιώτη:

— Η ώρα είναι έντεκα
κι' άκόμη δεν πήγες στο
στρατώνα;

— Με συγχωρείτε... Άπ'

τό στρατώνα τώσκασά!...

ΔΕΝ ΕΙΔΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ο άνηψιός διηγείται στο
φίλο του πως πέθανε ό
θείος του που τόν κληρο-
νόμησε:

— Μόλις είχε τελειώσει
την έφημερίδα, έξγαλε τά
γυαλιά του, τ' άκούμπησε
έπάνω στο τραπέζι και,
γέρνοντας τό κεφάλι του,
πέθανε...

— Εύτυχώς ποῦχε θγα-
λει τά γυαλιά του και δεν
είδε τό θάνατο.

ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΙΣ

Ο σύζυγος.— Σαν
πολύ χαριεντίζεσαι στο χο-
ρό με τόν κύριο Νικο...

Η σύζυγος.— Μείνε
ήσυχος, φίλε μου, προς τό
παρόν δεν ύπάρχει κίνδυ-
νος... Άν μου κάνη κόρτε

είναι για να με παντρευθῇ
όταν χηρέψω...

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Η κυρία που μπαίνει ξα-
φνικά στην κουζίνα, λέει
στον μάγειρο:

— Δεν πρόσεξες καθό-
λου. Τό κρέας είναι όλο
κόκκαλα...

— Άκριβώς τό ίδιο έλε-
γα κι' έγώ στο χασάπη! Άν
ήταν για μένα ποτέ
τέ δεν τ' άγόραζα...

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

— Γιατί δεν θα πᾶς από-
ψε στο χορό της κυρίας
Ευδοκίας; Φαίνεται πως
κάπου άλλοι θα σκοτώσης
τή θραυιά σου.

— Τή θραυιά μου όχι,
άλλά τό φράκο μου! ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

— Τι προτιμάς νᾶσαι
πλούσιος ή έξυπνη;

— Πλούσιος, άγαπητή μου.
Γιατί άμα είναι πλούσιος
κάνεις, έχει καιρό να είναι
έξυπνος...

Μόνον ή

Πούδρα άντέχει

είσαυτήν

τήν δοκιμήν

Χρώμα «μάτ» καθα-
ρό και γοητευτικό ά-
πό τας 9 τό πρωί μέ-
χρι τας 5 τό απόγευ-
μα. Δεν έχετε άνάγκη
να ξαναποῦδρα-
ρισθήτε όλόκληρη
την ήμέρα. Αυτά εί-
νε τά ήγγυημένα άποτελέσματα
με την νέαν άεροποιημένην πού-
δραν. Ο έκπληκτικός τρόπος
άεροποιήσεως είναι ή άνακάλυ-
ψις ενός Παρισινού χημικού.
Μόνον έλαφρά πούδρα όπως ό
άέρας συλλέγεται δι' αυτήν την
χρήσιν. Έτσι επιτυγχάνεται μία
πούδρα δέκα φορές λεπτοτέρα
και έλαφροτέρα από τας συνή-
θεις. Αυτή ή μέθοδος χρησιμο-
ποιείται τώρα εις την πούδρα
Τοκαλόν. Ίδου διατί ή πούδρα
Τοκαλόν έξαπλούται τόνον κα-
νονικά και όμοιομόρφως καλύ-
πτουσα την έπιδερμίδα με ένα

σχεδόν αδιόρατον πέπλον ωραιό-
τητος, διατί δίδει μίαν ωραιότη-
τα φαινομενικώς φυσικήν, τόνον
διάφορον εις άποτέλεσμα από
τάς βαρείας πούδρας παλαιάς
μόδας αι όποιαι δίδουν την έν-
τύπωσιν φτιασιδώματος. Η πού-
δρα Τοκαλόν κρατά τόνον πολύ
έπι της έπιδερμίδος, ώστε να εί-
νε τώρα γνωστή ως ή πούδρα
που κρατά 8 ώρας. Απαλάττε-
σθε από την λιπαράν έπιδερμίδα,
από την γυαλάδα της μύτης και
άποκτάτε ένα εύγενικό μάτ χρώ-
μα που δεν τό χαλά ούτε ό άέ-
ρας, ούτε ή θροχή ή εφίδρωσις.

